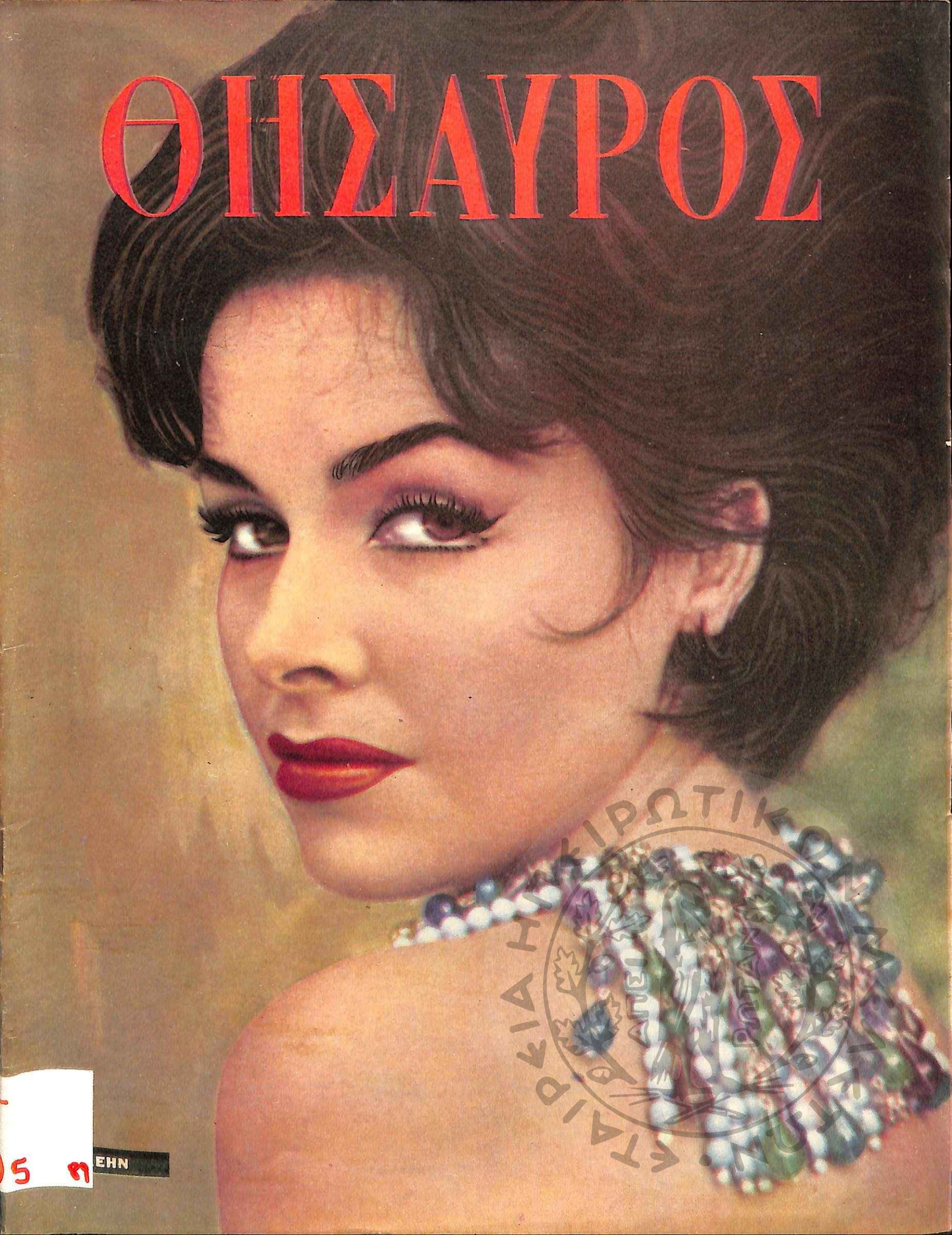

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΤΑΔΙΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΑΓΕΙΡΩΤΙΚΩΝ
ΠΟΥΣΤΑΝ

Δὲν ἀποκλείεται τὸ δημοσίευμα νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ παρουσιασθῇ ὁ σύζυγος

Ποῦ γὰρ τὸ βοῆ: Νὰ βάνη κανένα ἐζητεῖ-

П. ПАЛАТОЛОГОС

πο να είναι, κατά κανόνα, εκείνη και ἀ-
 πρόθυμος, κατά κανόνα, εκείνος.
 «Αποδείξει πώς, όταν σημειώνεται
 εξαίρεση από κανόνα, όταν πρόθυ-
 μος είναι εκείνος και απρόθυμη έκ-
 η, βλέπουμε έναν ζήλο του να παρ-
 η μίαν απέναντί, που δεν έχει άλλη
 προίκα από την ομορφιά της. Είναι η
 περίτωση του θαλασσοπούλου και της
 Σαχισπούρας. «Όμως, αν δεν ήταν
 σπάνια η περίτωση, δε θα γινόταν
 θέαση, πορνογραφία.»

χώρα μας ή προικα, επιπλέον και να
 υπαρέσουν αυτές οι δύο προποθέσεις:
 Να συμφιλιωθεί ο άνθρωπος με την ιδέα
 του γάμου και να αντικαταστήσει ή
 σύγχρονη γυναίκα την παλαιού τύ-
 που» κυρία, που έπαινε πως ο Θεός
 την έπλασε για να διακοσμή, με την
 παρουσία της, την συζυγική έστια
 και να χαριεντίζεται στις κοσμικές
 δεξιώσεις!
 “Αν λείπει ή «κυρία», θα λείψω,
 μην άμφισβητάς, και ή προικα της...
 ΔΕΛΤΑΙΟΣ ΠΙΛΑΡΑΣ

APIA.

3603

Τι τὰ κάνω ἐγὼ τὰ μπαλκόνια καὶ τίς γλάστρες ποὺ πορὶ θαλασσινὰ, στὰν κάτω ἀπὸ τὰ αὐτὰ τὰ μισοεικονιζόμενα σπιτὰ ἐπάρχουν δηλ. μεία, ἔργα τέχνης, ποὶ θὰ προλάτουν τὸ θαυμασιμὸν τῆς ἀνθρωπότητος; Ὁ πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν «Ἄρτι ἐλπίς θαυμάσιμη ἐκεῖ κάτω, μὲ κίτρινά ἀκόμα δὲν ἀνακάλυπται στὰ μέρη αὐτὰ ἐν ἡμετέροις τῶν προγόνων μας, ὁ χάρος δὲν παύει νὰ ἀνακάλυπται, Πρέπει, λοιπὸν, ἐπιβάλλεται, νὰ ἐλευθέρωσιν καὶ νὰ σκεπασθῇ μὲ δάφνες, Βρίσκω πὺς αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον φυτὸ ποὺ τὸ ἀείζει νὰ ῥιζίσουν σ' αὐτὴν τὴν περιοχίᾳ»

Τί θὰ ἔκαναν οἱ ἡθοποιοί μας ἂν ἀνέβαιναν ξαφνικὰ
στὸ ὑψηλὸ αὐτὸ ἀξίωμα

Χρήστος Εὐθυμίου: «Ένας βλάκας (κάθ' άλλο) και μισός».

Νίκος Ρίξος: 'Ο... κοντάς!

πάντα. Μία αληθινή ούδετερότητα θά μας μετέβα-
λε σ' ένα είδος 'Ελθετίας, αλλά σέ πολύ μεγαλύ-
τερη έκτασι, δεδομένου ότι διαθέτομε, όσον άφορά
τόν τουρισμό, περισσότερα πράγματα από κάθε
άλλη χώρα.

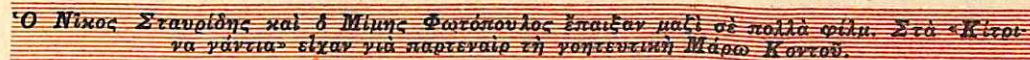
Ε) Δουλειά για όλους δυό ώρες την ημέρα. Ούτε λεπτό παραπάνω!»

Κώστας Χατζηχορήστος: «Ὁ Δῆμος ἀπὸ τὰ
Τοῖκαλα».

ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΤΖΗΚΡΗΣΤΟΣ

Αὐτὰ λοιπόν, ἀπὸ ποδοσφαιρικῆς ἀπόψεως...
Τρελλὸς εἶμαι γ' ἐνσωμαθῶ σπᾶ πολιτικά:...

ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δ) Μένουν ακόμα λίγες ώρες πρωθυπουργίας.

ΝΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

— ΔΕΚΑ ή ώρα κι' άκόμα νά φα- νή ο προκάμενος ο πατέρας σου, είτε από γιού της κυρίας Ουμπάρ. Χωρίς άλλο θάνα, πάλι με- θυσμένος! Κάθε Κυριακή ή ίδια ι- στορία!... Βαρέθηκα πιά!...

— Μη στενοχωριέσαι, μητέρα. Αυτό γίνεται χρόνια, είτε ο γιός, ένα χλωμό παιδί δεκάτη χρονών με θανά μάλλια κι' έβγαζε μά- τια.

— Μά δεν είναι ντροπή, ένας οι- κογενειάρχης νά μεθοκοπάει έτσι; ξασαίπει ή κυρία Ουμπάρ.

Αυτός ο διάλογος γινόταν κάθε Κυριακή, στο θάβος μιας μικρής μονοκατοικίας της όδου Βέζης, στη Ρένε.

Ο εργάτης Ουμπάρ είχε έγ- κατασταθή πριν από είκοσιπέντε χρόνια σ' αυτή την πόλη, όπου και παντρεύτηκε. Ήταν τίμιος κι' έρ- γατικός. Τό μόνο του ελάττωμα ήταν πως μεθούσε κάθε Κυριακή.

Ήταν δεκάμισο πιά, όταν ή κυ- ρία Ουμπάρ κι' ο γιός της ακού- σανε τ'α θήματα του Ουμπάρ καί ση- κώθηκαν νά τον υποδεχθούν.

Ο Ουμπάρ ήταν θυμωμένος αν- τρας, σαράντα χρόνων, ψηλάς, γε- ρομένος με τετράγωνους ώμους.

— Από πού έρχεσαι τόσο άργά; τόν ρώτησε ή γυναίκα του.

— Από την εκκλησία! απάντη- σε, κυττώνοντας την καπνιστή.

Κι' αποτεινόμενος στο γιού του τόν ρώτησε χαμογέλλοντας:

— Κι' έσύ Ζάν τι έκανες άπ' το μεσημέρι; Θά μελετούσες άσφα- λως.

Κάθονταν στο τραπέζι. Τό γεύμα τους ελειώσε σιωπής.

— Τι; Πάλι θά βγης έξω; φώναξε ή κυρία Ουμπάρ, βλέποντας τόν άντρα της νά ετοιμάζεται νά φύγν.

Δέν περιμένεις τουλάχιστον νά σου ετοιμάσω τόν καφέ σου;

— Όχι, δέν θά πιά καφέ. Έχω νά πάω κάπου καί διάζομαι. Μά θά γυρίσω γρήγορα!...

Κι' έφυγε, παίρνοντας τό χον- τρό μπαστούνι του.

Ο Ζάν κάθισε νά συνεχίστ ή μελέτη του, ενώ ή μητέρα του ση- κωσε τό τραπέζι. Ήταν τόσο άφο- ρισμένος στά μαθήματά του, πού δέν καταλάβαινε τίς άρες πού περ- νούσαν. Ή μητέρα του, πού καθό- ταν τώρα απέναντί του, μετρούσε άνωπόμενα τίς άρες. Άζαφνα, ο Ζάν έκλεισε τά βιβλία του κι' έ- τριψε τά μάτια του.

— Νύσταξα, είπε στη μητέρα του. Θάνα, άργά...

— Μία καί τέταρτο, απάντησε άναστενάζοντας έκείνη.

Κι' έπρόσθεσε άμέσως:

— Άκόμα δέν γύρισε ο πατέ- ρας σου. Δέν πιάς, Ζάν, νά τόν θρήσι...

— Όχι, δέν θέλω νά πηγαίνω στις ταβέρνες...

— Θά πηγαίνα μόνη μου, μά ο πατέρας σου, όταν είναι πιωμέ- νος, δέν άκούει άλλον από σένα...

Πήγαινε, λοιπόν!

— Θά πάω, αλλά γιά τελευταία φορά. Γιατί τώρα θυμάνει καί με μένα.

Σέ λίγο ο Ζάν βγήκε στο δρόμο. Τό χιόνι έπεφτε άραιά καί τό κρύο πηρούσε τά κόκκαλα.

Ο νέος με τό κασκόλ στο λαι- μό καί με σπικαμένο τό γακά του παλτού, βεδαίσε γρήγορα σκυτός.

Άζαφνα, μέσα από μία ταβέρνα, σ' ένα στενόδρομο, άκουσε φωνές καί θλαστήμεις. Στάθηκε έξω από την πόρτα καί είδε τόν πατέρα του νά χτυπιέται, με δυό-ποια έλευσά υποκείμενα. Σέ λίγο είδε νά ε- πετάγονται μέσα από την ταβέρνα δυό-τρεις άτομα—άνάμεσα σ' αυτά ξεχώρισε καί τόν πατέρα του— πού τβόσταν στα πόδια.

Ο Ζάν τούς πήρε από πίσω φο- νάζοντας:

— Πατέρα!... Πατέρα!...

— Έπί τέλους, τόν έφτασε σέ μία γωνιά. Μά ο Ουμπάρ, νομίζοντας πώς αυτός πού τόν κυνηγούσε ήταν άστυφλάκας, γύρισε πίσω, φωνά- ζοντας με βραχνή φωνή:

— Έσύ είσαι πού θέλεις νά με πιάσεις;

Καί πριν τό παιδί προφάση νά του άπαντήσει, τού έδωσε ένα τρο-

μερό χτύπημα κατακέφαλα καί τό σώρισε καταγής.

Ο Ουμπάρ, μεθυσμένος άπως ήταν, δέν ένοιασθήκε γιά τή μαγκουριά πού κατάφερε στόν δι- ώκτη του. Καί έξακολούθησε νά τρέχν.

Έπειτα όταν ο παγωμένος άέρας τόν συνέφερε κάπως, άρχισε νά λήη μέσα του:

— Ή άλήθεια είναι ότ τόν χτύπησα δυνατά!... Μά ποιος τού- πε νά με πιάση; Ήμουν στό δική μου καί τόν χτύπησα! Τι ήθελε από μένα; Έπρεπε ν' άμυνθώ.

Άλλωστε μία μαγκουριά τί μπορεί νά κάνει; Θα τού περάση σέ λίγη ώρα!... Είναι άνωος άργά...

Η γυναίκα μου θά με φωνάξη!... Άς πάω τώρα στο σπίτι μου...

Μάλις μπήκε, είπε στη γυναίκα του, πού ήταν στο κρεβάτι άγνη:

— Άν τύχη καί σέ ρωτήσουν, θά πεις ότ δέν έξέρεις τίποτα!... Ά- κούς;

Η κυρία Ουμπάρ τάχασε.

— Τι είν' αυτά πού μου λές; Πού είναι ο Ζάν; τόν ρώτησε, άνή- συχη.

— Καλά, δέν κοιμήθηκε άκόμα; ρώτησε άδιόφορα έκείνος.

— Τόν έστειλα νά σέ θρή!... Δέν έκανε καλώς!... Άν τόν εξαστειλής, θά φύγω γιά πάντα από τό σπίτι!...

Καί έαπλώθηκε στόν καναπέ. Σέ λίγο άρχισε νά ροχαλίζει.

Οι φόβοι της μητέρας τού Ζάν μήπως έπαθε τίποτα, μεγάλωναν.

Έτσι, πέρασε, δυό άρες γεμάτες άγωνία.

Άζαφνα, άκουσε χτυπήματα στην πόρτα. Πετάχτηκε κι' άνοι- γοντας, ένοιωσε την καρδιά της νά σπαραχθή.

Ένας άστυνομικός μπήκε μέσα στο σπίτι.

— Πού είναι ο μαργακός Ουμ- πάρ;

Η κυρία Ουμπάρ τού είπε νά καθίστ καί νά περιμέν.

Όταν ο Ουμπάρ ύπνησε, ή ζάλη τού μεθυσίου τού είχε περά σελ. Κρβθώντας με δυσκολία τούς φόβους του, μπήκε στην τραπεζα- ρία.

Μάλις τόν είδε ο άστυνομικός, τού είπε με τρόπο ήρεμο:

— Πρέπει νά κάνετε κουράγιο καί νά μ' άκούσετε. Έγώ νά σας άνακουσώ, καί νά σωσάρεστέ... Ο γιός σας θρέφεται ή νύχτα χτυπι- μένος στο κεφάλι. Τόν μεταφέραγε στο τιμήμα!... Τό τραύμα ετυχώς δέν είναι σοβαρό!...

Ο Ουμπάρ δάγκωσε τά χείλη του καί έκίνησε ερυθς με τόν άστυ νομικό γιά τό άστυνομικό τιμήμα.

Στό δρόμο είχε συνέλθει καί ρώτησε νά μούθε λεπτομέρειες γιά τόν τραυματισμό τού γιού του.

Ο άστυνομικός τού είπε:

— Τόν χτύπησαν με μαγκουριά στο κεφάλι!... Τόν έθήκαμε λίγο πιά πέρα από την ταβέρνα τού... Μία τρομερή ύποψια πέρασε άπ' τό κεφάλι τού Ουμπάρ. Κι' έπιασε τό κεφάλι του άναστενάζοντας.

Σέ λίγο φάσανε στο τιμήμα. Νεκρική σιγή επικρατούσε εκεί.

Ο άστυνομικός μπήκε καί σκεδόν άμέσως έξαγέθηκε. Στά πόδια τού ήταν έκωρυαμένη ή άμχη νά πιά τόν άνδρόσμο πού έρρισκεται σέ δύσκολη θέση.

Κύριε Ουμπάρ, άρχισε νά λέη με θάβειά συγκίνησι, λυπάμαι πολύ!... Πρέπει νά σας πώ... ότ τό παιδί σας πέθανε... Ός την τελευταία στιγμή δέ θέλησε νά κατονομίστ τό δολοφόνο!...

Ο Ουμπάρ έμεινε με τό στόμα άνοιχτό. Κρύος ιδρώτας τόν έλουζε κι' ένα άσπικωτό θάρος ένοιωσε στο κεφάλι. Άρχισε νά παραλύη, νά κλονίζεται, καί γιά νά μνη πείση στρίβτηκε, σάν άποδελαιμένος, άνίκανος νά σκεπθ.

Τό μόνο πού αισθανόταν ήταν ο άγριος σπαραγμός της καρδιάς του.

Σέ λίγο μεταφέρανε τό πτώμα τού Ζάν στο σπίτι του. Ή κυρία Ουμπάρ, μόλις είδε τό παιδί της νεκρό, χύθηκε άπάνω του άγκαλιά- ζοντας τό σφίχτα. Δυνατοί λυγμοί άνασταράζανε τό στήθος της.

Κι' ο Ουμπάρ—κουρέλι άνθρώ- πινο πιά— πού ως έκείνη τή στιγμή δέν είχε θγάει μιλά άπ' τό στόμα του, έμπεξε άζαφνα μία κραυγή σάν σφύρασμα:

— Δέν είμ' εγώ!... Δέν είμ' εγώ!... Κι' άρχισε νά τραντάζεται σύγ- κρομος καί ν' άφρίζη!... Έίχε πρελλάση!... Ε. ΦΟΥΡΙΕ

ΜΑΓΙΩ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Καί μία είδησι, πού άσφαλός ο' άπο- γνηύστη τους άνδρες. Ή νέα μόδα, τουλάχιστον αυτή πού λανσάρουν ή "Α- ταλία καί ή "Αμερική απαιτεί τά "ω- κατά τό φετεινό καλοκαίρι, νά ε- λ- όσο τού δυατών πιά σεμνά. Σή φωτο- γραφία μας δυό νέα μαγιά του 1962, πού λανσάρει ο οίκος Κολ της Κολ- φορίας. Τά πλεχτά μπερέ με μεγάλο ποπνόν στην κορυφή θεωρούνται άσφαί- τητο συμπλήρωμα κατά τις έμμανίσεις των ώραιων στις πλάς. Οι "Ιταλοί λαχ- ρίζονται πώς τά δικά τους μαγιά θά είναι άκόμα πιο σεμνά. "Όσο γιά τό μπικίνι, φαίνεται πώς ο δίωμος του φέτος θά ένταχί σέ πολλές ώρες τού Παλαιού καί Νέου Κόσμου.

Καί μία είδησι, πού άσφαλός ο' άπο- γνηύστη τους άνδρες. Ή νέα μόδα, τουλάχιστον αυτή πού λανσάρουν ή "Α- ταλία καί ή "Αμερική απαιτεί τά "ω- κατά τό φετεινό καλοκαίρι, νά ε- λ- όσο τού δυατών πιά σεμνά. Σή φωτο- γραφία μας δυό νέα μαγιά του 1962, πού λανσάρει ο οίκος Κολ της Κολ- φορίας. Τά πλεχτά μπερέ με μεγάλο ποπνόν στην κορυφή θεωρούνται άσφαί- τητο συμπλήρωμα κατά τις έμμανίσεις των ώραιων στις πλάς. Οι "Ιταλοί λαχ- ρίζονται πώς τά δικά τους μαγιά θά είναι άκόμα πιο σεμνά. "Όσο γιά τό μπικίνι, φαίνεται πώς ο δίωμος του φέτος θά ένταχί σέ πολλές ώρες τού Παλαιού καί Νέου Κόσμου.

ΑΥΤΟΜΑΤΟΣ ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ ΓΡΑΜ- ΜΑΤΟΣ ΜΗΝΩΝ

Οι συσκευές αυτόματης διανομής δια- φόρων πραγμάτων μάς έρχονται συνή- θως από την "Αμερική. Απτή τή φορά ο- μως πρόκειται γιά συσκευή, πού πρω- τοεμφανίστηκε στη Γερμανία καί προμη- θεύει στόν κόσμο, αυτομάτως, γραμμα- τόσημα της προτιμής σου, αξίας έ- σης με τό νόμισμα, πού ρίχνεις στην κα- τάλληλη υποδοχή. Οι πρώτες συσκευές αυτομάτως διανομής γραμματοσημίων έγ- καταστάθηκαν σέ διάφορα έπικαιρα ση- μεία τού "Αμερικού.

Σ ΤΕΝΟΧΩΡΗΘΗΚΕ πολύ ή κυρία Κούλα, όταν έμαθε πώς ή βα- φτιστήρας της ή Σοφούλα τάχε φτιά- ξει μ' έναν κάποιον Μάκη Τσιλι- μπουρδιστό. Γιατί άπ' τις πληρο- φορίες, πού είχε, ο κύριος Μάκης ή- τανε αδιόρθωτος Δόν-Ζουάν, πού εί- χε άρραβωνιαστή τέσσερις φορές καί κάθε φορά χαλούσε τόν άρρα- βώνα μ' ένα πρόσχημα κι' άφηγε τά κορίτσια με τή λαχτάρα της άπο- καταστάσεως. Γι' αυτό έκρινε σκό- πιμο νά πη στη Σοφούλα:

— Μ' αυτό τόν Καζανόβα πήγες νά σχετισθής, βρέ παιδάκι μου;

— Μά τόν αγαπώ, νονά μου! ά- πάντησε άναστενάζοντας ή Σοφού- λα. Καί μ' αγαπάει κι' αυτός.

— Μ' αυτό τό πλευρό καί κοιμώ- σαι!... Είπε ή κυρία Κούλα κουνώ- ντας τό κεφάλι της.

— Έτσι έ; φώναξε άνταρτισμένη ή κυρία Κούλα.

Καί σαν νά της ήρθε μία σπου- δαία έμπνευσι, πρόσθεσε:

— Αυτή τή φορά, πές του χαιρε- τίματα ότ θά βρή τό μαστορή του.

Καί σκύβοντας, έξήγησε με χαμη- λή φωνή καί συνωμοτικό ύφος ολό- κληρο τό σχέδιο, πού είχε έμπνευσθ ό δαιμόνιος νους της.

— Έξοχα! φώναξε ένθουσιασμένη ή Σοφούλα με τό θαυμασίο σχέδιο της νουάς της, πού της έδινε έλπί- δες γιά μία εύτυχη λύσι στο δεσμό της με τόν άραιο καί οικονομικός άνεξάρτητο Μάκη με τόν όποιον άλ- λως τε εξακολουθούσε νά είναι έρω- τευμένη μέχρι τά μπουβία.

Κι' όταν τό άπόγευμα συναντή- θηκε μαζί του, τού έπέτεθη μανια- σμένη επί τή βάσει τού σχεδίου:

— Όστε έτσι λοιπόν κυρία! "Ω- στε είσαι παντρεμένος καί μου τό- κρυβες!

— Τώμαθες; απάντησε αυτός εθ- βεν συντηγμένος. Με συγχάρεις, ά- γάπη μου! Δέ σου τό είχα πη από φόβο μήπως σέ χάσω. Έπειτα, νό- μιζα πώς θά μου δώστ διαζύγιο. Άλ- λά αυτή είναι μία μέγαιρα. Είναι έγκληματική φουσιοναμία! Άφού, νά σκεφθής άπειλή νά σου ρίξη βιτριό- λι!...

— Αί! "Όχι! Παρ' όλο πού σ' αγαπά, όσο τίποτα στόν κόσμο, κα- λύτερα νά χωρίσουμε, νά μη σου κά- νη κανένα κακό αυτή ή σκυλά!...

— Ποτέ! φώναξε τότε με άποφα- σιστικότητα ή Σοφούλα. Μούστειλε καί γράμμα ή κυρία σύζυγός σου καί με άπειλεί, αλλά έγώ δέν 'η φο- βόμαι!...

— Μά... Περίττον, Μάκη! Άφού μ' ά- γαπάς καί σ' αγαπώ δέ θά χωρί- σουμε. Κι' άς λήθ ότ θέλει ή γυ- ναίκα σου!...

— Έκείνο τό βράδυ ο Μάκης γύρισε στο σπίτι του μελαγχολικός. Πρώ- τη φορά τό κόλπο του δέν είχε πιά- σει, τουλάχιστον στόν πρώτο γύρο. Άλλά θά συνέχιζε τόν άγώνα. Θά στείλενε καί άλλη άπειλητική έπιστο- λή, θάδωζε καί μία έξαδελφή του νά υποδυθή την άνυπαρκτή γυναίκα του καί νά την πιάση τού ιδιλλίου με τόν μυστηριώδη Μάκη. Καί δέν έπε- σε έξω.

Έπειτα από μερικούς μήνες ή Σοφούλα έφθασε άπελτισμένη στο σπίτι της νουάς της, κρατώντας στα χέρια της ένα γράμμα.

— Διάδασε! είπε στην κυρία Κούλα με λυγμούς.

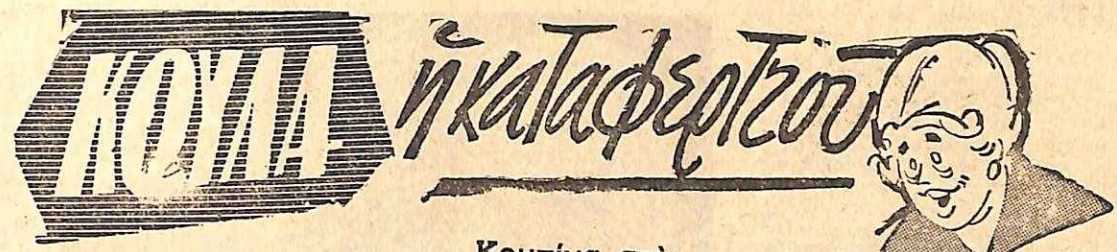
Πήρε τό γράμμα ή κυρία Κούλα καί τό διάδασε συνοφρυωμένη.

«Κοπέλλα μου—Έγραφε ή έπιστο- λή—τραβήξου όσο είναι καιρός από τό Μάκη, γιατί είναι άντρας μου με στεφάνι καί δέ θ' άφήσω νά μου τόν πάρη καιμιά άλλη. Διαζύγιο, σέ πληροφορώ, δέν τού δίνω, μακάρι νά σας δώ καί τούς δυό κρεμασμένους άναποδα. Έπί πλέον, έχω κι' ένα κιάλο βιτριόλι ρεζέρβα γιά νά περι- αινηθώ καταλλήλως έκείνη, πού θά άγνοήση την είδοποίησί μου... Αυτά καί μένω.Ρούλα Τσιλιμπουρδιστού».

— Όστε είναι παντρεμένος ο μα- σκαρός; έρριξε ή κυρία Κούλα.

— Άπάντησε της Σοφούλας όως ήρθε νά περιπλέξη τά πράγματα:

— Αί! δέν είναι ο παλιόμωρο- πος! Μού τό είπε έμπιστευτικός έ- νας άδελφικός του φίλος. Τό γράμ- μα τό έγραψε ο ίδιος καί μου τό

Κομπίνα στην κομπίνα

στείλε γιά νά ξεγλυστρήσθ κι' από μένα. Γιατί φυσικά, μία καθώς πρέ- πει κοπέλλα δέ μπορεί νά συνεχίστ τις σχέσεις της μ' έναν παντρεμέ- νο. Έτσι, λέει, κάνει πάντα καί ξε- φεύγει από τά δεσμά τού γάμου!

— Έτσι έ; φώναξε άνταρτισμένη ή κυρία Κούλα.

Καί σαν νά της ήρθε μία σπου- δαία έμπνευσι, πρόσθεσε:

— Αυτή τή φορά, πές του χαιρε- τίματα ότ θά βρή τό μαστορή του.

Καί σκύβοντας, έξήγησε με χαμη- λή φωνή καί συνωμοτικό ύφος ολό- κληρο τό σχέδιο, πού είχε έμπνευσθ ό δαιμόνιος νους της.

— Έξοχα! φώναξε ένθουσιασμένη ή Σοφούλα με τό θαυμασίο σχέδιο της νουάς της, πού της έδινε έλπί- δες γιά μία εύτυχη λύσι στο δεσμό της με τόν άραιο καί οικονομικός άνεξάρτητο Μάκη με τόν όποιον άλ- λως τε εξακολουθούσε νά είναι έρω- τευμένη μέχρι τά μπουβία.

Κι' όταν τό άπόγευμα συναντή- θηκε μαζί του, τού έπέτεθη μανια- σμένη επί τή βάσει τού σχεδίου:

— Όστε έτσι λοιπόν κυρία! "Ω- στε είσαι παντρεμένος καί μου τό- κρυβες!

— Τώμαθες; απάντησε αυτός εθ- βεν συντηγμένος. Με συγχάρεις, ά- γάπη μου! Δέ σου τό είχα πη από φόβο μήπως σέ χάσω. Έπειτα, νό- μιζα πώς θά μου δώστ διαζύγιο. Άλ- λά αυτή είναι μία μέγαιρα. Είναι έγκληματική φουσιοναμία! Άφού, νά σκεφθής άπειλή νά σου ρίξη βιτριό- λι!...

— Αί! "Όχι! Παρ' όλο πού σ' αγαπά, όσο τίποτα στόν κόσμο, κα- λύτερα νά χωρίσουμε, νά μη σου κά- νη κανένα κακό αυτή ή σκυλά!...

— Ποτέ! φώναξε τότε με άποφα- σιστικότητα ή Σοφούλα. Μούστειλε καί γράμμα ή κυρία σύζυγός σου καί με άπειλεί, αλλά έγώ δέν 'η φο- βόμαι!...

— Μά... Περίττον, Μάκη! Άφού μ' ά- γαπάς καί σ' αγαπώ δέ θά χωρί- σουμε. Κι' άς λήθ ότ θέλει ή γυ- ναίκα σου!...

— Έκείνο τό βράδυ ο Μάκης γύρισε στο σπίτι του μελαγχολικός. Πρώ- τη φορά τό κόλπο του δέν είχε πιά- σει, τουλάχιστον στόν πρώτο γύρο. Άλλά θά συνέχιζε τόν άγώνα. Θά στείλενε καί άλλη άπειλητική έπιστο- λή, θάδωζε καί μία έξαδελφή του νά υποδυθή την άνυπαρκτή γυναίκα του καί νά την πιάση τού ιδιλλίου με τόν μυστηριώδη Μάκη. Καί δέν έπε- σε έξω.

Έπειτα από μερικούς μήνες ή Σοφούλα έφθασε άπελτισμένη στο σπίτι της νουάς της, κρατώντας στα χέρια της ένα γράμμα.

— Διάδασε! είπε στην κυρία Κούλα με λυγμούς.

Πήρε τό γράμμα ή κυρία Κούλα καί τό διάδασε συνοφρυωμένη.

«Κοπέλλα μου—Έγραφε ή έπιστο- λή—τραβήξου όσο είναι καιρός από τό Μάκη, γιατί είναι άντρας μου με στεφάνι καί δέ θ' άφήσω νά μου τόν πάρη καιμιά άλλη. Διαζύγιο, σέ πληροφορώ, δέν τού δίνω, μακάρι νά σας δώ καί τούς δυό κρεμασμένους άναποδα. Έπί πλέον, έχω κι' ένα κιάλο βιτριόλι ρεζέρβα γιά νά περι- αινηθώ καταλλήλως έκείνη, πού θά άγνοήση την είδοποίησί μου... Αυτά καί μένω.Ρούλα Τσιλιμπουρδιστού».

— Όστε είναι παντρεμένος ο μα- σκαρός; έρριξε ή κυρία Κούλα.

— Άπάντησε της Σοφούλας όως ήρθε νά περιπλέξη τά πράγματα:

— Αί! δέν είναι ο παλιόμωρο- πος! Μού τό είπε έμπιστευτικός έ- νας άδελφικός του φίλος. Τό γράμ- μα τό έγραψε ο ίδιος καί μου τό

Καί την έπομένη ο Μάκης δέχθη- κε στο γραφείο του την έπίσκεψή έ- νος άπιθανού τύπου «κουτσαδάκη».

Ο κύριος Μάκης περικαλώς, ρώτησε με ύφος «τολλά βαρύ»:

— Ο ίδιος! απάντησε σασιτισμέ- νος ο Μάκης. Έσεις ποίος είσαι;

— Με τό μπαρόν νά συστηθώ άποκρίθηκε ο μάγκας. Νώντας Τζε- ρεμής ή Σημαδεμένος ή Ντερβίσης.

— Άδελφός της Σοφούλας.

— Άδελφός της Σοφούλας; είπε ο Μάκης, κι' ένοιωσε νά τόν λούζη κρύος ιδρώτας.

— Ναί γιά! Δέ μου πάει; Λοι- πόν, γιά νά τελευτώμε, καλόπαιδο. Έμαθα ότ έδώ κι' έξη μήνες τρα- διέσαι σά λάστιχο με την άδερφή μου... Τό όποιον, τί γίνεται; Θά πιά άκόμα μακρύν ή Βαλίτσα;

— Έκτακτα! φώναξε ένθουσιασμέ- νη ή Σοφούλα. Τότε δέ μένει παρά νά παντρευτούμε. Έτσι Μάκη μου!

Πήρε φωτιά ο Νώντας.

— Άσε τά «μου-σου-τού», τζι- τζιφιόγκο; φώναξε χτυπώντας τή χε- ρούκλα του στο γραφείο. Κι' ένα σου λέω μόνο. "Η δέ πάρης την ά- δερφή μου ή τρέχα νά παραγγείλεις φέρετρο στα μέτρα σου.

Καί χτυπώντας πάλι τή χερούκλα του στο γραφείο πρόσθεσε:

— Άκούσες τί είπα, φίλε; Σ' έ- να μίην νά έχη μπη ή κουλάρα, άλ- λωίως πέξ της μάνας σου νά στεί- λη τά ρούχα της στο βρεφείο. Γεια χαρά!

Καί άνεχώρησε, βαρύς, συνε- φιασμένος καί ταμπουκαλής, ενώ ο Μάκης είχε γίνει άσπρος σάν κιμω- λία.

Τό ίδιο βράδυ συνάντησε άλλα- φιασμένος ή Σοφούλα.

— Γιατί δέ μου είπες ότ έχεις άδελφό καί μάλιστα τόσο ζώρικο; τής είπε θυμωμένος.

— Έξερει, απάντησε κομπιάζοντας ή Σοφούλα, δέ στο είπα, χρυσέ μου, γιατί δέν ήθελα νά μάθης ότ έχω έναν τέτοιο άδελφό, πού είναι τό στίγμα της οικογενείας μας...

— Καί πού διάβουλο ξεφύτρωσε τώρα αυτός; Πού ήτανε τόσο καιρός;

— Στη φυλακή, γλυκέ μου!... Προ- χές βγήκε από την Άκροναυλία πού ήτανε γιά... φόνος.

— Φόνος; Ψιθύρισε ο Μάκης σάν μοραμένο φύλλο. Καί τώρα;

— Έξω κι' έγώ, Μάκη μου! Νά! Λέει πώς άν δέ με παντρευτεί θά σέ σφάξη, λέει σάν κοττόπουλο, γιατί λέει γιά μία τιμή ξή στην κοινωνία... Χτες μάλιστα άκόνιζε έ- να χασπομαχαιρο!...

— Παναγίτσα μου! φώναξε ο Μά- κης κίτρινος σάν λεμόνι.

— Όσο γιά τή γυναίκα σου, συ- νέχισε ή Σοφούλα, μην άνησυχής.Θά πώ τού Νόντα νά πιά νά την προ-

μοκρατήση γιά νά σου δώση τό δια- ζύγιο...

— Όχι! "Όχι! Έσπευσε νά άπαν- τήση τρομοκρατημένος ο Μάκης. Ά- σε θά τά κανονίσω έγώ... Άλλως τε σήμερα μου τηλεφώνησε καί μου εί- πε πώς μου δίνει διαζύγιο!...

— Με τό μπαρόν νά συστηθώ άποκρίθηκε ο μάγκας. Νώντας Τζε- ρεμής ή Σημαδεμένος ή Ντερβίσης.

— Άδελφός της Σοφούλας.

— Άδελφός της Σοφούλας; είπε ο Μάκης, κι' ένοιωσε νά τόν λούζη κρύος ιδρώτας.

— Ναί γιά! Δέ μου πάει; Λοι- πόν, γιά νά τελευτώμε, κα

ΗΤΑΝΕ πάνω από δυό ώρες, που το μεγάλο σολόι της κεντρικής πλατείας του Άλγερίου είχε χτυπήσει μεσημέρι... Στη συνοικία Μπαμπ-Ελ-Ουέντ, τα κομμάτια του Ο.Α.Σ., όληνυμένα μέσα στα σάπια, έτοιμαζαν τη μάχη... Άραοι πυροβολισμοί ξεσκαίναν που και που την ατιόσφαιρα.

Στρατιωτικά τμήματα με πολυβόλα παρατάσσονται στους κεντρικούς δρόμους της πόλεως, απαγορεύοντας την κυκλοφορία προς το Μπαμπ-Ελ-Ουέντ...

Λίγο αργότερα οι πρώτοι Εθνοπαίοι διαδηλωτές αρχίζουν να μαζεύονται γύρω από την πλατεία... Οι περισσότεροι είναι νέα παιδιά, αλλά και κορίτσια και ώριμοι άντρες και γυναίκες.

Το πρώτο υπαράξ των στρατιωτών, το περνάει με ευκολία, που τους γεμίζει εκπλήξη. Οι στρατιώτες τους βλέπουν να περνάνε με αδιαφορία τα σύνορα της πλατείας.

Είναι φαγεώ πως οι διαδηλωτές, που ο αριθμός τους διαρκώς μεγαλώνει, σκοπεύουν να βελτίσουν προς το Μπαμπ-Ελ-Ουέντ...

Ξαφνικά, από ένα καθετό δρόμο, προβάλλει μια ομάδα με σημαίες... Οι τοιχοκομείς κυματίζουν στο ξεστό άερα του Άλγερίου, μ' ένα παρόμοιο γύρο από το χοντάρι τους: Πένθος για την ήττα, για την ελπίδα, για τα μάτια των Γάλλων της Άλγερίας τους παρσάδες, ανεπερσάστορες, στα χέρια των Άραβων...

Στο σταυροδρόμιο, που οδηγεί προς το Μπαμπ-Ελ-Ουέντ, ένα τμήμα στρατού έχει παραταχθεί σε τάξι μάχης. Ένας νεαρός έφεδρος ανθυπολοχαγός είναι επί κεφαλής του τμήματος. Οι στρατιώτες — κληρωτοί της υποστόλης — βλέπουν με ανέκφραστο βλέμμα να πλησιάζουν οι διαδηλωτές.

Είναι οι συμπατριώτες τους, είναι οι περισσότεροι της ίδιας ηλικίας με τους νεαρούς φανταζόντες και τα κορίτσια, που άνοιξαν τις σημαίες με τα χέρια, δεν είναι πολλοί καιρός, που τους υποδέχτηκαν με λουλούδια, χαμόγελα και τρελλό ενθουσιασμό...

Ο στρατηγός Ζουά, ένας από τους συλληφθέντες αρχηγούς του Ο.Α.Σ.: Είς θάνατον...

Ο αρχηγός της γαλλικής αντιπροσωπείας Ζοζ-Αρστέρο — που υπέγραψε την συμφωνία του Έβιάν με τον Άλγερινό Κοϊν — δεξιά: Η «είρηνη» δημιουργεί νέα προβλήματα...

ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

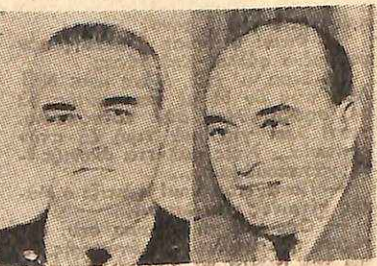
Η αλήθεια για μιὰ αίματηρή τραγωδία

«ΓΙΑ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΤΕ!...»

Το πλήθος των διαδηλωτών, που διαρκώς πυκνώνεται, έφτασε σε λίγα μέτρα απόσταση από την παράταξη των στρατιωτών...

Ένα ελικοπτερο σκοπεύει το ορμηικό του βόμβο πάνω από τους διαδηλωτές.

Μια κοπέλλα — εύρωστη, δυναμική και με φλογερά μάτια — ξεπετάγεται από το πλήθος, οί-

Ο Γάλλος άρμυστής για τη μεταβατική περίοδο στην Άλγερεία Φουρέ, με τον Άραβ άρμυστή Φαρέ: Προς μια ειλικρινή συνεργασία Γαλλίας και Άλγερίας.

χνεται στην αγκαλιά του νεαρού ανθυπολοχαγού, και αρχίζει να τον φιλάει...

Το πλήθος δεν απέχει παρά μόλις δυό μέτρα από τους φανταζόντες...

Από το μέτωπο του ανθυπολοχαγού στάζουν χοντρές σταγόνες... Σπρώχνει την κοπέλλα και παίρνει θέση λίγο πιο πίσω από τους άντρες του...

Η ώρα είναι ακριβώς τρεις παρά δέκα.

Ξαφνικά, από ένα δρόμο λίγο δεξιότερα, αρχίζουν να προβάλλουν από τις στέγες ενός σπιτιού,

μον, οι διαδηλωτές αρχίζουν να διασπείνουν τη γραμμή των σταυρωτών.

Μ' ένα γεύμα του ανθυπολοχαγού, οι άντρες του υποχωρούν λίγα μέτρα και...

Η άδυσώπητη λογική των δολών αρχίζει να μιλάει τη θλιβερή γλώσσα της.

Τα πολυβόλα χροτάλισαν, σπέρνοντας το θάνατο... Από τις στέγες των σπιτιών πέφτουν πυροβολισμοί.

Το πλήθος, για μιὰ στιγμή — για μιὰ μόνο στιγμή — σταματάει, βουδ από την εκπλήξη και τον τρόμο.

Και μετά ο πανικός έπλωσε τα δίκτυα του. Οι διαδηλωτές υποχωρούν, τρέχοντας, προς τα πίσω ή σπάζοντας τις ποστές των σπιτιών, για να σωθούν.

Κι' από άλλα σημεία της πόλεως ακούγονται πυροβολισμοί και το μονότονο χροτάλισμα των πολυβόλων.

Το ελικοπτερο, που πετούσε πάνω από τους διαδηλωτές, αρχίζει να σίγην διακρυγόνες βούβες, που μεγαλώνουν άκομα περισσότερο τον πανικό.

Μερικές γυναίκες της διαδηλώσεως έχουν καταληφθεί από ύστερία.

Φωνές ακούγονται: Σταματήστε! Είμαστε Γάλλοι! Μή μας σκοτώνετε!...

Χοντρά δάκρυα κυλάει στο λε-

μό του ποδσωπο ενός φανταζόν, ενώ ύψώνει το όπλο του...

Και, μετά, σχεδόν άπτομα, έγινε μια νεκρική σιγή... Που σε λίγο έσπασε από τις κρυφότερες σειρήνες των νοσοκομειακών αυτοκινήτων.

Στην άκρη του δρόμου, μια κρεπύλλα, σκηνμένη πάνω σ' έναν όρμηο άντρα, που το πρόσωπό του κρέβεται στη μέση από ένα ματωμένο αίμα, σκίζει τη σημαία, που βαστούσε σε χίλια κομμάτια, με όλη τη λύσσα της τυφλής απελτίσας.

Κι' ο νεαρός ανθυπολοχαγός μαζεύει τους άντρες του και προμηνει... Προμηνει τις καινούριες διαταγές.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΣΑΛΑΝ

Την ίδια ώρα, στο Μπαμπ-Ελ-Ουέντ, το επίτελειο του Ο.Α.Σ., μελετάει την κατάσταση...

Γιατί η διαδήλωση, που στοιχίσε 52 νεκρούς και 185 βαριά τραυματισμένους, αποτελούσε ένα από τα σχέδια δράσεως της μυστικής οργανώσεως του στρατηγού Σαλάν.

Ο αρχηγός του Ο.Α.Σ., ο υποστηρίκτος και σιωπηλός στρατηγός, που έκανε το μεγαλύτερο μέρος της κοροϊφίας του στο δεξιό του χροαφείο και στις μυστικές υπηρεσίες, άριστοτατην των γαλλικών δυνάμεων στην Ίνδοκίνα, «ανεκάλυψε» με εκπλήξη, αλλά και βαθιά ικανοποίηση, και όλα τα μυστικά του επαναστατικού πολέμου.

Όλα τα μυστικά των ανταρτικών κομμάτων και όλη την «επιστήμη» της οργανώσεως και της κινήσεως του πλήθους, και την επιτυχία μιας πολιτικής.

Οι Ίνδοκινέζοι κομμουνιστές, που είχε τότε σαν αντιπάλους, εφαρμόζοντας την περίφημη επα-

ναστατική τακτική του Μάο-Τσέ-Τούνγκ, ήταν μαέστροι στον υπονομευτικό πόλεμο και, χωρίς σ' αυτόν ακριβώς, κατενίκησαν τις γαλλικές δυνάμεις.

Και ο Σαλάν άφομοίωσε με το παραπάνω το τρομερό εκείνο μάθημα.

Οι δυνάμεις των κομμάτων του Ο.Α.Σ. πρέπει να υποστηρίξουν πιστά στη διαδήλωση, τότε η απειθαρχία αυτή θα οδηγούσε μοιραία το στρατό σε άμεση ή έμμεση συνεργασία με τον Ο.Α.Σ.

Κι' αν αντίσταθι στην πίεση του πλήθους, κάνοντας χροία των όπλων του, τότε η αναγκαστική του γαλλικού πληθυσμού της Άλγερίας εναντίον της Κυβερνήσεως των Παρισίων και ιδιαίτερα εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας στρατηγού Ντε Γκωλ, θα πύση τη μορφή σκοτεινίου και άβυσσάλου μίσους...

Και το σατανικό αυτό σχέδιο

ναστατική τακτική του Μάο-Τσέ-Τούνγκ, ήταν μαέστροι στον υπονομευτικό πόλεμο και, χωρίς σ' αυτόν ακριβώς, κατενίκησαν τις γαλλικές δυνάμεις.

Και ο Σαλάν άφομοίωσε με το παραπάνω το τρομερό εκείνο μάθημα.

Οι δυνάμεις των κομμάτων του Ο.Α.Σ. πρέπει να υποστηρίξουν πιστά στη διαδήλωση, τότε η απειθαρχία αυτή θα οδηγούσε μοιραία το στρατό σε άμεση ή έμμεση συνεργασία με τον Ο.Α.Σ.

Κι' αν αντίσταθι στην πίεση του πλήθους, κάνοντας χροία των όπλων του, τότε η αναγκαστική του γαλλικού πληθυσμού της Άλγερίας εναντίον της Κυβερνήσεως των Παρισίων και ιδιαίτερα εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας στρατηγού Ντε Γκωλ, θα πύση τη μορφή σκοτεινίου και άβυσσάλου μίσους...

Και το σατανικό αυτό σχέδιο

ναστατική τακτική του Μάο-Τσέ-Τούνγκ, ήταν μαέστροι στον υπονομευτικό πόλεμο και, χωρίς σ' αυτόν ακριβώς, κατενίκησαν τις γαλλικές δυνάμεις.

Και ο Σαλάν άφομοίωσε με το παραπάνω το τρομερό εκείνο μάθημα.

Οι δυνάμεις των κομμάτων του Ο.Α.Σ. πρέπει να υποστηρίξουν πιστά στη διαδήλωση, τότε η απειθαρχία αυτή θα οδηγούσε μοιραία το στρατό σε άμεση ή έμμεση συνεργασία με τον Ο.Α.Σ.

Κι' αν αντίσταθι στην πίεση του πλήθους, κάνοντας χροία των όπλων του, τότε η αναγκαστική του γαλλικού πληθυσμού της Άλγερίας εναντίον της Κυβερνήσεως των Παρισίων και ιδιαίτερα εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας στρατηγού Ντε Γκωλ, θα πύση τη μορφή σκοτεινίου και άβυσσάλου μίσους...

Και το σατανικό αυτό σχέδιο

ναστατική τακτική του Μάο-Τσέ-Τούνγκ, ήταν μαέστροι στον υπονομευτικό πόλεμο και, χωρίς σ' αυτόν ακριβώς, κατενίκησαν τις γαλλικές δυνάμεις.

Και ο Σαλάν άφομοίωσε με το παραπάνω το τρομερό εκείνο μάθημα.

Οι δυνάμεις των κομμάτων του Ο.Α.Σ. πρέπει να υποστηρίξουν πιστά στη διαδήλωση, τότε η απειθαρχία αυτή θα οδηγούσε μοιραία το στρατό σε άμεση ή έμμεση συνεργασία με τον Ο.Α.Σ.

Κι' αν αντίσταθι στην πίεση του πλήθους, κάνοντας χροία των όπλων του, τότε η αναγκαστική του γαλλικού πληθυσμού της Άλγερίας εναντίον της Κυβερνήσεως των Παρισίων και ιδιαίτερα εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας στρατηγού Ντε Γκωλ, θα πύση τη μορφή σκοτεινίου και άβυσσάλου μίσους...

Και το σατανικό αυτό σχέδιο

ναστατική τακτική του Μάο-Τσέ-Τούνγκ, ήταν μαέστροι στον υπονομευτικό πόλεμο και, χωρίς σ' αυτόν ακριβώς, κατενίκησαν τις γαλλικές δυνάμεις.

Και ο Σαλάν άφομοίωσε με το παραπάνω το τρομερό εκείνο μάθημα.

Οι δυνάμεις των κομμάτων του Ο.Α.Σ. πρέπει να υποστηρίξουν πιστά στη διαδήλωση, τότε η απειθαρχία αυτή θα οδηγούσε μοιραία το στρατό σε άμεση ή έμμεση συνεργασία με τον Ο.Α.Σ.

Κι' αν αντίσταθι στην πίεση του πλήθους, κάνοντας χροία των όπλων του, τότε η αναγκαστική του γαλλικού πληθυσμού της Άλγερίας εναντίον της Κυβερνήσεως των Παρισίων και ιδιαίτερα εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας στρατηγού Ντε Γκωλ, θα πύση τη μορφή σκοτεινίου και άβυσσάλου μίσους...

Και το σατανικό αυτό σχέδιο

ναστατική τακτική του Μάο-Τσέ-Τούνγκ, ήταν μαέστροι στον υπονομευτικό πόλεμο και, χωρίς σ' αυτόν ακριβώς, κατενίκησαν τις γαλλικές δυνάμεις.

Και ο Σαλάν άφομοίωσε με το παραπάνω το τρομερό εκείνο μάθημα.

Οι δυνάμεις των κομμάτων του Ο.Α.Σ. πρέπει να υποστηρίξουν πιστά στη διαδήλωση, τότε η απειθαρχία αυτή θα οδηγούσε μοιραία το στρατό σε άμεση ή έμμεση συνεργασία με τον Ο.Α.Σ.

Κι' αν αντίσταθι στην πίεση του πλήθους, κάνοντας χροία των όπλων του, τότε η αναγκαστική του γαλλικού πληθυσμού της Άλγερίας εναντίον της Κυβερνήσεως των Παρισίων και ιδιαίτερα εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας στρατηγού Ντε Γκωλ, θα πύση τη μορφή σκοτεινίου και άβυσσάλου μίσους...

Και το σατανικό αυτό σχέδιο

ναστατική τακτική του Μάο-Τσέ-Τούνγκ, ήταν μαέστροι στον υπονομευτικό πόλεμο και, χωρίς σ' αυτόν ακριβώς, κατενίκησαν τις γαλλικές δυνάμεις.

Και ο Σαλάν άφομοίωσε με το παραπάνω το τρομερό εκείνο μάθημα.

Οι δυνάμεις των κομμάτων του Ο.Α.Σ. πρέπει να υποστηρίξουν πιστά στη διαδήλωση, τότε η απειθαρχία αυτή θα οδηγούσε μοιραία το στρατό σε άμεση ή έμμεση συνεργασία με τον Ο.Α.Σ.

Κι' αν αντίσταθι στην πίεση του πλήθους, κάνοντας χροία των όπλων του, τότε η αναγκαστική του γαλλικού πληθυσμού της Άλγερίας εναντίον της Κυβερνήσεως των Παρισίων και ιδιαίτερα εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας στρατηγού Ντε Γκωλ, θα πύση τη μορφή σκοτεινίου και άβυσσάλου μίσους...

Και το σατανικό αυτό σχέδιο

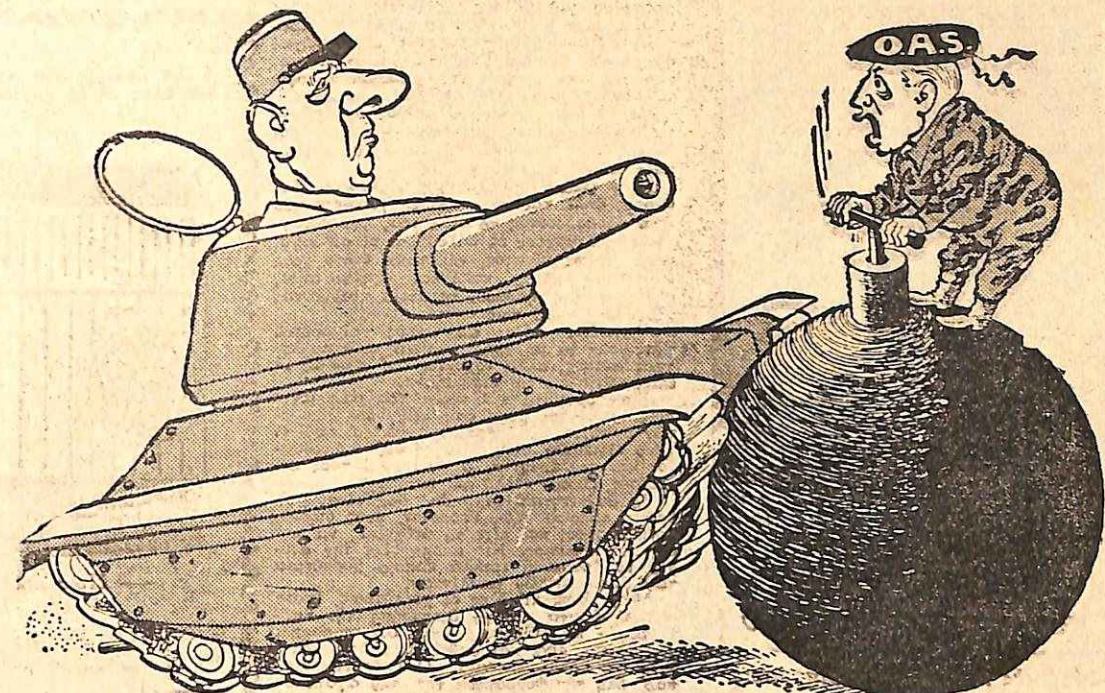
ναστατική τακτική του Μάο-Τσέ-Τούνγκ, ήταν μαέστροι στον υπονομευτικό πόλεμο και, χωρίς σ' αυτόν ακριβώς, κατενίκησαν τις γαλλικές δυνάμεις.

Και ο Σαλάν άφομοίωσε με το παραπάνω το τρομερό εκείνο μάθημα.

Οι δυνάμεις των κομμάτων του Ο.Α.Σ. πρέπει να υποστηρίξουν πιστά στη διαδήλωση, τότε η απειθαρχία αυτή θα οδηγούσε μοιραία το στρατό σε άμεση ή έμμεση συνεργασία με τον Ο.Α.Σ.

Κι' αν αντίσταθι στην πίεση του πλήθους, κάνοντας χροία των όπλων του, τότε η αναγκαστική του γαλλικού πληθυσμού της Άλγερίας εναντίον της Κυβερνήσεως των Παρισίων και ιδιαίτερα εναντίον του Προέδρου της Δημοκρατίας στρατηγού Ντε Γκωλ, θα πύση τη μορφή σκοτεινίου και άβυσσάλου μίσους...

Και το σατανικό αυτό σχέδιο

Το θωρακισμένο του γαλλικού στρατού με επικεφαλής τον Ντε Γκωλ αντιμετώπιζει τις βούβες του Ο.Α.Σ.: Ο στρατός της Γαλλικής Δημοκρατίας θα νικήσει...

ΣΤΗΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

του Ο.Α.Σ. συμπληρώνεται και από άλλα μέτρα, μ' ένα και μοναδικό σκοπό: Τη μόνιμη εγκατάσταση της άναρχίας στο Άλγερί, για να γίνει από τα πράγματα άδύνατη ή εφαρμογή της συμφωνίας του Έβιάν.

Είναι συμβολικό πως το όνομα, που έδωσε ο Σαλάν — σε γλώσσα μυστικού κώδικος — στην όλη επιχείρηση, μετά την άγανόρση της ανεξαρτησίας της Άλγερίας — είναι «η Αποκάλυψη», με τη βιβλική σημασία της λέξεως. Μια απόφαση «Αποκαλύψεως» επέχει με κάθε θυσία, να δημιουργηθεί και στο Άλγερί και γενικότερα στην Άλγερία. Ένα κλίμα απελτίσας και τρόμου.

Η ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ Ο.Α.Σ.

Γιατί, αν είναι αναμφισβήτητο πως τα ένενήντα έκατοστά του γαλλικού πληθυσμού της Άλγερίας ανήκουν συναισθηματικά στον Ο.Α.Σ., άλλο τόσο είναι βέβαιο, ότι η μορφή της μυστικής αυτής οργανώσεως δεν είναι ή ίδια για όλους τους παπαδούς της.

Η μεγάλη μάχη την είδε και, μέγχις ένα σημείο, εξακολούθησε να τη βλέπει, σαν μια οργάνωση, που πέρα από οποιαδήποτε πολιτική σκοπιμότητα, το μόνο που θέλει, είναι «να σώσει τη Γαλλική Άλγερία».

Η μεγάλη πλειονότητα των Γάλλων της Άλγερίας δε βλέπει, δε θέλει να βλέπει το τρομοκρατικό της όργιο. Μόλις τις τελευταίες ημέρες, άργα αλλά σταθερά, αρχίζει να ξεσπίζεται η μάχη του Ο.Α.Σ. και να δείχνει και για μερικούς Γάλλους της Άλγερίας το αληθινό του πρόσωπο, με όλα τα φοιχτά συμμάτα της καταστολής.

Λίγοι είναι σχετικώς εκείνοι που, βλέποντας γυμνό το πρόσω-

πο της μυστικής οργανώσεως, συμφωνούν μαζί της.

Γιατί, πέρα και πίσω από την υπόθεση της «Γαλλικής Άλγερίας», που λέει πως υποστηρίζει ο Ο.Α.Σ., κινδυνεύει όλη η Γαλλική Δημοκρατία.

Γιατί αυτήν ακριβώς θέλει να δολοφονήσει.

Οι θεωρητικοί της μυστικής οργανώσεως, αλλά και οι φονιάδες της ανήκουν φανερά ή κρυφά, στο φασισμό.

Πίσω από τη μάχη, που δίνεται για την Άλγερία — μάχη που καταγράφεται από τις αστορίες του εμφυλίου πολέμου — στα σκοτεινά παρασκήνια της ηγσίας του Ο.Α.Σ., ο μόνος, ο υπέρτατος έχθρος, είναι η Γαλλική Δη-

μοκρατία και ο σημερινός Πρόεδρος της, που κατορθωσε να τη λυτρώσει από την αναηρία της και να της δώσει νερό, όρημ και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορεί να επιλύσει και τα πιο πολύπλοκα και άδυναρά προβλήματα, όπως το αίματηρό πρόβλημα της Άλγερίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ο άγώνας θα περάσει ακόμα από πολλές φάσεις... Τον πρώτο γύρο, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Έβιάν, τον κέρδισε αναμφισβήτως η Κυβέρνηση των Παρισίων.

Ο γαλλικός στρατός, με βαθύτατο πόνο, χωρίς ενθουσιασμό, αλλά και με την απόφαση εκείνου που έφερε, ότι αυτό πρέπει να γίνει, χτύπησε τον Ο.Α.Σ. και το παγιδευμένο απ' αυτόν πλήθος, υποστηρίκτον και τη Δημοκρατία, αλλά και τη νέα Άλγερία — που βέβαια δε θα είναι «αποικιακή», αλλά που θα εξασφαλίσει όλα τα νόμιμα δικαιώματα των Γάλλων κατοίκων της.

Στις πλατείες και στους δρόμους του Άλγερίου με την πυκνή σχεδόν τροπική βλάστηση, μόνο το

μοκρατία και ο σημερινός Πρόεδρος της, που κατορθωσε να τη λυτρώσει από την αναηρία της και να της δώσει νερό, όρημ και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορεί να επιλύσει και τα πιο πολύπλοκα και άδυναρά προβλήματα, όπως το αίματηρό πρόβλημα της Άλγερίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ο άγώνας θα περάσει ακόμα από πολλές φάσεις... Τον πρώτο γύρο, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Έβιάν, τον κέρδισε αναμφισβήτως η Κυβέρνηση των Παρισίων.

Ο γαλλικός στρατός, με βαθύτατο πόνο, χωρίς ενθουσιασμό, αλλά και με την απόφαση εκείνου που έφερε, ότι αυτό πρέπει να γίνει, χτύπησε τον Ο.Α.Σ. και το παγιδευμένο απ' αυτόν πλήθος, υποστηρίκτον και τη Δημοκρατία, αλλά και τη νέα Άλγερία — που βέβαια δε θα είναι «αποικιακή», αλλά που θα εξασφαλίσει όλα τα νόμιμα δικαιώματα των Γάλλων κατοίκων της.

Στις πλατείες και στους δρόμους του Άλγερίου με την πυκνή σχεδόν τροπική βλάστηση, μόνο το

μοκρατία και ο σημερινός Πρόεδρος της, που κατορθωσε να τη λυτρώσει από την αναηρία της και να της δώσει νερό, όρημ και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορεί να επιλύσει και τα πιο πολύπλοκα και άδυναρά προβλήματα, όπως το αίματηρό πρόβλημα της Άλγερίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ο άγώνας θα περάσει ακόμα από πολλές φάσεις... Τον πρώτο γύρο, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Έβιάν, τον κέρδισε αναμφισβήτως η Κυβέρνηση των Παρισίων.

Ο γαλλικός στρατός, με βαθύτατο πόνο, χωρίς ενθουσιασμό, αλλά και με την απόφαση εκείνου που έφερε, ότι αυτό πρέπει να γίνει, χτύπησε τον Ο.Α.Σ. και το παγιδευμένο απ' αυτόν πλήθος, υποστηρίκτον και τη Δημοκρατία, αλλά και τη νέα Άλγερία — που βέβαια δε θα είναι «αποικιακή», αλλά που θα εξασφαλίσει όλα τα νόμιμα δικαιώματα των Γάλλων κατοίκων της.

Στις πλατείες και στους δρόμους του Άλγερίου με την πυκνή σχεδόν τροπική βλάστηση, μόνο το

μοκρατία και ο σημερινός Πρόεδρος της, που κατορθωσε να τη λυτρώσει από την αναηρία της και να της δώσει νερό, όρημ και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορεί να επιλύσει και τα πιο πολύπλοκα και άδυναρά προβλήματα, όπως το αίματηρό πρόβλημα της Άλγερίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ο άγώνας θα περάσει ακόμα από πολλές φάσεις... Τον πρώτο γύρο, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Έβιάν, τον κέρδισε αναμφισβήτως η Κυβέρνηση των Παρισίων.

Ο γαλλικός στρατός, με βαθύτατο πόνο, χωρίς ενθουσιασμό, αλλά και με την απόφαση εκείνου που έφερε, ότι αυτό πρέπει να γίνει, χτύπησε τον Ο.Α.Σ. και το παγιδευμένο απ' αυτόν πλήθος, υποστηρίκτον και τη Δημοκρατία, αλλά και τη νέα Άλγερία — που βέβαια δε θα είναι «αποικιακή», αλλά που θα εξασφαλίσει όλα τα νόμιμα δικαιώματα των Γάλλων κατοίκων της.

μοκρατία και ο σημερινός Πρόεδρος της, που κατορθωσε να τη λυτρώσει από την αναηρία της και να της δώσει νερό, όρημ και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορεί να επιλύσει και τα πιο πολύπλοκα και άδυναρά προβλήματα, όπως το αίματηρό πρόβλημα της Άλγερίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ο άγώνας θα περάσει ακόμα από πολλές φάσεις... Τον πρώτο γύρο, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Έβιάν, τον κέρδισε αναμφισβήτως η Κυβέρνηση των Παρισίων.

Ο γαλλικός στρατός, με βαθύτατο πόνο, χωρίς ενθουσιασμό, αλλά και με την απόφαση εκείνου που έφερε, ότι αυτό πρέπει να γίνει, χτύπησε τον Ο.Α.Σ. και το παγιδευμένο απ' αυτόν πλήθος, υποστηρίκτον και τη Δημοκρατία, αλλά και τη νέα Άλγερία — που βέβαια δε θα είναι «αποικιακή», αλλά που θα εξασφαλίσει όλα τα νόμιμα δικαιώματα των Γάλλων κατοίκων της.

Στις πλατείες και στους δρόμους του Άλγερίου με την πυκνή σχεδόν τροπική βλάστηση, μόνο το

μοκρατία και ο σημερινός Πρόεδρος της, που κατορθωσε να τη λυτρώσει από την αναηρία της και να της δώσει νερό, όρημ και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορεί να επιλύσει και τα πιο πολύπλοκα και άδυναρά προβλήματα, όπως το αίματηρό πρόβλημα της Άλγερίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ο άγώνας θα περάσει ακόμα από πολλές φάσεις... Τον πρώτο γύρο, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Έβιάν, τον κέρδισε αναμφισβήτως η Κυβέρνηση των Παρισίων.

Ο γαλλικός στρατός, με βαθύτατο πόνο, χωρίς ενθουσιασμό, αλλά και με την απόφαση εκείνου που έφερε, ότι αυτό πρέπει να γίνει, χτύπησε τον Ο.Α.Σ. και το παγιδευμένο απ' αυτόν πλήθος, υποστηρίκτον και τη Δημοκρατία, αλλά και τη νέα Άλγερία — που βέβαια δε θα είναι «αποικιακή», αλλά που θα εξασφαλίσει όλα τα νόμιμα δικαιώματα των Γάλλων κατοίκων της.

Στις πλατείες και στους δρόμους του Άλγερίου με την πυκνή σχεδόν τροπική βλάστηση, μόνο το

μοκρατία και ο σημερινός Πρόεδρος της, που κατορθωσε να τη λυτρώσει από την αναηρία της και να της δώσει νερό, όρημ και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορεί να επιλύσει και τα πιο πολύπλοκα και άδυναρά προβλήματα, όπως το αίματηρό πρόβλημα της Άλγερίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ο άγώνας θα περάσει ακόμα από πολλές φάσεις... Τον πρώτο γύρο, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Έβιάν, τον κέρδισε αναμφισβήτως η Κυβέρνηση των Παρισίων.

Ο γαλλικός στρατός, με βαθύτατο πόνο, χωρίς ενθουσιασμό, αλλά και με την απόφαση εκείνου που έφερε, ότι αυτό πρέπει να γίνει, χτύπησε τον Ο.Α.Σ. και το παγιδευμένο απ' αυτόν πλήθος, υποστηρίκτον και τη Δημοκρατία, αλλά και τη νέα Άλγερία — που βέβαια δε θα είναι «αποικιακή», αλλά που θα εξασφαλίσει όλα τα νόμιμα δικαιώματα των Γάλλων κατοίκων της.

Στις πλατείες και στους δρόμους του Άλγερίου με την πυκνή σχεδόν τροπική βλάστηση, μόνο το

μοκρατία και ο σημερινός Πρόεδρος της, που κατορθωσε να τη λυτρώσει από την αναηρία της και να της δώσει νερό, όρημ και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορεί να επιλύσει και τα πιο πολύπλοκα και άδυναρά προβλήματα, όπως το αίματηρό πρόβλημα της Άλγερίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Ο άγώνας θα περάσει ακόμα από πολλές φάσεις... Τον πρώτο γύρο, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Έβιάν, τον κέρδισε αναμφισβήτως η Κυβέρνηση των Παρισίων.

Ο γαλλικός στρατός, με βαθύτατο πόνο, χωρίς ενθουσιασμό, αλλά και με την απόφαση εκείνου που έφερε, ότι αυτό πρέπει να γίνει, χτύπησε τον Ο.Α.Σ. και το παγιδευμένο απ' αυτόν πλήθος, υποστηρίκτον και τη Δημοκρατία, αλλά και τη νέα Άλγερία — που βέβαια δε θα είναι «αποικιακή», αλλά που θα εξασφαλίσει όλα τα νόμιμα δικαιώματα των Γάλλων κατοίκων της.

Στις πλατείες και στους δρόμους του Άλγερίου με την πυκνή σχεδόν τροπική βλάστηση, μόνο το

μοκρατία και ο σημερινός Πρόεδρος της, που κατορθωσε να τη λυτρώσει από την αναηρία της και να της δώσει νερό, όρημ και αποφασιστικότητα, ώστε να μπορεί να επιλύσει και τα πιο πολύπλοκα και άδυναρά προβλήματα, όπως το αίματηρό πρόβλημα της Άλγερίας.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

πῶ, ὅτι... ὅτι σὲ συγχωρῶ γιὰ ὅλα... ὅτι δὲν σοὺ κρατῶ κα-
κία... Καί... ὅτι ἂν δὲν ἦταν
ἐπὶ τὰ πράγματα, ἂν δὲν ἦξερα
πὼς δὲ μ' ἀγαπᾷς... θὰ ἤμουν
ἢ, πῶς εὐτυχισμένη κοπέλλα τοῦ
κόσμου νὰ γίνω γυναίκα σου...
Τὸ αἷμα φούντωνε στὰ μάγου-
λά της, ἔφθανε ὡς τὶς ρίζες τῶν
μαλλιών της, καὶ τὸ πρόσωπό
της, πάντα τόσο συγκρατημένο,
τόσο σοβαρό, σὰν νὰ μεταμορφω-
νόταν ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀστρα-
φτε ἀπὸ κάποιον ἐσωτερικὸ φῶς
καὶ γινόταν ὁμορφο, ὑπερφυσικὰ
σχεδὸν ὁμορφο.

Ὁ Ἄλκης τὴν κούταξε μὲ χεί-
λη σφιχτά, μὲ μάτια σκοτεινά,
δυστυχισμένα. Πρὶν προφθάσῃ νὰ
βορῇ μὴ λείψι νὰ τὴς ἀπαντήσῃ, ἡ
κοπέλλα εἶχε κιόλας ἐξαφανιστῇ.
Πῆρε ἡ Ὀλγα τὸ γιοῦ της ἀπὸ
τὸ χέρι, τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ,
τοῦσφιξε τὸ κεφάλι ἀπάνω στὸ
στήθος της, σὰν νὰ ἦταν μικρὸ
παιδί. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε
σὰν χάδι:

— Παιδί μου... παιδί μου...
Μὴ σκέπτεσαι πιά τίποτα...
Θὰ τὰ ξεχάσουμε ὅλα. Νὰ φύγῃς
... Νὰ πᾶς νὰ τελειώσῃς τὶς
σπουδές σου... Κι' ἔπειτα νὰ
γυρίσῃς, σὰν καινούργιος ἀν-
θρώπος. Ὁ Θεὸς δὲ λυπήθηκε
καὶ δὲν πέθανε ὁ πατέρας σου.

— Πού εἶναι ὁ πατέρας; ρώ-
τησε ὁ νέος μὲ φωνὴ βραχνή.

Μία πονεμένη σύσπασι περάσε
στὸ πρόσωπο τῆς μάνας. Κι' ἡ
Νέλλη ἀποκρίθηκε:

— Δὲν ἔρχεται πιά στὸ σπίτι
ὁ πατέρας.

— Πού μένει;

— Μόνος, στὸ ξενοδοχεῖο.

Δίστασε ὁ Ἄλκης. Ἐπειτα ἔ-
κανε τὴν ἐρώτησι πού τὸν ἔ-
καινε:

— Θὰ χωρίσετε;

Ἐσκυψε ἡ Ὀλγα τὸ κεφάλι
της κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε
κούφια:

— Δὲ θὰ μὴν πορῶ νὰ τὸν ἀν-
τικρῶ στὰ μάτια μου ποτέ...
ποτέ... πιά.

Ὁ Ἄλκης δάγκωσε τὰ χεῖλη
του κι' ἄφισε νὰ περάσῃ πολλὴ
ὥρα σὲ σιγὴ. Ἐπειτα ἔαφνικά,
σηκώθηκε. Ἡ φυσιογνωμία του ἦ-
ταν σκληρὴ, πέτρινη.

— Μεθαύριο θὰ φύγω. Θὰ φύ-
γω μόνος...

Νὰ πᾶς στὸ καλὸ, εἶπε
γρήγορα ἡ Νέλλη. Εἶναι τὸ καλ-
λίτερο ποῦναι νὰ κινήσῃς.

— Ἐσὺ, ἀδελφούλα; ρώτησε
ὁ νέος ἔαφνικά, πολὺ τρυφερά.

Τὸν κούταξε ἡ κοπέλλα στὰ
μάτια:

— Ἐγώ... θὰ κάνω γιὰ τὸ

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ἀρχίζει μὴ
μεγάλῃ συγκινητικῇ νοθεύει τῆς
κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ—ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Μιὰ μάνα περιμένει!..

Πρόκειται γιὰ τὴ συναρπαστικὴ ἱστορία τῆς πονεμένης ζωῆς
ἐνὸς δυστυχισμένου πού ξαναγυρίζει ὑστερ' ἀπὸ εἰκοσι γόνοια
στὸ παλιὸ περιβάλλον του καὶ πού δοκιμάζει τὴν πινηρὴ ἀπο-
γύττει ὑστερ' ἀπὸ τὴν ἀλλή, μέχρις ὅτου λυτρώνεται ἀπὸ
τὸν θρίαμβο μιᾶς μεγάλης ἀγάπης.

Μάριο, ὅτι ἔκανε ἡ Λιάνα γιὰ
σένα.

Σούφρωσε τὰ φρύδια του ὁ
Ἄλκης, καὶ σὰν κύμα τὸ αἷμα
τὸ σκοτεινίσσε τὴ φυσιογνωμία.

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε μουν-
τῇ:

— Καὶ νομίζεις πὼς εἶναι δυ-
νατὸν... πιστεύεις, Νέλλη, πὼς
ἕνας ἀντρας μπορεῖ νὰ δεχθῇ
τὴν ταπεινὴ αὐτή;

— Ποιὰ ταπεινὴ αὐτή;

— Νὰ δεχθῇ τὴ συγγνώμη
σὰν ἐλεημοσύνη; Πιστεύεις πὼς
ἐνὶ δυνατόν ἕνας ἀντρας πού
ὅπως ἔφταιξε ὁ Μάριος, νάχη
τὸ θάρρος νὰ ξανακούττῃ τὴν κα-
πέλλα πού ἀδίκησε, στὰ μάτια;

Τοῦ πῆρε ἡ Νέλλη τὸ χέρι, τοῦ
τὸ χάιδεψε κι' ἡ φωνή της ἀκού-
στηκε βελουδένια:

— Ἄλκη... δὲν πρόκειται νὰ
δεχθῇ ὁ Μάριος τὴ συγγνώμη μου
σὰν ἐλεημοσύνη. Ἐκεῖνο πού σοὺ
πρόσφερε ἡ Λιάνα ἐσένα, δὲν ἦ-
ταν ἡ ἐλεημοσύνη τῆς συγγνώ-
μης.

— Πὼς θέλεις νὰ τὴν ὀνομά-
σῃς λοιπόν;

— Ἀγάπη! εἶπε ἡ κοπέλλα
ἐντονα. Σοὺ πρόσφερε τὴν ἀγάπη
της, Ἄλκη. Κι' ἐγὼ τὴν ἀγάπη
μου θὰ προσφέρω στὸ Μάριο. Ἐ-
κεῖνον μόνον πού μένει νὰ ἰδοῦμε
κι' ἡ Λιάνα κι' ἐγώ, εἶναι ἂν θὰ
μὰς προδοπατήσετε γιὰ δευτέρη
φορὰ τὴν καρδιά πού θὰ σὰς
προσφέρουμε...

Τὰ λόγια της τὸν ἄφισαν δου-
βό, σὰν τρομαγμένο. Τὴν κούταξε
θαθεῖα, ἐρεινητικά, κι' ἦταν φα-
νερό πὼς πρώτη φορὰ καταλά-
βαινε καλὰ τὸ διάδημα τῆς Λιά-
νας. Πὼς πρώτη φορὰ τώρα σκε-
πτόταν μερικὰ πράγματα.

— Εἶσαι σίγουρη γι' αὐτὸ πού
λές; ρώτησε ἐπὶ τέλους τὴν ἀ-
δελφὴ του ταραγμένο.

Ὁ δισταγμὸς τοῦ θυμὸς της
κοπέλλα. Τὰ μάτια της ἀστρα-

ψαν κι' ἡ φωνή της ἀκούστηκε
ἐξοφικά ἐπαναστατημένη:

— Εἶμαι σίγουρη πὼς εἶσαι ὁ
πῶς ἡλίθιος ἀντρας τοῦ κόσμου...

ΔΙΠΛΟΣ ΓΑΜΟΣ

Μόλις καὶ χωροῦσε τὸ μικρὸ
ἀπείρητο ἐρημοκλήσι τὸν κό-
σμο.

Εἶχαν ἀποφασίσει ὁ διπλὸς γά-
μος νὰ γίνῃ σὲ στενωτὰ κύκλο.

Κι' ὅμως μόνον οἱ πῶς στενοὶ
συγγενεῖς, κι' ἀπὸ τὶς τρεῖς οἰ-
κογένειες πλημυρίζαν τὸ ἐκκλη-
σιαστικὸν κάτοικο πικρία, καὶ τὸ φι-
λὶ πούδωσαν στὸν Ἄλκη ἦταν ψυ-
χρὸ. Ἡ Λιάνα ὅμως τὸ πρόσ-
εξε, καὶ τὴν ἄλλῃ στιγμῇ ἔσφι-
ξε αὐτὴ τὸ χέρι τοῦ συζύγου της
τώρα, μὲ τέτοιον τρόπο, πού τὸ
συνέφερε ἔφυγε ἀπὸ τὴ φυσιογνω-
μία του. Τὸ σφίξιμο τοῦ χεριοῦ
της τοῦλεγε... τοῦλεγε. Καὶ τὶ
δὲν τοῦλεγε... Καὶ δὲν τὸ ἄφινε
καρδὸ νὰ σκεφθῇ τὴν ταπεινὴν
πυρκαϊὰ του.

Ἡ Ἐλένη Κράπη ζύγωσε τρε-
μουλιαστὴ τὸ γιοῦ της. Τὰ δά-
κρυα δὲν μπορούσαν νὰ σταματή-
σουν στὰ μάτια της. Γερασμένη
ρυτιδωμένη, ἦταν ἡ φτωχεῖα γυ-
ναίκα, πού πάλεψε γιὰ νὰ χαρῇ
τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της. Ἡ-
ταν ἡ χηρὰ μάνα, πού πόνεσε τό-
σο πολὺ, πὼς καὶ τὴ στιγμή πού
ἀντίκριζε πιά τὴν εὐτυχία, δὲν
μπορούσε νὰ τὴ χαρῇ παρά μὲ
δάκρυα.

Φίλησε τὸ γιοῦ της, ἔπειτα ἔ-
σφιξε τὴν ἀγκαλιά της τὴ Νέ-
λη μὲ ἀπειρή λατρεία:

— Κορούλα μου... κορούλα
μου... Νὰ ζήσῃς εὐτυχισμένη. Εὐ-
τυχισμένη. Ἄλλο τίποτα δὲ μπο-
ρῶ νὰ σοὺ πῶ. Εὐτυχισμένη.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

Τὴς φίλησε ἡ Νέλλη τὸ χέρι.
Δὲν ἦταν μὴ κίνησι τυπικῇ. Ἡ-
ταν κατὰ αὐθόρμητο. Τὴν ἀγαπῶ-
σε τὴ μητέρα τοῦ Μαρίου, κι' ἔ-
νιωθε γι' αὐτὴν ἀπειρή ἐκτίμησι.
Μαζὶ εἶχαν περάσει αὐτὸ τὸ δύ-

σβαροί, ὁλόρθο: δίπλα στὶς
υποφύλας, οἱ δύο γαμπροί, ὁ Ἄλ-
κης κι' ὁ Μάριος, προσπαθοῦσαν
νὰ κρῦψουν, κάτω ἀπὸ ἕνα ὕψος
ἀδιαπέραστο, τὴν ταραχὴ τους.

σκολο χρόνο, μαζὶ εἶχαν παλέψει
γιὰ νὰ γαληνέψουν τὴν ἀναστατω-
μένη ψυχὴ τοῦ παλληκαριοῦ, γιὰ
νὰ ὑπερνηθίσουν τὴν πληγωμέ-
νη κι' ἐπαναστατημένη του ὑπε-
ρηφάνεια, γιὰ νὰ ζεσταίνουν ἀπὸ
τὴ δύστυχη καρδιά πού ἡ ἐνοχὴ
κι' ὁ θάνατος τὴν εἶχαν παγώσει.

Καθὼς κυττάζονταν τώρα στὰ
μάτια, καὶ γελοῦσαν ἡ μιὰ στὴν
ἄλλη μέσα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἤξε-
ραν πὼς εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ
εἶναι εὐτυχισμένες.

Εἶχαν δώσει μιὰ δύσκολη ἀλ-
λὰ δίκαιη μάχη κι' εἶχαν νική-
σει.

Πίσω ἀπ' ὅλες στεκόταν ἡ
Ὀλγα. Τὸ δικὸ της πρόσωπο ἦ-
ταν τὸ πῶς μαρμαμένο, ἀλλὰ τὰ
δικὰ της μάτια πῶς στεγνά. Εἶχε
κλῶπει τόσο, πού δὲ μπορούσε νὰ
κλῶπει ἄλλο. Οὔτε ἀπὸ χαρὰ οὔτε
ἀπὸ λύπη.

Ἐδῆλε τὰ δύο της τὰ παιδιὰ
εὐτυχισμένα. Τὴν κορούλα της
υπό, μὲ τὸ πέπλο, τὸ γιοῦ της
σοβαρὸ, μὲ τὸ μαῦρο του κοστῦ-
μι, μὲ τὸ λεμονόκωστο στὴν κουμ-
ποῦριτα.

Ἀγκάλιασε τὴ Νέλλη. Τὰ χεῖλη
της ἔτρεμαν καθὼς φιθύριζαν ἀ-
χνά:

— Τώρα... τώρα μπορῶ πιά νὰ
πεθάω, ἐγώ. Σὲ βλέπω... σὰς
εἶδα εὐτυχισμένα, καὶ τὰ δύο μου
τὰ παιδιὰ.

— Μανούλα! Μανούλα! Μὲ
τὴ φίλησε τρελλὰ ἡ Νέλλη. Μὲ
ὑπερἀνθρώπου κόπο συγκράτησε
τὰ δάκρυα της. Ὁ Ἄλκης φίλη-
σε τὸ χέρι της μητέρας του. Τὰ
ὠραία, γκριζογάλανα μάτια του,
σὰν νὰ δούρκωναν καθὼς θυθί-
στηκαν στὰ μάτια της πονεμένης
γυναίκα. Ἡ ματιά του ἦταν ἐρω-
τηματικῇ, ἱκετευτικῇ. Ἐνοιωσε
ἡ μάνα τὴν ἱκεσίαν, τὴν ἐρώτησι,
καὶ καθὼς τὸν φιλοῦσε, ψιλάνον-
τας στὶς μύτες, τοῦ ψιθύριζε στὸ
αὐτὶ:

— Ὅλα ξεχάστηκαν, Ἄλκη...
ὅλα... Εἶμαι εὐτυχισμένη.

Σ' ἕνα αὐτοκίνητο μπήκε ὁ
Ἄλκης μὲ τὴ Λιάνα, σὲ ἄλλο ὁ
Μάριος μὲ τὴ Νέλλη. Καὶ τὰ δύο
αὐτοκίνητα τράβηξαν ἴσια στὸ
ἀεροδρόμιο τοῦ Ἑλληνικοῦ. Μετὰ
κάμποση ὥρα, ἕνα ἀεροπλάνο ἀ-
νοίγε τὰ φτερά του. Καὶ δύο νιό-
ψυχοι ζευγάρια κύτταζαν μὲ μά-
τια γεμάτα νοσταλγία ἀλλὰ κι'
ἐλπίδα, τὴν γῆ τῆς Ἀττικῆς, νὰ
μείνῃ πίσω, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια
τους, καθὼς τὸ σκόφος πετοῦσε
ψηλὰ, ὅλο καὶ πῶς ψηλὰ, φέρνοντάς
τους πρὸς μιὰ καινούργια ζωὴ,
πρὸς μιὰ καινούργια εὐτυχία.

Ἐτοῖς τὸ εἶχαν ἀποφασίσει καὶ
τὰ δύο ζευγάρια. Θὰ πῆγαν οἱ
νεαροὶ γιὰτρεῖς γιὰ δύο χρόνια
στὴν Ἀμερική, μαζὶ μὲ τὶς γυ-
ναῖκες τοῦ φυσικοῦ, νὰ τελειοποι-
ήσουν τὶς γνώσεις τους, ἀλλὰ συγ-
χρόνως ν' ἀφίσουν τὰ κύματα το

ταν υπήρχε κάποια δουλειά να γίνει, να φροντίσουν για κανένα χαρτί, να τρέξουν για κάτι. Τότε είχαν θέμα συζητήσεως. Όταν όμως έλειπαν αυτά, και δεν είχαν τίποτε άλλο να συζητήσουν παρά για την εύτυχία των παιδιών, οι γλώσσες τους δένονταν. Κάθονταν έτσι αντίκρυ, μόνοι, πολλά δάδα, άπειρα δάδα, και προσπαθούσαν κάτι να πουν. Προσπαθούσαν να μιλήσουν, κι εύρισκαν στ' αλήθεια πολλές κουβέντες. Καμιά φορά ούτε έκλεινε το στόμα τους. Άξαφνα όμως, όταν έρχόταν η στιγμή ανάμεσα τους, ένοιωθαν την τρομακτική της δύναμη ως τα βάθη της ψυχής τους. Γιατί, καταλάβαιναν, πώς, δεν ήταν η σιωπή των χειλιών που ορθωνόταν σαν σκαμνί δυνάμει ανάμεσά τους, αλλά η σιωπή της ψυχής τους.

Κύτταζε η Όλγα τα γράμματα, που είχαν έρθει από τόσο μακριά, φορτωμένα αίσιοδοξία και πίστι στην ζωή. Και συλλογιζόταν... ω, πώς συλλογιζόταν! Βασάνιζε τη σκέψη της να καταλάβει γιατί είχαν βρή τόσους εύκολα τα παιδιά το δρόμο της συγγνώμης και της εύτυχίας; Γιατί, όσο και να προσπαθούσαν αυτοί, δε μπορούσαν να διαπεράσουν κάποιο άσφατο, πυκνό δάσος, που τους κύκλωνε, που τους τυλίγε;...

Κάποια στιγμή, έστρεψε η γυναίκα τα μάτια της στην πόρτα του σαλονιού. Την ίδια στιγμή έστρεψε κι ο Στέφανος το βλέμμα του στο ίδιο σημείο. Τους συνέβαινε συχνά αυτό: Οι ματιές τους να συναντηθούν άπανάσ' αυτή την πόρτα. Τότε κατέβριζαν κι οι δυο τους τα μάτια, σαν ένοχοι, σαν ντροπιασμένοι. Και κάμποση ώρα δε μπορούσαν να βρουν μια λέξη, κάτι που να κόψει τη βαρεία σιγή...

Κατέβριζαν τα μάτια. Μέσα στην καρδιά τους όμως, βαθιά, είχαν κλείσει κιόλας την εφιαλτική εικόνα. Καταλάβαιναν ο ένας τον άλλον. Ήξεραν πώς, όταν έστρεφαν τα μάτια τους στην πόρτα, έβλεπαν κάποια ανάλαφρη σκιά... ένα κομμάτι κομμάτι, ένα χρυσόμαλλο κεφάλι... Άκουγαν ένα βήμα ανάλαφρο... Και σπάνιαν με δέος, έπειδη περίμεναν ν' ακούσουν από τη μία στιγμή στην άλλη, το κρουσταλλένιο γέλιο και την παιχνιδιάρικη φωνή της άμυγλης μικρούλας.

Χιούμορ

ΤΕΛΟΣ

Μεταξύ εμάς π' όντως: Είμαι, ο πιο δυστυχής άνθρωπος του κόσμου!... Καταστράφηκα έντελώς... Τάχασα όλα... Μην πικραίνεσαι, φίλε μου... Κι' άλλοι έπαθαν τα ίδια... Έχασες πολλά;... Τρία εκατομμύρια δράχμες!... Χμ! Είναι πολλά!... Και το χειρότερο είναι ότι από τα λεφτά αυτά, τα δυο εκατομμύρια ήταν... δικά μου!

— Είναι τρομερό! Ο γιατρός μου απαγορεύει να πίνω κρασί και οινόπνευμα ποτά. Δεν ξέρω τι να κάνω!... Κάνε σαν κι' εμένα. Άλλαξε... γιατρό!

— Πάσατε από ύδραυλική... Έχετε νερό στην κοιτίδα!... Έγώ; Αδύνατον, γιατρέ!... Εκτός από... αλλά δεν πιστεύω να μπει το κλέφτης ο ταβερνιέρης!

— Ποδός μια μέρα έπεσα στη θάλασσα και κόντευα να πνιγώ. Και, έβριζε, έβγαζε ύστερα ένα γέρο έυλο από το μπουκάλι μου, που έκρηξε το θάλασσα!... Φαντάζεσαι πόσο θορύβους έκαναν!

Επίμαχοι βίχλοι

«ΠΕΡΑ ΒΡΕΧΕΙ...»

Πάλι ζήτημα στεγαστρών και' αυτές ανακινείται και, με όλο τον τόπο δικό, το κοινό παραπονιέται, γιατί όλο υποσχέσεις, από χρόνια τώρα, παίρνει κι' όλο στις άφαιτρίες και στις στάσεις βοιοδέρνει...

«Όμως όσο κι' αν φωνάζουν οι πολίτες οι φτωχοί, από «στεγαστρα» θα μείνουν πάλι βετζίνοι και οεστοί και αν ψήνεται στον ήλιο η μουσαμάς στη βροχή, οι άρμόδιοι δεν νοιώθουν «ούτε κρύο, ούτε... ζέση»!

ΑΠΑΡΑΓΗΤΗ

Είς τα κύματα άπεργίας, που άορίζουν και ξεσπάνε κι' όλο παίρνουν διαστάσεις και φουντώνουν όσο πάνε, μέρος έλαβε κι' εκείνος των μυλεργατών ο κλάδος κι' έρημώσανε, για μέρες, πλείστοι μύλοι της Ελλάδας!

Μα κι' αν πήρε η άποχή τους μάλλον έκτασι άρκετή, δεν εξέπληξε τον κόσμο, ούτε κι' έγινε αισθητή, γιατί βλέπει, φίλτατοι μου, το πολύ κοινό έκδηλος, πώς τα πάντα, εν' Ελλάδι, έχουν γίνει εσάτω... μύλος!

«ΑΛΛΑ ΛΕΣ ΚΙ' ΑΛΛΑ ΜΟΥ ΚΑΝΕΙΣ»

Κάτι φήμες, τελευταίως, πανταχού κυκλοφορούν, που μās λένε, μέρες-άρες και που μās πληροφορούν, ότι σκόπιμον έκοιθή, αλλά κι' έπιπαικνόν, ν' άκριβήνουνε «κατά τι» οι δασμοί έλαστικών...

«Ηγουν των έλαστικών μας κι' άλλη αύξηση θα γίνει κι' άσφαλώς, κατόπιν τούτου, θα διανευσθούν ξικένοι, που μās λένε, κάθε τόσο, με πειθό τους σχετική, ότι θάβαι, είς το μέλλον, οι δασμοί... έλαστικοί!»

ΦΥΣΙΚΟΝ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΟΝ

Συνελήφθη κάποια σπείρα γεωρδών κυκλοφορούν, με τον τίτλο και τη φήμα «σπείρα ναύων άετών», που έδούλυνε άντικειδία μετ' άνέσεως πολλής κι' έναν κάποιον Μπαλωμένον «εξηλώθηκε» για πάντα!

Μιά χαρά μέχρι της ώρας... υπαλογόντουσαν οι παίδες, αλλά βρέθηκαν κι' οι τρείς τους, τελικά, με χειροπέδες!... Έτσι όλη τους ή δράση μπήκε εν' άπειρον στην υπάντια και η σπείρα Μπαλωμένου «εξηλώθηκε» για πάντα!

ΠΑΡΗΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑ

Βιομήχανοι μεγάλοι και πασίγνωστοι σινάμα, τώχουν ρίξει, τελευταίως, στην άερόμηνη ρελάμα, και καλούν τις τάξεις όλες, τις μεσείες και φτωχές, να γραφτούν εν' άδεια τους και να πάρουν μετοχές!

Έτσι έφτασε, νομίζω, ο καιρός κι' η έποχή, να θαμώσωνμ' Άγγλους, Γάλλους, Γερμανούς κι' Αμερι- (κάνουν)

και να πουν πώς στην Ελλάδα δεν υπάρχουν φτωχοί, άφού όλοι, πιά, δανείζουν μέτρο κι' βιομηχάνους!

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Συνεσκέφθησαν φωστήρες και θα ξανασυμφερθούν, προκειμένου, όπως λένε, άποφάσει να ληφθούν και διάθεσι να γίνει κοινούλιον καταλλήλων, για συχνές «μετεκπαιδύσεις» δημοσίων υπαλλήλων!

Έτσι οι πλείστοι υπαλλήλων οι φτωχοί και ταπεινοί, θα ξεχάσουν πώς είναι ή τσεπούλα τους... κενή, γιατί μόρφωσι καινούργια, αν τω χρόνι, θ' άποκτησουν και τις «γνώσεις» τους οι πάντες, καταλλήλως, θά... πλου- (τίσουν!)

ΨΥΧΙΚΗ... ΕΥΦΟΡΙΑ

Συνεχώς διαβάει ο κόσμος ή άνοει έντατικώς και σταθμός ότι θα γίνει «ψυχουσμβουλεντικός», πού, καθώς φημιολογείται, θαυμασούν θα ποικαλέση και... σταθμών θ' άποτελέση!

Με πολλή λαχτάρα, πάντως, περιμένουμε οι φτωχοί τον σταθμόν που θα μās δίνη συμβουλές για την ψυχή, γιατί λόγω φροσάζηδων κι' ένταλμάτων να εν γένει, ή ψυχή μας όλο φεύγει και στην... Κούλουση πηγαίνει!

«ΗΝ ΚΑΠΝΟΣ...»

Μεταξύ πολλών θεμάτων, ειδικών ή γενικών, επί ήμερες συζητείται και αυτό το καπνικό και υπάρχει μέχρις ώρας πλήθος αίσιοδοξία, πώς θα πάρουν τα καπνά μας, προσεγώς, μεγάλη αξία!

Έπειδη όμως άκούμε τέτοια... φούμαρα συχνά, προμαντεύον όσο έχουν άδιάθετα καπνά, ότι τ' άποθελμά τους δε θα έχουνε ζητήσεις και άπλως κινάει ο χρόνος με... άκάπνους συζητήσεις!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Εκ του προχείρου

Οι «εφευρέσεις»

ΣΤΟ διάστημα του πολέμου οι παρατηρητές της αμερικανικής άεροπορίας παρακολουθούσαν ένα είδος και πρωτότυπο μάχη, στο παιεπιστήμιο του Γιάκ: Δύο ύπαδισματι, οι Λιούτς Γκρήν κι' ο Σαμ Ρολ στον, τους έδιδαν πώς να τραβούν φωτογραφίες και πώς να τις εμφανίζουν, χωρίς να έχουν φωτογραφική μηχανή, σκετείνο θάλαμο, φάρμακα, κλπ... Έτσι, οι άπόφοιτοι της σχολής αυτής μπορούσαν να κάνουν περίφημα τη δουλειά τους, κι' όταν άκουα π.χ. ένας θορυβώδης τους κατέστρεφε το φωτογραφικό όλκικό τους, ή όταν έρισκόντουσαν σ' ένα μέρος έρημο, όπου δεν εύρισκαν τ' ά- παιτούμενα φάρμακα.

Πράγματι, ή φωτογραφική μηχανή μπορεί ν' άντικατασταθι πολύ καλά μ' ένα χαρτονένιο κουτί, τρυπημένο στο κέντρο της μιας πλευράς του με μία καρφίτσα. Άπέναντι στην τρύπα και στο έσωτερικό του κουτιού τοποθετείται ή φωτογραφική πλάκα: Κι' ή φωτογραφία άποτυπώνεται πάνω σ' αυτήν, όχι έέβασα, πολύ ζοηρή, όπως με το φακό της μηχανής, πάντως όμως άρκετά εύκρινης.

Ένας πρόχειρος σκετείνος θάλαμος στήνεται με μερικά έξια και λίγες κουβέρτες. Όταν ή θερμοκρασία είναι πολύ ύψηλή, οι κουβέρτες καταβρέχονται με νερό, για να δημιουργηθι ή δροσιά που άπαιτείται για να επιτύχη ή εμφάνισι των φωτογραφιών. Μπορεί επίσης να τοποθετηθι το δοχείο της εμφάνισως πάνω σ' ένα κιβώτιο γεμάτο με ύγρη άμμο. Έτσι, ή έξπικισι του νερού το διατηρεί δροσερό.

Όταν δεν ύπάρχει φιλμ, ο φωτογράφος μπορεί να πάρη ένα φύλλο άπ' το έσώτερο χαρτί της έκτυπώσεως των φωτογραφιών και να μεταφέρει το έπιστοιμά του (άποτυπώσε- μενο από ζελατινή και άλας άργύρου) πάνω σ' ένα τετράγωνο κομμάτι κοινού ζώου.

Και τώρα δε έδωκε στα φάρμακα, που χρειάζονται για την εμφάνισι, το άπαραίτητο θρωμικό... ν' ο μπορεί κάλλιστα ν' άντικατασταθι με άπλό μαγειρικό άλάτι. Λίγο ν' ο σπούν άναπληρώνει το άνθος ν' ο γνόνων, μία ύδρα που χρησιμοποιείται, για την επιτύχισι της εμφάνισως. Το βήκον κάρτιον, άπαραίτητο για τις εμφάνισεις στα πολύ θερμά κλίματα, άντικαθίσταται, περίφημα με τριμμένη ζάχαρη.

Το όδεικό δέχ χρησιμοποιείται άπ' τους φωτογράφους για να σταματήσει την εμφάνισι, των άντικαταστάσι, και των θετικών άντικαταστάσι, με το που χρειάζεται (γιατί, αν το ό- περβή, ή φωτογραφία καταστρέφεται). Ο Γκρήν κι' ο Ρόλστον λοιπόν έφθκαν τον τρόπο ν' άντικαταστήσουν την έλλειψι του: Οι μισοί τους θουτούσαν σ' ένα δοχείο με νερό την άκρη του σωλήνος εμφάνισως ενός μωτέρ και φτιάχνουν έτσι μία διάχυση διαειδίον του άθρακτος, που άντικαθιστούσε το όδεικό δέχ.

Το θαλασσινό νερό είναι χρησιμώ, τόσο σε τέτοιες περιπτώσεις (πράγ- μα φυσικώτατο, άλλωστε, έφ' όσον περιέχει τόσες χημικές ύσεις). Το ά- λάτι που άπομένει με το δρόμο 2½ όκάδων θαλασσινού νερού, είναι ίσο δόναμο από χημική άπόφωσι με 7-8 γραμμάρια θρωμικού καλίου. Άν λοιπόν το νερό από λουτρό της εμφάνισως είναι θαλασσινό, χρησημοποιείται λιγώτερο θρωμικό καλίου. Έτσι γίνεται διπλή οικονομία: θρωμικό καλίου και ποσίου νε- ρού.

Στην άνάγκη, το θαλασσινό νερό μπορεί επίσης ν' άντικαταστήθι το θρωμικό, με το όποιο γίνεται συν- θέσις ή «στερεώσις» των φωτογραφιών.

Έκτός άπ' τις «εφευρέσεις» αυτές των Γκρήν και Ρόλστον, φαίνεται πως άπάρχουν και άλλες, όπως π.χ. μία συνταγή για να διορθώνονται οι φωτογραφίες, όταν ή εμφάνισι διήρκεσε περισσότερο ή λιγώτερο άπ' το κανονικό. Αυτές όμως άποτελούν άκόμα στρατιωτικά μυστικά των Αμερικανών.

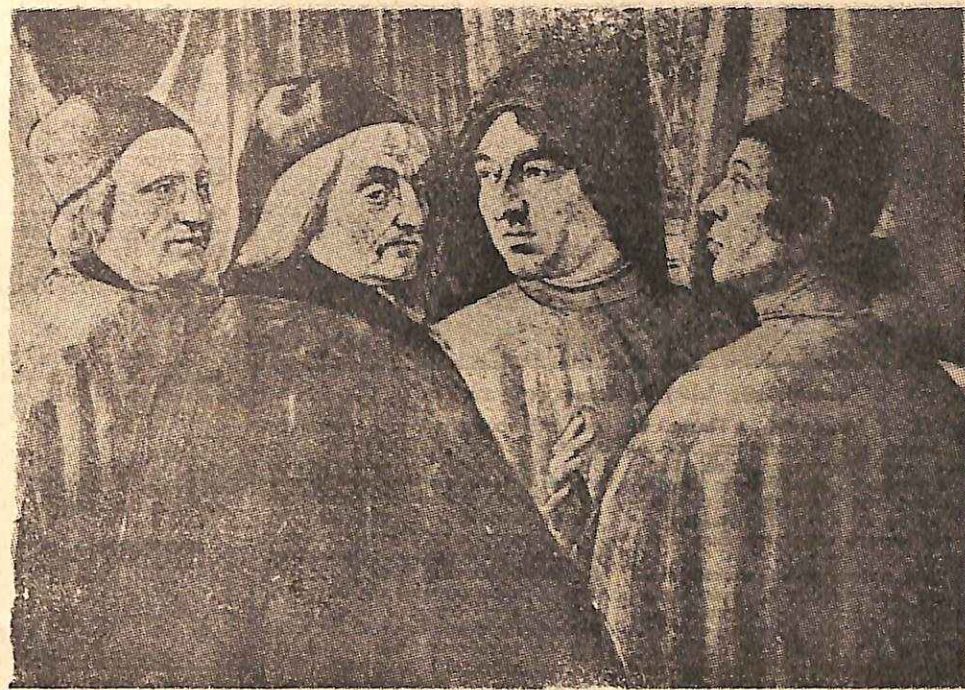
ΟΙ διώξεις, που έπείστη ο όρθόδοξος κλήρος κατά το διάστημα της Φραγκοκρατίας στην Ελλάδα διένυναν το χάσμα, που ύπήρχε μεταξύ των δύο Έκκλησιών και ενίσχυαν την άντιπάθεια του ελληνικού λαού προς τον καθολικισμό. Και τόσο ήταν ή άντιπάθεια την έ- ποχή εκείνη, ώστε, αν κανένας είχε βυρτίσει το παιδί του, είτε έξ άνάγκης, είτε από έλλει- πη όρθόδοξον πατέρα με καθολικό, το ξαναβά- ριζε πάλι, μόλις εύρισσε εύκαιρία, κατά το όρθόδοξο δόγμα.

Άν πάλι τύχαινε να ιερανογύγη καθολικός ιερόμενος σε όρθόδοξη έκκλησία, έπλεαν την Άγία Τράπεζα. Και στην Άθήνα δεν ήθελαν να ξαναπάρουν τις έκκλησίες, που είχαν ζητι- σμοποιηθεί οι καθολικοί στο διάστημα της Φραγκοκρατίας. Τις θεωρούσαν «μολεμένες», δηλαδή μολυσμένες, και ποτιμούσαν να τις γκαρμίσουν και να χτίσουν καινούργιες στη θέ- σι τους.

Τα τελευταία χρόνια της Φραγκοκρατίας ή Άθήνα είχε περιέλθει στους Φλωρεντινούς Ά- τσαγιόλι. Περί το 1387, ο Νέριος Α' Άτσα- γιόλι έγινε δούκας της Αθήνας, σε μία εποχή που ή Φραγκοκρατία είχε άρχισι να ξεφύγει στην Ελλάδα και οι ήγεμόνες της Δύσεως δεν φαίνονταν πρόθυμοι να την ενίσχυσουν. Έπ' πλέον καινούργιος έχθρος, ο Τούρκος, άπειλού- σε τις φράγκικες κτήσεις. Με τα δεδομένα αυ- τά, ο πολιτικώτατος Νέριος Άτσαγιόλι σκέ- φθηκε να περιοριθι και να ζητήσει στήριγμα στο έντόπιο στοιχείο, άφού ή καθολική ποσπα- γάνδα και ή προσπάθεια των Φράγκων να επι- τύχουν διά της έκκλησίας τον προσλητισμό του είχε άποτύχη οικτρά. Οι Έλληνες έπει- ναν πιστοί στην όρθόδοξη έκκλησία και μισού- σαν τους καθολικούς κληρικούς.

Γιά να προσεταιρισθι το ελληνικό στοιχείο, ο Νέριος άποφάσισε να ξανααστήσθι την όρθόδοξη μητροπολι της Άθήνας, που με τη Φραγκική κατοχή είχε παύσει να ύφίσταται άπ' ο

Η Έκκλησία των Αθηνών

Ο έπιφανής Άθηναίος των τελευταίων χρόνων της Φραγκοκρατίας Δημήτριος Χαλκοκον- δύλης με Φλωρεντινούς φίλους του.

Μετά τη Φραγκοκρατία

Ξαναγυρίζει ο όρθόδοξος μητροπολίτης

το 1205. Και διώρισε μητροπολίτη τον εύρισκό- μενο στη Θεσσαλονίκη επίσκοπο Δορόθεο. Θέ- λοντας όμως ο Νέριος να τ' άχη καλά και με τον Πάπα, διατήρησε με όλα τα δικαιώματά του και το Λατίνο άρχιεπισκόπο, που έξα- λούθησε να έχη την έδρα του στην Άρσολι, με μητροπολιτικό ναό των Παρθενών. Δεν έ- να έξαχρησμένο ποιά έκκλησία χρησίμευε τότε για μητροπολιτικές ναός των όρθόδοξων. Κατά τη μία έξδοχή, αυτή ήταν ή παλαιάτη έκκλησία του Άγίου Διονυσίου κοντά στον Ά- ρσιο Πάγο, που δεν ύπάρχει πλέον σήμερα. Κατά την άλλη, ήταν ή Παναγία του Σταρο- πλάσιου, στους Άρσους, όπου σήμερα το σο- κόμενο και καλά διατηρούμενο τούρκικο τζαμί του Πορθητού (Φατιγιέ), που επί χρόνια είχε χρησιμοποιοθι για στρατιωτικός πορνός.

Η έγκατάστασι του όρθόδοξου μητροπολίτη συνέκρινε γύρω άπ' αυτόν τον άθηναϊκό λαό και δημιουργήσε μία έστία έθνικη και πνευμα- τική. Τότε, για πρώτη φορά, επί Φραγκοκρα- τίας, χρησιμοποιείται ή ελληνική για επίσημη γλώσσα. Η κόρη του Νερίου Α' έπογοφει ελληνικά. Άρκετοι μαθαίνουν γράμματα, όπως φαίνεται από τους κώδικες, που άντιγράφουν την εποχή εκείνη. Λίγο άργότερα, διασπένουν δύο έξαμετρικές μορφές των ελληνικών «νομι- μάτων», οι Άθηναίοι άδελφοί Χαλκοκονδύλ- δες. Ο πρώτος, ο Λαόνικος, έγραψε την ιστο- ρία της εποχής εκείνης και άνομάσθηκε «Η- οόδοτος της Μεσαιωνικής Ελλάδας». Ο δεύτε- ρος, ο Δημήτριος (1423—1511), έδρασε στην Ιταλία, όπου έδωσε σε πολλά ιταλικά πανε- πιστήμια και έξέδωσε τον Όμηρο και άλλους άρχαίους συγγραφείς.

Η πνευματική και έθνικη άφύπνισι του ά- θηναϊκού λαού έπληθυνε και το αίσθημα της έ- λευθερίας. Γύρω άπ' το μητροπολιτικό δημιου- γείται ένα ισχυρό κόμμα, που έπεται με γύ- ρον οι Φράγκοι και να ξαναπαθι ή Άθήνα την άνεξαρτήσισι της. Ο άσχυρός της όρθόδο- ξου έκκλησίας της Άθήνας φέρνει τον τίτλο: «Έξαρχος άπάσης της Ελλάδας. Πρόεδρος

που και παρέμεινε μέχρι του θανάτου του (1483).

Ο Νικόλαος Προθυμός ύπήρξε ο τελευταίος καθολικός άρχιεπίσκοπος στην Άθήνα επί της Φραγκοκρατίας. Επί διακόσια πενήντα χρόνια οι Λατίνοι άρχιεπίσκοποι κρατούσαν το μητρο- πολιτικό θρόνο του Άγίου Διονυσίου, με την προστασία των φράγκικων όπλων. Προσπάθη- σαν με διώξεις, με έξαγους συνέπειες και με άλλα μέσα, θεμιά και άθεμια, να οδηγή- σουν τον όρθόδοξο πληθυσμό στην Καθολική έκκλησία. Οι άποδόσεις τους ύπήρξαν, τουά- χιστο στην Άττική, πενηνρότατες. Καθολική ύπήρξε ή αντίδοσι και ή έπιμονή του πληθυ- σμού στην όρθοδοξία. Το μόνο που πέτυχαν ήταν να εύρίωνν το χάσμα μεταξύ των δύο έκκλησιών και να ενισχύουν το υίος κατά τον Καθολικισμό.

Σε όλο το διάστημα της Τουρκοκρατίας, ο νέος κατακτητής δεν επέτρεψε την εγκατά- στασι καθολικού άρχιεπισκόπου στην Άθήνα. Ο παπικός έξαρχοκλήριος, εν' ολίγοις, να ό- νομάσει άρχιεπισκόπους Αθηνών, κληρώ όνό- ματις. Έπρεπε να περσούν άρκετοι αιώνες και να άπελευθερωθι ή Ελλάς, για να επανέλθι ο Λατίνος άρχιεπίσκοπος της Άθήνας στην έ- δρα του, επί της βασιλείας του Γεωργίου Α'.

ΕΠΙΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΛΟΣ

Ο

ΤΟ ΑΥΤΟΓΡΑΦΟ

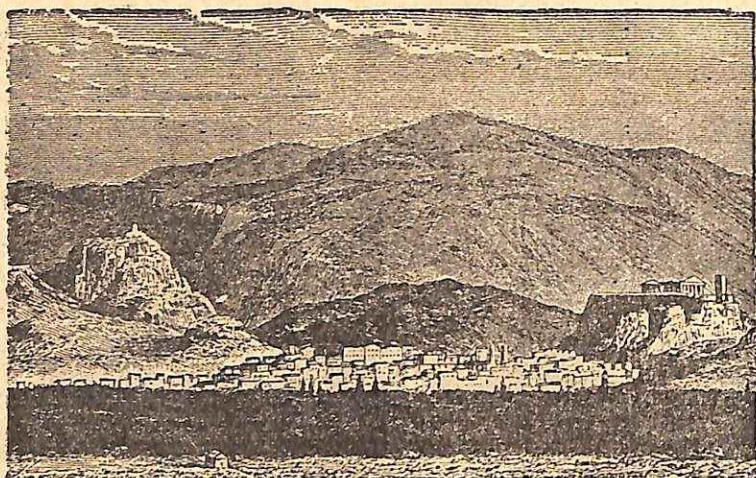
«Άγαπώ τον δάσκαλε—έγραψε κάποτε ένας Αμερικανός σκέκτης αυτόγραφον, στο διά- σμιο Άγγλο συγγραφέα Ριντγκον Κίλινγκ— που έχουν πη, ότι για κάθε ιδιοκτήτη λέξι, που σκε έπουν να τους δώσητε, παίρνετε ένα δολλάριο. Πολύ, λοιπόν, θα σας παρακαλώ να είχα ένα αυτόγραφο σας, όπως έγω και πολ- λών άλλων μεγάλων άνδρων...»

Έστωέστωε σας άποστέλλω πέντε δολλά- ρια και φροντίστε να μου άποστέλετε ένα συν- τομώτατο γράμμα σας.

Μόλις ο Κίλινγκ έλαβε αυτό το γράμμα του τογκούνη Άμερικανού σκέκτη, πήρε ένα έ- πισκεπτήριο και τον ένοησε την άχολοθή τοσσι:

«Σας στέλνω τους χαριστίσμούς μου».

Κι' έτσι ο διάσημος συγγραφέας, έφ' όσον είχε λάβει πέντε δολλάρια, θεώρησε σωστό να μη βάλι την άποσφήν του στο αυτόγραφο του αυτό, γεγονός, που το καθίστασε τελείως ά- χρηστο!

Αποψη της Αθήνας όπως ήταν το 1850.

Ο ΠΩΣ ή Ακρόπολη, ή Πνύκα, ο λόφος του Φιλοπάππου, κι ο λόφος του Αστεροσκοπείου, έτσι κι ο γραφικός Λυκαβηττός αποτε- λεί μέρος της Αθήνας. Έχει ύψος 277 μέτρα κι ή θέα της πόλεως από την κορυφή του λόφου είναι υπέ- ροχη.

Στους πρόποδες του Λυκαβηττού υπήρχε μια δεξαμενή, που κατα- σκευάστηκε από τον Άδριανό και τον Αντωνίον τον Εύσεβη. Στην αρ- χαιότητα ή πρόσφι της δεξαμενής αυτής είχε ιωνικές κολώνες από πε- ριφήμα μάρμαρα.

Το 1878 ή δεξαμενή ανακαινίσθη- κε και με τη μικρή δεινροφυτευμένη πλατεία της ήταν από τα πιο όμορ- φα μέρη της Αθήνας.

Στους πρόποδες επίσης του Λυ- καβηττού, όπου βρίσκεται και το θαυμάσιο δασύλλιο, υπάρχει ένας με- γάλος βράχος, που έχει σχήμα στά- μνου, ντόνσιγκ και τα όμοια. Ξύτχως ή κατάσταση σώθηκε, από τη ζωήρη αντίδραση των Ελλήνων και των Α- μερικανών διανοουμένων.

Αλλά κι ο περιήγητος Έρν. Τσίλ- λερ είχε εκπονήσει ένα εξαιρεστι- κό σχέδιο με τον ίδιο σκοπό, που εύ- τυχως μεταβλήθηκε κι αυτό για να επαναληφθί ώστόσο νέα υπόπεια έ- ναντίον του Λυκαβηττού το 1962!

Κατόπιν, γύρω στα 1927, χτί- σθηκε στη δεξαμενή το κέντρο «Πα- ράδεισος», που διευθυντής του ήταν κάποιος Ζαχαρίας, που έγινε άρ- γοτε κλητήρας στο Πανεπιστήμιο.

Λίγο πιο δεξιά της δεξαμενής ήταν επίσης το καφεενείο του Καραμπι- τσάκου, απλό, σιωπηλό και ήσυχο. Κανείς άλλος θορύβος δεν άκουγό- ταν εκεί, εκτός από τον «αίωονό ρόχο» του ναργιλέ. Σ' αυτό σύχνα- ζαν ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης, ο Γιάννης Βλαχογιάννης, ο γραμμα- τεύς του Πανεπιστημίου Ιατρίδης και πολλοί άλλοι. Σ' αυτό πηγαινε κι ο ποιητής Ιωάννης Πολέμης και κάποτε έκανε την εμφάνισή του και ο διηγηματογράφος Μητσάκης. Οι τακτικότεροι θαμώνες του ήταν οι τελειοφοίτοι, που είχαν μετατρέψει το καφεενάκι σε νομικό φροντιστή- ριο.

Η Δεξαμενή εξυπηρέτησε και τα ρομαντικά ζευγαράκια. Κάτω από τα πλούσια φυλλώματα των δέντρων της, τα καλοκαιρινά βράδια, γίνον- ταν οι τρυφερές ερωμολογίες και τα κρυφολήμματα...

Και όμως, αυτή τη φυσική ομορ- φιά της Αθήνας, που τη σεβάστη- καν τόσο αιώνες βαρβαρότητας, την καταστρέφει ή σκαπάνη και το φουρ- νέλλο μερικών επιτηδείων κερδοσκό- πων.

Έτσι, βράχοι και λόφοι, όπως ή Πνύκα, το Φιλοπάππου, ο Κολωνός κι' άλλοι ακόμα, φέρουν τά ίχνη λα- τομίας.

Στά 1885 κάτι παρόμοιο επρό- κειτο να γίνει. Αμέσως όμως υπε- γράφη μια άναφορά από πολλούς Αθηναίους, που λάτρευαν την πόλι- τους, και δόθηκε στον πρωθυπουργό Θ. Δηλιγιάννη. Στην άναφορά έκρου- αν τον κώδωνα του κινδύνου για την μεγάλη καταστροφή, που υφίσταντο οι γύρω της Αθήνας ιστορικοί λό-

φοι από τους λατόμους. Ακόμη ζη- τούσαν από την Κυβέρνηση να έμπα- ρίσουν «την περαιτέρω καταστροφή» και να ψηφίσουν ένα νόμο που να προ- στατεύει στο μέλλον τους ιστορικούς λόφους από κάθε βαρβαρή επίθεση.

Ανάμεσα στους λόφους αυτούς κινδύνευε κι ο γραφικός Λυκαβηττός. Κι' αν σώθηκε τότε, ήταν χάρις στις συνεχείς διαμαρτυρίες της αθηναϊκής κοινωνίας κι' ακόμη σ' ένα μεγάλο συλλαλητήριο που έγινε μ' επί κεφα- λής τον μεγάλο πατριώτη και λαήρη της αρχαιότητας Κωνσταντίνο Κον- τούπολη, που με τη μακρεία του γε- νειάδα θυμίζει άρχαιο Αθηναίο.

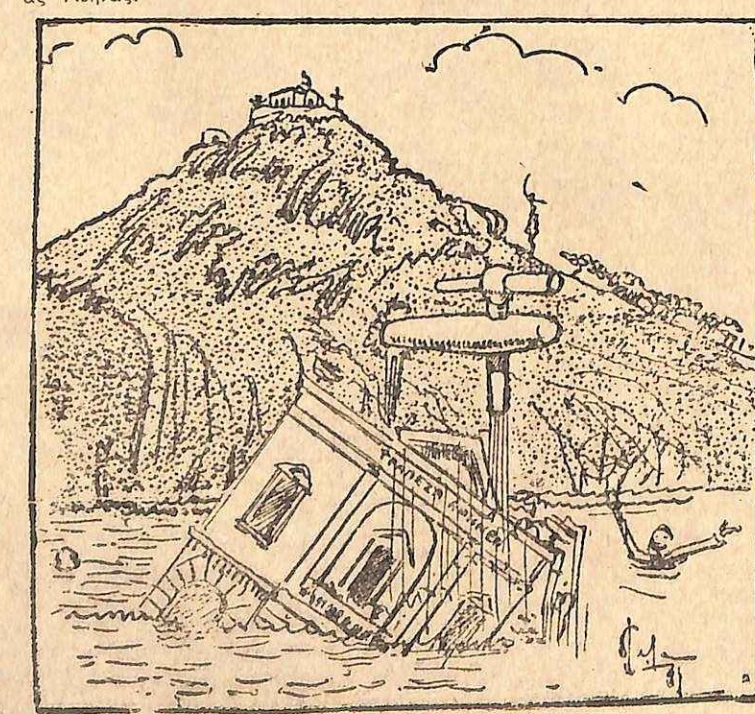
Μα και στα 1926 κινδύνευσε πάλι ο Λυκαβηττός. Αίτια ήταν μια σύμ- βαση που είχε καταφέρει να κλείσει μια ομάδα κερδοσκόπων. Κι' επιχεί- ρησαν, κόβοντας την κορυφή του λό- φου, να χτίσουν επάνω στο πλάτωμα εκείνο ένα τεράστιο χτίριο με καί- νου, ντόνσιγκ και τα όμοια. Ξύτχως ή κατάσταση σώθηκε, από τη ζωήρη αντίδραση των Ελλήνων και των Α- μερικανών διανοουμένων.

Αλλά κι ο περιήγητος Έρν. Τσίλ- λερ είχε εκπονήσει ένα εξαιρεστι- κό σχέδιο με τον ίδιο σκοπό, που εύ- τυχως μεταβλήθηκε κι αυτό για να επαναληφθί ώστόσο νέα υπόπεια έ- ναντίον του Λυκαβηττού το 1962!

Σεφυλλίζοντας τις παλιές εφημε- ρίδες, βλέπουμε ότι και στα 1898 οι βράχοι της Ακροπόλεως, του Α- ρείου Πάγου και του Λυκαβηττού άρ- χισαν να καταστρέφονται ολοκληρω- τικά από την άναρρίχισή... της νέ- ας Αθήνας.

«Δεξαμενή άρχαία. — Άνευρεν.— Έμμανουήλ Λουλουδάκης 1886».

Αριστερά υπήρχε χώρος ίσος μ' ένα τάφο μεγαλόσωμο ανθρώπου, που ήταν γεμάτος χώμα κι' είχε λί- γη πρασινάδα, ένα μικρό άδύνατο κυπρίσιον κι' έναν άδαντο με τά

—Υπάρχει διάταγμα που άπαγο- ρεύει την άνεγερση οικιών στα μέρη εκείνα, βροντοφωνούσε ο Καδόσαϊας. —Και πώς χτίζουν τότε; άπορού- σαν πολλοί Αθηναίοι.

—Γιατί το επιτρέπουν οι έκάστο- τε κυβερνήσεις! Και όλ' αυτά, για να κερδίσουν μερικοί ψηφοφόροι δυο και τρεις σπι- θαμές γής. Όλα τα μέρη εκείνα, που βρίσκονταν στη Πνύκα, στον Άρειον Πάγο, στην Ακρόπολη, στο Λυκαβηττό, δεν ήταν στη διάθεση της Αρχαιολογικής Έταιρείας, ό- πως έπρεπε, αλλά τα κανόνιζε όπως ήθελε, ο κάθε κομματάρης.

Κι' άρχισαν από τότε να χτίζον- ται σπίτια και σπιτάκια σ' όλη αυ- τά τα μέρη. Οι Αθηναίοι, λοιπόν, έλεγαν τότε ειρωνικά: —Ωρα είνε να χτίσει κι' ο Ζαχα- ράτος πάνω στον Παρθενώνα κανένα καφεενείο!...

Τα χρόνια εκείνα, όταν ο κόσμος ανέβαινε προς τον Λυκαβηττό, βρι- σκόταν ανάμεσα σε πεύκα αραϊά, ά- σθενικά και ψηλούς σαν τηλεγραφό- ζυλα άδαντους.

Δεξιά κι' αριστερά το μονοπάτι είχε ένα χαμηλό τείχος από πέτρες, τη μία πάνω στην άλλη, για να συγ- κρατούν τα νερά της βροχής. Όσο

άνεβαινε κανείς, το μονοπάτι πλά- ταινε και τα πλάινα ξερολιθάρια γί- νονταν σωστοί τοίχοι, που οδηγού- σαν στις λευκές μάντρες της κορυ- φής.

Κοντά στην εκκλησία οι τοίχοι αυτοί γίνονταν μεγαλύτεροι και όγκωδέστεροι. Ήταν σωριασμένα έ- κει δύλα, άδαντοι, σύρματα και πέ- τρες. Μια μάντρα περιόγκλωνε το βράχο, που είχε υποσκά της μια καγκελλιά της σιδερένια πόρτα. Μέσα από την πόρτα υπήρχε ένα κοινό σι- δερένιο σκεπασμα ύδραγωγείου, που το συγκρατούσε μια μεγάλη πέτρα. Το σκεπασμα αυτό έφερε την έξης επιγραφή:

«Δεξαμενή άρχαία. — Άνευρεν.— Έμμανουήλ Λουλουδάκης 1886».

Αριστερά υπήρχε χώρος ίσος μ' ένα τάφο μεγαλόσωμο ανθρώπου, που ήταν γεμάτος χώμα κι' είχε λί- γη πρασινάδα, ένα μικρό άδύνατο κυπρίσιον κι' έναν άδαντο με τά

σπαθιά του φύλλα. Μπροστά στο χώρο αυτό ήσαν ένας φυσικός βρα- χώδης έξοστis, ανατρεμένος. Πάνω στο βράχο υπήρχε μια μαρμαρίνη πλάκα, που έγραφε:

«Χαρήτε τους κήπους του Έμμ. Λουλουδάκη». Κι' ενώ ο έπισκέπτης έσπαζε το κεφάλι του για να δει τους κήπους του Λουλουδάκη, άέσφανα έβλεπε μπροστά του ένα σκουριασμένο ντε- νεκέ, όπου ήταν γραμμένη με λευκά γράμματα άλλη επιγραφή:

«Άπαγορεύεται άσπληρώς το γρά- φειν εις τους τοίχους, καθώς και να πατούν στα πεζούλια».

Λίγο πιο πάνω έφτανε ο έπισκέ- πτης στην κορυφή του Λυκαβηττού με τις άσβεστοχρισμένες γύρω-γύρω μάντρες του. Τη στενωμάκη κορυφή του βράχου χώριζε σε δυο φυσικούς έξωστες ή εκκλησία. Στο μυτερό μέ- ρος υπήρχε μια πιο μικρή μάντρα, στην άκρη της οποίας ύψωνταν έ- νας ξύλινος σταυρός δεμένος με σχοινιά για να συγκρατείται από τον άνεμο.

Το μέρος αυτό ήταν που είχε δια- λέξει ο Έμμανουήλ Λουλουδάκης για να παραδώσει το σαρκίο του στην αϊωνιότητα...

Την παραμονή του Αγίου Γεωρ-

γίου, ή καμπάνα της εκκλησίας χτυ- πούσε κωλώντας τους πιστούς στη λειτουργία. Κι' ενώ άρχιζαν ν' άνα- πέμπονται οι ψαλμωδίες και το λι- θάνι να σκροπά το άρωμα του, έ- νας κανηλανάφτης ξεσκουφώτος με μπόττες και μακριά μαλλιά πρό- δωλλε από την πλαινή κρύπτη, συνο- δώντας ένα κυρτό γεροντάκι με κεφάλι αγίου, λευκή γενειάδα και μαλλιά κρεμασμένα πίσω. Ήταν ο γερο-Λουλουδάκης. Φορούσε ένα ναυ- στροπάρνιο ζακέ και στρίψε το ένα χέρι στο ραβδί του και στο άλλο κρατούσε το σταυρό. Στεκόταν κατα- μεσής στην εκκλησία κι' άρχ'ιζε τις δεήσεις του στο Θεό...

Κι' όταν ή λειτουργία τελείωνε, ο κανηλανάφτης συνώδεσε και πάλι τον αγαθό γέροντα στο προαύλιο της εκκλησίας. Έκεί οι τιστοί των τριγυρίων και άκούγαν την Ιστορία του Λουλουδάκη από το στόμα του:

—Ο Λουλουδάκης από ανθρώπινη άδίκια έχασε το σπίτι του, τους έ- λεγε. Φτωχός κι' άστεγος είδε επί- σης τον Άγιο Γεώργιο του Λυκα- βηττού φτωχό κι' έγκυταλέμενο και συμμερίσθηκε τη στέγη του. Στην άρχη, δεν είχε μεγάλη κλίσια προς τα βεία. Σιγά-σιγά όμως στην άπλοϊκή κι' άγαθή ψυχή του Λου- λουδάκη θρόνισσε ή ιδέα ότι ή εκ- κλησία του Αγίου ήταν και δικό του σπίτι. Και μια και δεν μπορού- σε να έργαστή για να φτιάξει άλλο σπίτι, το όνειρο του ήταν να δημι- ουργήση ένα σπίτι για τον άγιο.

Κι' άρχισε σιγά-σιγά με άγνώνη έπίμονο και με τα φτωχά μέσα του να φτιάχνει από τους πρόποδες του Λυκαβηττού μέχρι επάνω στην κρυ- φή τα έργα αυτά, που χρειάστηκαν χρόνια για να γίνουν.

Τη δουλειά αυτή την εξακολου- θησε με περσιμα και θέληση, παρ' ό- λη τη φτώχεια του και τα βροχίνα νερά που πολλές φορές του γκρέμι- ζαν, ό'τι έφτιαχνε.

Κι' όταν οι πιστοί άνέβαιναν μέχρι την κορυφή, ο Λουλουδάκης κατευχριστιμένος από τα έργα των χεριών του, ψιθύριζε:

—Έγώ τα έκανα όλ' αυτά!... Ή' βασίλισσα Όλγα, όταν κά- ποτε άνέβηκε στο Λυκαβηττό, συμ-

πάθησε ιδίατερα το Λουλουδάκη. Τού είπε λόγια ένθαρρυντικά για το καλό του έργο και για την άφυσίωσί του στον Άγιο Γεώργιο του Λυκα- βηττού.

Τότε εκείνος δεν μπόρεσε να συγκρατηθί και άρχισε να λέη ότι όλα, δρόμοι, μάντρες, εκκλησία, τα πάντα, υπήρχαν χάρις στο Λουλου- δάκη...

Τα χρόνια πέρασαν, ο Λουλουδά- κης γέρασε πια κι' έπαθε ήμισπλη- γία. Και λίγες ώρες πριν ή γλώσ- σα του παραλύσει, ψιθύρισε για τε- λευταία φορά:

—Έγώ τα έκανα όλ' αυτά. Χα- ρήτε τους κήπους του Λουλουδάκη!

Μά ο Λυκαβηττός έχει κι' άλλη Ι- στορία, που άναστάωσε την κοινή γνώμη της Ελλάδος και δημιούργη- σε διπλωματικό ζήτημα, όπως γρά- ψαμε κι' άλλοτε. Το έπεισόδιο αυτό συνέβη στις 4 Ιανουαρίου του 1885, με ήρωες τον έπιτετραμένο της Αγγλίας στην Αθήνα Άρθούρο Νίκο- λωαν κι' ένα Έλληνα χωροφύλακα.

Έτσι ο Νικόλαων έπέδωσε στον τότε πρωθυπουργό Χαρ. Τρικούπη έπισημη έκθεση, της οποίας ή μετά- φρασις είνε αυτή:

«Κατά τις 2.30 μ.μ. της 4ης τρέ- χοντος δγήκα σε περίπατο με την

γυναίκα μου, σκοπεύοντας ν' άνε- δομώ στο Λυκαβηττό. Στους πρό- ποδες όμως, πέρασαμε μπροστά από ένα χωροφύλακα. Μόλις μάς εί- δε να προχωρούμε στο συνηθισμένο μονοπάτι, μάς έκανε νεύμα ότι ύ- πάρχει άλλο μονοπάτι γύρω από το δάφνη.

»Εσήκωσα το χέρι μου κι' έδειξα την κορυφή του λόφου, για να του δώσω να καταλάβη ότι θέλαμε ν' ά- νεδομώ επάνω. Είχαμε προχωρήσει ώς 15 βήματα, όταν ο χωροφύλακας έτρεξε και με άρπαξε από το μπρά- τσο. Έπειδή τον έστρωσα, με χτύ- πησε στον ώμο μ' ένα λεπτό ραβδί και μάς κάλεσε να γυρίσουμε πίσω. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί μάς έμπόδιζε να κάνουμε έναν από τους συνηθισμένους περιπάτους της Αθήνας. Βλέποντας τον όμως έρεθί- σμένο και ύποπτο έπείναμε ότι από κάποια αίτια ήταν άπαγορευμένο το άνάβαμα στο λόφο, είπα στη γυ- ναίκα μου να γυρίση σπίτι και να μου στείλη άμέσως τον ύπνρητή μου κι' έναν άστυνομικό κλητήρα.

»Είχαμε μάλιστα γυρίσει να φύ- γουμε, όταν ο χωροφύλακας, που έρ- χόταν πίσω μας, με χτύπησε στο στήθος. Έπειδή ήταν άπληκτος με περίστροφο και σπαθί, κι' ενώ συνώδενα κυρία, δεν τον άγγιξα. Με τα λίγα έλληνικά μου του ύπέδειξα ότι ήμουν ο έπιτετραμένος της Αγγλίας, αλλά εκείνος μου άπάντη- σε άπότομα να γυρίσω πίσω. Αυτό και έκανα.

»Όταν έφτασα στο μεγάλο δρό- μο, συνάντησα τρεις κυρίες. Ο ένας μίλουσε λίγο τα γαλλικά. Έδωσα σ' αυτόν το έπισκεπτήριό μου και τον παρεκάλεσα να πάρη το όνομα του χωροφύλακα, γιατί έσκόπευα να τον καταγγείλω στις άρχες. Ο κύ- ριος αυτός ύπέδειξε στο χωροφύλα- κα την ιδιότητά μου, αλλά αυτός τους διέταξε να φύγουν και άκολου- θησαν τη διαταγή του, ενώ όμως έ- μείνα στο δρόμο. Ο χωροφύλακας έπέμεινε να φύγω κι' έγώ του έδωσα να καταλάβη ότι είχα άποφάσι να μείνω εκεί, ως ότου φτάσουν ο ύπν- ρητής μου και ο άστυνομικός κλητή- ρας.

»Τότε και πάλι έπετέθη έναντίον μου και μου κατάφερε ένα χτύπημα πιο δυνατό με το ραβδί του κι' έ- νό ύποχωρούσα, αυτός μου έβριχνε λιθάρια. Βλέποντας ότι ήταν άνω- φελές ν' αντίσταθώ, έφυγα, έπήγα

στο γραφείο του κ. Χαριλάου Τρι- κούπη και κατέθεσα την ύπόθεσί στα χέρια της έσοχότητός του. Άργά, μετά μεσημέριαν έφεραν τον χωρο- φύλακα στην Πρεσβεία και άνεγνώ- ρισα ότι πραγματικά αυτός ήταν, που με έπρόσβαλε, και αυτός επίσης άναγνώρισε ότι έγώ ήμουν το πρό- σωπο που έπρόσβαλε.

»Προσέτω ότι ο χωροφύλακας δεν ήταν μεθυσμένος. Ήταν έντελώς νηφάλιος. Αθήνα τη 4/16 Ιανουαρίου 1885 Νικόλαων».

Το έπεισόδιο αυτό είχε ζωήρη ά- πήχσι και στη Βουλή. Ο άρχηγός της άντιπολιτεύσεως το έκανε ζή- τημα, όπως διπλωματικό ζήτημα το είχε κάνει και ο Άγγλος έπιτετρα- μένος. Το πρωτοπαλλήκαρο του Δι- ηλιγαννικού κόμματος, ο Γ. Ζηνού- λος άγόρευσε σφοδρότατα έναντίον της κυβερνήσεως. Κι' ο Τρικούπης άναγκάστηκε ν' άπολογηθί.

Από τα «Πρακτικά της Βουλής» άντιγράφουμε μερικές περιεκπές της άγορεύσεως του αυτής:

«Χ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ. (πρωθυπου- γός): Δύναμαι ν' άπάντησω εις τας ερωτήσεις του έξ Έυρυνάντιος Βου- λευτού κ. Ζηνούπουλου. Προ έδωμά- δων τινών, δεν ένθυμούμαι την ημέ-

ραν, διεταχθήσαν χωροφύλακες ύπό του ύπουργείου των Οικονομικών να έφορεύουν εις το μέρος του Λυκα- βηττού, έπί του οποίου, κατόπιν δια- ταγής προγενεστέρας, έγένετο έμ- φυτεύσις πεύκων. Τρεις χωροφύλα- κες έφύλασσαν εκεί, έχοντες ρητήν διαταγήν ν' άπαγορεύωσι την είσο- δον εις πάντας. Η τοποθέτησις των χωροφύλακων έγένετο, διότι μετά την άρξαμένη έμφύτευσιν, παρετη- ρήθη ότι μετέβαινον εκεί άγύρωποι, οι οποίοι άνευ κακοβουλίας ίσως κα- τέστρεφαν τα φυτά. Το ληφθέν με- τρον άφώρα εις την άπαγορεύσιν της είσοδου και εις τους άνθρώπους και εις τα ποίμνια, χάριν της μη καταστροφής των φυτών.

»Ο κ. έπιτετραμένος ήλθε και μου διηγήθη το γεγονός. Εύθως έξέ- φρασα την θλίψιν μου και την προ- θυμιάν της Κυβερνήσεως όπως πρά- ξη πάν το έφ' εαυτήν, ίνα ίκανοποιή- ση την Αγγλικήν Κυβέρνησιν. Ο κ. έπιτετραμένος μου είπε ότι δεν εί- πιθυμούσε ή ύπόθεσις αυτή να λάβη διαστάσεις, αλλά ήρείτο εις την πα- ραδειγματικήν τιμωρίαν του ένοχου».

Συνεχίζοντας ο Τρικούπης άνέφε- ρε ότι ο ήρωας του έπεισοδίου Λου- κας Καλπούζος, όπως λεγόταν, ο χωροφύλακας, άπεβλήθη από τις τά- εις του σώματος και τιμωρήθηκε με φυλάκιση δυο μηνών, την οποία θα κάνην στίς φυλακές Ακροναυπλίας. Ή διαταγή κοινοποιήθηκε σε όλα τα στρατιωτικά σώματα και ο Καλπού-

ζος μετεφέρθη άμέσως στο Ναύπλιο. Έπειτ' από όλα αυτά ή έλληνι- κή κυβέρνησις πίστευε ότι ο έπιτε- τραμένος της Αγγλίας θα έμενε ευχαριστισμένος. Αλλά ο Νικόλαων έπέδωσε έρωφικά ένα τελεσίγγραφο, κανονίζοντας αυτούς τον τρόπο της ίκανοποιήσεως. Με μεγάλη του στε- νοχωρία ο Τρικούπης άναγκάστηκε ν' άποδεχθί τις άπαιτήσεις του έ- πιτετραμένου. Στο μεταξύ ή Αγγ- λική Κυβέρνησις άνεκάλεσε τον Νί- κολαων και περίμενε, έτοιμη να κάνει άποκαίσιμό!

Και το πρωί στις 7 Ιανουαρίου 1885, στην πλατεία του Συντάμα- τος μπροστά στον Άγγλο πρόξενο έγινε ή θλιβερή τελετή της βρετα- νικής ίκανοποιήσεως. Στην πλατεία παρατάχθηκε ένα τμήμα χωροφύλα- κες έφύλασσαν εκεί, έχοντες ρητήν διαταγήν ν' άπαγορεύωσι την είσο- δον εις πάντας. Η τοποθέτησις των χωροφύλακων έγένετο, διότι μετά την άρξαμένη έμφύτευσιν, παρετη- ρήθη ότι μετέβαινον εκεί άγύρωποι, οι οποίοι άνευ κακοβουλίας ίσως κα- τέστρεφαν τα φυτά. Το ληφθέν με- τρον άφώρα εις την άπαγορεύσιν της είσοδου και εις τους άνθρώπους και εις τα ποίμνια, χάριν της μη καταστροφής των φυτών.

»Ο κ. έπιτετραμένος ήλθε και μου διηγήθη το γεγονός. Εύθως έξέ- φρασα την θλίψιν μου και την προ- θυμιάν της Κυβερνήσεως όπως πρά- ξη πάν το έφ' εαυτήν, ίνα ίκανοποιή- ση την Αγγλικήν Κυβέρνησιν. Ο κ. έπιτετραμένος μου είπε ότι δεν εί- πιθυμούσε ή ύπόθεσις αυτή να λάβη διαστάσεις, αλλά ήρείτο εις την πα- ραδειγματικήν τιμωρίαν του ένοχου».

Συνεχίζοντας ο Τρικούπης άνέφε- ρε ότι ο ήρωας του έπεισοδίου Λου- κας Καλπούζος, όπως λεγόταν, ο χωροφύλακας, άπεβλήθη από τις τά- εις του σώματος και τιμωρήθηκε με φυλάκιση δυο μηνών, την οποία θα κάνην στίς φυλακές Ακροναυπλίας. Ή διαταγή κοινοποιήθηκε σε όλα τα στρατιωτικά σώματα και ο Καλπού-

ζος μετεφέρθη άμέσως στο Ναύπλιο. Έπειτ' από όλα αυτά ή έλληνι- κή κυβέρνησις πίστευε ότι ο έπιτε- τραμένος της Αγγλίας θα έμενε ευχαριστισμένος. Αλλά ο Νικόλαων έπέδωσε έρωφικά ένα τελεσίγγραφο, κανονίζοντας αυτούς τον τρόπο της ίκανοποιήσεως. Με μεγάλη του στε- νοχωρία ο Τρικούπης άναγκάστηκε ν' άποδεχθί τις άπαιτήσεις του έ- πιτετραμένου. Στο μεταξύ ή Αγγ- λική Κυβέρνησις άνεκάλεσε τον Νί- κολαων και περίμενε, έτοιμη να κάνει άποκαίσιμό!

Και το πρωί στις 7 Ιανουαρίου 1885, στην πλατεία του Συντάμα- τος μπροστά στον Άγγλο πρόξενο έγινε ή θλιβερή τελετή της βρετα- νικής ίκανοποιήσεως. Στην πλατεία παρατάχθηκε ένα τμήμα χωροφύλα- κες έφύλασσαν εκεί, έχοντες ρητήν διαταγήν ν' άπαγορεύωσι την είσο- δον εις πάντας. Η τοποθέτησις των χωροφύλακων έγένετο, διότι μετά την άρξαμένη έμφύτευσιν, παρετη- ρήθη ότι μετέβαινον εκεί άγύρωποι, οι οποίοι άνευ κακοβουλίας ίσως κα- τέστρεφαν τα φυτά. Το ληφθέν με- τρον άφώρα εις την άπαγορεύσιν της είσοδου και εις τους άνθρώπους και εις τα ποίμνια, χάριν της μη καταστροφής των φυτών.

»Ο κ. έπιτετραμένος ήλθε και μου διηγήθη το γεγονός. Εύθως έξέ- φρασα την θλίψιν μου και την προ- θυμιάν της Κυβερνήσεως όπως πρά- ξη πάν το έφ' εαυτήν, ίνα ίκανοποιή- ση την Αγγλικήν Κυβέρνησιν. Ο κ. έπιτετραμένος μου είπε ότι δεν εί- πιθυμούσε ή ύπόθεσις αυτή να λάβη διαστάσεις, αλλά ήρείτο εις την πα- ραδειγματικήν τιμωρίαν του ένοχου».

Συνεχίζοντας ο Τρικούπης άνέφε- ρε ότι ο ήρωας του έπεισοδίου Λου- κας Καλπούζος, όπως λεγόταν, ο χωροφύλακας, άπεβλήθη από τις τά- εις του σώματος και τιμωρήθηκε με φυλάκιση δυο μηνών, την οποία θα κάνην στίς φυλακές Ακροναυπλίας. Ή διαταγή κοινοποιήθηκε σε όλα τα στρατιωτικά σώματα και ο Καλπού-

ζος μετεφέρθη άμέσως στο Ναύπλιο. Έπειτ' από όλα αυτά ή έλληνι- κή κυβέρνησις πίστευε ότι ο έπιτε- τραμένος της Αγγλίας θα έμενε ευχαριστισμένος. Αλλά ο Νικόλαων έπέδωσε έρωφικά ένα τελεσίγγραφο, κανονίζοντας αυτούς τον τρόπο της ίκανοποιήσεως. Με μεγάλη του στε- νοχωρία ο Τρικούπης άναγκάστηκε ν' άποδεχθί τις άπαιτήσεις του έ- πιτετραμένου. Στο μεταξύ ή Αγγ- λική Κυβέρνησις άνεκάλεσε τον Νί- κολαων και περίμενε, έτοιμη να κάνει άποκαίσιμό!

Και το πρωί στις 7 Ιανουαρίου 1885, στην πλατεία του Συντάμα- τος μπροστά στον Άγγλο πρόξενο έγινε ή θλιβερή τελετή της βρετα- νικής ίκανοποιήσεως. Στην πλατεία παρατάχθηκε ένα τμήμα χωροφύλα- κες έφύλασσαν εκεί, έχοντες ρητήν διαταγήν ν' άπαγορεύωσι την είσο- δον εις πάντας. Η τοποθέτησις των χωροφύλακων έγένετο, διότι μετά την άρξαμένη έμφύτευσιν, παρετη- ρήθη ότι μετέβαινον εκεί άγύρωποι, οι οποίοι άνευ κακοβουλίας ίσως κα- τέστρεφαν τα φυτά. Το ληφθέν με- τρον άφώρα εις την άπαγορεύσιν της είσοδου και εις τους άνθρώπους και εις τα ποίμνια, χάριν της μη καταστροφής των φυτών.

»Ο κ. έπιτετραμένος ήλθε και μου διηγήθη το γεγονός. Εύθως έξέ- φρασα την θλίψιν μου και την προ- θυμιάν της Κυβερνήσεως όπως πρά- ξη πάν το έφ' εαυτήν, ίνα ίκανοποιή- ση την Αγγλικήν Κυβέρνησιν. Ο κ. έπιτετραμένος μου είπε ότι δεν εί- πιθυμούσε ή ύπόθεσις αυτή να λάβη διαστάσεις, αλλά ήρείτο εις την πα- ραδειγματικήν τιμωρίαν του ένοχου».

Συνεχίζοντας ο Τρικούπης άνέφε- ρε ότι ο ήρωας του έπεισοδίου Λου- κας Καλπούζος, όπως λεγόταν, ο χωροφύλακας, άπεβλήθη από τις τά- εις του σώματος και τιμωρήθηκε με φυλάκιση δυο μηνών, την οποία θα κάνην στίς φυλακές Ακροναυπλίας. Ή διαταγή κοινοποιήθηκε σε όλα τα στρατιωτικά σώματα και ο Καλπού-

ζος μετεφέρθη άμέσως στο Ναύπλιο. Έπειτ' από όλα αυτά ή έλληνι- κή κυβέρνησις πίστευε ότι ο έπιτε- τραμένος της Αγγλίας θα έμενε ευχαριστισμένος. Αλλά ο Νικόλαων έπέδωσε έρωφικά ένα τελεσίγγραφο, κανονίζοντας αυτούς τον τρόπο της ίκανοποιήσεως. Με μεγάλη του στε- νοχωρία ο Τρικούπης άναγκάστηκε ν' άποδεχθί τις άπαιτήσεις του έ- πιτετραμένου. Στο μεταξύ ή Αγγ- λική Κυβέρνησις άνεκάλεσε τον Νί- κολαων και περίμενε, έτοιμη να κάνει άποκαίσιμό!

Και το πρωί στις 7 Ιανουαρίου 1885, στην πλατεία του Συντάμα- τος μπροστά στον Άγγλο πρόξενο έγινε ή θλιβερή τελετή της βρετα- νικής ίκανοποιήσεως. Στην πλατεία παρατάχθηκε ένα τμήμα χωροφύλα- κες έφύλασσαν εκεί, έχοντες ρητήν διαταγήν ν' άπαγορεύωσι την είσο- δον εις πάντας. Η τοποθέτησις των χωροφύλακων έγένετο, διότι μετά την άρξαμένη έμφύτευσιν, παρετη- ρήθη ότι μετέβαινον εκεί άγύρωποι, οι οποίοι άνευ κακοβουλίας ίσως κα- τέστρεφαν τα φυτά. Το ληφθέν με- τρον άφώρα εις την άπαγορεύσιν της είσοδου και εις τους άνθρώπους και εις τα ποίμνια, χάριν της μη καταστροφής των φυτών.

»Ο κ. έπιτετραμένος ήλθε και μου διηγήθη το γεγονός. Εύθως έξέ- φρασα την θλίψιν μου και την προ- θυμιάν της Κυβερνήσεως όπως πρά- ξη πάν το έφ' εαυτήν, ίνα ίκανοποιή- ση την Αγγλικήν Κυβέρνησιν. Ο κ. έπιτετραμένος μου είπε ότι δεν εί- πιθυμούσε ή ύπόθεσις αυτή να λάβη διαστάσεις, αλλά ήρείτο εις την πα- ραδειγματικήν τιμωρίαν του ένοχου».

Συνεχίζοντας ο Τρικούπης άνέφε- ρε ότι ο ήρωας του έπεισοδίου Λου- κας Καλπούζος, όπως λεγόταν, ο χωροφύλακας, άπεβλήθη από τις τά- εις του σώματος και τιμωρήθηκε με φυλάκιση δυο μηνών, την οποία θα κάνην στίς φυλακές Ακροναυπλίας. Ή διαταγή κοινοποιήθηκε σε όλα τα στρατιωτικά σώματα και ο Καλπού-

ζος μετεφέρθη άμέσως στο Ναύπλιο. Έπειτ' από όλα αυτά ή έλληνι- κή κυβέρνησις πίστευε ότι ο έπιτε- τραμένος της Αγγλίας θα έμενε ευχαριστισμένος. Αλλά ο Νικόλαων έπέδωσε έρωφικά ένα τελεσίγγραφο, κανονίζοντας αυτούς τον τρόπο της ίκανοποιήσεως. Με μεγάλη του στε- νοχωρία ο Τρικούπης άναγκάστηκε ν' άποδεχθί τις άπαιτήσεις του έ- πιτετραμένου. Στο μεταξύ ή Αγγ- λική Κυβέρνησις άνεκάλεσε τον Νί- κολαων και περίμενε, έτοιμη να κάνει άποκαίσιμό!

Και το πρωί στις 7 Ιανουαρίου 1885, στην πλατεία του Συντάμα- τος μπροστά στον Άγγλο πρόξενο έγινε ή θλιβερή τελετή της βρετα- νικής ίκανοποιήσεως. Στην πλατεία παρατάχθηκε ένα τμήμα χωροφύλα- κες έφύλασσαν εκεί, έχοντες ρητήν διαταγήν ν' άπαγορεύωσι την είσο- δον εις πάντας. Η τοποθέτησις των χωροφύλακων έγένετο, διότι μετά την άρξαμένη έμφύτευσιν, παρετη- ρήθη ότι μετέβαινον εκεί άγύρωποι, οι οποίοι άνευ κακοβουλίας ίσως κα- τέστρεφαν τα φυτά. Το ληφθέν με- τρον άφώρα εις την άπαγορεύσιν της είσοδου και εις τους άνθρώπους και εις τα ποίμνια, χάριν της μη καταστροφής των φυτών.

»Ο κ. έπιτετραμένος ήλθε και μου διηγήθη το γεγονός. Εύθως έξέ- φρασα την θλίψιν μου και την προ- θυμιάν της Κυβερνήσεως όπως πρά- ξη πάν το έφ' εαυτήν, ίνα ίκανοποιή- ση την Αγγλικήν Κυβέρνησιν. Ο κ. έπιτετραμένος μου είπε ότι δεν εί- πιθυμούσε ή ύπόθεσις αυτή να λάβη διαστάσεις, αλλά ήρείτο εις την πα- ραδειγματικήν τιμωρίαν του ένοχου».

Συνεχίζοντας ο Τρικούπης άνέφε- ρε ότι ο ήρωας του έπεισοδίου Λου- κας Καλπούζος, όπως λεγόταν, ο χωροφύλακας, άπεβλήθη από τις τά- εις του σώματος και τιμωρήθηκε με φυλάκιση δυο μηνών, την οποία θα κάνην στίς φυλακές Ακροναυπλίας. Ή διαταγή κοινοποιήθηκε σε όλα τα στρατιωτικά σώματα και ο Καλπού-

ζος μετεφέρθη άμέσως στο Ναύπλιο. Έπειτ' από όλα αυτά ή έλληνι- κή κυβέρνησις πίστευε ότι ο έπιτε- τραμένος της Αγγλίας θα έμενε ευχαριστισμένος. Αλλά ο Νικόλαων έπέδωσε έρωφικά ένα τελεσίγγραφο, καν

— Δεν είμαι αυτός που νομίζεις! φώναξε με δύναμη ο Γιώργος στον πατέρα της Λιάνας.

ΚΑΝΑΝΕ μερικά βήματα μέσα στο σοτάδι. Έδειχνε γάντζωσε πάνω στο μπράτσο του:

— Δε μπορώ να τη νοιώθω να ύποψη... μουμολούσε, γεμάτη παροξισμό.

— Μα είναι κτηνος, επί τέλους, αυτός ο άνθρωπος... φώναξε εκείνος.

— Κάτι πιο πολύ από κτηνος, Γιώργο! του αποκρίθηκε. Είναι ένας άνθρωπος χωρίς κανένα αίσθημα... Δεν έχει σκοπο άλλο από το να πίνει... Καί, για να πει, χρειάζεται να πληρώσει... Ποιος θα του δώσει...

— Δε δουλεύει;

— Και ποιος τον παίρνει σε δουλειά... Έχεις δηλαδή ποτέ σου βιβλιοδετική διακώως μεθυσμένο... Κι' έτσι, ζητάει λεφτά από τη μητέρα μου... Που να τα βρω κι' αυτή η φτωχεια...

— Έχει, βλέπεις, να φέρει κι' εμένα...

— Λοιπόν;

— Δεν καταλαβαίνεις... 'Από κανονικά σε κανονικά... Καί, κάπου-κάπου, πέφτει και ύψος!

— Εσείς τις γροθιές του ο Γιώργος;

— Μπορείς να βλέπεις τη μητέρα σου να τραβάει τέτοια μυστήρια;

— Δε μπορώ... Καί τον μισώ αυτό τον άνθρωπο, κι' όλη τη δύναμή μου...

— Καί, πιο συχνά, του πρόσθεσε:

— Νά, αφού σκέπτομαι, καμιά φορά, να τον σκοτώσω!

— Με ένα αβρόδιτο κίνημα, την αγάλλασε.

— Μη λες τέτοια πράγματα, καλή μου Λιάνα... Έγώ δε θα σ' αφήσω να παρανοηθείς από την απελπισία...

— Μ' αγαπάς, Γιώργο...

— Δεν το ξέρεις; Σε λατρεύω, μικρή μου Λιάνα... Καί θέλω να είσαι ευτυχισμένη...

— Ένα χαμόγελο μελαγχολικό μισάνοιξε τα χείλη της:

— Ευτυχισμένη! είπε. 'Η ευτυχία είναι κάτι άγνωστο για μένα...

4ος ΤΕΝΤΥΜΠΟΥΣ

Γεμάτος έκπληξη τον κοίταξε αυτός:

— Καλησπέρα... αποκρίθηκε. Τι ζητάτε;

— Νά σας μιλήσω...

— Καί να μου πείτε τί;

— Κάτι που σας ενδιαφέρει...

— Σήκωσε τους ώμους του ο άνθρωπος, κι' έ-

χανε να προσπεράσει. Τότε όμως ο Γιώργος

τον κράτησε από το χέρι:

— Δεν πρέπει να περιφρονήτε αυτούς που δε

σας περιφρονούν, έστω ακόμα κι' αν αυτό σας

αρέσει!

— Μου άρεσει να με περιφρονούν... φώναξε.

— Ναι! τον αποκρίθηκε ο Γιώργος, με δύ-

ναμη.

— Είμαι τρελλός! "Άσε με να περάσω...

— Δε θα σας αφήσω αν δε μου ύποσχεθήτε,

— Ότι θα αφήσετε ήσυχη τη γυναίκα σας...

— "Ελα! είπε ειρωνικά ο άντρας. Καί τί

σχέσι έχεις εσύ με τη γυναίκα μου;

— Καμιά, ούτε την ξέρω...

— Λοιπόν;

— Νά! μαθαίνω την έλεεινή συμπεριφορά

σας απέναντί της και έχω αγανακτήσει!

Γεμάτος σαρκασμό, κοίταξε ο Γεωργίνης αυ-

τόν που του μιλούσε:

— Είσαι ήπιος, μικρό μου...

— Είμαι άνθρωπος!

— Κι' εγώ τί είμαι;

— Δε μπορείς να κρατηθείς άλλο ο Γιώργος;

— Έσο είμαι ένας μεθυστικός, που δεν

κάνει άλλο από το να παιδεύει τη γυναίκα

σου και την κόρη σου, για να ζης εις βάρος

τους, σαν κτηνός, και να μετρευνιάσεις στην

ταβέρνα!

Γεμάτος θυμό, ο Γεωργίνης σήκωσε το χέρι

του για να χτυπήσει τον άγνωστο αυτό αυθά-

δη, που είχε την αναιδία να του μιλήσει έτσι...

— Είσαι ένα παιδοπαίδι! φώναξε. "Ένας

τεντυμπόυς!

— Δεν είμαι τεντυμπόυς, Γεωργίνη! Έσο

είμαι κάθαρμα!

— Βοήθεις... Τολμάς και βοήθεις...

— Ναι! κι' όχι μόνο σε βοήθω, μα και σε

προειδοποιώ: "Αν ξαναφερθείς βάνανσα στη

γυναίκα σου, τότε θα έχω να κάνω μαζί

μου!

Με τις φωνές, ξεσηκώθηκε η γειτονιά. 'Α-

ναίξανε πορτάκια, για να προβάλλουν περιε-

Χέρια νιάτα

γες φάτσες. "Ανοιξε κι' η πόρτα του σπιτιού του Γεωργίνη και βγήκε η κόρη του η Λιάνα.

— Γιώργο! φώναξε.

Βλέποντας τους δυο άντρες — τον πατέρα της και τον αγαπημένο της — έτοιμοι να έρθουν στα χέρια, έτρεξε και μπήκε ανάμεσά τους.

— Έκανε να την απομακρύνει ο Γιώργος:

— Λιάνα... Σε παρακαλώ... "Άσε με να βάλω τα πράγματα στη θέση τους...

— Γιώργο... Δε θέλω να γίνω άφορη για κανένα...

— "Έτσι, λοιπόν... είπε ο Γεωργίνης, κοιτάζοντας με μίσος και τους δυο. Είναι έρωμένος σου... Κι' ήρθε να μου γνωρίσει κανονικά...

Γεμάτος αγανακτήσει ο Γιώργος, τον έπιασε από το λαιμό:

— Δεν είμαι αυτός που νομίζεις, φώναξε με δύναμη, γιατί η κόρη σου είναι τίμια, Γεωργίνη... Δηλαδή, όπως δεν είσαι εσύ!

Έκανε πίσω ο πατέρας της Λιάνας και κατάφερε να ξεφύγει από την τανάλια, που έσφιγγε το λαιμό του... Καί, σηκώνοντας το χέρι του, έδωσε ένα σκαμπήλι δυνατό στο δεξί μάγουλο του Γιώργου! Τότε κι' αυτός, άσφυχτός — αφού δεν κατάφερε να τον συγκρατήσουν ούτε τα παρακάλια της Λιάνας... — άνοιξε να χτυπήσει με δύναμη αυτό τον έλεεινό άνθρωπο...

Παρασάλλιστος ο Γεωργίνης, έκανε να άμυνθ... Καί φώναξε δυνατά:

— Βοήθεια!

Ένα περιπολικό της αστυνομίας φρενάρισε δίπλα τους. Από μέσα του πετάχτηκαν δυο αστυνομικοί, που πιάσανε το Γιώργο, ενώ ένας άλλος βοηθούσε το Γεωργίνη να σηκωθεί.

— Είναι... τεντυμπόυς! φώναξε. Δεν τον ξέρω...

— Έπεσε πάνω μου και με έδειρε...

— 'Η Λιάνα δεν κράτησε:

— Είναι ψέμματα! 'Ο Γιώργος δεν είναι τεντυμπόυς!

— Καί που τον ξέρετε; τη ρώτησε ένας αστυφύλακας.

— Είναι... γνωστός μου... αποκρίθηκε διστακτικά το κορίτσι.

— Είναι τεντυμπόυς, σας λέω! Ξαναφώναξε, γεμάτος μίσος, ο Γεωργίνης. Πείραξε την κόρη μου, κι' επειδή τούκανα την παρατήρησή, έπεσε πάνω μου...

Με σπρωξιάς, οι αστυνομικοί βάλανε το Γεωργο στο αυτοκίνητο.

Ένας ακόμα «τεντυμπόυς» είχε πιαστή... Ένας από τους αθάδες νεαρούς, που εκδιόχονταν τα κορίτσια να δεχτούν τον έρωτά τους και να αποποιούν τους τίμους πατεράδες τους, όταν πάνε να τους ύποσχεστούν...

— Όσο για τον τίμιο πατέρα, αυτός γύρισε στο σπίτι του και έδειρε, εκτός από τη γυναίκα του, και την κόρη του...

Κι' ύστερα, αφού τους πήρε, τι είχαν, τράβηξε για την ταβέρνα, για να πνίξει στο κρασί τον πόνο ενός καλού οικογενειάρχου που έχει τόσες ευθύνες για την οικογένειά του...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

©

ΘΑΦΤΗΚΑΝ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΙΑΔΙΑ

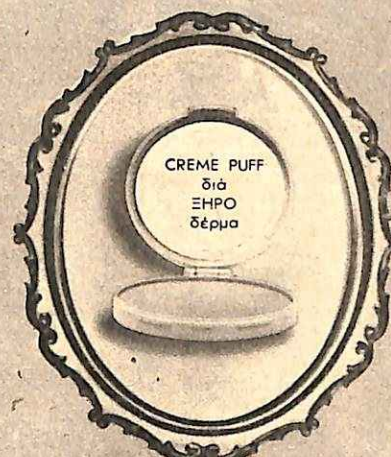
Ένας 'Αμερικανός άποφάσισε τελευταίως να χτίσει μοναχός του μία επέκτασι του σπιτιού του. Φαίνεται πως θα είχε το «χρυσό» του χτισματος, σαν τον Τσώρτσιλ...

— Οπωσδήποτε, άρχισε τη δουλειά και ζήτησε απ' τη γυναίκα του να τον βοηθήσει, ανακατευόμενος το μόντο με άμμο για το μπετόν. Έκείνη έβγαλε το δαχτυλίδι και τη βέρα της, αξίας 150 δολλαρίων, τ' άφησε πάνω σ' ένα τσιμεντόβλο και πήρε το φτυάρι...

Τα έβγαζε όμως ύστερα, και τα ξαναθυμήθηκε μετά πολλές ημέρες, όταν είχε πιά τελειώσει ο τοίχος. 'Αφού έβγαζε τότε και δεν τα βρήκε πουθενά, κατάλαβε, ότι είχαν γλιστρήσει μέσα στον τοίχο! Θάψανε για τον γιορμίσουν, για να τα βρούνε. 'Αλλ' ο άσχυρος το απέκλεισε, γιατί ο τοίχος κόπηξε πιο πολύ απ' τα δαχτυλίδια! Κι' έτσι έμειναν θαμμένα στο μπετόν, όσπου να τα βρει κάποιος αργότερα, ίσως μετά 100 χρόνια!

Συγχαρητήρια

στις γυναίκες που χρησιμοποιούν Creme Puff 3 τύπων

Για πρώτη φορά δά δοκιμάσετε τώρα... Τά εξαιρετικά ώφέλη του σωστού MAKE-UP για τον δικό σας τύπο δέρματος.

CREME PUFF ΔΙΑ ΞΗΡΟ ΔΕΡΜΑ
Περιέχει πλούσια ύγραποιά στοιχεία και δίδει στο δέρμα σας την απόλυτο προστασία που χρειάζεται.

Δέν δά αισθάνεσθε πλέον το δέρμα σας ξηρό ή τεντωμένο, ούτε δά φαίνονται στο πρόσωπό σας οι κόκκοι της συνηθισμένης πούδρας.

CREME PUFF ΔΙΑ ΛΙΠΑΡΟ ΔΕΡΜΑ
Ένα νέο μίγμα ειδικών στοιχείων δά το λιπαρό δέρμα και πούδρα πολυτελείας. Καλύπτει χωρίς να δείχνει θαρύ μακιγιάζ. Θά βρήτε το τέλειο, εάν το MAKE-UP που χρησιμοποιείτε τώρα κάνει γραμμές στο πρόσωπό σας ή γυαλίζει.

CREME PUFF ΔΙΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΔΕΡΜΑ
Συνδυασμός ενός υπέρχου μίγματος ύγραποιών στοιχείων και τελειοτάτης πούδρας, δά μία φυσική, δική σας εμφάνισι. 'Επί πλέον είναι ότι χρειάζεσθε δά την προστασία του δέρματός σας. 'Ο MAX FACTOR σάς έγγυαται ότι δά ένδουσιασθήτε με αυτό το προϊόν το όποιον παρασκευάζεται έπιστημονικώς.

Creme Puff 3 τύπων... αποκλειστικότης του MAX FACTOR

ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ CREME PUFF: ΔΙΑ ΞΗΡΟ ΔΕΡΜΑ (DRY) ΔΡ. 55. - ΔΙΑ ΛΙΠΑΡΟ ΔΕΡΜΑ (OILY) ΔΡ. 55. - ΔΙΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΔΕΡΜΑ (NORMAL) ΔΡ. 50.

ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ

ΜΑΝΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΟΥ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ ΜΠΕΡΔΕΥΟΝΤΑΙ

ΑΣΤΕΡΙΑ και άστέρια. Τού θεάτρου τα πρώτα και όλων των «παραγώγων» του: Τού χορού, τού τραγουδιού και τής όθνης.

Τών γηπέδων τα δεύτερα. Και ειδικά τού ποδοσφαίρου. Μπελέχτηκαν και μπερδεύτηκαν μεταξύ τους σε τέτοιο αλληλοθαυμασμό και αλληλολατρεία, εντελώς ιδεολογική έννοια, που δε μπορεί κανείς να συνομιλήσει με τα μέρη, δίχως να τ' όφειλε ή κουδεντά και στα δέ. Τα πρώτα μιλούν διαρκώς για τα δεύτερα και τα δεύτερα για τα πρώτα. Και οι δημοσιογράφοι δεν παραλείπουν να ρωτούν, ακολουθώντας την φυσική πορεία των πραγμάτων και την ροή της μόδας και των καιρών, τους ηθοποιούς: Ποιον ποδοσφαιριστή λατρεύετε; Και τους άσους τής μπάλλας εν συνεχεία: Ποιά στάρ προτιμάτε;

Και μιλούν οι «εντίδες» τού θεάτρου περί «μπάλλας» και οι βετεράνοι τής στοργυλλής θεάς περί... θεάτρου. Και τα πράγματα μπερδεύτηκαν, σε τέτοιο σημείο που το θέατρο και τ' ποδόσφαιρο, όπως πάμε, θα καταντήσουν πρωτοξάδερφα.

Όσο για τ' κοινό, την άπειρη λαοθάλασσα των «θαυμαστών», περιορίζεται στην προσωλατρεία του. Χειροκροτεί, παραληρεί, και καταπίνει τις αλληλοδηλώσεις των ινδαλμάτων του σαν θείο νεκταρ. Και θαυμάζει τους αλληλοθαυμασμούς, αχόρταγο, άπληστο, άκορεστο.

Έτσι τα πράγματα μπερδεύτηκαν σε αβεδιάλυτο σημείο, τόσο που από άποψης έμφυχου ήλικου, να κινδυνεύει τ' ό θέατρο να γίνη άθλημα και τ' ποδόσφαιρο Τέχνη.

Μιά σπαρταριστή άθλητικο - καλλιτεχνική έρευνα

Άπευθύνουμε, λοιπόν, στα δημοφιλέστερα άστέρια τού θεάτρου μας και τού κινηματογράφου τα εξής έρωτήματα:

1) Με ποιά ποδοσφαιρική ομάδα είστε;

2) Ποιους ποδοσφαιριστές θαυμάζετε;

Και εν συνεχεία, θέτουμε στους άσους των γηπέδων μας τα ίδια έρωτήματα, άντεστραμένα:

1) Ποιους καλλιτέχνες τού θεάτρου θαυμάζετε;

2) Και ποιά άστέρια τού χορού, τού τραγουδιού και τής όθνης προτιμάτε;

Τό τρίτο έρώτημα που θάταν φυσικό να έπακολουθήσει, τ' «γιατί»; δέν θεωρήσαμε σκόπιμο να τ' υποβάλωμε. Γιατί τ' «γιατί» είναι μεγάλη ιστορία και κόμπος, πδύ θά μπερδεύει τα πράγματα, άντί να τ' εμπερδέψει.

Και ίδού τά... πορίσματα τής έρευνής μας αυτής. Τά παραδίδουμε σε δύο συνέχειες, προτάσσοντας πρώτα τις γνώμες και τις προτιμήσεις των άστέρων τού θεάτρου.

Διαλέξτε και... υπερδευτήτε και σεις ανάμεσα, συμφωνήστε ή διαφωνήστε και όπου βγάλη ή άκρη.

Εμείς νίπτομε τās χείρας.

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΓΝΩΜΕΣ

Πρώτη ή Βουγιουκλάκη.

Η όμορφη Άλίκη που χόρτασε έφ' ότος χειροκροτήματα στην μεγάλη τουρνέ της στην ελληνική επαρχία.

Η Άλίκη, λοιπόν, θαυμάζει ποδοσφαιρικά... την έθνική ομάδα. Παρά την «διπλωματική» αυτή δήλωση, λέγεται πως ή καρδιά της είναι «κόκκινη» δηλαδή Όλυμπιακή. Πράγμα που ή ίδια τ' άρνεϊται. Για να συσκοτίσει άλλωστε αυτή την προτίμησή της, φωτογραφήθηκε παλαιότερα με τούς άσους τού «Παναθηναϊκού» Λινοβυλάκη και Πανάκη.

Δεύτερη ή Κάκια Άναλυτή. Θαυμάζει κι αυτή τόν «Όλυμπιακό». Όσο για τούς ποδοσφαιριστές του, μοιράζει, όπως μάς δήλωσε, τόν θαυμασμό της και στους 11 ίσομερώς.

3) Ίλια Λιδυκού. «Όλυμπιακή» κι αυτή. Όστόσο, πράγμα παράξενο, σάν ποδοσφαιριστή θαυμάζει τόν Λινοβυλάκη τού ΠΑΟ.

Η ίδια δέ μπόρεσε να δώσει εξήγηση αυτής της άντινομίας.

4) Μάρω Κοντού. Τέταρτη «Όλυμπιακή», ως τ' ό κόκκαλο, όπως τόνισε ή ίδια. Πουλαίν της ό Στεφανός.

5) Γκέλλυ Μαυροπούλου. Σάν τις προηγούμενες, είναι κι αυτή φανατική όπαδος των έρυθρολέκων, πράγμα που τής στοιχίζει άρκετους καυγάδες (τούς μάς έλεγε, καθώς έλεγε) με τόν σύζυγό της τόν Στέφανο Στρατηγό, που είναι πράσιнос (Παναθηναϊκός) μέναι χωρίς άπληστιας. Άπό τούς παίκτες ξεχωρίζει τούς Στεφανό — Πολυχρονίου.

6) Άντρέας Μπάρκου.

7) Άννα Φόνσου. Προτιμά τήν ΑΕΚ. Γι' αυτό άλλωστε στην μεγάλη ταινία της «Τό άγοροκόριτσο», προτίμησε να φορέη, παρά την άντίθετη άποψη τού σκηνοθέτη, κιτρινωμαρή μπλούζα, δηλαδή με τά χρώματα της ΑΕΚ, πράγμα που είχε σάν άποτέλεσμα να χρωματιστή ή ίδια ποδοσφαιρικά. Άπό τούς παίκτες τού Δικεφάλου ξεχωρίζει τόν Νεστορίδη.

8) Μπεάτα Άσημακοπούλου. Η όραία πρωταγωνίστρια τού κινηματογράφου μάς βρίσκειται ολοψύχως στό πλευρό της ΑΕΚ και αυτή. Θαυμάζει όμως έκτός τού Νεστορίδη και τούς Πολυχρονίου — Δομάζο.

9) Χρήστος Εύθυμιου. «Παναθηναϊκός». Προτιμά τούς Χολέδα, Παπαμανουήλ.

10) Κώστας Κακαβάς. «Όλυμπιακός». Προτιμά τόν Στεφανό.

11) Μιχ. Νικολινάκος. Όλυμπιακός. Έφτασε σε παλαιότερες ήμέρες να γυμνάζεται με όλυμπιακή φόρμα στό γήπεδο Καραϊσκάκη. Όσο για ποδοσφαιριστές, θαυμάζει, όπως μάς έλεγε όλους τούς καλούς παίκτες, όλων των ομάδων.

12) Μελίνα Μερκούρη. Όλυμπιακός — Στεφανός.

13) Νάντια Χωραφά. Είναι με όλες τις καλές ομάδες, χωρίς άν προτίμησι ιδιαίτερη σε καμιά.

14) Άλ. Άλεξανδράκης.

15) Βασ. Αύλωνίτης. Παναθηναϊκός. Θαυμαστής τού Χολέδα και τού Λινοβυλάκη.

16) Μίμης Φωτόπουλος. Παναθηναϊκός. Ξεχωρίζει και τούς 11 παίκτες του.

17) Άννα Μαντζουράνη. Παναθηναϊκός. Θαυμάζει τόν Βουτσάρη.

18) Μάρθα Καραγιάννη. Όλυμπιακός. Παρ' όλον ότι πήρε διαζύγιο άπ' τόν άντρα της Μίμη Στεφανό, σέντερ μπάκ των έρυθρολέκων, μένει πιστή στην ομάδα της, όπως μάς τόνισε ή ίδια.

19) Ζωζώ Σαπουντζάκη. Παναθηναϊκός. Καμάρας — Λινοβυλάκης — Χολέδας.

20) Μίκης Θεοδωράκης. Παναθηναϊκός και δι' «εξαλλος». Θαυμάζει τούς Χολέδα, Δομάζο, Παπαμανουήλ.

21) Μαν. Χιώτης — Μαίρη Λίντα. Παναθηναϊκοί. Θαυμάζουν και άγαπούν και τούς 11 παίκτες τής πρωταθλήτριας.

22) Μπελίντα. Όλυμπιακός. Κάποτε... έπαιξε μπάλλα ή ίδια στό Καραϊσκάκη.

23) Ρίκα Διαλυνά. Παναθηναϊκός. Λινοβυλάκης.

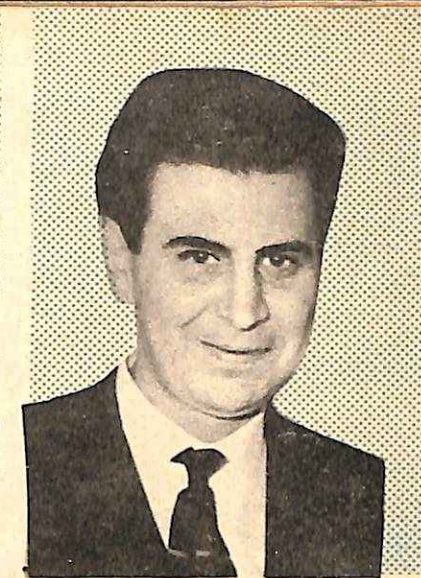
24) Νάνα Μούσχουρη. Φανατική «Παναθηναϊκού».

25) Γιώργος Φούντας. Ό φανατικότερος όπαδος τού «ΠΑΟ». Παρακολουθεί όλα τά μάτς του. Όταν λόγω «γυρίσματος» άναγκάστηκε πρό μηνών να άπουσιάζει από την κρίσιμη συνάντησι ΠΑΟ — ΑΕΚ, πήρε μαζί του ένα «τρανζίστορ» για να παρακολουθή ραδιοφωνικά τόν άγώνα και δέν έννοουσε να τ' άποχωριστή ούτε όταν έπαιξε πρό τού «φακού», ενώ οι παραγωγοί και οι σκηνοθέτες τραβούσαν τά μαλλιά τους. Και με τ' ό δικίο τους άλλωστε, άφ' ό Φούντας λόγω ρόλου φορούσε... φουστανάκι!

26) Φώτης Πολυμέρης.

ΖΩΖΩ ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗ

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

27) Άκούρας. Φανατική «Παναθηναϊκού» με τακτικές έμφανίσεις στό γήπεδο τής Λεωφ. Άλεξάνδρας.

28) Μάνος Χατζηδάκης. Όλυμπιακός, ίσως λόγω των «Παιδιών τού Πειραιά». Την άγάπη του στην πειραϊκή πρωταθλήτρια την εκδήλωσε τελευταία έμπράκτως γιατί προσφέρθηκε να δώσει μουσικό ρεσιτάλ, τού όποιου οι εισπράξεις θά διατεθούν για την κατασκευή γηπέδου τού «Όλυμπιακού».

29) Σάκος Παναγιόπουλος. Παναθηναϊκός. Όταν βρισκόταν σε τουρνέ στην Κύπρο, την ήμερα τού άγώνος ΠΑΟ — Όλυμπιακού, έκαμε όκτώ τηλεφωνήματα τ' ό ίδιο βράδυ από τή μεγαλόνησο στην Άθήνα για να μάθι τ' άποτέλεσμα. Θαυμάζει τούς Χολέδα — Παπαμανουήλ, Δομάζο, Τουμπέλη.

30) Γ. Μουζάκης. Παναθηναϊκός. Έχει συνθέσει και ύμνο τού «Παναθηναϊκού».

31) Μπάμπης Μπερκέτης. Όλυμπιακός — Πολυχρονίου.

32) Βασίλης Τσιτσάνης. Παναθηναϊκός. Δομάζος, Χολέδας, Παπαμανώλης.

33) Μεν. Θεοφανίδης. «Απόλλων» Άθηνών. Η προτίμησή του αυτή όφείλεται στό ότι σ' ά νειάτα του έπαιξε ό ίδιος σάν τερματοφύλακας στην Έλαφρά Ταξιαρχία.

34) Καζαντζίδης — Μαρινέλλα. «Απόλλων» Καλαμαριάς.

35) Βαλάμος — Μαρία ντε Πετρίλλο. Παναθηναϊκός.

36) Τώνης Μαρούδας. Όλυμπιακός. Υφαντής.

37) Γιάννης Βογιατζής. Παναθηναϊκός.

38) Κώστας Χατζηχρήστος. Ό φανατικότερος όπαδος τής ΑΕΚ και θαυμαστής τού Νεστορίδη.

39) Νίκος Σταυρίδης. Κρυπτό — Παναθηναϊκός.

40) Νίκος Ρίζος. Αίνιγμα. Λατρεύει, όπως λέει ό ίδιος τήν με-

ΛΑΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

γαλύτερη ελληνική ομάδα, χωρίς να καθορίσει ποιά είναι.

41) Γεωργία Βασιλειάδου. Λατρεύει τήν... Έθνική ένόπλων. Τ' «γιατί» δέν τ' καθορίζει ή ίδια.

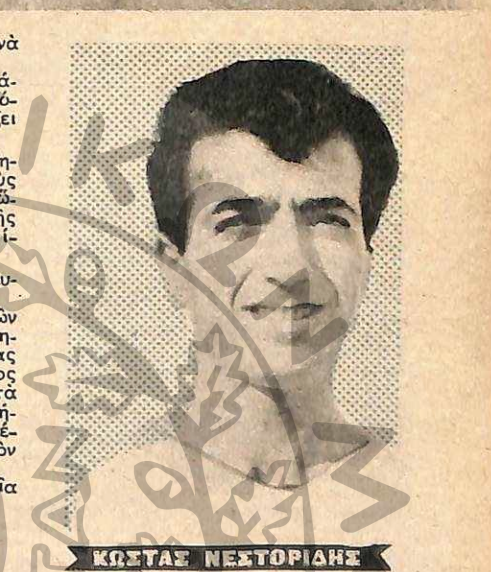
42) Γ. Καρδάμης. Παναθηναϊκός. Η άγάπη του για τούς «πράσιнос» έφθασε σε σημείο ώστε να ζητήσει από τόν άρχηγό τής ομάδας Λινοβυλάκη, να τ' άρραβιάσει τ' ό νεογέννητο γνιό του.

43) Φώτης Δήμας. Όλυμπιακός.

Εδώ τελειώνει ό κατάλογος των άστέρων τού θεάτρου, που άπάντησαν στα δύο «ποδοσφαιρικά» μάς έρωτήματα. Στό προσέχεις τούχος θά άντιστραφούν οι όροι. Και τά άστέρια τού ποδοσφαίρου θά μιλήσουν για τόν θαυμασμό, που τρέφουν ονομαστικά στο θέατρο, τόν κινηματογράφο.

Και θά έξαχθούν τά άναγκαία συμπεράσματα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΝΕΣΤΟΡΙΔΗΣ

ΝΑΝΑ ΜΟΥΣΧΟΥΡΗ

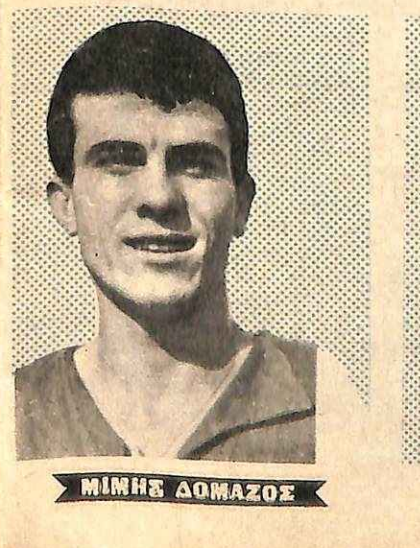
ΜΙΜΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΟΣ

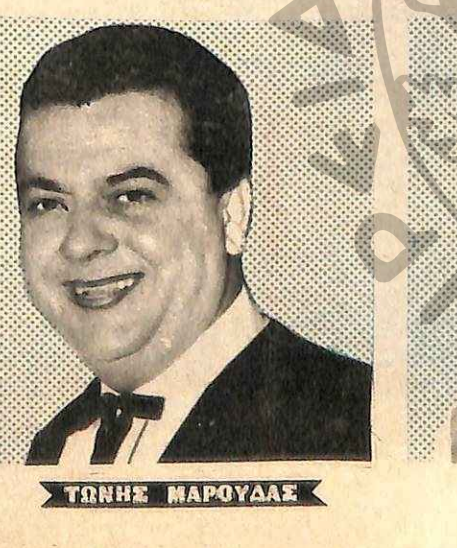
ΜΙΜΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΩΣΤΑΣ ΛΙΝΟΒΥΛΑΚΗΣ

ΜΙΜΗΣ ΔΟΜΑΖΟΣ

ΤΩΝΗΣ ΜΑΡΟΥΔΑΣ

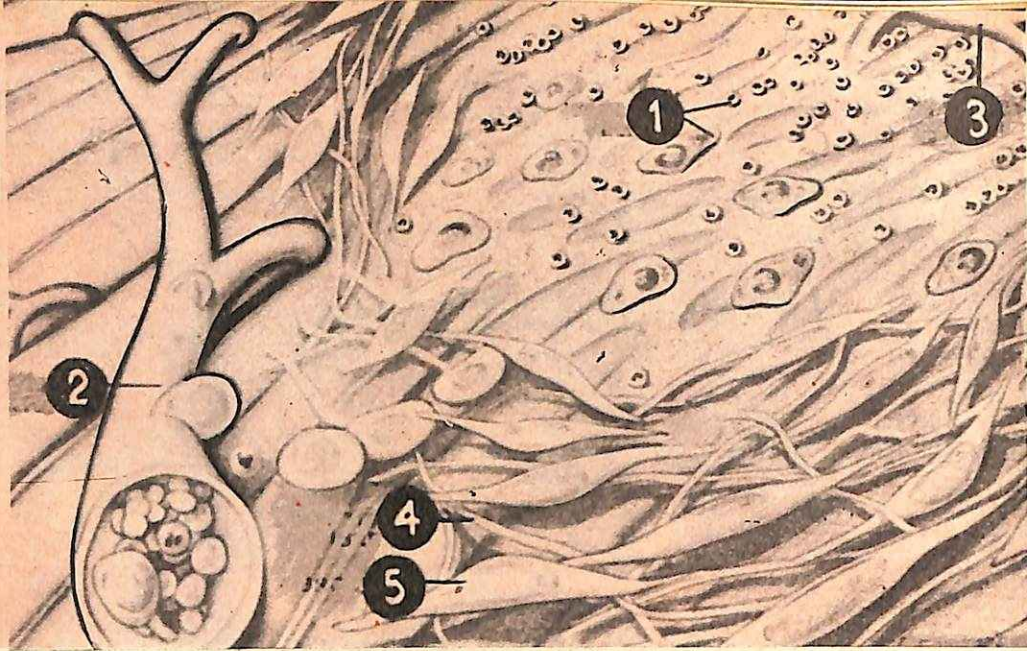
ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΛΕΒΑΣ

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ

**Τὰ φυτικά λάδια ἐλαττώνουν
τὴν ἐπικίνδυνη χοληστερόλη**

Μία απ' τις κυριότερες τάρα λειτουργίες του ήπιατος είναι η άφαιρση υδρογόνου από τα κεκορεσμένα λίπη και η μεταβολή τους έτσι σε ακόρεστα. Όπως είπαμε και πιο πάνω, τα άφαιρστές είναι χημικά δραστικά. Ενώονται λοιπόν εύκολα με πρωτεΐνη και χοληστερόλη και σχηματίζουν τη «λιποπρωτεΐνη», που μεταφέρεται έπειτα

Πάντως, έχει διαπιστωθεί ότι τα 75% των θυμάτων της θρομβώσεως έχουν στο αίμα τους άνεπαρκή ποσότητα μιας ουσίας, που λέγεται ηπαρίνη και που κάνει το αίμα πιο υγρό.

τὴν ἀποψι. Μάλιστα, ὀριζόμενα σπορέλαια, ὅπως
τὸ βαμψακέλαιο καὶ τὸ ἀροσιστέλαιο, ὠφέλιμα
ἴσταινται. Αὐξάνοντας δηλαδὴ τὴν ἔκκρισι γο-
λῆς, συντελοῦν ἑμμερα στὴν ἐλάττωσι τῆς χο-
λοπρότης ποῦ ἔχει συγκεντρωθῇ στὸν ὄργανο.
σμός. Τὸ ἐλαϊκόδιο δὲν αὐξάνει τὴν χοληπτορόλη
ὅλῃ· οὕτε καὶ τὴν ἐλαττώνει.

χμάνος.

— **ΣΗ**, **ΘΕΕ** **ΜΟΥ**. **ΚΑΙ** **ΥΠΟΜΕΝΩ**, **ΚΑΙ**
ΘΕΣΗΣ **ΣΩΘΗΡΑΙΟ** **ΣΗΜΕΡΑ!**

...ακη, πως σου δειχθηκε να φο-

αυξάνονται πάλι, πάλι τους πληρώνει γιό
να τους έχη ὄργανά της ἀπόκτη

— "Ω, Θεέ μου. Καὶ νομίζω, Γιαννάκη, πὺς ἐστὶν ξέχασες νὰ φο-
ρέσης σῶβρακο σήμερα!

σαν το δικαίωμα να επιδοθούν τις θρησκευτικές γιορτές του ινδικού λαού.

—Δεν έχω την πρόθεση να επιδοσω τον πανηγυρισμό του «πουγκόλ», απάντησε ταραγμένος ο Μπαράτα. Άλλα ξέρω πως δυο άνθρωποι είναι κρυμμένοι μέσα στη παγόδα. Και φοβάμαι μήπως ανακαλυφθούν με το πλήθος και φύγουν.

—Αφού ξέρεις πως οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται εδώ, τότε γιατί δεν τους πιάσεις;

—Γιατί δεν ξέρω πού κρύβονται.

—Αν κρύβονταν μέσα στην παγόδα, θα το ήξερα, είπε ο βοαχμάνος. Κι' εγώ δεν είδα κανένα να μπαίνει στην παγόδα.

—Επειτα, χωρίς να ενδιαφερθεί περισσότερο για το λογιά, γύρισε σε μια ομάδα από τους ανθρώπους που είχαν τρέξει στην παγόδα.

—Ανάψτε τις φωτιές του «πουγκόλ», τους είπε.

—Δεν θ' αφήσω κανένα να μπει στην παγόδα, φώναξε με θυμό ο Μπαράτα.

Ατάραχος ο βοαχμάνος απάντησε:

—Δοκίμασε να τους επιδοήσης, αν νομίζεις πως είσαι αρκετά δυνατός για να το κάνεις.

Και, γυρίζοντας του τις πλάτες, ξαναμπήκε στο ναό.

Στο μεταξύ, οι Ίνδοι που είχαν τρέξει από όλογυρα, συγκεντρώσαν ξύλα κι' άναψαν σε λίγο μεγάλες φωτιές στο επάνω μέρος της σκάλας.

Καινούργιες ομάδες έφταναν ολοένα. Οι άνθρωποι αυτοί έφεραν μαζί τους χύτρες, δοχεία με γάλα και σαχνουλάκια με ρύζι.

Το «πουγκόλ», που είναι μια από τις πιο παλιές γιορτές των

Ίνδιων, κρατάει δυο ημέρες.

Την πρώτη ημέρα, ο πανηγυρισμός γίνεται στα σπίτια. Καθαρίζουν πρώτα τις χύτρες με κοπριά από αγελάδα, που, ως γνωστόν, είναι το κατ' έσοχον ιερό ζωο των Ίνδιων. Βράζουν έπειτα μέσα σ' αυτές γάλα και ρύζι. Από τον τρόπο με τον οποίο γίνεται το βράσιμο, οι γεροντότεροι βγάζουν διάφορες προβλέψεις για το μέλλον. Το γάλα με το ρύζι σεοβίρεται κατόπιν στα μέλη της οικογενείας και σ' όσους τύχη να παρευρεθούν στον εορτασμό.

Η γιορτή της δεύτερης ημέρας, το ναντίν, γίνεται στο ύπαιθρο. Είναι η γιορτή των αγελάδων.

Οι πιστοί στολίζουν τις αγελάδες που παίρνουν μέρος στη γιορτή σαν νύφες. Τους επιχρυσώνουν τα κέρατα, δένουν γιρλάντες από άνθη γύρω στους ούρους τους και τις περιφέρονται με πομπή από δρόμο σε δρόμο. Την πομπή αυτή την αποτελούν ένα πλήθος από οργανοπαίκτες, φακίρηδες, γητεντές φιδιών, υπαγιντάρες.

Η πομπή, αφού κάνει το γύρο της, σταματάει μπροστά σε μια παγόδα. Εκεί δίνουν στην αγελάδα να φάει ρύζι, που είναι βοσασμένο μαζί με γάλα.

Όταν η αγελάδα τελειώσει το γεύμα της, οι πιστοί σκοτώνουν ένα ζωο, που μπορεί να είναι ένα αλογο, ένα βόδι, μια τίγρις ή κι' ένας ποντικός.

Ποιν απ' τη θυσία του ζωού, όμως, προηγείται μια μικρή ιερούε λεστία, που έχει πολύ μεγάλη σημασία. Δένουν το ένα πόδι του ζωού μ' ένα πελώριο σχοινί, που έχει μήκος δεκάδων μέτρων και το αφήνουν ελεύθερο να φύγει. Το ζωο παίρνει, φυσικά, μια ωριμέ-

νη κατεύθυνση. Διευθύνεται προς την ανατολή ή προς τη δύση ή γυρίζει τα νώτα του στην παγόδα ή τρέχει ολόγυρα απ' αυτήν ή πηγαίνει προς το ποτάμι... Από τη διεύθυνση που θα ακολουθήσει, οι ιερείς κάνουν διάφορες προβλέψεις, που είναι άλλοτε καλές κι' άλλοτε κακές και που αφορούν το σύνολο των Ίνδιων ή μια ωρισμένη περιοχή.

Αφού κάμουν τις προβλέψεις τους, οι ιερείς παραδίνουν στους θύτες τα μαχαίρια με τα οποία θα σκοτώσουν το ζωο.

Όταν πρόκειται για θηρίο, π.χ. για μια τίγρι, η εκτέλεσή του γίνεται σε δυο χρόνους. Ένώ το θηρίο βρίσκεται πίσω από τα κάγκελλα, ένας από τους θύτες περνάει ανάμεσα απ' αυτά μια μακροιά λόγχη και του σπίζει πέρα ως πέρα την κοιλιά. Ανοίγουν κατόπιν το κλουβί και το αφήνουν να φύγει. Η τίγρις κάνει τότε μερικά πηδήματα, ενώ το αίμα τρέχει άφθονο από την πληγή της και τα πηδήματά της αυτά επιτρέπουν στους ιερείς να βγάλουν τα συμπεράσματά τους. Οι θύτες απ' τειώνουν κατόπιν το θηρίο με αλληπάλληλα χτυπήματα.

Κατά τη διάρκεια της γιορτής, οι πιστοί ανταλλάσσουν μεταξύ τους ευχές και μικρά δώρα.

Οι πιστοί που είχαν τρέξει στην παγόδα είχαν άναψει τώρα στον εσωτερικό περιβόλο της μεγάλης φωτιές κι' είχαν βάλει πάνω σ' αυτές τις χύτρες με το ρύζι και το γάλα για να βράσουν.

Λίγη ώρα αργότερα εμφανίστηκε η πομπή. Την αποτελούσαν πάνω από χίλια πρόσωπα. Άναψαν σ' αυτούς ξεχωριστά κανείς φακίρηδες, που άνηκαν σ' όλες τις κατηγορίες. Έκείνοι που προκαλούσαν περισσότερο την περιέργεια του

πλήθους ήταν οι «μάν-πάντν». Οι φακίρηδες αυτοί έφταναν στο σώμα τους σημάδια κόκκινα, πράσινα, κίτρινα, μαύρα, γαλάζια, κόκκινα κι' εμφανισί τους ήταν αφάνταστα αποκοσμητικά.

Την πομπή άνοιγαν δυο όμιλοι από «ναρτάκι». Λέγονται έτσι οι χορευτές που είναι αφιερωμένες στους ναούς και που ξέρον να χορεύουν τους θρησκευτικούς χορούς. Ήταν όλες φοραδότες. Βαρειά δοαχίλια στόλιζαν τα χέρια και τα πόδια τους κι' από το λαμίο τους κρέμονταν μεγάλα κολλίε με πολύτιμα πετρώδια. Στεφάνια από λουλούδια πλασίοναν τη μέση τους. Ακολουθούσαν κατόπιν κάμποσοι οργανοπαίχτες με πνευστά δοαχίλια, που έμοιαζαν με φλόγους. Αυτά τα φλόγους οι Ίνδοι δεν τα έπαιζαν με το στόμα, αλλά με τη μύτη τους, γλύνοντας την άκρη τους από το ένα τρύπημα και παίζοντας σ' αυτό τον τρόπο ήταν πολύ διασκεαστικοί.

Πίσω απ' αυτούς έρχονταν εκείνοι που έπαιζαν ταμπούλα. Στη μέση βοίσκονταν ένα τεράστιο «άον», στολισμένο με φτερά και ούρες ζώων. Το ταμπούλο αυτό χρησιμοποιείται μόνον στις θρησκευτικές τελετές. Οι ήχοι που έβγαζε το «άον» έμοιαζαν με το θόρυβο του κεραυνού.

Ένα μεγάλο πλήθος, που ούριζε από ένθουσιασμό, έσπερχνε μπροστά τις αγελάδες για να φτάσουν ως το μέρος που θα τους σεοβίριζαν το φαγητό τους.

Οι «σιπάι», βλέποντας αυτό το πλήθος των φανατικών ανθρώπων, αποτραβήχτηκαν τρομαγμένοι.

Οι πιστοί σχημάτισαν ένα ημικύκλιο μπροστά στα σκαλοπάτια του ναού.

Οι φακίρηδες άναψαν τότε τα φαναράκια που κρατούσαν στα χέρια τους κι' οι χορευτές, σ' ένα νεύμα του Νιμπόρ, άρχισαν να χορεύουν τους ρυθμικούς χορούς τους, ενώ οι οργανοπαίχτες έκαναν ένα τρομαχτικό θόρυβο με τα δοαχίλια τους. Ήταν ένα πανδαμνίο από ήχους και φωνές.

Όταν τελείωσε ο χορός, οι φακίρηδες πήραν τις αγελάδες και τις ώδηγησαν μπροστά στις μεγάλες πλατέες, όπου είχε σεοβιρισθί το φαγητό τους.

Το πλήθος ολόγυρα ούριζε από χαρά κι' ένθουσιασμό.

Ο Νιμπόρ, ανέβηκε τότε άραγ τις σκάλες και πλησίασε το βοαχμάνο που στεκόταν μπροστά στην πόρτα.

—Ευλόγημένε από το Βοάχμα, του είπε με σεβασμό, ο ταπεινός φακίρης που στέκεται μπροστά σου ήθελε για να σε παρακαλέσω να του επιτρέψεις να λιτανεύσει το άγαλμα του Βισνού, που λατρεύεται στην παγόδα σου. Οι φακίρηδες που μ' ακολουθούνε σε ικετεύουν να μās δώσεις την άδεια να το δουτήσουμε μέσα στη ιερά νερά του Γάγγη, για να πάρη το λουτρό του. Έπειτα, θα το ξαγαφέρουμε εδώ, για να το παραδώσουμε στη φυλακή σου.

Οι φακίρηδες είναι άγιοι άνθρωποι κι' εγώ ο ταπεινός δούλος του Βοάχμα δε μπορώ παρά να υποταχθώ στη θέλησή τους, απάντησε ο βοαχμάνος. Θα σάς παραδώσω, λοιπόν, το άγαλμα του Θεού, για να το κάμειτε το λουτρό του μέσα στο Γάγγη.

Οι φακίρηδες είχαν συγκεντρωθί, στο μεταξύ, γύρω στο Νιμπόρ και έτοιμάζονταν για να μπουν μέσα στο ναό.

Αλλά, ξαφνικά, μια δυνατή φωνή άκούστηκε πλάι τους:

—Όχι! Κανένας δε θα μπει μέσα στην παγόδα!

Οι φακίρηδες γύρισαν τα κεφάλια τους και είδαν μπροστά τους τον Μπαράτα, που στεκόταν με το χέρι στη λαβή του σπαθιού του.

Ο Νιμπόρ προχώρησε προς το μέρος του.

—Ποιος είσαι σύ; τον ρώτησε.

—Το βλέπεις, απάντησε ο Μπαράτα. Είμαι ένας λογίας των «σιπάι».

—Α, ναι, έχεις δίκιο, είπε ο Νιμπόρ. Είσαι ένας από τους Ίνδους που έχουν γίνει όργανα των τυράννων της πατρίδας τους.

Ο Μπαράτα τον άγιοκνίτταξε.

—Φυλάξου, φακίρη, του φώναξε. Η γλώσσα σου είναι πολύ μακροιά και δε θάβελαι να ήσουν εγώ εκείνος που θα σου την κόψω.

Ο Νιμπόρ του έδειξε εκείνους που τον περιστοίχιζαν.

—Πουλημένο κορμί, οι φακίρηδες δεν φοβούνται το θάνατο, κι' αυτό το ξέρεις, του είπε απειλητικά. Τόλμησε, λοιπόν, να τους απαγορεύσεις να μπουν στο ναό για να εκτελέσουν ό,τι τους υπαγορεύει η θρησκεία τους και θα τους ίδης όλους να μεταβάλλονται σε τίγρεις... Κανένας δεν έχει δικαίωμα ν' απαγορεύσει τις θρησκευτικές τελετές μας, ούτε οι Άγγλοι που εξουσιάζουν... Κι' εκτός από τους φακίρηδες, υπάρχουν ακόμα όλοι αυτοί οι άνθρωποι που πιστεύουν στους θεούς μας και που δεν πουλήθηκαν στους ξένους για μια χρυσόστολιστη στολή και μερικές ρούπιες. Το καλό που σου θέλω, πρόσταξε τους στρατιώτες σου ν' άπομακρυνθούν. Διαφορετικά, δεν θα φύγει κανένας από σās ζωντανός.

Ο Μπαράτα δεν είπε τίποτα. Ήξερε καλά ότι όλοι αυτοί οι φανατικοί δεν θα υποχωρούσαν μπροστά στα όπλα των στρατιωτών του. Έτσι, σκέφτηκε πως το

καλλίτερο ήταν να μην επιμένει. Έγινε, λοιπόν, στους στρατιώτες του να τον ακολουθήσουν κι' αποτραβήχτηκε μαζί τους στο αντίθετο μέρος της σκάλας.

Ο Νιμπόρ έποφελλήθηκε απ' αυτή τη γοηγορή νίκη. Προχώρησε άμέσως προς την είσοδο του ναού, που ήταν πια ελεύθερη, ακολουθούμενος από τους άλλους φακίρηδες.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς είχαν φέρει μαζί τους μεγάλα σιδερένια λαστάρια, που, στην ανάγκη, θα τα χρησιμοποιούσαν για όπλα και θα συνέτριβαν μ' αυτά κάθε αντίσταση των «σιπάι».

Όταν έφτασαν στο εσωτερικό της παγόδας, έβδαν αυτά τα λαστάρια κάτω από το άγαλμα και το σήκωσαν από τη βάση του. Έπειτα το μετέφεραν έξω.

Το πλήθος χαρέτησε το άγαλμα με έκτοφαντικές κραυγές, οι χορευτές ξανάρχισαν τους τραλούς χορούς τους κι' οι οργανοπαίχτες έκαναν ένα δαιμονισμένο θόρυβο με τα δοαχίλια τους.

—Εμπρός! φώναξε ο Νιμπόρ, δίνοντας το σύνθημα για το ξεκίνημα.

Οι φακίρες, υποβαστάζοντας το άγαλμα με τα σιδερένια λαστάρια τους, κατέβηκαν άραγ τα σκαλοπάτια κι' άρχισαν να προχωρούν προς την όχθη του ποταμού, ακολουθούμενοι από τους οργανοπαίχτες, τις χορευτές, τους γητεντές των φιδιών και το πλήθος των φανατικών, που χοροπηδούσαν σαν τρελλοί.

Ο Μπαράτα κι' οι στρατιώτες δε μπορούσαν να φαντασθούν, ότι οι δυο άνθρωποι, που ζήτησαν, βοίσκονταν μέσα στην κοιλιά του πελώριου αγάλματος. Πίστευαν, το ναντίν, ότι ο βοαχμάνος θα τους είχε κρύψει σε κάποιο υπόγειο. Γι' αυτό, αντί να παρακολουθήσουν την πομπή, προτίμησαν να μείνουν στην ίδια θέση, όπου βοίσκονταν και πριν.

—Είσαστε βέβαιοι, ότι δε μπήκε κανείς άλλος εκτός από τους φακίρες στην παγόδα; ρώτησε ο Μπαράτα.

—Κανείς, απάντησαν οι στρατιώτες του.

—Πόσοι ήταν οι φακίρες;

—Είκοσι, εκτός από εκείνον, που φαινόταν για άρχηγός τους.

—Και πόσοι βγήκαν;

—Είκοσι και πάλι.

—Ήταν οι ίδιοι;

—Τους κίτταξα έναν-έναν, απάντησε ένας από τους στρατιώτες του. Ήταν οι ίδιοι άνθρωποι που μπήκαν... Βάζω το κεφάλι μου γι' αυτό.

—Θαυμάσια, είπε ο Μπαράτα. Εκείνοι που ζητάμε, δε βγήκαν... Άκούστε, λοιπόν. Νομίζω πως μαντεύω το σχέδιο του βοαχμάνου. Θα προσπαθήσει να έπωφεληθί από τη σύγχυση και το θόρυβο για να φυγαδεύσει εκείνους που κρύβει.

—Αλλά δεν το κατάφερε, παρατήρησε ένας από τους στρατιώτες του.

—Δεν το κατάφερε ως τώρα, συνέχισε ο Μπαράτα. Ίσως προτίμησε να το κάμει κατά το γνωστό της ποιητής. Δεν πρόκειται, λοιπόν, να κινηθούμε από τις θέσεις μας... Όταν γυρίσει η πομπή, δε θ' άφίσουμε να μπουν στην παγόδα παρά μόνον οι φακίρες, που βαστάνε στους ώμους τους το άγαλμα του θεού και θα προσέξουμε, ώστε, κατά την έξοδο, να βγουν και πάλι οι ίδιοι άνθρωποι. Έτσι, το σχέδιο του βοαχμάνου θα ναυαγήσει.

Κι' ευχαριστημένος από τη σκέψη του, γέλασε μ' ένα πλατύ γέλιο.

Οι στρατιώτες του θαύμασαν τη σοφία του άρχηγού τους.

Ο Μπαράτα πήρε κατόπιν τρεις απ' αυτούς και τους έβδλε

Είσαι περιποιημένο από την κορυφή ως.....

...τά ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

αν τα γυαλίσεις με

Κάμελ

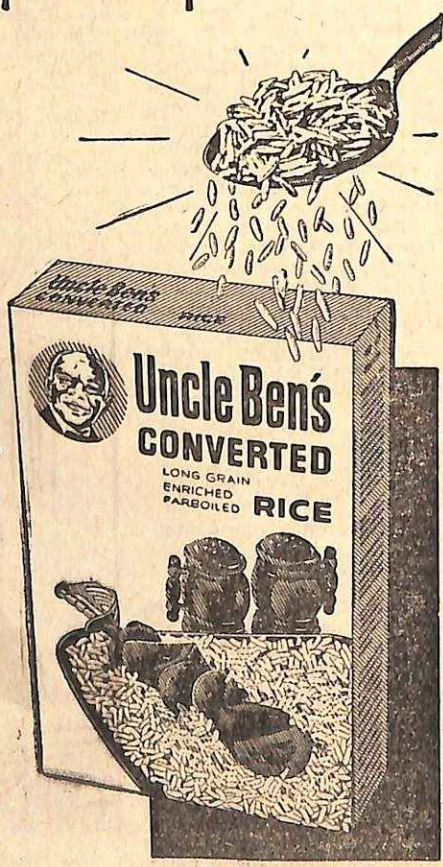

"Κάμελ", ΚΑΛΟΓΥΑΛΙΣΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

ρύζι Μπάρμπα Μπέν για πιλάφι σπυρωτό

Μόνο σε πακέττα

Προσοχή, καταργήθηκε το χύμα ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ.

1 ρύζι, 3 νερό και βράσιμο καλό

"ΟΛΥΜΠΙΑ", ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ - ΔΙΑΝΟΜΑΙ • ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 16 ΤΗΛ. 532.774 - 527.896

στο δεξιό μέρος της σκάλας. Άλλους τρεις έβαλε στο αριστερό.

— Τα μάτια σας τέσσερα, τους σύστησε. Θ' αποτυπώσετε στο μυαλό σας τη φυσιογνωμία καθενός από τους φακίους, που θα μπουρν στην παγίδα. Και θα βεβαιωθείτε, ότι δε θα βγύ κανένας άλλος, εκτός απ' αυτούς.

Με τους υπόλοιπους στρατιώτες, ο Μπαράτα εγκαταστάθηκε στην άσχημη σκάλα, για να επιτηρή το πλήθος και να το εμποδίσει να μπει στην παγίδα.

Αυτή τη φορά, ήταν βέβαιος, ότι οι δυο φονιάδες δε θα γλύτωναν.

Στο μεταξύ, ο Νιμπόο, ευχαριστημένος για την επιτυχία του στο αστείο του, ώθησε όλο αυτό το πλήθος προς τα Γαγγή. Όταν έφτασαν στην όχθη, διάλεξε ένα μέρος, που σκεπαζόταν από πυκνούς θάμνους και ψηλές καλαμιές.

Με μία γρήγορη κίνηση, πούστασε τότε τις χορεύτριες, τους δογανοπαίχτες, τους γητευτές και το πλήθος να σταματήσουν σ' απόσταση πενήντα πεδίων βηματών από την όχθη. Έπειτα, προχώρησε μαζί με τους φακίους, που σήκωναν στους ώμους τους το άγαλμα ανάμεσα από τις καλαμιές.

Οι φακίους αυτοί του ήταν απόλυτα άφοβισμένοι. Προχώρησαν μερικά βήματα μέσα στο νερό κι' έπειτα σταμάτησαν.

Το σκοτάδι ήταν απόλυτο σ' αυτό το μέρος.

Ο Νιμπόο έβαλε άμεσως το χέρι του στην κοιλιά του άγαλματος κι' αναζήτησε το κομμάτι.

Έπειτα από μερικά στιγμές, η μικρή πόρτα άνοιξε.

— Έμπρός, βγείτε, είπε σιγά ο φακίος.

Ο Τοριάλ-Ναϊν κι' ο Μόχ, που είχαν άρπασει να στενοχωρηθούν μέσα σ' αυτή τη φυλακή, πετάχτηκαν άμεσως έξω.

— Πηγαίνετε να κοιμηθείτε ανάμεσα στις καλαμιές, τους είπε ο Νιμπόο.

— Εκλείσε κατόπιν τη μικρή πόρτα κι' έδωσε εντολή στους φακίους να ξανακλείσουν στην παγίδα.

— Τα ύδατα του ιερού ποταμού έλυσαν τα πόδια του άγαλματος, τους είπε.

Οι φακίους ξανασηκώσαν στους ώμους τους το άγαλμα και ξαναπήσαν το δρόμο του γιορτασμού.

Η κομπή ξανασηματίσθηκε άμεσα.

Οι χορεύτριες ξανάρχισαν τους χορούς τους, κάτω από τους εκκολλημένους ήχους των οργάνων, ενώ το πλήθος όλογυρα ξεφώνιζε από ενθουσιασμό. Κανείς δεν είχε αντιληφθεί το παραμικρό. Οι μόνοι που ήξεραν το μυστικό του Νιμπόο, ήταν οι είκοσι φακίους.

Στο προαύλιο της παγίδας έκαμαν ακόμη μεγάλες φωτιές.

Οι φακίους πέρασαν ανάμεσα απ' αυτές κι' ανέβηκαν άσφα στα σκαλοπάτια.

Οι άνθρωποι του Μπαράτα, ακολουθώντας τις οδηγίες του, τους μέτρησαν έναν-έναν και πρόσεξαν τις φυσιογνωμίες και το

Το εστειρολογικό υίος

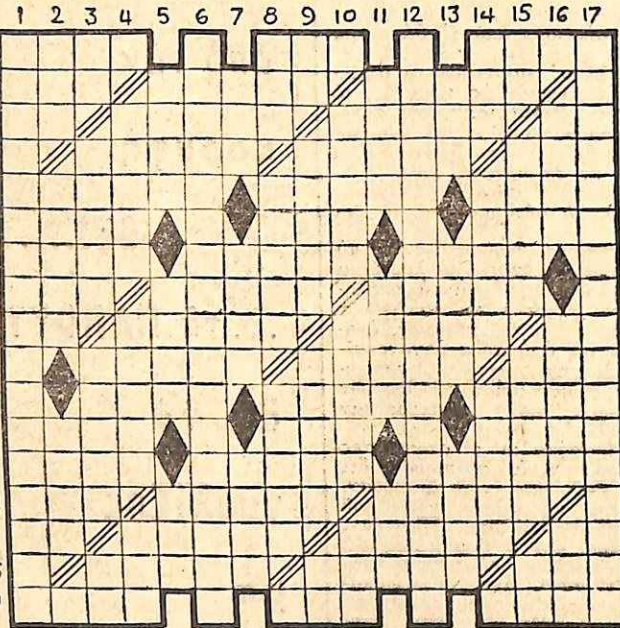
ΑΡΙΘΜΟΣ 896

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Γερμανός οικονομολόγος, επί Χίτλερ. — Παπαγάλος της φύσεως. — Νησί το οποίο έζησε ο Μ. Ναπολέων.
- 2 Διαλασπώμενο γίνεται χορός. — Φυλή ιθαγενών της Ν. Ζηλανδίας. — Λέγεται και ταμ-πορι.
- 3 Συνοδεύουν την επωνυμία πολλών επιχειρήσεων. — Υπερβολική θερμότης (δημ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Έορτή που τελείται την τρίτη Κυριακή της Σαρακοστής.
- 2 Άρσας. — Γοητευτική. — Ε. πώνυμο Γάλλου μυθιστοριογράφου.
- 3 Συνοδεύει το γέλιο. — Περιφημη μάσκα οπτικών ειδών. — Μαγειρικό σκεύος (δημοτ.).
- 4 Μόριο, που δηλώνει επίτασι. — Είμαι πλήρης μανίας (μεταφ.). — Ολόκληρη. — Ο

Είσαθε αυτή τη στιγμή. — Δυο συνεχόμενα σύμφωνα του αλφαβήτου.

- 4 Βοή, θόρυβος. — Νόστιμος μεζές, στην καθαρεύουσα. — Νότα.

- 5 Εύρωπαϊκό κράτος. — Νικητήριο άσμα των αρχαίων. — Δέμα (ιταλ.).

- 6 Βλέπεις. — Αστροσκοπείο επί του όρους Χάιμλτον, αλλά και μισό... λίκνον. — Βρίσκει κοντά στο Θεό (καθαρ.).

- 7 Με την πρόθεσι παρά... τρι-κλίζω. — Στρωτά, λεία. — Προσαναμ.

- 8 Όργανον αισθήσεως. — Υ. φάσματα με άραία ύφανση. — Λόγια υπερβολικά δυσάρεστα.

- 9 Άγριοκυδωνία, στην καθαρεύουσα. — Προτήρημα, χάρισμα. — Μικρά στην ηλικία. — Θά τα έρθετε στο... νερό.

- 10 Μέρη χωρίς ήχους ελαστήσεως. — Λεπτό ραβδί. — Πρέπει.

- 11 Ο πρώτος έγκληματίας. — Ά. δελφός της Ρεβέκκας, συζύγου του Ιακώβ. — Άγγελος θαλασσοπόρος.

- 12 Φίλος και σύντροφος του Ή. ρακλέους. — Περιπάτος για μωρά. — Κυνήγι.

- 13 Ήρωας του Ίψεν. — Ο ώ. ραιότερος από τους δώδεκα. — Διάσημος μουσουργός.

- 14 Φωγην. — Έχει άρκετά χρόνια στην πλάτη του. — Χυδαία.

- 15 Νότα. — Την όνειρεύεται ένας ναυαγός. — Κατακόκκινα. — Πρόβες.

- 16 Γυιός του Έλληνος και της Όρσηίδος, γενάρχη των Δωριέων. — Άποτελώ μέρος συνόλου. — Άρχικα όργανισμός.

- 17 Επώνυμο διασημίου κομικού. — Σημείον της αριθμητικής. — Ήρωας του Τρωικού πολέμου.

μεγαλύτερος παραπόταμος του Ροδανού.

- 5 Ζύ... Γάλλος μυθιστοριογράφος. — Κατάρ. — Συνέσμος (άρχ.).

- 6 Πρέπει να τον προσέξετε, γιατί πίνει ή κατάρ του.

- 7 Έδαφικές ανωμαλίες. — Ό. νομα μεγάλης κατασκόπου. — Έργαλείο των ξυλουργών (στην καθαρ.).

- 8 Θεά των αρχαίων. — Έσφαλμένη γνώμη, αλλά και εργαλείο. — Ο πατέρας του Ο. διποδός.

- 9 Άντιπροσωπεύει το... άγνωστον. — Έσχυρός ψυχικός πόνος (μεταφ.). — Θυμώδες φυτό με άγκάθια. — Διφθογγος.

- 10 Τα κέντρα αυτά προορίζονται για τη φτωχολογιά. — Ποταμός της Ρωσίας. — Όνομα πολλών στάρ του κινηματογράφου.

- 11 Ευχάριστο άεράκι. — Τοπικό επίρρημα. — Ιστορικός πασάς.

- 12 Χρησιμοποιείται για τη διαπίστωση όρισμένων παθήσεων.

- 13 Άγιος (δημοτ.). — Κάθε άνθρωπος έχει τέσσερα. — Μένω κάπου μονιμος.

- 14 Γερμανός λόγιος, ιδρυτής της νεότερας γερμανικής βιβλιογραφίας. — Στολίζουν τα σαλόνια. — Μας βασανίζει το καλοκαίρι.

- 15 Νόμισμα της Κίνας. — Φυτό που θά σάς θυμίση άμερικανική κονοτέρεξ. — Έκτός από τη Μαίριλιν Μονρόε, η Άμερικη έχει και ένα... Μονρόε. — Άρθρο (πληθ.).

- 16 Σφαίρα όπλου. — Στην εποχή μας παρουσιάζουν μεγάλη ευαισθησία. — Άρχικα του στρατού μας.

- 17 Αφορά δυο συμμαχικά κράτη.

ΝΙΚ. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Στρυμνί—Κατερίνη)

Ή λύσις του 895
στη σελίδα 72

ντύσιμό τους. Το ίδιο έβαιναν και κατά την έξοδο από το ναό. Κανείς άλλος δε βγήκε εκτός από τους είκοσι φακίους, που είχαν μπει.

Οι φακίους, βγαίνοντας από την παγίδα, όπου είχαν αποθέσει το άγαλμα του Θεού, ξαναμπήσαν επί κεφαλής της κομπής, που ξαναπήρε το δρόμο για την Καλκούτα, με την ίδια τάξη, όπως και πριν.

Ο βοραχμάνος έκλεισε τότε την πόρτα της παγίδας.

Ο θόρυβος της κομπής, που απομακρυνόταν λιγότερα όλοένα, ώσπου έβγαλε όλοτετα.

Οι «σιπάι» στέχονταν πάντα πάνω στα σκαλοπάτια, σαν απολυθόμενοι.

Ο Μπαράτα τους φώναζε τέλος κοντά του.

— Δεν είδατε τίποτα; τους ρώτησε.

— Τίποτα, του απάντησαν.

Οι φονιάδες, λοιπόν, δεν είχαν βγύ. Άλλά βόσκονταν, άραγε, μέσα στην παγίδα; Ή μήπως ο Μπαράτα είχε χασομερήσει άδικα, προτιμώντας τους μαζί με τους στρατιώτες του έξω απ' αυτήν;

Ή άκριβολία είχε μπει τώρα μέσα στην ψυχή του. Κι' ήταν άνιχνος πιά να πάση μιάν από-φασι.

Είσατε κανένα όλόγυρα; ρώτησε ο Νιμπόο.

— Κανένα, απάντησαν οι Τούγγκ, που βόσκονταν μέσα στη βάρκα.

Ο Τοριάλ-Ναϊν πήγε κοντά. — Μπορούμε να φτάσουμε στο φρούριο Ουλλιαμ, προτού ξημερώσει; ρώτησε.

Οι Τούγγκ κούταξαν ο ένας τον άλλον.

— Πρέπει να μην πάρομε άνάσα, απάντησε ένας απ' αυτούς. Μά δε μπορούμε να είμαστε βέβαιοι.

— Θα πάρετε 50 ρουπίες ο καθένας, αν πετύχετε, είπε ο Νιμπόο.

— Ευχαριστούμε, απάντησαν οι Τούγγκ. Μας φτάνει η εύλογιά σου!

— Την έχετε. Ο μεγάλος Βοράμα θα είναι μαζί σας.

Μπήκαν όλοι μέσα στη βάρκα. Ο Μόχ κάθισε στο τιμόνι, έχοντας από το ένα μέρος τον Τοριάλ-Ναϊν κι' από το άλλο το Νιμπόο.

Η βάρκα απομακρύνθηκε από την όχθη κι' άρχισε να κατεβαίνει το ποτάμι σά βολίδα. Πετούσε στην κυριολεξία πάνω στα κύματα.

Την ώρα εκείνη, το ποτάμι ήταν έρημο. Δε φοβόνταν, λοιπόν, να πέλουν πάνω σ' άλλες βάρκες.

Άλλά τα νερά ήταν οηκά σε πολλά μέρη κι' έδω κι' εκεί ύψωνονταν νησάκια από άμμο πάνω απ' αυτά. Έτσι, ο Μόχ, που ήξερε καλά την περιοχή, έπρεπε να κάνει μεγάλους κύκλους, για να μην κολήσουν.

Οι Τούγγκ τραβούσαν με τόση δύναμη τα κομμάτια, που θάλεγε πώς οι μύς των χειρών τους θα κομματιάζονταν.

Είδες τον Χίντερο; ρώτησε ο Τοριάλ-Ναϊν, σε κάποια στιγμή το Νιμπόο, που καθόταν απέναντί του.

— Ναι, απάντησε ο φακίος. Τον είδα γτες λίγο πριν πάω το μήνυμα του βοραχμάνου.

— Και είναι βέβαιος πώς ο Μάκρεφσον θα ξεκινήσει πριν από την αύγή;

— Αυτή είναι η γνώμη του Χίντερο. Χτες επιδιόρθωσαν στο πλοίο δυο λόγιοι πεζόν της Βεγγάλης. Φόρεσαν επίσης δυο κανόνια και σημαντικές ποσότητες από πυρομαχικά και τρόφιμα... Το άλογημα, έξ' άλλου, οι ναύτες του πλοίου άναψαν τις φωτιές. Όλ' αυτά δε δείχνουν πώς το ξεκίνημα έχει δοισθή για την αποψινή νύκτα;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεται.

ΕΠΙΠΛΑ
Γ. ΚΕΖΙΡΗ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 72 ΤΗΛ. 525.638
ΜΕΝΑΝΑΡΟΥ 75 ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 57

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 ΤΗΛ. 36.935
ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 ΤΗΛ. 32.916

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΔΚΜΗΤΟΥ ΠΡΟΩΠΟΥ
ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ
ΜΕ ΑCΕRΒΙΝΕ
ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Σκουρόδρα 28 (παρά την Όμορφαν) 9—2 και 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνο 523.708.

ΕΤΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

1962

ΕΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΒΕΤΙΚΗΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ ΜΠΙΝΑΚΑ

Οι οδοντίατροι όλου του κόσμου ξέρουν γιατί συνιστούν την Έλβετική οδοντόκρεμα Μπινάκα.

Περιέχει ISATROL που διαλύει την πέτρα των δοντιών και έχει το πιο ευχάριστο και λεπτό άρωμα.

Binaca

CIBA • Από το 1884 εις την υπηρεσίαν της υγείας σας.
Ή Μπινάκα είναι προϊόν της CIBA.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεται.

Ό Στάνλεϋ είναι σήμερα μια επιδελτική φυσιογνωμία στην δόνη.

Στάνλεϋ Μπένκερ

Ό δυνάμικος Άγγλος στάρ πού θριμψεύει στο διεθνή κινηματογράφο

ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ να διεκδικήσει με μεγάλη επιτυχία, τον τίτλο του ήθοποιου πού έχει παίξει στις περισσότερες και μεγαλύτερες ιστορικές και περιπέτειες. Τον είδαμε, πράγματι, στα γνωστά φιλμ «Ίππότες της στρογγυλής τράπεζας» με τον Ρουμπέρτ Τάιλορ και την Άννα Γκάρνερ, «Τρωϊκός πόλεμος», στον οποίον κρατούσε τον ρόλο του δαίμονα της Σπαρτης και συζύγου της ωραίας Ελένης, πια μου «Ριχάρδος ο Γ΄» με τον σερ Λάρενς Ολίβιε «Μέγας Αλέξανδρος» με τον Ρίτσαρντ Μπάτον και μερικά άλλα άκονη μικρότερη σημασίας. Άλλά ο Στάνλεϋ Ψηλος, πω μαλλός και ριψοκίνδυνος άνδρας, δεν άρνείται τη συνεργασία του και σε άλλους είδους ταινίες και περισσότερους «αστυνομικούς» και «πολεμικούς».

Έτσι τον είδαμε και στα φιλμ «Οι καλοί παβάνους μένουν» με τον Λάρενς Χάρβεϋ, «Δίπλα μου καθόταν ο δολοφόνος», με την Όντιλ Βερσού και μια—δυσάκονη, Άπό τα «πολεμικά» φιλμ, τέλος, τον είδαμε στο «Ένας λόφος στην Κορέα», «Το κόκκινο μπέρ», «Πόλεμοι του θανάτου», «Ταξίδια» πού θανάτωναν «Ωραιομένο» λόφους με τον Ρουμπέρτ Μπάρνς, πού γυρίσθησαν πριν 3 χρόνια στην Έλλά και και ειδικότερα στους Δελφούς, «Δαίμονες των θαλάσσιων» και μερικά άλλα.

Επειτα από τόση εύσυνετη και άθροιστη εργασία και τόσες ταινίες πού έχει στο έν εργημένο του, δεν είναι διόλου περίεργο γιατί τα τελευταία αυτά χρόνια έχει γίνει περιζήτητος καλλιτέχνης από την Ελλάδα και άμερικανικά σπουδαία πού τού προσφέρουν τεράστια ποσά για να εξασφαλίσουν τη συνεργασία του. Απέδειξε, της ιδιότητος άτίας και έκτιμησης πού έχει ως ήθοποιός, είναι το γεγονός ότι εντός του 1960 γύρισε δύο ταινίες μαζί. Η πρώτη ήταν «Αστυνομική» και έφερε τον τίτλο «Κάλας είναι μια πόλη». Η δεύτερη ήταν ιστορικό—πολεμική υπερπαραγωγή. Πρόκειται για την πασίγνωστη ήδη ταινία «Τα κανόνια του Ναβαρόνε» πού μέρος των σκηνών της γυρίσθηκε στη Ρόδο και τού υπόλοιπο στα στούντιο του Λονδίνου.

— Έγώ, πού έβρισκε, σχεδόν παινιδοί κι Έγώ γνώρισε άμε, τριπτες πολιτικές. Άλλά σαν την όμορφιά και τη γοητεία

δεια ήθοποιος από τη «Βασίλική Ακαδημία Δραματικών Τεχνών» του Λονδίνου. Τό 1950, σε ηλικία μόλις 22 ετών και χωρίς τίποτα τού θετικού άκόμα στα χέρια του, γνώρισε την όμορφη συνάδελφόν του ήθοποιό Έλεν Μάρτιν. Την έρωτεύθηκε κι' αυτή άνταπεκρίθη άμέσως στο άσθημά του. Παντρεύτηκαν τον ίδιο χρόνο και άμέσως ό τρογος της τύχης γύρισε για τον Στάν. Οι προσφορές από τα άγγλικά στούντιο άρχισαν να φθάνουν άλλεπαλλήλες και λίγο άργότερα και από τα άμερικανικά στούντιο. Άλλά ό Στάν, έξοικτος και διορατικός καθώς ήταν, δεν έσπευσε να δεσμευθεί με κανένα στούντιο. Κράτησε την άνεκαρτία του και άρχισε να γυρίζει ταινίες εκεί πού τού πρόσφεραν τους καλύτερους όρους.

Ό χθεανός γιός ενός φτωχού εργάτη από την Ουάλλια, είναι σήμερα ένας γνωστός, συμπαθής και πλούσιος αστέρας πού διεθνώς κινηματογράφου. Τό έδωκε Μπένκερ με τα τρία παιδιά του, τα δύο σκυλιά του, τις τρεις γάτες του και τα άμέτρητα άδικά πουλιά του, κατοικεί τώρα σε μια όμορφη θύλα στο Γουίμπλεντον, λίγα χιλιόμετρα έξω από τó Λονδίνο, πού λέγεται «Παράδεισος».

Μιά άλλη απόδειξη της άξιας και της ιδιαιτερώς έργα, τικότητος πού διακρίνει, τον Στάν, είναι και τó γεγονός ότι από τó 1950 μέχρι σήμερα, σε μια δεκαετία άδολοφ, έχει πάρει μέρος ή έχει πρωταγωνιστήσει σε 32 ταινίες. Πρόκειται για ένα ρεκόρ πού θα τó ζήλευσαν πολλοί γνωστοί στάρ του κινηματογράφου.

Υψηλός, άθλητικός, με εύχαριστη διάθεση, πάντα και λεπτά χιούμορ, έχει να δηγήσει χαριτωμένες ιστορίες από ή θητεία του στο στρατό. Νά μια άπό αυτές:

— Ένα «κοθόνι» λέει ό Στάν, είναι έξω φρενών άναντιον τού λόγια του πού τó έχει παράξει στις «άγγλινες». Μία μέρα πού θ'αγαίνε έξω με άδεια κάθεται σ' ένα συνοικιακό υπάρ και σ'όν πρώτο άγνωστο πού βλέπει δίπλα του με πολιτικά άρχίζει να ιστορή τον «πύον» του:

— Δείξτε μου ένα λοχία να σας δείξω άμέσως έναν θάλακα!... καταλήγει τó «κοθόνι» με άναγνώστη.

— Άκούσε παιδί μου, τού έκανε αούτρά. Όπως έφαινε είσαι γιός, ενός φτωχού μέγαλου. Νά άφίση λοιπόν τα μεγάλα όνειρα, κατά μέρος και να κυττάξεις πώς θα γίνεις κι' έσύ ένας καλός και άποδοτικός εργάτης με ταλλείων...

Παρά την αντίθεση τού πατέρα τού ό νεαρός, Στάν δεν έγκάτελειψε τις φιλοδοξίες του. Πολύ περισσότερο όταν άπό σκολείο του τόν διέλασε άνάμεσα σε πολλούς συμμαθητάς του για να κρατήσει ένα ρόλο σ' ένα έργο τού σχολικού θεάτρου. Στόν ρόλο αυτό, τον διεκρίθη τόσο πολύ ώστε άμέσως προκάλεσε τó ένδιαφέρον ενός παρευρισκουμένου κινηματογραφικού παραγωγού ό οποίος τού άνέθεσε άμέσως ένα μικρό ρόλο σε κάποια ταινία άλλά χωρίς να τού δώσει ούτε ένα σελίνι, ως άμοιβή!

Άλλά ό νεαρός Στάν, ένθουσιασμένος από την επιτυχία του, δεν πρόβαλε καμιά άξίωση, πληρωμής. Τού άρκοϋσε τó γεγονός ότι με μια ταινία είχε γίνει «αστέρας». Άργότερα συνέχισε με μεγαλύτερο ένθουσιασμό στο θέατρο και σε ηλικία 16 ετών έγινε μέλος ενός θιάσου στο Μπρίμινγχαμ πού έπαιζε μόνο κλασσικά έργα.

Από τó 1946 μέχρι τó 1948 υπήρξε σ' ένα σύνταγμα «δρακονικών πυροφάρων» και τόν επόμενο χρόνο έκανε την εμφάνισή του στην άγγλική τηλεόραση. Παράλληλα συνέχισε και στο θέατρο, άφού προηγουμένως φρόντισε να άποκτήσει δίπλωμα και ά

— Για να σας άποδείξω πώς δεν καταστρέφει τα ρούχα τó νέο μας πλυντήριο, θα πλύνω μπροστά τα μάτια σας όλα μου τα ρούχα!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησούλες

ΕΝΩ κυκλοφορούσαν φήμες ότι ή πριγκίπισσα Γκρέης τού Μονακό περιμένει ένα τρίτο παιδί, έσκασε σαν δόμεια ή επίσημη άνακοίνωσι ότι ό κινηματογράφος ξανακερδίζει την Γκρέης Κέλλυ, πού ό τίτλος και τα καθήκοντα της πριγκίπισσας κράτησαν επί έξη χρόνια μακριά από τα στούντιο. Η διάσημη στάρ θα πρ...

Ό Τζέμης Ντάρρεν

ταγωνιστή στο νέο φιλμ τού Άλφρεντ Χίτσκοκ «Μάρνι», πού θα γυριστή άσσει τού μυθιστορήματος τού Άγγλου συγγραφέως Γουίλστον Γκράχαμ «Δέν υπάρχει άντί για τή Μάρνι».

Η είδησι αυτή χαροποίησε τó Χόλλυγουντ και κατέληξε τόν κόσμο όλόκληρο, ιδιαίτερα δέ τó Μονακό. Γιατί ή Γκρέης πήρε την άπόφασι αυτή; Τό άποκαλύπτει ή ίδια στην άκόλουθη δήλωσι της:

«Θά ήθελα πολύ να κρατήσω μυστικά τα σχέδιά μου, αλλά δυστυχώς πρέπει να έλαβα δυστυχώς τή θέσι μου.

— Έγώ είμαι λοχίας!... τού λέει.

— Τό «κοθόνι» τά χάνει άμέσως. Τρέμει άπ' τó φόβο του και ψιθυρίζει:

— Τότε έγώ είμαι ό ελάκας!... ΡΑΛΦ ΓΚΡΗΝ

σμέναν παιδιών. Υπάρχουν, δυστυχώς, πολλά τέτοια παιδιά στόν κόσμο. Πολλοί παπδες κάνουν τους άκροάτες, για να γίνονται τραγουδιστές, για να εξασφαλίσουν τα χρήματα, πού τους χρειάζονται, για να έπισκευάσουν ή ν' άποπερατώσουν την έκκλησία τους. Ένας άπ' αυτούς δέ διατάζει να πηδήση από τρία νερά τού ποταμού Μάρνη από ύψος 30 μέτρων. Γιατί λοιπόν να μη ξαναγυρίσω έγώ στόν κινηματογράφο, πού ήταν τó επάγγελμά μου; Δεν πρόκειται να ξαναρχίσω μια καινούργια καριέρα. Θα γυρίσω ένα μόνο φιλμ για τόν καλό μου φίλο Άλφρεντ Χίτσκοκ».

Κάι τώρα άς δοϋμε πώς υποδέχθηκαν τήν είδησι μερικοί από τους κατοίκους τού Μονακό:

«Ένας δικηγόρος: «Όλα τά περιμένα, έκτός άπ' αυτό!»

«Ένας όδοδηγός: «Οι πριγκίπισσες μας είναι έλεύθεροι να κάνουν ότι θέλουν».

«Ένας έμπορος: «Η θεία μιας πριγκίπισσας δεν είναι στο Χόλλυγουντ, αλλά στα άνάκτορα της».

«Ένας ψαράς: «Συμφορά!... Όλα αυτά δεν είναι καλά πράγματα για τó Μονακό».

Μιά σερβιτόρα: «Νοστάλησε την παλιά δουλειά της. Θά έπληττε φαίνεται εδώ. Έχει τόν κινηματογράφο στο αίμα της».

«Ένας άμαξάς: «Νά πάρη τούλάχιστον ένα έκτομύριο δολάρια, όπως ή Λίζ Τσιπλор για τή «Κλέοπατρα».

«Ένας φοιτητής: «Έπ' τέλους θα δοϋμε τήν Γκρέης στόν κινητόγράφο. Άπό τότε, πού έγινε ή πριγκίπισσα μας, άπορεύτηκε εδώ ή προβολή των φιλμ της και μόνο άσοι μπορούσαν να πάνε στην Νίκαια τήν έλευσάν της».

Ό Κούρτ Γιοϋργκενς έξ άλλου, πού βρίσκεται στη Νίκαια, δήλωσε μαβονίμως τάν στούντιο: «Οι Γκρέης τάν στούντιο: «Είναι μια σπουδαία είδησι για τόν κινηματογράφο. Θά έδωσαν τή ευκαιρία να παιδίσω μαζί με τήν έξαιρετική αυτή συνάδελφο. Καμιά δέ μπόρεσε ν' άναπληρώσει τó κενό, πού άφησε».

Ό Άλφρεντ Χίτσκοκ, πού γυρίζει τώρα κοντά στόν Άγιο Φραγκίσκο τó φιλμ «Τά πουλιά», δήλωσε, πώς είναι κατενθουσιασμένος, πού έπαισε επί τέλους τήν Γκρέης να ξαναγυρίση στόν κινηματογράφο.

«Τό γύρισμα της «Μάρνι», πρόσθεσε, ό' άρχισαν τόν Αύγουστο ή τó Σεπτέμβριο, μόλις τελειώσω τó έργο πού γυρίζω τώρα. Η ύπόθεσι της «Μάρνι»: Η ήρωίδα είναι μια πολύ ωραία γυναίκα, με άριστοκρατικό παρουσιαστικό, πού είναι όμως και... κλέφτρα. Τό μεγάλο μυστικό τού έργου είναι: για ποιο λόγο κλέβει αυτή ή γυναίκα».

Η Γκρέης Κέλλυ, πού γύρισε τó τελευταίο της φιλμ («Ψυχή κοινωνία») τó 1956 έχει γυρίσει ήδη τρία φιλμ από τή διεύθυνση τού Χίτσκοκ: «Καλέσας άφάλας άμέσως δρόσους» με τόν Ραίη Μίλλαντ, «Έγώ είδα τó δολοφόνο με τόν Τζέμης Στιούαρτ και τó κτηνή τού κλέφτη» με τόν Κάρν Γκράντ.

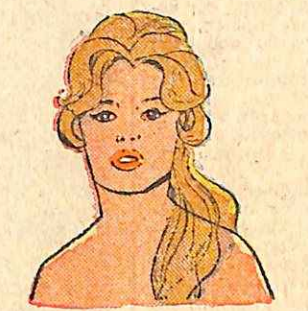
Τέσσερις διάσημοι στάρ τού γερμανικού κινηματο...

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στο ελληνικό σινεμά

Ο γάμος της Τζένης Κάρρεξ με τόν κ. Ζάχο Χατζηφωτίου θα γίνει στις 7 Μαΐου. Κομπάρσα θα είναι ή Μάγια Καλλιγά. Ό Άμερικανός ζέν. πριμιέ Τζές Κόνραντ, πού θα είναι ό παρτεναίρ της Άλίκης Βουγιουκλάκη στην «Αλίκη», ήρθε τήν περασμένη δδμάδα για 24 ώρες στην Άθήνα.

Σχεδόν συγχρόνως με τή θόρυβα Γκρέης Κέλλυ, έσκασε στο Χόλλυγουντ μια άλλη θόρυβα: Ό Τόγυ Κέρτις, και ή Τζάνι νερ Λή, πού άναγκάσθηκαν και ταίριαστο ζευγάρι τού Χόλλυγουντ, άποφάσισε να χωρίση, ύστερα από συζητήσεις δέκα χρόνων. Ό Τόνυ (36 χρόνων) και ή Τζάνι (33) έχουν δύο κοριτσάκια 5 και 3 χρόνων, χωρίς τών όποιων, καθώς δήλωσαν τώ ίδιοι, προσπαθήσαν ν' άποφύγουν τó διαζύγιο. Κατάλασαν όμως πώς υπάρχουν περιπτώσεις, πού δημιουργείται για τά παιδιά μια καταστάσι τόσο άφορητή, ώστε να είναι προτιμότερος ό χωρισμός. Οι δύο καλλιτέχνες τόνισαν, πώς δεν υπάρχουν μεταξύ τους, ούτε άλλος άντρας, ούτε άλλη γυναίκα.

Η Μπέ - Μπε

να, για να γνωρίση τήν συμπατριώτιστριά του στο έργο, πού θα γυρίσει εδώ. Η Βουγιουκλάκη θρίσκαται δέ, πώς στην Πάτρα και γι' αυτό, τó σκηνοθέτης τού έργου Ροϋντολφ Ματέ, τόν παρέλασε από τó αεροδρόμιο και τόν πήγε στην Πάτρα με τó αυτοκίνητό του, για να δηγή τήν Άλίκη, πού βρίσκεται εκεί με τó θιάσο της και να τόν γνωρίση κι' εκείνη.

Νά τώρα, με λίγα λόγια, τά περισσότερα έξωτερικά τού όποιου θα γυριστουν στην Άλδωνη. Πρόκειται για μια ιστορία κληρονομιάς, πού άφινει κάποιους Έλληνες πεθαίνοντας στην Άμερική. Ένας νεαρός δικηγόρος (Τζές Κόνραντ) έρχεται στην Έλλάδα, για να έρθι τούς συγγενείς και κατ'αρχήν, χωρίς τήν κληρονομιά, τó νησι της εύτυχίας.

Η Μπριζίτ Μπαρντ, πού συνεχίζει τó γύρισμα τού φιλμ «Η άναπασι τού πολεμιστή» ύπερ διεύθυνση τού Ροζέ Βαντίμ και με παρτεναίρ τόν Ρομπέρ Οσέν, δήλωσε πώς είναι πάντα άποφασισμένη να έγκαταλείψη τόν κινηματογράφο μετά από τó γύρισμα αυτό. «Υπάρχει συνεχώς επί δέκα χρόνια, δήλωσε ή στάρ. Νομίζω λοιπόν πώς δικαιούμαι μια άνάπασι δύο ή και τριών χρόνων... Ύστερα έλευπομε».

Είναι, έβεβαια, ένθαρρυντική αυτή ή δήλωσι για όσους πιστεύουν τήν προφητική άπόφασι της στάρ να έγκαταλείψη θρίστικα τόν κινηματογράφο. «Άστυνομία ασήμανη» πού θα μας έπισκεφθούν τó καλοκαίρι, συμπεριλαμβανεται και ό Άμερικανός καλλιτέχνης Τζέημς Ντάρρεν. Ό Τζέμης δεν πρόκειται να γυρίση φιλμ στην Έλλάδα. Θέλει μόνο να ξαναδή τή χώρα μας, πού τήν άγάπησε τόσο γυρίζοντας εδώ, μαζί με τόν Γκέρνκορ Πεκ, τόν Ντέβιντ Ντέεν και τόν Άντονι Κουήν «Τά κανόνια τού Ναβαρόνε».

Η Τζά Τζά Γκαμπόρ ένεγράψε πρό ήμερών ένα δίσκο, πού έχει γι' αυτό τίτλο «Τό παραμυθί, πού άποκοιμεί μεγάλα παιδιά».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Νά μας συγχωρή ό κύριος, αλλά λόγω τού ένδιαφέροντος πού παρουσιάζει τó θέμα, παίρνουμε τά μέτρα μας!...

Ό σκηνοθέτης τού φιλμ Ρουϋντολφ Ματέ, πού γύρισε τού έτος τόν «Κοιτία της έσπάρτης» έπισκέφη πρό ήμερών τις Θερμοπύλες και δήλωσε πώς θα φυτέψη εκεί, με δικά του έξοδα, 300 κυπαρίσσια, για να θυμίσουν τούς Ισραηλίδες ήρώους Σπαρτιάτες, πού έπασαν εκεί.

Δυσάκονη αστέρια προστέθηκαν στόν ήδη πλούσιο κατάλογο ήθοποιών, πού θα μας έπισκεφθούν τó καλοκαίρι. Η Κλάρα Ούγια Κάρντιναλ και ό Άλμπέρτο Σόρντι άποδέχθηκαν τήν προσκλησι τού Ε.Ο.Τ. και θα παρσούν στο Φεστιβάλ της Έπιδαύρου.

Θά έρθη επίσης στην Άθήνα τó καλοκαίρι και ό νέος Έλλην καλλιτέχνης τού Χόλλυγουντ Τζώρτζ Τσακίρης, πού έγινε διάσημος με τó πρώτο του φιλμ «Γουστ Σάντ Στόρ». Ό Τσακίρης, πού είναι συγχρόνως χορευτής και τραγουδιστής, θα έρθη στην Άθήνα με τόν άμερικανικό θιάσο, πού θα παρουσιάσει στο Ώδειον Ηρώδου τó έργο αυτό έργο, τó όποιο θράμβεσε στο Μπρόντγουαϊ, πριν μεταφερθή στόν κινηματογράφο.

Ό Σπύρος Φωκάς υποδύεται ένα Ρώσο αξιωματικό στο νέο φιλμ τού Περίωντ Φίλιππο «Τό μυσό Βερολίνο». Στο φιλμ αυτό, στο όποιο και ό ίδιος ό σκηνοθέτης παίζει ένα σημαντικό ρόλο, πρωταγωνιστεί ό Τότ, ό όποιος υποδύεται ένα δυτικό αξιωματικό, πού προσπαθεί να περάση από άνατολικό Βερολίνο, άνηφώντας τó Ρώσο (Σπύρο Φωκά) και τις άπειλές του.

Η έφημερίδα της Βοστώνης «Κρίστιαν Σάιανς Μόνιτνρ» άφιέρωνει ένα ένγκραφικό άρθρο στο ντοκυμαντέρ πού Βασίλη Μάρου «Τραγωδία τού Αιγαίου» πού πρόκειται να προβληθή προσεχώς από άγγλικό σταθμό τηλεόρασης προσαρμοσμένο στις απαιτήσεις τού ζένου θεατού.

Τόν Μάιο και όχι τόν Άπριλιο θα πραγματοποιήση ό Μαρτσέλλο Μαστροσιάνι τó ταξίδι του στην Έλλάδα. Ό Μαρτσέλλο, πού είναι σκηματάρ τού όπ' άρ. 1 αστέρι τού Ιταλικού κινηματογράφου, είναι πολύ πιθανόν να έπαφελή της 15θήμερου έδω παραμονής πού, για να διαπραγματευθή και τή συμμετοχή του σ' ένα φιλμ ελληνοιταλικής παραγωγής.

Ό ΑΛΟΟΣ

Στο «Πάρκ» δημιουργείται ένα καινούργιο είδος μουσικού θεάτρου με έπικες φιλμ τó συνθέτη Μίκη Θεοδωράκη, ένα τó «Μετροπολίταν» διεκδικεί ή «Πετρακή μουσική σκηνή», με τήν έλπίδα να εξασφαλίσουν άνα πρωταγωνιστριά τή Λέλα Ζωγράφου, της «Λυρικής Σκηνής».

Επίσης θα λειτουργήση φέτος και ένα νέο θερινό θέατρο, τó «Άττικόν», στην όδο Πατισίων, όπου θα παίζει ό θιάσος της Βίχης Κύρου.

Η μεγάλη δίως έκπληξη της φετινής καλοκαιρίας σ'αύριον θα είναι τó θέατρο τού «Εθνικού Κήπου», πού θα λειτουργήση για πρώτη φορά σαν μουσικό, με ένα πολυμελή θιάσο και φαντασμαγορικά χορευτικά σκέτα.

Ό Τώνης Μαρδοβας φεύγει όριστικά στην Άμερική τó Μάιο, μαζί με τó «Τό Μοιρολόι».

Τά συμβόλαια υπεγράφησαν τις τελευταίες μέρες με τόν Έλληνοαμερικανό επιχειρηματία κ. Τζέμης, πού ήρθε στην Έλλάδα.

Ένας άλλος Έλληνοαμερικανός επιχειρηματίας ό κ. Σπύρος Καραβίτης, πού έχει ένα από τά ωραιότερα κέντρα τού Σικάγου, έρι...

Τό ισπανικό μπαλέτο τού Χουάν Μορίλλα πού θα εμφανισθή τó καλοκαίρι στην επιθεώρησι τού Έθνικου Κήπου.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικες ρεπορτάζ

Ο ΛΟΚΛΗΡΩΘ ό πρώτος μουσικός θιάσος, πού θα εμφανισθή τó καλοκαίρι στο θέατρο «Βεμπο».

Επί κεφαλής του θα είναι δύο γνωστοί κομικοί, ό Τάκης Μηλιάδης και ό Άλκιος Λειβαδίτης, μαζί με τή Σοφία Βέμπο και τόν μαέστρο Μεν. Θεοφανίδη, πού θα έχη τήν καλλιτεχνική διεύθυνσι.

Σαν έβεβαια επίσης στελέχη τού θιάσου, φέρονται ή Ρένα Βλαχοπούλου, ό Βουτσάς και ό Καστρινός με τήν Χρυσούλα Ζώκα και τó μπαλέτο τους.

Ό θιάσος θά άρχισή με σατιρική επιθεώρησι επίκαιρητος πού γραφέται από τους κ.κ. Δ. Τριφόρου και Δημ. Βασιλειάδη.

Στο θέατρο Σαμαρτζή έξ άλλου, θα παίζει σκεδόν με τó ίδιο σχήμα, ό περυσινός θιάσος Αυλωνιτή Βασιλειάδου — Ρίζου, πού είχε άράσει ιδιαίτερα, θ' άρχισή με μια νέα κομωδία των κ. κ. Τσιφόρου—Βασιλειάδη.

Για τó φετινό φεστιβάλ τραγουδιού της Σικελίας, προσκερίσαν δύο Έλληνικά τραγούδια, πού έγραψε ένας νέος συνθέτης, ό τρομπιτσάτος Δημ. Σπασαλιάνης. Τά τραγούδια αυτά θα έρμηνεύση για τήν έλπίδα ή κρίσι, πηγαίνοντας στη Σικελία, ή Νάντια Κωνσταντοπούλου.

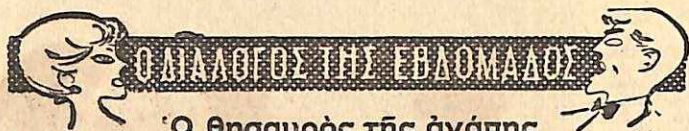
Ό Άγγελος Γριμάνης, έτοιμάζει μια ειδική χορευτική έραβδα κατά τή διάρκειά της όποιος θα διδάξη τόν νέο χορό, πού έπενυσε ό ίδιος τó «τζαζμπού».

Η γνωστή τραγουδίστρια Καίτη Παρίση, έπειτα από πολύ χρονικό διάστημα έκανε τήν επανέμφανισή της στην Άθήνα, με διεύθυνση ρεπερτορίου.

Η Τζένη Κάρρεξ φημίζεται σαν μια από τις πιο άξιολογες έμπειστές τού «ουιστό» στην Έλλάδα, όπως άποδεικνύεται από μια σκηνή στην όποια εμφανίσται με παρτεναίρ τόν τραγουδιστή Προκοπίου, σ' ένα τελευταίο μουσικό ελληνικό φιλμ.

Στην πρώτη μεγάλη συναλία της «Έλληνικής μουσικής έταιρείας», πού θα δοθή στις 16 Άπριλιου στο «Κεντρικόν» θα λάβουν μέρος όλοι οι γνωστοί τραγουδιστές και τραγουδίστριες.

Ό ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο Θησαυρός της αγάπης

ΠΡΟΣΩΠΑ :

*Ένας νεαρός ΒΑΣΙΛΙΑΣ. ΖΑΪΡΑ, μία φτωχή κοπέλλα.

(Στη σάλα ενός παλατιού. Στο ντιβάνι κάθεται ο Βασίλειος έχοντας κοντά του τη Ζαΐρα).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καί γιατί δε μ' αγαπάς;

ΖΑΪΡΑ: Γιατί δε μπορώ ν' αγαπήσω τον άνθρωπο, που μου στέργει την ελευθερία μου...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Χά, χά! Καί ποιά ήταν η ελευθερία σου; Νά τριγυρίζεις στους κάμπους με τριγυρνά πόδια, να μαζεύεις βότανα για να τὰ πουλάς, ενώ εγώ σ' έβγαινα σαν άρχοντισσα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Άμωμή! Κοπέλλα... Αν θέλησες δε σε παντρεύω, θα σε κάνω βασίλισσα...

ΖΑΪΡΑ: Ήμουν βασίλισσα, όταν ζούσα ελεύθερη...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καί ποιά ήταν τὸ βασιλείο σου;

ΖΑΪΡΑ: Όλη η φύσι... Ήταν οί κάμποι, τὰ δάση, τὰ βουνά...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καί ποιά ήταν τὰ πολύτιμα πετράδια σου; Ποιά η κορόνα σου;

ΖΑΪΡΑ: Πετράδια μου ήταν τὰ πολυχρώμα λουλούδια τὸν κάμπου, τὰ δάκρυα τῆς αὐγῆς καί τὰ φυλίστινια κοχυλία που μαζεύα στις άκρογιάλιες...

Καί κορόνα μου ήταν ένα στεφάνι άπό μύρτα, που τὸ φορούσα τρέχοντας ανάμεσα στὰ χωράφια...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καί θα σου πῆγαινε όμορφα στὰ ζαθά σου τὰ μαλλιά... Μά εγώ, αν θέλεις, θα σου χαρίσω ένα διάδημα από σμαράγδια.

ΖΑΪΡΑ: Θα είναι πολύ βαρὺ αὐτό γιὰ τὸ κεφάλι μου... Ενώ τὰ στεφάνια τὰ δικά μου ήταν όμορφα κι' ανάλαφρα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καί σε ποιά καθρέφτη καμάρινες τὴν όμορφιά σου, Ζαΐρα;

ΖΑΪΡΑ: Καθρέφτη είχα όλες τις πηγές.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καί με ποιά χτένια χτενίζουσαν;

ΖΑΪΡΑ: Με χτενίζαν οί άνεμοι.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καί ποίους σου τραγουδούσαν τὴν όμορφή σου καί ποίους σε δόξαζε, παρθένη κοπέλλα;

ΖΑΪΡΑ: Μου τραγουδούσαν τὰ πουλιά, τὰ φυλλάδια, τὰ νερά καί μία φλογέρα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καί ποίους ήταν ο Βασίλειός σου;

ΖΑΪΡΑ (άναστενάζοντας): Ο νέος Βασίλης, που έπαιζε τὴ φλογέρα...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Χά, χά! Τί παράρξενά πού εἶν' ὅλ' αὐτά! Μία βασίλισσα, που μαζεύει βότανα

κι' ένας Βασίλης που βόσκει πρόβατα! Χά, χά!...

ΖΑΪΡΑ: Γέλα ὅσο θέλεις Βασίλιά!... Μάθε όμως πὸς ο' αγαπημένος μου κι' εγώ, ήμαστε τόσο εὐτυχισμένοι στὸ φτωχικό μας καλύδι, ὅσο δὲν εἶσαι εὐδ' στο λαμπρό σου παλάτι. Καί μὴ μοιήεις ὅτι ήμαστε φτωχοί... Ο-χι!... Δὲν ήμαστε, γιατί είχαμε τὸν ἀκριβότερο θησαυρὸ τοῦ κόσμου...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καί ποίους εἶν' αὐτὸς ο' θησαυρός, Ζαΐρα;

ΖΑΪΡΑ: Εἶναι θησαυρός μαγικός. Όσοι τὸν έχουν, έχουν οἰκό τους ὅλο τὸν κόσμῳ!

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Κι' ὅσοι δὲν τὸν έχουν;

ΖΑΪΡΑ: "Α, αὐτοί εἶναι δυστυχισμένοι. Καί Βασίλιδες ἀν εἶναι καί σὲ λαμπρὰ παλάτια ἀν κάθωνται, ζῶνε σὰν ἔρημοι καί θεοφταχοί...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καθὼς φαίνεται καί μένα μου λείπει ο' θησαυρός αὐτός. Γιατί με ὅλα τὰ πλούτη μου νοιώθω τὸν ἐαυτὸ μου τόσο μόνο!...

ΖΑΪΡΑ: "Ετσι φαίνεται, Βασίλιά...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Κι' ὅμως, ἀν ή, θέλεις Ζαΐρα, νὰ πηγαίναμε κι' οἱ δύο μας στὸ θησαυροφυλάκιο μου, ἴσως νὰ ξεχωρίζεις ἐκεῖ τὸ θησαυρὸ, γιὰ τὸν ὅποιό μου μιλάς...

Αἰθήθαι, γιὰ πὲς μου, ἐσὺ που τὸν έχεις κρυμμένο αὐτὸ τὸ θησαυρὸ; Μήπως τὸν έχεις φυλαχτὸ στὸν κόρφο σου;

ΖΑΪΡΑ: Οχι... Τὸν ἔχω κρυμμένο μέσα στὴν καρδιά μου...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Μέσα στὴν καρδιά σου; Μά πὲς μου τὸ ὄνομά του... Πὼς λέγεται;

ΖΑΪΡΑ: "Αγάπη! Λέγεται "Αγάπη!"

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: "Αγάπη! Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι που όμορφαίνει τὸν κόσμῳ καί κάνει πλούσιους καί τοὺς φτωχοὺς;

ΖΑΪΡΑ: Νά!... "Η αγάπη... Μονάχα αὐτή!

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Δὸς μου, λοιπὸν κι' ἐμένα λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ θησαυρὸ, Ζαΐρα...

ΖΑΪΡΑ: Βασίλιά μου, ἐγὼ τὸ θησαυρὸ τῆς αγάπης μου τὸν ἔχω χαρίσει ὅλο στὸ βόσκό που παίζει τὴ φλογέρα. Δὲ μου περισσεύει γιὰ νὰ δώσω καί σὲ σένα. Κι' ο' αγαπημένος μου πάλι μὴ ἔχει δώσει ὅλη τὴ δικὴ του αγάπη. Καί σένα, Βασίλιά, μόνο μία γυναίκα που δὲ σε αγαπήσει πολὺ, δὲ σε κάνει εὐτυχισμένο.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: "Ωστε δὲ μοιράζεται ο' θησαυρὸς τῆς αγάπης;

ΖΑΪΡΑ: "Οχι, Βασίλιά μου... Δίνεται ὁλόκληρος. Σὲ παρακαλώ λοιπὸν, δὸς μου τὴν ελευθερία μου!...

Αἰσῆς με νὰ πάω νὰ ξαναδρῶ τὸν αγαπημένο μου.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Εἰσαι πολὺ ὁμορφή, Ζαΐρα, καί θέλω νὰ σε κρατήσω κοντά μου.

ΖΑΪΡΑ: Καί τί θὰ καταλάβεις Βασίλιά, ἀν ἔχης πλάϊ σου μία γυναίκα, που η καρδιά της εἶναι δοσμένη σὲ ἄλλον;

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Εἶναι ὁμορφος ο' αγαπημένος σου; Τὸν αγαπάς γιατί εἶναι ὁμορφος;

ΖΑΪΡΑ: Εἶναι ὁμορφος γιατί τὸν αγαπῶ.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Τώρα καταλαβαίνω Ζαΐρα γιατί, ἀν καί η καρδιά μου σὲ λαχταράει τόσο, ὥστόσο δὲν τόλμησα νὰ σε πάρω με τὸ ζόρι στὴν ἀγκαλιά μου... Αὐτὸ συμβαίνει, γιατί ἔχεις κρυμμένο μέσα στὴν καρδιά σου τὸ θεϊκό φυλαχτὸ τῆς αγάπης...

ΖΑΪΡΑ: Νά!... "Ετσι εἶναι, Βασίλιά μου... Σὲ ἱκετεύω, λοιπὸν, ἀφῆσέ με νὰ φύγω. Μὴ θέλεις νὰ χωρίσης δύο καρδιές, που αγαπιούνται. Αὐτὸ θὰ σοὺ φέρη δυστυχία!...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Καμμιὰ ἀπὸ τίς γυναίκες που ἔχω στὸ παλάτι μου, δὲ μου μίλησε ποτὲ ὅπως ἐσὺ. Όλες με κολλακεύουνε, μὰ καμμιὰ τους δὲ μ' αγαπάει σ' ἀλήθεια...

ΖΑΪΡΑ: "Εγὼ ὅμως σοὺ λέω τὴν ἀλήθεια... Δὲ θὰ σε αγαπήσω ποτὲ ἔστω κι' ἀν μου χαρίσης ὁλόκληρο τὸ βασιλείῳ σου...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Σοὺ ἀξίζει Ζαΐρα, νὰ σε ἀνταμείψω γιὰ τὴν εὐλκρίνεϊα σου. Καί γι' αὐτὸ θὰ σοὺ ξαναδώσω τὴν ελευθερία σου.

ΖΑΪΡΑ (σκύδοντας καί φιλώντας τὰ γόνατά του): "Ω, Βασίλιά μου!... Σ' εὐχαριστῶ!...

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Μόνο τῖν φύγης θὰ σοὺ ζητήσω τίς χαρί.

ΖΑΪΡΑ: Τί χάρι, Βασίλιά μου;

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Νὰ δεχτῆς αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι μου. Εἶναι ἓνα πολὺτιμο ρομπῖνι. Θέλω νὰ σοὺ θυμίζει τὴ φλογισμένη καρδιά μου, που δὲ θέλεις νὰ τὴ δεχτῆς. (Τῆς δίνει τὸ δαχτυλίδι).

ΖΑΪΡΑ: Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Βασίλιά. Εἶναι πολὺ ὁμορφὸ δαχτυλίδι. Πόσο ὀραία θὰ πηγαίνει στὸ χέρι τοῦ αγαπημένου μου!...

(Προσκυνάει τὸ βασιλιά καί φεύγει χαρούμενη κι' ἀνδραφρη).

ΒΑΣΙΛΙΑΣ (μόνος): Θεέ μου! Τί πλῆξι!... Τί μοναξιά!... Τί φτώχεια!... Πάει, πέταξε τὸ ὁμορφὸ περιστέρι!... Δὲν ήθελε νὰ μείνῃ στὸ χρυσὸ κλουβί, που τὸν εἰτοίμασα... Θεέ μου, ἔλεος!...

"Εγὼ ο' Βασίλιάς σοὺ ζητῶ λίγη ἀγάπη. Λίγο ἀπὸ τὸ μαγικὸ θησαυρὸ, που μόνο αὐτὸς γεμίζει τὴ ζωή!... Χωρὶς αὐτὸν τί πληχτικά, τί φτωχικά, τί ἔρημα που εἶναι ὅλα!... Στείλε μου, Θεέ μου, στείλε μου κι' ἐμένα μία καρδιά που νὰ με αγαπήσῃ... Δίνω τὸ θρόνο μου, δίνω τὴ χρυσή μου Βασίλικιά κορόνα, γιὰ μία καρδιά, γιὰ λίγη αγάπη!...

ΓΚΥΣΤΑΒ ΛΕΠΡΕΒ

ΣΣ

ΖΗΜΙΩΘΗΚΑΝ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ

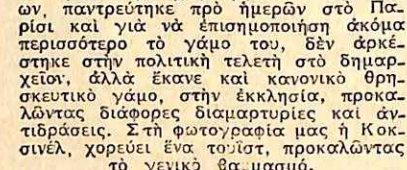
Μελετάται μία έπαναστατική νομισματική μεταβολή στη Μεγ. Βρεταννία: Νά καταργηθῇ ὁλαδὴ ἡ ὑποδιαίρεσις τῆς λίρας σὲ 20 σελλίνια καί τοῦ σελλινιῶ σὲ 12 πέννες καί νὰ ἐφαρμοσθῇ ἓνα δεκαδικὸ σύστημα, ὅπως στίς περισσότερες χώρες τοῦ κόσμου. Ἡ λίρα θὰ ὑποδιαιριθῇ τότε σὲ ἑκατοστὰ, ὅπως ἡ δραχμὴ σὲ λεπτά ἡ τὸ δολλάριο σὲ σέντς.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη ἔχει ἤδη ἐφαρμοσθῇ στὴ Νοτιοαφρικανικὴ Ἑνωσί, ὅπου βῆκαν ἐπιμωμένες... οἱ ἐκκλησίαι! Καί νὰ γιὰτί: "Ενῶ προηγουμένως οἱ πιστοὶ ρίχνανε στὸ δίσκο συνήθως ἓνα νόμισμα τῶν 5 σελλινιῶν, τώρα τοὺς ἔρχεται βολικό νὰ ρίχνουν 20 ἑκατοστὰ τῆς λίρας, ὅλας 4 σελλίνια μόνο.

Η ΚΟΚΣΙΝΕΛ ΧΟΡΕΥΕΙ ΤΟΥ.Ι.ΣΤ

Σὴ μεγάλη καλλιτεχνικὴ γιορτῇ, που γίνεται καθὲς χρόνο στὸ Παρίσι, γιὰ τὴν ἐνίσχυσι τοῦ Ταμείου ἀλληλοδοθεϊας τῶν Γάλλων ἡθοποιῶν, πῆρε φέτος μέρος καί ἡ περίφημη Κοκσινέλ. "Ο άντρας αὐτὸς ποὺ ἔγινε γυναικας, ὕστερα ἀπὸ μία σειρά χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων, παντρεύτηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ Παρίσι καί γιὰ νὰ ἐπισημοποιήσῃ ἀκόμα περισσότερο τὸ γάμο του, δὲν ἀρέσθηκε στὴν πολιτικὴ τελετὴ στὸ δημαρχεῖον, ἀλλὰ ἔκανε καί κανονικὸ θρησκευτικὸ γάμο, στὴν ἐκκλησίαν, προκαλώντας διάφορες διαμαρτυρίες καί ἀντιδράσεις. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Κοκσινέλ, χορεύει ἓνα τοῖσιτ, προκαλώντας τὸ γενικὸ θαυμασμό.

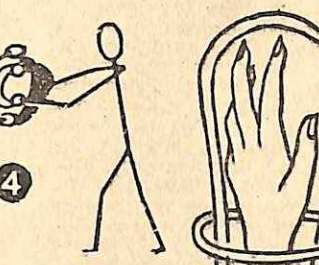
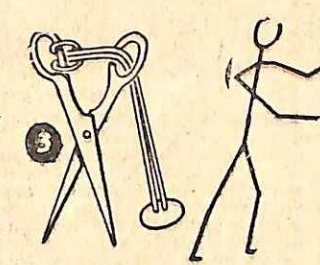
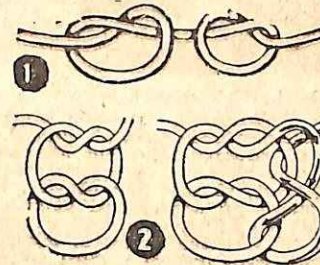
ΚΑΘΑΡΟΣ ΑΕΡΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Χάρης στὴ νέα αὕτη μικρὴ συσκευή, που κατασκευάστηκε στὴν Ἱταλία, ἡ ἀτμόσφαιρα μέσα σ' ἓνα κλειστὸ αὐτοκίνητο γεμίστῃ ἐπιβάρους θὰ παραμῆνῃ καθαρὴ καί ὑγιεινὴ, ἀκόμα κι' ἀν ὅλοι καπνίζουν. Ἡ συσκευή, που ἀνανεώνει τὸν ἀέρα χωρὶς νὰ ρίχνῃ ἀσθητὰ τὴ θερμοκρασία, ἀπομακρύνει καθεὶ κίνδυνος ἀνωμαλιῶν ἡ καί ἀσφαλεῖς ἀπὸ τυχόν ἀνωμαλίες τῆς θερινῆς.

Γιὰ νὰ περάσετε εὐχάριστα τὴν ΣΡΑ σας

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩΝΤΑΣ μονάχα ἓνα-δύο κομμάτια σπάγγου, μπορείτε νὰ σκαρώσετε διάφορα παιχνίδια, γιὰ νὰ διασκεδάσετε με τοὺς φίλους σας καί νὰ δοκιμάσετε συγχρόνως... πόσο κόβει τὸ μυαλό τους!

"Ας ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ ἀπλούστερο: Λέγετε σ' ἓνα σπάγγο δύο κόμπους, ὄχι πολὺ σφιγμένους, ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα 1. Οἱ κόμπους αὐτοὶ εἶναι, καθὼς βλέπετε, ὁ ἓνας τὸ ἀντίθετο τοῦ ἄλλου.

Πὼς μπορεῖ τώρα ὁ δεξιὸς κόμπος νὰ βοεθῇ στὴ θέσι τοῦ ἀριστεροῦ κι' ὁ ἀριστερὸς στὴ θέσι τοῦ δεξιοῦ, χωρὶς νὰ λύσετε κανένα ἀπὸ τοὺς δύο;

Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ «πεοπατήσετε» τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς κόμπους κατὰ μήκος τοῦ σπάγγου καί νὰ τὸν περάσετε μέσα ἀπ' τὸν ἄλλο. Εἶναι κατὰ εὐκολία.

Κι' ὅμως ὁ φίλος σας, που θὰ τὸν ὑποβάλετε αὐτὸ τὸ πρόβλημα, θὰ χοιρίσῃ τὴν ἀσφαλὸς νὰ κοινοῖσῃ τὸ μυαλό του γιὰ νὰ βοῇ τὴ λύσι.

Ἡ εἰκόνα 2 σὰς δείχνει ἓνα ψευτικὸ κόμπο, που χρησιμοποιοῦν συχνὰ οἱ ταχυδακτυλουργοὶ στὰ «τοῦς» τους. Φτιάχνετε πρῶτα ἓνα διπλὸ κόμπο, ὅπως βλέπετε ἀριστερὰ. "Τότερα περνάτε τὴν μιά ἀκρὴ τοῦ σπάγγου ἀπ' τὸν ἓνα καί τὸν ἄλλο κόμπο, σὲ σχῆμα 8, ὅπως δείχνει τὸ δεξιὸ σχῆμα. Ἀρκεῖ νὰ τραβήξετε τώρα τίς δύο ἀκρες, γιὰ νὰ ἐξαφανιστῇ ὁ κόμπος καί νὰ βοεθῇ λιγμένος ὁ σπάγγος!

Μὲ τὸν ἴδιο σπάγγο, φτιάχνετε μιά θηλειά γύρω ἀπ' τὴν μιά τοῦ-να ἓνος ψαλιδιῶ (εἰκ. 3). Περνάτε τίς ἀκρες τοῦ σπάγγου ἀπ' τὴν ἄλλη τρύπα καί δένετε σ' αὐτὲς ἓνα μεγάλο κομμάτι, τόσο που νὰ μὴ χωρῇ νὰ περάσῃ ἀπ' τίς τρυπὲς τοῦ ψαλιδιῶ. Πὼς μπορεῖτε τώρα νὰ βγάλετε ἐντελὼς τὸ σπάγγο ἀπ' τὸ ψαλιδιὸ, χωρὶς νὰ τὸν κόψετε, οὔτε νὰ λύσετε τὸ κομμάτι;

Πιάνετε τὸ γύρο, που σχηματίζει ἡ θηλειά, τὸν περνάτε ἀπ' τὴν ἄλλη τρύπα τοῦ ψαλιδιῶ καί πά-νω ἀπ' τὸ κομμάτι, τραβάτε τὸ κομμάτι, κι' ἔτσι ὁ σπάγγος βγαίνει, τελικὰ ἐλευθερὸς, στὰ χεῖρά σας.

Ανάλογο μ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ἀλλὰ κάπως δυσκολότερο, εἶναι καί τὸ ἔξης: Δένετε τίς ἀκρες ἓνος σπάγγου στὸς κορμούς τῶν χειρῶν σας. Ἐπίσης δένετε, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἓναν ἄλλο σπάγγο στὰ χεῖρά ἓνος φίλου σας, ἀπὸ τὸν περάστε μέσα ἀπ' τὸν πῶστο (εἰκ. 4). "Ετσι, εἰσαπτε δεμένους κατὰ κάποιον τρόπο μετὸ φίλο σας. Γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆτε τώρα, χωρὶς νὰ κόψετε τὸ σπάγγο

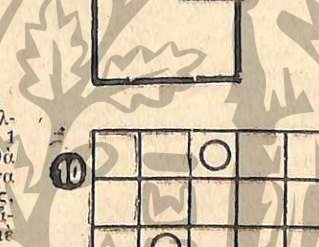
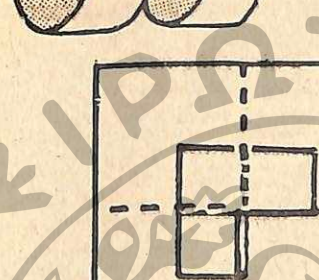
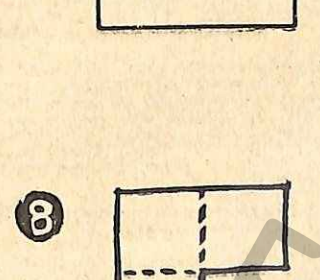
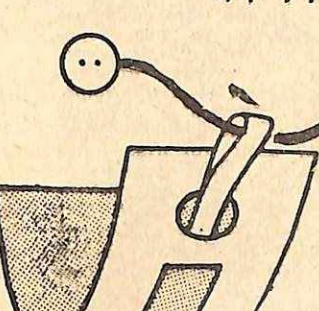
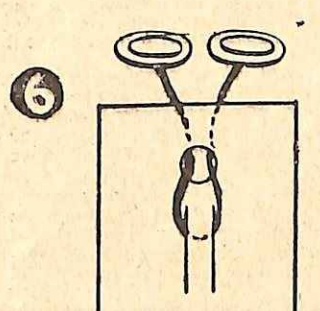
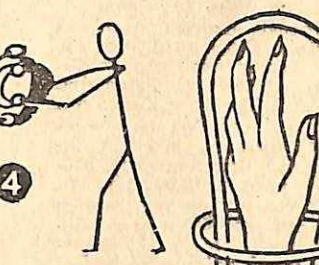
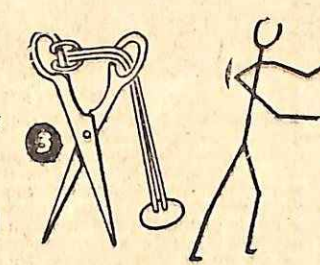
Διασκεδάζοντας με τοὺς φίλους σας

ἢ νὰ λύσετε τοὺς κόμπους, περνά-τε τὸ σπάγγο σας κατὰ ἀπ' τὸν κόμπο τοῦ ἓνος χειροῦ τοῦ φίλου σας, κι' ὕστερα πάνω ἀπ' τὸ χέρι του, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα 5, καί θὰ βοεθῆτε τότε κι' οἱ δύο ἐλευθεροί.

Παίονετε τώρα ἓνα κομμάτι χοντροῦ χαρτί καί τὸ κόβετε σὲ διαστάσεις 7Χ15 πόντων. Κάνετε μ' ἓνα ξυραφάκι, στὴ μέση τοῦ

δείχνει ἡ εἰκόνα 7. Πιάνετε τὴ λουρίδα, που σχηματίζεται ἀνάμεσα στίς δύο σχισμές, καί τὴν περνάτε μέσα ἀπ' τὴν στογγυλὴ τρύπα. "Ετσι σχηματίζεται ἓνα εἶδος «θηλειᾶς», ἀκριτὰ φαρδιάς, ὅ-στε νὰ μπορεῖτε νὰ περάσετε ἀπὸ μέσα τὸ ἓνα ἀπ' τὰ δύο κομμάτια καί νὰ ἐλευθερωθετε ἔτσι τὸ σπάγγο.

Θὰ συνεχίσουμε με δύο ἄλλα

ἀλάτους τοῦ χαρτί, δύο παρά-λλῃες σχισμές, που θὰ ἀπέχουν 1 πόντο ἡ μιά ἀπὸ τὴν ἄλλη καί θὰ ἔχουν μήκος 7-8 πόντων. "Ενα πόντο πὸ πάνω ἀπ' τίς σχισμές, καί στὴν ἴδια εὐθεία μ' αὐτὲς, ἀνοίγετε μιά στογγυλὴ τρύπα, με διάμετρο 2 πόντων. "Τότερα παί-ονετε ἓνα σπάγγο, περίπου 30 πόν-τους μακροῦ, καί περνάτε τίς ἀκρες τὸν ἀπὸ τίς σχισμές καί τὴν στογγυλὴ τρύπα, ὅπως βλέπετε στὴν εἰκόνα 6. Λέγετε δὲ σὲ καθεμιά ἀκρὴ ἓνα μεγάλο κομμάτι, τόσο που νὰ μὴ χωρῇ νὰ περάσῃ ἀπ' τὴν τρύπα.

Ζητάτε τώρα ἀπὸ ἓνα φίλο σας νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ σπάγγο μετὰ τὸ κομμάτι ἀπ' τὸ χαρτί, χωρὶς νὰ σκίσῃ τὸ χαρτί, οὔτε νὰ κόψῃ τὸ σπάγγο, οὔτε νὰ λύσῃ τὰ κομ-μάτια. Εἶναι ἀμφίβολο ἀν θὰ τὸ πε-τύχῃ.

Κι' ὅμως εἶναι εὐκόλο... γιὰ ὁ-ποιον ἔξερει τὸ κόλπο! Λυγίεστε τὸ χαρτί, ὅπως σὰς

να μεταῦ τους σὲ σχῆμα Γ (εἰκ. 8). "Όταν, λοιπὸν, πέθανε, τὸ ἄ-ψησε μετὰ τὴ διαθήκη του στοὺς γιουὺς του, με τὴν ἐντολή νὰ τὸ μοιράσουν σὲ τέσσερα ἴσα μερί-δια, ἀλλὰ κατὰ τέτοιον τρόπο, ὅ-στε καθεὶ μερίδιο νὰ ἔχῃ τὸ ἴδιο σχῆμα μετὰ τὸ ἀρχικὸ κτήμα. Πὼς τὰ κατάφεραν τὰ τέσσερα ἀδελ-φια νὰ ἐκληρωθῶσαν αὐτὸ τὸν ὁ-ρὸ τῆς διαθήκης; Σὰς τὸ δείχνει καθαρά ἡ εἰκόνα 9.

Καί τώρα σχεδιάστε ἓνα μεγά-λο τετράγωνο. Χωρίστε τὸ σὲ 6 τεταγωνάκια ὁριζοντίως κι' ἄλ-λα τόσα καθέτως, δηλαδὴ σὲ 36 τεταγωνάκια ἐν ὅλῳ. Προέπει νὰ τοποθετήσετε ἔξῃ κομμάτια σὲ ἰσά-ριθμα τεταγωνάκια, ἀλλ' ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν δύο κομ-μιά σὲ καμμιὰ ὁριζοντία, κατακό-ρυφο ἡ διαγώνια γραμμή. Ἡ εἰ-κόνα 10 σὰς δείχνει πὼς θὰ τὸ πετύχετε.

Κι' ἓνα τελευταῖο παιχνίδι: Φο-ράτε ἓνα φαρδὺ πουλόβερ, χωρὶς μανίκια — τύπου βέστας — κι' ἀπὸ πάνω τὸ σακκάκι σας. Καί στοιχηματίζετε μ' ἓνα φίλο σας, ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ βγάλετε τὸ πουλόβερ αὐτὸ, χωρὶς νὰ ἔχετε βγάλει προηγουμένως τὸ σακκάκι σας. Νά πὼς μπορεῖτε νὰ τὸ κα-ταφέρετε!

Σεκοιμνάμετε τὸ σακκάκι. Περ-νάτε τὸ ἀριστερὸ σας χέρι καί τὸ μπράτσο ἀπ' τὴν ἀριστερὴ μασά-λη τοῦ πουλόβερ, ὥστε νὰ βοεθῇ ὁλόκληρο τὸ χέρι μέσα ἀπ' τὸ πουλόβερ. Περνάτε ὕστερα τὸ ἄ-ριστερὸ μέρος τοῦ πουλόβερ πάνω ἀπ' τὸ σακκάκι σας, ἀπ' τὴν πλά-τη σας καί ἀπ' τὸ δεξιὸ σας μπρά-τσο. Τελικὰ, τὸ χώνετε μέσα στὸ δεξιὸ μανίκι τοῦ σακκακιῶ καί τὸ τραβάτε ἔξω, ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τοῦ μανικιῶ αὐτοῦ.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΕ ΣΤΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΟΥ

"Απανοήτως γιὰτί φόβησε τὸν αγαπημένο σκυλί του, ἓνας ἄγγλος, ὀνοματὶ Τζερεμία Γκορν, ἀποφάσισε νὰ ἰδρῖσῃ σὲ διάφορες πόλεις τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας σκυλιά γιὰ τὰ ἀδόξατα σκυλιά, ὅπου θὰ μπορούνε νὰ ζῶα αὐτὰ νὰ περνᾶνε ἡσυχα καί ἀμέριμνα τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ τους. Θὰ θα-νατωνόνταν μόνον, όταν θὰ πα-θαίνουν κάποια ἀνίατὴ ἡ ὀδυνηρὴ ἀσθένεια.

Ο Γκορν ὑπολογίζει, ὅτι θὰ τίθῃ ἓνα τέτοιο ἀσὺλο κάθε 3 χρόνια.

Όσο γιὰ τὴν ἀπαιτουμένη δα-πάνη, ἔκτος ἀπ' τὴ δική του σημαντικὴ περσούνα, συγκεντρών-ναι καί συνεισφορές ἀπὸ διαφό-ρους ἑωσιφίλους.

Τὴν ἴδια λατοεῖα γιὰ τὰ σκυ-λιά ἔχει καί ἓνας Ἀστροῦλὸς ἀπ' τὸ Σίδνεϊ, κάποιος Τζεωρτζ Τζέ-φερσον. "Όταν βοεθῆκε τελευταί-ως στὸ Ὄντιν, ἔζησε ἀπ' τὸ τηλεφωνικὸ κέντρο νὰ τὸν συν-δεσθῶν μετὰ τὸ Σίδνεϊ.

Μὲ πόνον θέλετε νὰ μιλήσε-τε; τὸν ὥτισσε ὁ ὑπάλληλος.

Καί, πραγματικά, τοὺς «μιλή-σε» ἐπὶ μιά ὁλοκληρὴ ὥρα, πρᾶγ-μα που τὸ κόστισε 60 λίρες!

36

«Η Λουσι Ντερπέ. (Πορτραίτο του ζωγράφου Δεάντο).

«Η ηρωίδα των ΜΠΟΕΜ»

Ο Γάλλος συγγραφέας Άνρυ Μυρζέ και η Λουσι Ντερπέ

Ο Άνρυ Μυρζέ ο περίφημος συγγραφέας των «Μποέμ», γεννήθηκε το 1822 στο Παρίσι από γονείς φτωχούς βιοπαλαιστές. Άν και όφανεσε πολύ μικρός, κατάφερε με τον άκαταπόνητο ζήλο του να σπουδάσει σ' ένα έσοδο, δουλεύοντας τα βράδια ως λαντζέρης σ' ένα εστιατόριο του Καρτιέ Λατέν. Με τη φιλοδοξία, που τον έκαιγε να γίνει καλλιτέχνης, ο Μυρζέ καταπιάστηκε στην αρχή με τη ζωγραφική. Μά ύστερα από λίγο ανακάλυψε πως η ζωγραφική δεν ήταν η τέχνη που τον τραβούσε.

Η ρομαντική ποίηση, που μεσουρανούσε την εποχή εκείνη με τα δραματοποιημένα του Ουγκώ και του Λαμαρτίνου, τον γοήτευε τόσο, ώστε να εγκαταλείψει τη ζωγραφική και να ριχτεί στα γράμματα.

Ο Άνρυ Μυρζέ που ήταν παιδί του λαού, βρήκε την έμπνευσή του μέσα στη δυστυχία. Η φτώχεια και ο πόνος, είναι το υλικό της δημιουργίας του. Άν και θεωρείται ένας από τους πρωτοπόρους του ρεαλισμού, τα έργα του είναι ένα μίγμα ρεαλισμού και φαντασίας, ναρκατηρήσεως και λυρικής εξάρσεως. Ο Μυρζέ διέπρεψε επίσης και ως συγγραφέας ευθυμογραφικών μυθιστορημάτων. Ωστόσο ο Μυρζέ, είναι από τους συγγραφείς εκείνους, που δε μπόρεσαν να ξεπεράσουν τα πρώτα τους έργα. Γεννημένος μποέμ, έμεινε τέτοιος ως το τέλος της ζωής του. Άν και έγραψε αρκετά βιβλία, έκλεινε που κυριαρχεί είναι οι «Σκηνές από τη μποέμική ζωή». Το δημοφιλές αυτό μυθιστόρημα σημείωσε πρωτοφανή επιτυχία. Ο Μυρζέ ζωγραφίζει σ' αυτό μια ζωή σκληρή, που είναι ταυτόχρονα τρυφερή κι όμορφη. Οι σελίδες των «Μποέμ» έκαναν πολλά μάτια να δακρυσθούν. Ποιά είναι όμως η τραγική ηρωίδα του μυθιστορήματος; Είναι πρόσωπο φανταστικό ή πραγματικό; Οι βιογράφοι του Μυρζέ μάς αποκάλυψαν το μυστικό της: «Η Μιμή είναι η πρώτη αγάπη του συγγραφέα, που έγραψε τη θλιβερή ιστορία του άτυχου έρωτά του».

Η αληθινή Μιμή λεγόταν Λουσι Ντερπέ. Ήταν ένα όμορφο, ένα απροσπάτητο κορίτσι, που παρασύρθηκε στη δίψη της παριζιάνικης ζωής. Όταν τη γνώρισε ο Μυρζέ, δεν ήταν παραπάνω από 22 χρονών. Η γνωριμία έγινε σε μια ταβέρνα του Καρτιέ Λατέν. Ήταν κι οι δυο νέοι κι αγαπημένοι, μ' όλη τη δύναμη της παθολογικής φαντασίας. Ένα ανοιξιάτικο βράδυ, αφού έφαγαν και χορεύσαν μαζί, ο Μυρζέ της πρότεινε να πάνε στο δωμάτιό του, κι αυτή δεν έφερε καμιά αντίρρηση.

Ο Μυρζέ κατοικούσε τότε στο «Γκακέτ», ένα μικρό ξενοδοχείο που βρισκόταν σε μια σκοτεινή Σουλτικίου. Ή γνωριμία πέρασε από το Αγίου στάθηκε η αρχή ενός μεγάλου έρωτα. Η χαριτωμένη αυτή μικρούλα, με τα καστανά μαλλιά και τα γαλιανά μάτια σκλάβωσε οριστικά την καρδιά του ποιητή.

Την άλλη μέρα το πρωί, τη στιγμή που η Λουσι έδωσε το καπέλλο της στο καθαρό και η ήταν έτοιμη να φύγει, ο Μυρζέ την άρπασε από το χέρι και της είπε:

—Μείνε μαζί μου, Λουσι, σε παρακαλώ! Το δωμάτιό μου είναι μικρό, η καρδιά μου όμως είναι μεγάλη!

Η Λουσι ένθουσιασθηκε. Πέταξε το καπέλλο της πάνω στο κρεβάτι, έδωσε το παλτό της κι έπεσε σαν τρελή στην αγκαλιά του.

—Θα μείνω, του μούρμουρισε μ' ένα φλογερό φιλί.

—Αγαπημένη μου! Το φιλί αυτό είναι το συμβόλαιο της αιώνιας αγάπης μας. Μάρτυρες ο Θεός και ο Έρως! Πάμε τώρα να γιορτάσουμε τους γάμους μας...

Πήγαν σ' ένα γραφικό κεντράκι του Σηκουάνα και πέρασαν τη μέρα τους τρισευχισμένοι.

Την εποχή εκείνη ο Μυρζέ κέρδιζε αρκετά χρήματα. Ήταν συντάκτης στην εφημερίδα «Κορμαίρ» και διευθυντής ενός εικονογραφημένου περιοδικού μόδας. Έτσι το νεαρό ζευγάρι πέρασε τα πρώτα του χρόνια με σχετική άνεση. Η Λουσι άφοσιώθηκε στη νέα ζωή της. Ήταν μια χαριτωμένη νοικοκυρούλα. Μαγείρευε μέσα στο δωμάτιο, έπλενε και σιδερωε. Ο Μυρζέ γυρίζοντας κουρασμένος από τη δουλειά του, ζύρισκε κοντά της ανάκουφισι και παρηγοριά. Κι' εσο περνούσε ο καιρός, τόσο και πιο πολύ αγαπιόντουσαν. Λες κι ήταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλο.

Μά η ευτυχία αυτή δεν ήταν γραφτό να κρατήσει για πάντα. Ύστερα από πέντε νύχια, το ένα κακό ήρθε πάνω στ' άλλο. Το περιοδικό που διευθύνε ο Μυρζέ χρεωκόπησε κι' έκλεισε. Κά-

λη μέρα η Λουσι παρά λίγο να πεθόνε από μια φερε αίμόπτυσι. Η κλινική αρνήθηκε να την κρατήσει και ο Μυρζέ αναγκάστηκε να τη μεταφέρει στη «Σωτηρία».

Η ζωή της φτωχής Λουσι στο φθισιατρείο ήταν μαρτυρική.

Μόνη κι' έρημη πάλευε με το θάνατο, λεισμένη σ' ένα δωμάτιο τρίτης θέσεως. Η ζωή της έσβηνε σιγά-σιγά, χωρίς καμμία ελπίδα θεραπείας. Τα λίγα χρήματα που είχε δώσει ο Μυρζέ ως προκαταβολή στο νοσοκομείο, δεν έφταναν για τους υπόλοιπους μήνες. Η Λουσι δεν είχε πεντάρα στη τσέπη της και οι νοσοκόμες, που ήταν μαθημένες στα λοιδωρήματα, την εγκατέλειψαν στο έλεος του Θεού.

Κι' αυτός ακόμη ο Μυρζέ δεν πήγαινε να τη βλέπει συχνά, όπως άλλοτε. Φοβόταν μήπως του ζητήσουν να πληρώσει τους καθυστερημένους λογαριασμούς! Η φτώχη κοπέλλα νομίζοντας πως την εγκατέλειψε, έκλαιγε σπαραχτικά. Δεν ποθούσε πια παρά το θάνατο, νόσθη να τη λυτρώσει από τα φριχτά δάσανα.

Ο Έρνεστ Κλεμάν, ένας εξωτερικός γιατρός του φθισιατρείου που έτυχε να γνωρίζεται με τον Μυρζέ, λυπήθηκε την έρρωστη, που απειλούσαν να τη διώξουν, και πλήρωσε το λογαριασμό. Ο Μυρζέ όμως δεν τόξερε και δεν πήγαινε στο νοσοκομείο.

Ένα απόγευμα, την ώρα που ο γιατρός Κλεμάν έδινε από το νοσοκομείο, συνάντησε στο δρόμο τον Μυρζέ, που κυττούσε μ' αγωνία κάτω από τα παράθυρα, μη τολμώντας να μπει μέσα.

—Τί έγινες τόσο καιρό; τον ρώτησε ο γιατρός. Γιατί χάθηκες;

—Δεν ήθελα να κάνω; στέναζε εκείνος, απελπισμένος. Πως να πάω να τη δω μ' αδειανά τα χέρια; Άν ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένος!

—Δεν πειράζει, είπε ο Κλεμάν. Πήγαινε να τη δες. Η παρούσα του είναι γι' αυτήν η πιο μεγάλη παρηγοριά. Οι λογαριασμοί τακτοποιήθηκαν. Πήγαινε...

Τούβαλε στο χέρι μερικά χρήματα και τον άφησε, με την υπόσχεσι πως θα πήγαινε να την επισκεφθώ.

Ο Μυρζέ έτρεξε άμέσως σ' ένα κατάστημα τροφίμων, έκανε ένα μεγάλο δέμα, αγόρασε μερικά λουλούδια και πήγε στο νοσοκομείο.

Τί χαρά για τη δυστυχισμένη γυναίκα! Έκλαιγε και φιλούσε τα λουλούδια, αντί γι' αυτόν, γιατί δεν ήθελε να τον φιλήσει με τα χείλη της. Κι' όταν εκείνος πήγε να την αγκαλιάσει, η Λουσι τον ικέτευσε:

—Όχι! όχι! Άν μ' αγαπάς, μη μ' αγνίζεις...

Ο Θεός λυπήθηκε τη δυστυχισμένη κοπέλλα και γάλασε τις τελευταίες μέρες της. Στο δωμάτιο της Λουσι έφεραν την άλλη μέρα μια άλλη φυματική. Ήταν κι' αυτή πολύ άρρωστη, αλλά είχε καλούς συγγενείς και τη φρόντιζαν. Μια φίλια θερμή, μια αγάπη που ανάδραζε από την κοινή δυστυχία τις ένωσε. Μιλούσαν για την άτυχη ζωή τους, για τα χαμένα τους όνειρα.

—Ποιός ξέρει, αν εκεί που θα πάμε, δεν θα ναι καλύτερα; έλεγε η νιοφερμένη.

—Μονάχα αν μπορέσουμε να δεχάσουμε, της απαντούσε η άλλη.

—Ω! αυτό είναι το μεγάλο άγχος του θανάτου. Σε κάνει να τα ξεχνάς όλα...

Ωστόσο μια μουντή, μια θροχρή φθινοπωρινή μέρα, καθώς ο γιατρός Κλεμάν έμπαινε στο νοσοκομείο, μια νοσοκόμα τον ζύγωσε και του είπε:

—Η κυρία Λουσι, η προστατευομένη σας, πέθανε σήμερα το πρωί...

Καταλυπημένος ο γιατρός, έτρεξε να συναντήσει τον Μυρζέ, μα δεν τον βρήκε πουθενά. Άφησε ένα σημείωμα στο καφενείο που σήναζε, με την παράκλησι να το στείλουν άμέσως στο σπίτι του και γύρισε στο νοσοκομείο.

Μά εκεί τον περίμενε μια συνταραχτική έκπληξι. Τη στιγμή που έμπαινε στο δωμάτιο της, τρίτης θέσεως, για να δει την άλλη άρρωστη, άκουσε με τρόμο τη φωνή της Λουσι να του λέει:

—Κύριε Κλεμάν! Τί φριχτή νύχτα! Πέθανε η δυστυχική φίλη μου... πέθανε!...

Η νοσοκόμα είχε κάνει λάθος! Το βράδυ ήρθε ο Μυρζέ φορτωμένος λουλούδια. Είχε αλλάξει κατοικία κι' ευτυχώς δεν έλαβε το θλιβερό σημείωμα. Έμεινε κοντά στην άρρωστη ως τα μεσάνυχτα, προσπαθώντας να της δώσει θάρρος.

Από τη μέρα αυτή η Λουσι όλο και χειροτέρευε. Οι γιατροί είχαν πια απελπιστεί. Έτσι ένα βροχερό άπομεσημερο του Νοέμβρη η δυστυχική Λουσι ξεμύλησε σαν πουλάκι, με τ' όνομα του αγαπημένου της στα χείλη.

Ο Μυρζέ, που είχε προειδοποιηθεί, έφτασε εγκαίρως και της έκλεισε τα μάτια. Ύστερα από μια ώρα, στο εκκλησάκι του νοσοκομείου, μπροστά σ' ένα λευκό φέρετρο, γεμάτο τριαντάφυλλα, ένας άνθρωπος στεκόταν άκίνητος, σιωπηλός και δακρυσμένος.

Ήταν ο Άνρυ Μυρζέ που έκλαιγε την αγαπημένη του Λουσι, την πρώτη του αγάπη, την πιο τρυφερή, την πιο άγνη, που πέθανε τόσο τραγικά, για να αποθαναισθ στο μυθιστόρημά του.

Η Λουσι απελπιστηκε. Δεν είχε να της αγοράσει ούτε τα πιο απαραίτητα φάρμακα. Άφησε την άρρωστη να καίγεται από τον πυρετό κι' έτρεξε στους φίλους του. Μποέμ, φτωχοί κι' αυτοί έκαναν ένα έρανο από το ύστερημά τους, μά- ζεψαν 50 φράγκα και του τάσαν. Μ' αυτά ο φτωχός Μυρζέ την έβαλε σε μια κλινική. Την α-

λη μέρα η Λουσι παρά λίγο να πεθόνε από μια φερε αίμόπτυσι. Η κλινική αρνήθηκε να την κρατήσει και ο Μυρζέ αναγκάστηκε να τη μεταφέρει στη «Σωτηρία».

Η ζωή της φτωχής Λουσι στο φθισιατρείο ήταν μαρτυρική.

Μόνη κι' έρημη πάλευε με το θάνατο, λεισμένη σ' ένα δωμάτιο τρίτης θέσεως. Η ζωή της έσβηνε σιγά-σιγά, χωρίς καμμία ελπίδα θεραπείας. Τα λίγα χρήματα που είχε δώσει ο Μυρζέ ως προκαταβολή στο νοσοκομείο, δεν έφταναν για τους υπόλοιπους μήνες. Η Λουσι δεν είχε πεντάρα στη τσέπη της και οι νοσοκόμες, που ήταν μαθημένες στα λοιδωρήματα, την εγκατέλειψαν στο έλεος του Θεού.

Κι' αυτός ακόμη ο Μυρζέ δεν πήγαινε να τη βλέπει συχνά, όπως άλλοτε. Φοβόταν μήπως του ζητήσουν να πληρώσει τους καθυστερημένους λογαριασμούς! Η φτώχη κοπέλλα νομίζοντας πως την εγκατέλειψε, έκλαιγε σπαραχτικά. Δεν ποθούσε πια παρά το θάνατο, νόσθη να τη λυτρώσει από τα φριχτά δάσανα.

Ο Έρνεστ Κλεμάν, ένας εξωτερικός γιατρός του φθισιατρείου που έτυχε να γνωρίζεται με τον Μυρζέ, λυπήθηκε την έρρωστη, που απειλούσαν να τη διώξουν, και πλήρωσε το λογαριασμό. Ο Μυρζέ όμως δεν τόξερε και δεν πήγαινε στο νοσοκομείο.

Ένα απόγευμα, την ώρα που ο γιατρός Κλεμάν έδινε από το νοσοκομείο, συνάντησε στο δρόμο τον Μυρζέ, που κυττούσε μ' αγωνία κάτω από τα παράθυρα, μη τολμώντας να μπει μέσα.

—Τί έγινες τόσο καιρό; τον ρώτησε ο γιατρός. Γιατί χάθηκες;

—Δεν ήθελα να κάνω; στέναζε εκείνος, απελπισμένος. Πως να πάω να τη δω μ' αδειανά τα χέρια; Άν ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένος!

—Δεν πειράζει, είπε ο Κλεμάν. Πήγαινε να τη δες. Η παρούσα του είναι γι' αυτήν η πιο μεγάλη παρηγοριά. Οι λογαριασμοί τακτοποιήθηκαν. Πήγαινε...

Τούβαλε στο χέρι μερικά χρήματα και τον άφησε, με την υπόσχεσι πως θα πήγαινε να την επισκεφθώ.

Ο Μυρζέ έτρεξε άμέσως σ' ένα κατάστημα τροφίμων, έκανε ένα μεγάλο δέμα, αγόρασε μερικά λουλούδια και πήγε στο νοσοκομείο.

Τί χαρά για τη δυστυχισμένη γυναίκα! Έκλαιγε και φιλούσε τα λουλούδια, αντί γι' αυτόν, γιατί δεν ήθελε να τον φιλήσει με τα χείλη της. Κι' όταν εκείνος πήγε να την αγκαλιάσει, η Λουσι τον ικέτευσε:

—Όχι! όχι! Άν μ' αγαπάς, μη μ' αγνίζεις...

Ο Θεός λυπήθηκε τη δυστυχισμένη κοπέλλα και γάλασε τις τελευταίες μέρες της. Στο δωμάτιο της Λουσι έφεραν την άλλη μέρα μια άλλη φυματική. Ήταν κι' αυτή πολύ άρρωστη, αλλά είχε καλούς συγγενείς και τη φρόντιζαν. Μια φίλια θερμή, μια αγάπη που ανάδραζε από την κοινή δυστυχία τις ένωσε. Μιλούσαν για την άτυχη ζωή τους, για τα χαμένα τους όνειρα.

—Ποιός ξέρει, αν εκεί που θα πάμε, δεν θα ναι καλύτερα; έλεγε η νιοφερμένη.

—Μονάχα αν μπορέσουμε να δεχάσουμε, της απαντούσε η άλλη.

—Ω! αυτό είναι το μεγάλο άγχος του θανάτου. Σε κάνει να τα ξεχνάς όλα...

Ωστόσο μια μουντή, μια θροχρή φθινοπωρινή μέρα, καθώς ο γιατρός Κλεμάν έμπαινε στο νοσοκομείο, μια νοσοκόμα τον ζύγωσε και του είπε:

—Η κυρία Λουσι, η προστατευομένη σας, πέθανε σήμερα το πρωί...

Καταλυπημένος ο γιατρός, έτρεξε να συναντήσει τον Μυρζέ, μα δεν τον βρήκε πουθενά. Άφησε ένα σημείωμα στο καφενείο που σήναζε, με την παράκλησι να το στείλουν άμέσως στο σπίτι του και γύρισε στο νοσοκομείο.

Μά εκεί τον περίμενε μια συνταραχτική έκπληξι. Τη στιγμή που έμπαινε στο δωμάτιο της, τρίτης θέσεως, για να δει την άλλη άρρωστη, άκουσε με τρόμο τη φωνή της Λουσι να του λέει:

—Κύριε Κλεμάν! Τί φριχτή νύχτα! Πέθανε η δυστυχική φίλη μου... πέθανε!...

Η νοσοκόμα είχε κάνει λάθος! Το βράδυ ήρθε ο Μυρζέ φορτωμένος λουλούδια. Είχε αλλάξει κατοικία κι' ευτυχώς δεν έλαβε το θλιβερό σημείωμα. Έμεινε κοντά στην άρρωστη ως τα μεσάνυχτα, προσπαθώντας να της δώσει θάρρος.

Από τη μέρα αυτή η Λουσι όλο και χειροτέρευε. Οι γιατροί είχαν πια απελπιστεί. Έτσι ένα βροχερό άπομεσημερο του Νοέμβρη η δυστυχική Λουσι ξεμύλησε σαν πουλάκι, με τ' όνομα του αγαπημένου της στα χείλη.

Ο Μυρζέ, που είχε προειδοποιηθεί, έφτασε εγκαίρως και της έκλεισε τα μάτια. Ύστερα από μια ώρα, στο εκκλησάκι του νοσοκομείου, μπροστά σ' ένα λευκό φέρετρο, γεμάτο τριαντάφυλλα, ένας άνθρωπος στεκόταν άκίνητος, σιωπηλός και δακρυσμένος.

Ήταν ο Άνρυ Μυρζέ που έκλαιγε την αγαπημένη του Λουσι, την πρώτη του αγάπη, την πιο τρυφερή, την πιο άγνη, που πέθανε τόσο τραγικά, για να αποθαναισθ στο μυθιστόρημά του.

Η Λουσι απελπιστηκε. Δεν είχε να της αγοράσει ούτε τα πιο απαραίτητα φάρμακα. Άφησε την άρρωστη να καίγεται από τον πυρετό κι' έτρεξε στους φίλους του. Μποέμ, φτωχοί κι' αυτοί έκαναν ένα έρανο από το ύστερημά τους, μά- ζεψαν 50 φράγκα και του τάσαν. Μ' αυτά ο φτωχός Μυρζέ την έβαλε σε μια κλινική. Την α-

λη μέρα η Λουσι παρά λίγο να πεθόνε από μια φερε αίμόπτυσι. Η κλινική αρνήθηκε να την κρατήσει και ο Μυρζέ αναγκάστηκε να τη μεταφέρει στη «Σωτηρία».

Η ζωή της φτωχής Λουσι στο φθισιατρείο ήταν μαρτυρική.

Μόνη κι' έρημη πάλευε με το θάνατο, λεισμένη σ' ένα δωμάτιο τρίτης θέσεως. Η ζωή της έσβηνε σιγά-σιγά, χωρίς καμμία ελπίδα θεραπείας. Τα λίγα χρήματα που είχε δώσει ο Μυρζέ ως προκαταβολή στο νοσοκομείο, δεν έφταναν για τους υπόλοιπους μήνες. Η Λουσι δεν είχε πεντάρα στη τσέπη της και οι νοσοκόμες, που ήταν μαθημένες στα λοιδωρήματα, την εγκατέλειψαν στο έλεος του Θεού.

Κι' αυτός ακόμη ο Μυρζέ δεν πήγαινε να τη βλέπει συχνά, όπως άλλοτε. Φοβόταν μήπως του ζητήσουν να πληρώσει τους καθυστερημένους λογαριασμούς! Η φτώχη κοπέλλα νομίζοντας πως την εγκατέλειψε, έκλαιγε σπαραχτικά. Δεν ποθούσε πια παρά το θάνατο, νόσθη να τη λυτρώσει από τα φριχτά δάσανα.

Ο Έρνεστ Κλεμάν, ένας εξωτερικός γιατρός του φθισιατρείου που έτυχε να γνωρίζεται με τον Μυρζέ, λυπήθηκε την έρρωστη, που απειλούσαν να τη διώξουν, και πλήρωσε το λογαριασμό. Ο Μυρζέ όμως δεν τόξερε και δεν πήγαινε στο νοσοκομείο.

Ένα απόγευμα, την ώρα που ο γιατρός Κλεμάν έδινε από το νοσοκομείο, συνάντησε στο δρόμο τον Μυρζέ, που κυττούσε μ' αγωνία κάτω από τα παράθυρα, μη τολμώντας να μπει μέσα.

—Τί έγινες τόσο καιρό; τον ρώτησε ο γιατρός. Γιατί χάθηκες;

—Δεν ήθελα να κάνω; στέναζε εκείνος, απελπισμένος. Πως να πάω να τη δω μ' αδειανά τα χέρια; Άν ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένος!

—Δεν πειράζει, είπε ο Κλεμάν. Πήγαινε να τη δες. Η παρούσα του είναι γι' αυτήν η πιο μεγάλη παρηγοριά. Οι λογαριασμοί τακτοποιήθηκαν. Πήγαινε...

Τούβαλε στο χέρι μερικά χρήματα και τον άφησε, με την υπόσχεσι πως θα πήγαινε να την επισκεφθώ.

Ο Μυρζέ έτρεξε άμέσως σ' ένα κατάστημα τροφίμων, έκανε ένα μεγάλο δέμα, αγόρασε μερικά λουλούδια και πήγε στο νοσοκομείο.

Τί χαρά για τη δυστυχισμένη γυναίκα! Έκλαιγε και φιλούσε τα λουλούδια, αντί γι' αυτόν, γιατί δεν ήθελε να τον φιλήσει με τα χείλη της. Κι' όταν εκείνος πήγε να την αγκαλιάσει, η Λουσι τον ικέτευσε:

—Όχι! όχι! Άν μ' αγαπάς, μη μ' αγνίζεις...

Ο Θεός λυπήθηκε τη δυστυχισμένη κοπέλλα και γάλασε τις τελευταίες μέρες της. Στο δωμάτιο της Λουσι έφεραν την άλλη μέρα μια άλλη φυματική. Ήταν κι' αυτή πολύ άρρωστη, αλλά είχε καλούς συγγενείς και τη φρόντιζαν. Μια φίλια θερμή, μια αγάπη που ανάδραζε από την κοινή δυστυχία τις ένωσε. Μιλούσαν για την άτυχη ζωή τους, για τα χαμένα τους όνειρα.

—Ποιός ξέρει, αν εκεί που θα πάμε, δεν θα ναι καλύτερα; έλεγε η νιοφερμένη.

—Μονάχα αν μπορέσουμε να δεχάσουμε, της απαντούσε η άλλη.

—Ω! αυτό είναι το μεγάλο άγχος του θανάτου. Σε κάνει να τα ξεχνάς όλα...

Ωστόσο μια μουντή, μια θροχρή φθινοπωρινή μέρα, καθώς ο γιατρός Κλεμάν έμπαινε στο νοσοκομείο, μια νοσοκόμα τον ζύγωσε και του είπε:

—Η κυρία Λουσι, η προστατευομένη σας, πέθανε σήμερα το πρωί...

Καταλυπημένος ο γιατρός, έτρεξε να συναντήσει τον Μυρζέ, μα δεν τον βρήκε πουθενά. Άφησε ένα σημείωμα στο καφενείο που σήναζε, με την παράκλησι να το στείλουν άμέσως στο σπίτι του και γύρισε στο νοσοκομείο.

Μά εκεί τον περίμενε μια συνταραχτική έκπληξι. Τη στιγμή που έμπαινε στο δωμάτιο της, τρίτης θέσεως, για να δει την άλλη άρρωστη, άκουσε με τρόμο τη φωνή της Λουσι να του λέει:

—Κύριε Κλεμάν! Τί φριχτή νύχτα! Πέθανε η δυστυχική φίλη μου... πέθανε!...

Η νοσοκόμα είχε κάνει λάθος! Το βράδυ ήρθε ο Μυρζέ φορτωμένος λουλούδια. Είχε αλλάξει κατοικία κι' ευτυχώς δεν έλαβε το θλιβερό σημείωμα. Έμεινε κοντά στην άρρωστη ως τα μεσάνυχτα, προσπαθώντας να της δώσει θάρρος.

Από τη μέρα αυτή η Λουσι όλο και χειροτέρευε. Οι γιατροί είχαν πια απελπιστεί. Έτσι ένα βροχερό άπομεσημερο του Νοέμβρη η δυστυχική Λουσι ξεμύλησε σαν πουλάκι, με τ' όνομα του αγαπημένου της στα χείλη.

Ο Μυρζέ, που είχε προειδοποιηθεί, έφτασε εγκαίρως και της έκλεισε τα μάτια. Ύστερα από μια ώρα, στο εκκλησάκι του νοσοκομείου, μπροστά σ' ένα λευκό φέρετρο, γεμάτο τριαντάφυλλα, ένας άνθρωπος στεκόταν άκίνητος, σιωπηλός και δακρυσμένος.

Ήταν ο Άνρυ Μυρζέ που έκλαιγε την αγαπημένη του Λουσι, την πρώτη του αγάπη, την πιο τρυφερή, την πιο άγνη, που πέθανε τόσο τραγικά, για να αποθαναισθ στο μυθιστόρημά του.

Η Λουσι απελπιστηκε. Δεν είχε να της αγοράσει ούτε τα πιο απαραίτητα φάρμακα. Άφησε την άρρωστη να καίγεται από τον πυρετό κι' έτρεξε στους φίλους του. Μποέμ, φτωχοί κι' αυτοί έκαναν ένα έρανο από το ύστερημά τους, μά- ζεψαν 50 φράγκα και του τάσαν. Μ' αυτά ο φτωχός Μυρζέ την έβαλε σε μια κλινική. Την α-

λη μέρα η Λουσι παρά λίγο να πεθόνε από μια φερε αίμόπτυσι. Η κλινική αρνήθηκε να την κρατήσει και ο Μυρζέ αναγκάστηκε να τη μεταφέρει στη «Σωτηρία».

Η ζωή της φτωχής Λουσι στο φθισιατρείο ήταν μαρτυρική.

Μόνη κι' έρημη πάλευε με το θάνατο, λεισμένη σ' ένα δωμάτιο τρίτης θέσεως. Η ζωή της έσβηνε σιγά-σιγά, χωρίς καμμία ελπίδα θεραπείας. Τα λίγα χρήματα που είχε δώσει ο Μυρζέ ως προκαταβολή στο νοσοκομείο, δεν έφταναν για τους υπόλοιπους μήνες. Η Λουσι δεν είχε πεντάρα στη τσέπη της και οι νοσοκόμες, που ήταν μαθημένες στα λοιδωρήματα, την εγκατέλειψαν στο έλεος του Θεού.

Κι' αυτός ακόμη ο Μυρζέ δεν πήγαινε να τη βλέπει συχνά, όπως άλλοτε. Φοβόταν μήπως του ζητήσουν να πληρώσει τους καθυστερημένους λογαριασμούς! Η φτώχη κοπέλλα νομίζοντας πως την εγκατέλειψε, έκλαιγε σπαραχτικά. Δεν ποθούσε πια παρά το θάνατο, νόσθη να τη λυτρώσει από τα φριχτά δάσανα.

Ο Έρνεστ Κλεμάν, ένας εξωτερικός γιατρός του φθισιατρείου που έτυχε να γνωρίζεται με τον Μυρζέ, λυπήθηκε την έρρωστη, που απειλούσαν να τη διώξουν, και πλήρωσε το λογαριασμό. Ο Μυρζέ όμως δεν τόξερε και δεν πήγαινε στο νοσοκομείο.

Ένα απόγευμα, την ώρα που ο γιατρός Κλεμάν έδινε από το νοσοκομείο, συνάντησε στο δρόμο τον Μυρζέ, που κυττούσε μ' αγωνία κάτω από τα παράθυρα, μη τολμώντας να μπει μέσα.

—Τί έγινες τόσο καιρό; τον ρώτησε ο γιατρός. Γιατί χάθηκες;

—Δεν ήθελα να κάνω; στέναζε εκείνος, απελπισμένος. Πως να πάω να τη δω μ' αδειανά τα χέρια; Άν ήξερες πόσο είμαι δυστυχισμένος!

—Δεν πειράζει, είπε ο Κλεμάν. Πήγαινε να τη δες. Η παρούσα του είναι γι' αυτήν η πιο μεγάλη παρηγοριά. Οι λογαριασμοί τακτοποιήθηκαν. Πήγαινε...

Τούβαλε στο χέρι μερικά χρήματα και τον άφησε, με την υπόσχεσι πως θα πήγαινε να την επισκεφθώ.

Ο Μυρζέ έτρεξε άμέσως σ' ένα κατάστημα τροφίμων, έκανε ένα μεγάλο δέμα, αγόρασε μερικά λουλούδια και πήγε στο νοσοκομείο.

Τί χαρά για τη δυστυχισμένη γυναίκα! Έκλαιγε και φιλούσε τα λουλούδια, αντί γι' αυτόν, γιατί δεν ήθελε να τον φιλήσει με τα χείλη της. Κι' όταν εκείνος πήγε να την αγκαλιάσει, η Λουσι τον ικέτευσε:

—Όχι! όχι! Άν μ' αγαπάς, μη μ' αγνίζεις...

Ο Θεός λυπήθηκε τη δυστυχισμένη κοπέλλα και γάλασε τις τελευταίες μέρες της. Στο δωμάτιο της Λουσι έφεραν την άλλη μέρα μια άλλη φυματική. Ήταν κι' αυτή πολύ άρρωστη, αλλά είχε καλούς συγγενείς και τη φρόντιζαν. Μια φίλια θερμή, μια αγάπη που ανάδραζε από την κοινή δυστυχία τις ένωσε. Μιλούσαν για την άτυχη ζωή τους, για τα χαμένα τους όνειρα.

—Ποιός ξέρει, αν εκεί που θα πάμε, δεν θα ναι καλύτερα; έλεγε η νιοφερμένη.

—Μονάχα αν μπορέσουμε να δεχάσουμε, της απαντούσε η άλλη.

—Ω! αυτό είναι το μεγάλο άγχος του θανάτου. Σε κάνει να τα ξεχνάς όλα...

Ωστόσο μια μουντή, μια θροχρή φθινοπωρινή μέρα, καθώς ο γιατρός Κλεμάν έμπαινε στο νοσοκομείο, μια νοσοκόμα τον ζύγωσε και του είπε:

—

ΟΤΑΝ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΞΕΡΗ...

Ο ΖΑΝ ΝΤΕΒΙΝΙΕ πήγαινε εκείνο το βράδυ στο σπίτι του, βασιτισμένο από τρυφερότητα. "Τότερα από πέντε χρόνια πιστής συζυγικής ζωής, θά άπατούσε, εκείνο το βράδυ, τη γυναίκα του, με την Τίτα Σαμπέρο, μιά οικογενειακή τους φίλη. "Η Τίτα ήταν μιά γυναίκα τριάντα χρόνων, άρκετα όμορφη, οικονομικά ανεξάρτητη. Άλλά δυστροπή κι' εγωίστρια πάντα, δεν τ'α κατάφερε να βρή ένα νέο του γούστου της. Κανείς δεν της άρεσε. Από φόβο κατόπιν πως θά έμενε στο τέλος γεροντοκόρη, δέ δίστασε να ανταποκριθί στον επιπόλαιο, αλλά άρκετα ζωηρό έρωτα του Ζάν Ντεβινιέ, που ήταν ο άντρας της φίλης της. «Στο κάτω-κάτω, σκέφτηκε, γιατί να τον έχω αυτή κι' όχι εγώ; Οι παντρεμένοι είναι οι καλύτεροι άντρες! Είναι οι πιο δοκιμασμένοι...». Γι' αυτό, τουδωσε ραντεβού, εκείνο το βράδυ, στο διαμέρισμά της. "Ο Ζάν θάπορευε μαζί με τη γυναίκα του την κανονική ώρα και, κατά τις εννιάμισή, θά προσφαιζόταν πως είχε να συναντηθί μ' ένα φίλο του και θάφαινε. "Η ιδέα πως ή παράξενη αυτή κοπέλλα τον άγαπούσε, έπρεπε να τον κάνει ευτυχισμένο. Κι' όμως ή σκέψη πως θάβλεγε ψέμματα στη γυναίκα του, γιά να τρέξει στην άγκαλιά μιας άλλης, τον έκανε να νοιώθι ένα βάρος στη συνείδησή του. "Αγαπούσε τη γυναίκα του και δεν ήθελε να την άπατήση, αλλά του άρεσε και ή Τίτα. Δεν ήξερε πως, στο έρωτικό παιχνίδι, κατακτητής δεν είναι ο άντρας, αλλά ή γυναίκα. Και ή Τίτα ήταν μιά γυναίκα επικίνδυνη.

Η Λουίζα Ντεβινιέ έβριζε μιά τελευταία

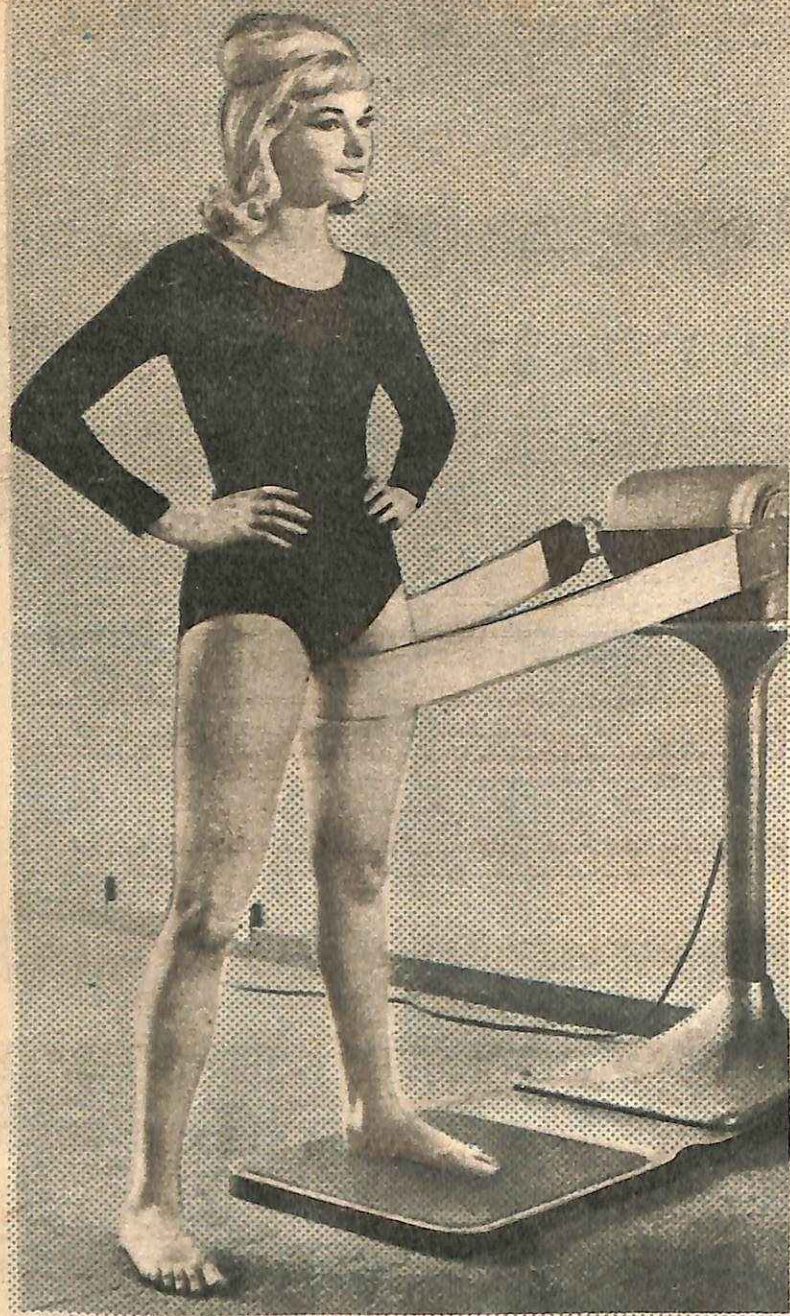
ματιά στο κομψό σαλονάκι της. Τόχε στολίσει εκείνο το βράδυ με έξαιρετικό γούστο. Μύρισε τ'α ωραία λουλούδια, που είχε τοποθετήσει με χάρι στα βάζα, κυτάχτηκε στον καθρέφτη κι' έμεινε άπόλυτα ευχαριστημένη. Το φόρεμα της πήγαινε θαυμάσια στο πρόσωπο και στα καλοχτενισμένα μαλλιά της. "Ξαφνικά άκουσε τ'α γνώριμα βήματα του συζύγου της και σκίρτησε από χαρά. "Εκλεισε γρήγορα την πόρτα του σαλονιού, έτρεξε στο χώλ και τον υποδέχτηκε μ' ένα τρυφερό άγκάλιασμα. "Ο Ζάν, άν και είδε πως ή γυναίκα του ήταν πολύ φιλάρεσκη και εγκάρδια εκείνο το βράδυ, δεν της είπε τίποτα. Στενοχωριόταν μονάχα, που ήταν υποχρεωμένος να της πλς πως, σε λίγο, θά την άφηνε μόνη. "Ο Ζάν, κατά βάθος, ήταν ένας άντρας διστακτικός. Προτιμούσε πάντα να παίρνι μιάν άπόφασι την τελευταία στιγμή. "Η Λουίζα, που ήταν μιά γελαστή, μιά άνοιχτόκαρδη γυναίκα, άρχισε να του μιλάει στο τραπέζι εύθυμα και να του μεταδίδι το κέφι της. — Πιές, τούπε, γεμίζοντας κρασί το ποτήρι του. "Απόψε μπορούμε να πιούμε λίγο παραπάνω!... "Ο Ζάν δεν καταλάβαινε γιατί ή γυναίκα του ήταν εκείνο το βράδυ τόσο εύθυμη. "Εκείνο που πρόσεξε, ήταν τ'α κόκκινα χείλη της, ή λάμψη των ματιών της και ή φρεσκάδα του προσώπου της. "Σίγουρα, σκέφθηκε, ή Λουίζα δέ συγκρίνεται με την Τίτα.

Τό φιλότιμό του κολακεύτηκε, κι' έκανε τη σκέψη: «Γιά να μ' αγαπούν δυο γυναίκες, που κάθε μιά έχει και την ιδιαιτεση όμορφιάς της, φαίνεται πως κάτι άξίζω...». Μετά το φαγητό, ή Λουίζα παρακάλεσε τον άντρα της να περάσουν στο σαλονάκι να πάρουν τον καφέ τους. "Ο Ζάν την άκολούθησε, μ'α μόλις έφτασε στο κατώφλι, άπόμεινε εκπληκτός. Τό σαλονάκι ήταν στολισμένο με λουλούδια. Πάνω στο τραπέζακι ήταν μιά παγωνέρα μ' ένα μπουκάλι σαμπάνια και διάφορα φρούτα. — Μ'α τί συμβαίνει άπόψε; ρώτησε ο Ζάν μ' άνοιχτό στόμα. — Τό ξέχασες, λοιπόν, αγαπητέ μου; Σήμερα είναι ή επέτειος των γάμων μας! Σήμερα άκριβώς, κλείνουν πέντε χρόνια ευτυχίας γιά μένα, χρυσέ μου! Και την ευτυχία αυτή τη χρωστάω σε σένα... Σκέφθηκε, λοιπόν, να γιορτάσουμε αυτή την επέτειο μόνοι μας, ο ένας κοντά στον άλλο... "Η Λουίζα άπλωσε με λαχτάρα τ'α χέρια της, πήρε τό Ζάν στην άγκαλιά της και τον φίλησε με πάθος στο στόμα. "Εκείνος ανταποκρίθηκε στο φιλή της συγκινημένος και κάπως άρρηχαινος, γιατί είχε ξεχάσει την επέτειο των γάμων τους. "Η Λουίζα τον έβαλε να καθήση κοντά της, γέμισε ένα ποτήρι με σαμπάνια, ήπιε λίγο κι' ύστερα πρόσφερε τό υπόλοιπο στον άντρα της, ψιθυρίζοντας: — Είθε νάμαστε πάντα ευτυχισμένοι... Τή στιγμή εκείνη ο Ζάν συλλογίστηκε πως

ή Τίτα τον περίμενε. Τί περίεργο όμως! Δεν είχε τη δύναμι να άποσπασθί από τη γλυκειά γοητεία της γυναίκας του. "Η χαρά, που δοκίμαζε ή Λουίζα, την έκανε να φαίνεται ακόμα πιο όμορφη, ακόμα πιο επιθυμητή. "Ο Ζάν ένοιωσε τις τρυφερές του να τον ζώνουν σ'α φιλία. «Θάταν ίεροσυλία, θάταν έγκλημα, σκέφθηκε, να άπατήσω άπόψε τη γυναίκα μου». Και, ξαφνικά, εκεί που έπινε από τό ποτήρι της σαμπάνιας, όπου ή Λουίζα είχε βρέξει τ'α χείλη της, ο Ζάν πήρε την όριστική άπόφασι: «Δε θά πάω άπόψε στην Τίτα», συλλογίστηκε. "Αγκάλιασε, λοιπόν, τρυφερά τη γυναίκα του και της είπε: — Σ' ευχαριστώ γιά την όμορφη έκπληξι, που μου έκανες, αγαπημένη μου. Και να με συγχωρή, γιατί δε θυμήθηκα πως είναι σήμερα ή επέτειος των γάμων μας κι' έδωσα σ' ένα φίλο ραντεβού να συναντηθούμε μετά τό φαγητό. — Θ'α μ' άφίσης, λοιπόν, μόνη μου; ρώτησε ή Λουίζα, ταραγμένη. — "Οχι... αλλά μού είναι δυσάρεστο να ξέρω πως με περιμένουν, όταν δεν πρόκειται να πάω... — Δε θά μπορούσες να τηλεφωνήσης; — Αυτό άκριβώς θά κάνω... Σηκώθηκε και πήγε στο γραφείο του. "Η Λουίζα, λίγο χαλαρή, τράβηξε ένα επισκεπτήριο από τό κορσάκι της, ενώ ο Ζάν ήττούσε να βεβαιωθί άν τό νοίμερο, που είχε πάρει ήταν ο αριθμός 540-650. Τήν ίδια στιγμή, ή Λουίζα Ντεβινιέ ένοιωσε

τό στήθος της ν' ανεβοκατεβαίνει. "Εβριζε μ'α ματιά στην κάστα και ψιθύρισε: — «Τίτα Σαμπέρο, 220 λεωφόρος Σαρλερουά, αριθ. τηλεφ. 540-650». "Ότε δεν είχε γελαστή! "Εδώ και κάμποσο καιρό, ή Λουίζα ύποπτευόταν πως ο άντρας της δεν ήταν άδιάφορος στα θέληγτρα της Τίτας, που της έκανε τη φίλη. Και τώρα βεβαιώθηκε πως, εκείνο το βράδυ, πέρασε από ένα πολύ σοβαρό κίνδυνο να νικήθι από την αντίπαλό της... Και ή συναίσθησι του κινδύνου αυτού, την έκανε να πλησιάζι το άθρόνβα, γιά να κρυφακούση έξω από την πόρτα του γραφείου. "Η φωνή του συζύγου της άκουγόταν πνιχτή, συγκινημένη. Δε μπορούσε να καταλάβι τί έλεγε ο Ζάν. "Από τόνο όμως της φωνής του, που όλοένα ύψωνόταν, μάντευσε πως ο σύζυγός της θ' άκουγε λόγια έρωτικά και προσβλητικά. "Η Λουίζα χαμογέλασε ικανοποιημένη. Σαν άβάλε τό επισκεπτήριο στο στήθος της και τραβήχτηκε άθρόνβα στο σαλόνι. "Όταν ο άντρας της γύρισε, τον ρώτησε: — Τ'α κανόνισες; — Ναι, με μεγάλο κόπο, άπάντησε εκείνος με στενοχώρια. "Τ'αρχουν μερικά άνθρωποι, που δεν έχουν διάλοιο κατανόηση... Καί, γεμίζοντας τό ποτήρι του με μιά γενναία κίνηση, πρόσθεσε: — Δεν πάει να θυμώση! Λίγο με νοιάζει!... "Η Λουίζα έβριζε τ'α χείλη της γιά να κούνη ένα θοισαμβεντικό χαμόγελο. "Τότερα άπλωσε τρυφερά τ'α χέρια της γύρω από τό λαιμό του άντρα της, κούλησε τ'α χείλη της στα δικά του και μουρμούρισε:

— Σ' αγαπώ, Ζάν... Τό μακρόσυρτο αυτό φιλή ήταν όρμητικό και παρόρροο. "Η Λουίζα είχε ξανακατακτήσει τον άντρα της με τον πιο θαυμάσιο τρόπο. — "Α! Είμαι άσυνγώητος, είπε τέλος εκείνος, ξέχασα την επέτειο των γάμων μας. "Αν τό θυμόμουν, θά σούφερα ένα ωραίο δώρο. Δεν πειράζει όμως. Θά σου τό φέρω αύριο... "Η Λουίζα σφίχτηκε ακόμα πιο πολύ στην άγκαλιά του και τούπε, μισοκλείνοντας τ'α μάτια της: — "Απόψε μούκανες τό καλύτερο δώρο, αγαπημένη μου! "Ήταν τό μόνο δώρο, που μ' ευχαρίστησε και μουδωσε τη γαλήνη και την ευτυχία... — Τί θέλεις να πής; φώναξε εκείνος με άπορία. "Η Λουίζα έβγαλε τό επισκεπτήριο από τον κόρφο της, τούδωσε στον άντρα της και τούπε: — Σκέψι το με τ'α ίδια σου τ'α χέρια και ξέχασε αυτό τον άριθμό του τηλεφώνου. "Εκρυψε κατόπιν τό κεφάλι της στην άγκαλιά του και πρόσθεσε: — Σ' αγαπώ! Και μιά γυναίκα δε θά σ' άγαπήση ποτέ σαν κι' εμένα... — Λουίζα! Σε παρακαλώ, άκουσέ με... — "Οχι! "Οχι! Τόν διέκοψε. Μή μού δίνης εξηγήσεις. Σφίξε με μονάχα στην άγκαλιά σου και φίλησέ με...

Από συσκευές μασάζ. Δεξιά: Για την περιφέρεια και τους μύες. Αριστερά: Μπορεί να χρησιμοποιηθεί για οποιοδήποτε μέρος του σώματος: μέρους, μέση, ώμους.

ΑΠΟ όλα τα φυσιοθεραπευτικά μέσα, το μασάζ είναι το πιο παλιό και το πιο αποτελεσματικό. Το βρίσκουμε στις τοιχογραφίες της αρχαίας Αιγύπτου. Κι είναι αξιοσημείωτο ότι όλα τα νεώτερα θεραπευτικά μέσα —ήλεκτρισμός, διαθερμία, υπεριώδεις και υπέρυθρες ακτίνες— δε μπόρεσαν να το εκθρονίσουν.

Το δέρμα είναι πράγματι ένα όργανο υπερευαίσθητο και που βρίσκεται σε άμεση σχέση με το νευρικό σύστημα. Μαλάσσοντας το δέρμα, επιδρούμε στο νευροφυτικό σύστημα και συνεπώς σ' όλα τα όργανα.

Τα κυριότερα αποτελέσματα που έχει το μασάζ είναι:

Καταπραίνει και εξαφανίζει τον πόνο.

Διεγείρει τις όρμονικές λειτουργίες.

Ζωηρεύει και επιταχύνει την κυκλοφορία του αίματος.

Συντελεί στην αρμονική κατανομή των υγρών του σώματος.

Διαλύει τα λίπη και καταπολεμάει το πάχος.

Αλλά το μασάζ είναι επίσης ένα από τα καλύτερα και αποτελεσματικότερα μέσα για να διατη-

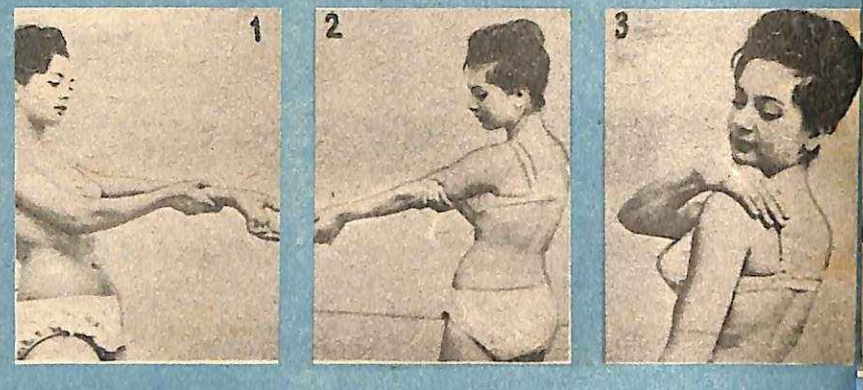
ρήσουμε τη νεανικότητα και την ελαστικότητα του δέρματος. Είναι, λοιπόν, αληθινό έλιξήριο νεότητας και ομορφιάς.

Είναι πλέον να νομίζετε ότι το μασάζ απαιτεί χρόνο και χρήμα. Εκτός από ώριμες ειδικές περιπτώσεις, μπορείτε να το κάμετε μόνη σας. Με λίγη προσοχή, είναι δυνατόν να επιτύχετε άριστα αποτελέσματα.

Αλλά προτού σ' υποδείξω τον τρόπο, είναι απαραίτητο να σ' μιλήσω για μερικά άλλα πράγματα.

Διάρκεια του μασάζ: Πολλές γυναίκες πιστεύουν ότι μόνο ένα παρατεταμένο μασάζ αποδίδει καλά αποτελέσματα. Λάθος. Δε θα χρειαστεί περισσότερο από μισή ώρα για να κάμετε ένα καλό μασάζ σ' ολόκληρο το σώμα σας.

Συχνότητα του μασάζ: Δύο ως τρεις φορές την εβδομάδα είναι αρκετές. Στην ανάγκη, μία μόνον. Μην κάνετε επιπόλαια μασάζ και στα πεταχτά. Είναι προτιμώτερο να διαθέσετε γι' αυτό το σκοπό μία ημέρα που έχετε κάπως περισσότερο καιρό στη διάθεσή σας.

ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ

Η σειρά που θ' ακολουθήσετε: Θ' αρχίσετε από τις άκρες των ποδιών, θα προχωρήσετε στις κνήμες και τους μηρούς και θα φθάσετε ως την κοιλιά. Από εκεί θα περάσετε στα χέρια και θα τελειώσετε μ' ένα μασάζ της πλάτης και του τραχήλου. Η σειρά αυτή έχει ένδεικτική μόνον αξία. Ακολουθώντας την, θα κερδίσετε χρόνο. Μπορείτε, όμως, ν' ακολουθήσετε και οποιοδήποτε άλλον.

Μέσα: Τα μέσα που διαθέτετε για το μασάζ είναι τα χέρια σας. Το μασάζ γίνεται σ' ολόκληρο το σώμα με στεγνά χέρια, που θα τα πονδράτε με α-φθονο τάλκ. Μόνον για το πρόσωπο θα χρησιμοποιήσετε ειδικές κρέμες.

Θα βρῆτε, ἐξ ἄλλου, στὸ ἐμπόριο διάφορα ὄργανα γιὰ τὸ μασάζ, ἀπὸ τὰ ἀπλὰ τρίχυνα γάντια ὡς τὶς ἐιδικὲς συσκευὲς γιὰ τὴν πλάτη, τοὺς μηροὺς κλπ. Θ' ἀκολουθήσετε πιστὰ τὶς δδηγίες πού συνοδεύουν αὐτὰ τὰ ὄργανα. Σὲ καμμιὰ περίπτωσι δὲν

πρέπει ν' αὐτοσχεδιάζετε, γιὰτὶ τὸ μασάζ, ἂν δὲν προσέξετε, ἀντὶ γιὰ καλὸ μπορεῖ νὰ σ' ἀντικαταστήσει.

Ἄς δοῦμε τώρα πῶς θὰ κάμετε τὸ μασάζ στὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος.

1) Πῆχες τῶν χειρῶν.
Ἐκτείνετε τὸ ἀριστερὸ χέρι πρὸς τὰ ἔμπροσ, μὲ ἐλαφρὴ κλίσι πρὸς τὰ μέσα. Θὰ πιάσετε σφιχτὰ τὸν καρπὸ τοῦ μὲ τὸ δεξιὸ σας χέρι καὶ θ' ἀνεβῆτε ὡς τὸν ἀγκῶνα. Θὰ κάνετε ταυτόχρονα μὲ τὸ ἀριστερὸ σας χέρι μίαν περιστροφικὴ κίνησι, σὲ τρόπο πού νὰ φέρνεται τὴν παλάμη πρὸς τὰ ἔξω. Τὸ ἴδιο θὰ κάμετε καὶ γιὰ τὸ δεξιὸ σας χέρι. (εἰκ. 1).

2) Μπράτσα.
Ἡ κίνησις εἶναι κι' ἐδῶ ἡ ἴδια. Θὰ πιάσετε τὸ ἀριστερὸ σας χέρι μὲ τὸ δεξιὸ καὶ θ' ἀνεβῆτε ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα πρὸς τὸ ὦμο. Θὰ κάνετε ταυτόχρονα μίαν περιστροφικὴ κίνησι μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι (εἰκ. 2).

3) Ὄμοι.
Τὸ ἀριστερὸ χέρι πεσμένο πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀδρανές. Θὰ φέρετε τὸ δεξιὸ χέρι μὲ ἀπλωμένη τὴν παλάμη στὸν ἀριστερὸ ὦμο, ὅσο μπορεῖτε πιὸ πολὺ πρὸς τὰ πίσω. Τὸ μασάζ θὰ γίνῃ κατὰ τὴν ἀκόλουθι διέθυσιν: ἀπὸ τὴ σπονδυλικὴ στήλη πρὸς τὰ ἔξω καὶ ἐπάνω (εἰκ. 3). Ἡ πίεσι πρέπει νὰ εἶναι πολὺ δυνατὴ. Μπορεῖτε νὰ κάνετε ἐπίσης μικρὲς κυκλικὲς κινήσεις. Μὲ παρόμοιο τρόπο θὰ γίνῃ καὶ τὸ μασάζ τοῦ δεξιοῦ ὤμου.

4) Τράχηλος.
Ἡ κίνησις θὰ εἶναι ἐδῶ ἀντίστροφῃ, δηλαδὴ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω (εἰκ. 4).

5) Θώραξ.
Ὅρθι στάσις. Διάστασις τῶν ποδῶν. Τὸ σῶμα μὲ ἐλαφρὴ κλίσι πρὸς τὰ ἔμπροσ. Θὰ ἀνασηκώσετε τὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ θὰ τὸ ἀκουμπήσετε στὸ κεφάλι σας. Θὰ κάμετε κατόπιν μὲ τὸ δεξιὸ σας χέρι ἓνα μασάζ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ θώρακος, προχωρώντας ἀπὸ τὴ μασχάλη πρὸς τὰ ἱσχία (εἰκ. 5). Κι' ἐδῶ ἐπίσης μπορεῖτε νὰ κάμετε πολὺ μικρὲς κυκλικὲς κινήσεις. Μὲ παρόμοιο τρόπο θὰ γίνῃ καὶ τὸ μασάζ τοῦ δεξιοῦ μέρους τοῦ θώρακος.

6) Ἡλιακὸ πλέγμα.
Θὰ βάλετε τὰ δύο σας χέρια τὸ ἓνα πᾶνω ἀπὸ τὸ ἄλλο στὴν περιοχὴ τοῦ ἡλιακοῦ πλεγματος,

ἐλιξήριο νεότητος καὶ ὀμορφιάς

δηλαδὴ μεταξὺ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τῆς κοιλιάς καὶ τοῦ κατωτέρου τοῦ στομάχου καὶ θ' ἀρχίσετε νὰ τὰ κινήτε κυκλικά κατ' ἀντίθετη διέθυσιν τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο (τὸ ἓνα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο πρὸς τὰ ἀριστερά). Ἡ κίνησις πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλαφρη καὶ πολὺ γρήγορη (εἰκ. 6). Τὸ μασάζ αὐτὸ ἔχει ἡρεμιστικὴ ἐπίδρασι.

7) Ἰσχία.
Ἀφοῦ γείρετε ἐλαφρὰ τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσ θὰ βάλετε τὰ δύο σας χέρια μὲ ἀπλωμένες τὶς παλάμες στὴν ὀσφυακὴ χώρα καὶ θὰ ἐκτελέσετε τὸ μασάζ πρῶτα ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω κι' ἔπειτα ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω (εἰκ. 7). Τὸ μασάζ πρέπει νὰ γίνετα ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ψηλά.

8) Γαστροκνήμιο.
Καθῆστε στὴν ἄκρη μιᾶς καρέκλας καὶ λυγίστε τὸ ἓνα πόδι, ἀνεδύοντας τὸ γόνατο πρὸς τὸ στήθος. Θὰ πιάσετε τότε τὸν ἀστράγαλο καὶ μὲ τὰ δύο σας χέρια καὶ θ' ἀνεβῆτε ἀργὰ πρὸς τὰ πάνω σφίγγοντας δυνατὰ (εἰκ. 8). Τὸ ἴδιο θὰ γίνῃ καὶ γιὰ τὸ ἄλλο πόδι.

9) Μηροί.
Στὴν ἴδια θέσι ὅπως καὶ προηγουμένως, ἀλλὰ θὰ καθίσετε πιὸ βαθεῖα στὴν καρέκλα. Θὰ πιάσετε μὲ τὰ δύο σας χέρια τὸ μηρὸν, ἀμέσως ἔπειτα ἀπὸ τὸ γόνατο καὶ θ' ἀνεβῆτε πρὸς τὰ πάνω (εἰκ. 9).

Μὲ τὶς ἐνῆα αὐτὲς κινήσεις θὰ κάμετε ἓνα πλήρες μασάζ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας.

ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ:
Τὸ μασάζ δὲν ἀδυνατίζει στὴν κυριολεξία. Ἀλλ' ἀναπλάσσει τὸ σῶμα καὶ συντελεῖ στὴ διάλυσι τοῦ λίπους πού συγκεντρώνεται σ' ὠρισμένες περιοχές. Μ' ἓνα καλὸ καὶ τακτικὸ μασάζ, μπορεῖτε νὰ προλάβετε τὴ συγκέντρωσι αὐτοῦ τοῦ λίπους. Ἄν, ὅμως, τὸ λίπος ἔχῃ συγκεντρωθῇ πιά, τότε πρέπει νὰ καταφύγετε σ' ἓνα εἰδικό. Ἀλλὰ μὴν περιμένετε ἄμεσα καὶ κεραυνοβόλα ἀποτελέσματα. Στὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ κάνετε μασάζ καθε μέρα. Θὰ τὸ περιορίσετε κατόπιν σὲ τρεῖς φορές τὴν εβδομάδα, γιὰ νὰ καταλήξετε σὲ δύο. Ἡ κοῦρα αὕτη, ὅταν συνεχισθῇ ἐπὶ πολλὰς ἐβδομάδες, μπορεῖ νὰ σ' ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ περιττὰ λίπη.

Τὸ μασάζ εἶναι ἐξαιρετὸ ἐπίσης ἐναντίον τῆς κυτταρίτιδος. Εἶναι ἐλάχιστες οἱ γυναῖκες κάποιαις ἡλικίας πού δὲν παραπονοῦνται ὅτι πάσχουν ἀπὸ κυττα-

Πῶς θὰ ἐκτελέσετε τὶς διαφορὲς κινήσεις
ρίτιδα. Ἡ κυτταρίτις εἶναι μίᾳ ἀσθένεια τοῦ αἵματος μας. Ἐμφανίζεται κυρίως στοὺς ἀστράγλους, στὶς κνήμες, στοὺς μηροὺς, στοὺς γλουτοὺς, στὰ μπράτσα καὶ στὸν τράχηλο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αὐστη-

ρή δίαιτα, ἀριστα ἀποτελέσματα ἀποδίδει ἐναντίον τῆς κυτταρίτιδος καὶ τὸ μασάζ. Ἄν δὲ μπόρῃτε νὰ καταφύγετε σ' ἓνα εἰδικό, θὰ προμηθευθῇτε μίᾳ ἀπὸ τὶς ἐιδικὲς συσκευὲς πού υπάρχουν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ στὸ ἐμπόριο καὶ πού ἡ χρῆσις τους εἶναι πολὺ εύκολη.

σὰς προληπτικά. Ἔτσι, δὲ θὰ βρεθῇτε στὴν ἀνάγκη νὰ καταπολεμήσετε κατόπιν τὴν κυτταρίτιδα.

ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
Ἄς ἐρῶμεν τώρα στὸ μασάζ τοῦ προσώπου.

Οἱ πολὺ νέες μπορεῖ νὰ περιορισθῶν σ' ἓνα μασάζ τὴν ἐβδομάδα. Γιὰ τὶς κάπως μεγαλύτερες θὰ χρειαστοῦν 2—3 μασάζ τὴν ἐβδομάδα. Κάθε πρόσωπο, ὅλωςτε, ἔχει τὰ ἰδιαίτερα προβλήματα του, πού θὰ σ' ἀσθενήσουν στὸ τί πρέπει νὰ κάνετε.

Τὸ μασάζ τοῦ προσώπου εἶναι δύο εἰδῶν.

Τὸ πρῶτο ἀποβλέπει στὴν ἀναζωογόνησι τοῦ προσώπου καὶ στὴ διατήρησι τῆς φρεσκάδας καὶ τῆς νεανικότητός του. Εἶναι ἓνα μασάζ προληπτικό. Τὸ δεύτερο ἀποβλέπει στὴ διόρθωσι ὠρισμένων ἀτελειῶν. Στὴν περίπτωσι αὕτη, εἶναι καλὸ νὰ συμβουλευθῇτε ἓνα εἰδικό.

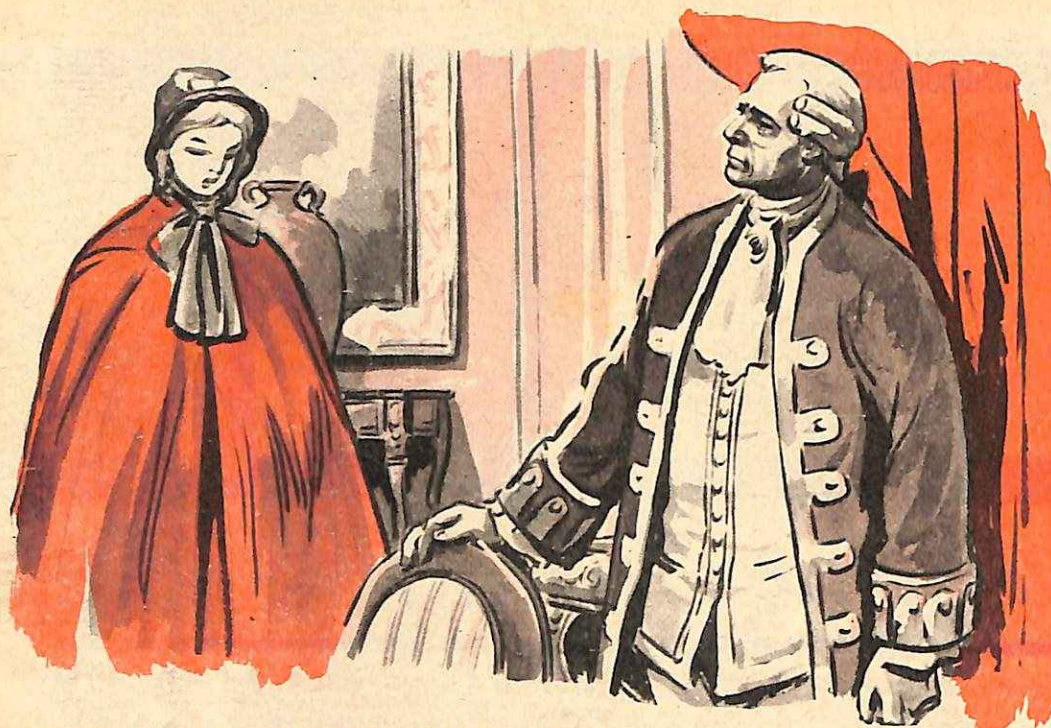
Ἀλλὰ πῶς πρέπει νὰ γίνετα τὸ μασάζ τοῦ προσώπου;

α) Γιὰ νὰ στρογγυλέψετε τὸ περίγραμμά του. Θὰ κάμετε ἓνα μασάζ μὲ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω (εἰκ. 11).

β) Γιὰ νὰ ἐξαφανίσετε τὶς ὀριζόντιες ρυτίδες τοῦ μετώπου. Θὰ βάλετε τὸ δακτύλι καὶ τὸ μέσο δακτύλο καὶ τῶν δύο χειρῶν στὴ ρίζα τῆς μύτης καὶ θὰ κάμετε ἓνα μασάζ πρὸς τὰ ἔξω (εἰκ. 12).

γ) Γιὰ τὴ νεανικότητα τοῦ λαιμοῦ. Θὰ γίνῃ μὲ τὶς παλάμες τῶν χειρῶν, ἀπὸ τὸ σαγόνι πρὸς τὰ κάτω (εἰκ. 13).

— Αυτή τη φορά, κόρη μου, δε θα μπορέσεις πια να μου ξεφύγεις! της είπε ο πατέρας της.

— ΚΟΡΗ ΜΟΥ, είπε ο Ζοσλέν, ο σύμβουλος-γιατρός του βασιλιά, τώρα που πέθανε η μητέρα σου, δε μπορεί πια να γίνει λόγος για τους άρραβώνες σου.

— Μά, πατέρα μου, είπε η Μαργκό χλωμιάζοντας, έχω δώσει το λόγο μου στον μαρκήσιο ντε Ζουσσάκ! Τό ξέρετε πώς αγαπιόμαστε! — Ορκιστήκαμε αιώνια πίστι ο ένας στον άλλο, στα εμπόδια κι αν μιάς τύχουν!

— Τί μου λές!... Δεν σε ήξερα για τόσο ελαφρομυαλή! Με ρώτησε έμένα πριν ορκιστής αυτές τις κουταμάρες στο μαρκήσιο; Λόγια του αέρος, κόρη μου! Στο μοναστήρι που θα σε κλείσω, μπορείς να μείνεις πιστή στον καιρό θέλεις στον καλό σου!...

Και πραγματικά ο σκληροκαρδός πατέρας έκανε ό,τι είπε. Έτσι άρχισαν ένα σωρό περιπέτειες για τη δυστυχισμένη τη Μαργκό.

Είπε πρώτα να την κλείνουν στο μοναστήρι Παντεμόν. Μά οι καλόγριες δεν θέλησαν να τη κρατήσουν, γιατί ο κ. ντε Ζουσσάκ με το σπαθί στο χέρι πολιορκούσε απ' το πρωί ως το βράδυ τα κάγκελλα της πόρτας τους. Έπειτα την έκλεισαν στη μονή της Μιζερκορντ. Εκεί ο μαρκήσιος της έστειλε ένα ραβασάκι μ' ένα τρελλοκόρο,το, πράγμα που έκανε έξω φρενών τον κ. Ζοσλέν.

Τέλος, η όμορφη μικρούλα μαντρώθηκε με τις Ούρσουλινες της όδοι Ζαϊντ-Αβουά, σ' ένα πένθιμο και κρύο μοναστήρι. Εκεί, η Μαργκό παρηγοριόταν βλέποντας από το περιβόλι τον κ. ντε Ζουσσάκ κρεμασμένο στο παρθένο της γειτονικής σοφίτας να κάνει σαν τρελλός για την άγαστή της.

Υστερα όμως ήρθε η τρομερή επιδημία της ευλογίας, που δεν λογαριάζει ούτε μοναστήρια ούτε τίποτα, κι' η Μαργκό έπεσε άρρωστη βαρεία. Ο πατέρας της τότε την πήρε στο σπίτι του, για να τη γιάτρευη. Δεν ήθελε το θάνατο του κοριτσιού της, παρά μονάχα το θάνατο της καρδιάς της.

Μά εκεί πέρα στην όδο του Άσπρου Άλγους, όπου καθόντουσαν, κάθε στιγμή ή όρφανοίλα θυμόταν τη μητέρα της, που είχε πεθάνει, γιατί ο γιατρός είχε κοιβαίσει στο σπίτι του κάποια Μαρία Πετί, γυναίκα της πονηρίας και του παρά, που πίκραινε τη μικρούλα με την παραμικρή αφορμή. Θα πέθαινε λοιπόν η Μαργκό απ' τον καυμό της και τη στενοχωρία της, αν δεν είχε τα μάτια του άνοιχτά ο κ. ντε Ζουσσάκ.

Ενα χειμωνιάτικο βράδυ, μιά μαύρη άμαξα, κλειστή και με κατεβαμένες κουρτίνες, έφτασε από την όδο Ντωφίν και στάθηκε κοντά στο σπίτι του κ. Ζοσλέν. Ο άμαξας, βουδός σαν ψάρι, έφυγε ύστερ' από λίγη ώρα για να ξαναγυρίσει την άλλη μέρα.

Αυτή η ιστορία κράτησε μιά δολοκλήρη εβδομάδα!

Η Μαργκό τότε κατάλαβε πώς το άμαξι εκείνο πήγαινε για να τη σώσει. Και μιά νύ-

Πιστή στον έρωτά της

χτα, μόλις έφυγε ο πατέρας της για να πάει να δει κάποιον άρρωστο πίσω από τη μητρό-πολη της Παναγίας, δόθηκε την ευκαιρία και τώσκασε από το σπίτι της. Μιά μερίστρα, που την περίμενε στο βάθος της άμαξας, την τράβηξε κοντά της και η άμαξα ξεκίνησε!...

Τόσο γρήγορα τρέχανε τ' άλογα, ώστε λίγο πιο πέρα, σε μιά στροφή, η δεξιά ρόδα πήρε από κάτω μια κοπέλλα, πριν προφτάσει ν' ανεβεί στο πεζοδρόμιο. Η Μαργκό, ακούγοντας τις φωνές της πρόσταξε να σταματήσουν τ' άλογα. Έπειτα πήδηξε κάτω και είδε ένα χλωμό κορίτσι να σηκώνεται με κόπο και με μιά θαυμάσια πληγή στο πρόσωπο.

— Χτύπησε πολύ, καλή μου; φώναξε τρομαγμένη η δεσποινίδα Ζοσλέν.

Η μικρούλα σήκωσε το κεφάλι της. Βλέποντας στο φως των φαναριών αυτό το γλυκό πρόσωπο νάναι σκυμμένο από πάνω της, έπνιξε τα λόγια θυμού, που ανέβαιναν στα χείλη της.

— Δεν... δεν ξέρω, δεσποινίς, απάντησε μ' ευγένεια. Μά μου φαίνεται πως δεν είναι τίποτα...

— Νά, πάρε καλή μου κοπέλλα, το μαντήλι μου για να σκουπιστής, της είπε η Μαργκό. Νά και το πουγγί μου... Και συγχώρεσε με που φεύγω... Είμαι διασηκική!...

Ανάσφαρη, η Μαργκό είχε ανεβεί κιόλας στο άμαξι. Η κοπέλλα σφίγγοντας τους θησαυρούς της άπλωσε στο στήθος της, φώναξε μ' όλη την καρδιά της:

— Μά την πίστι μου! Δεν είμαι παρά η Μαριόν η καθαρίστρα κι' αυτό δεν είναι τίποτα! Μ' αν τύχη και με χρειαστήτε καμιά μέρα...

Τ' άμαξι όμως είχε ξεκινήσει κιόλας!

★

Ο δούκας του Μονταζιέ, άλλοτε ύπασιπ-στής του διαδόχου, είχε κατακτήσει υποχου-δριακός, απ' τον καιρό που πέθανε η γυναίκα του. Αυτός λοιπόν ο γέρος μεγιστάνας, χαιρότανε όταν μπορούσε με τη δύναμή του να κάνει το καλό. Κι' έτσι, όταν έμαθε μιά μέρα ότι ο πατέρας της Μαργκό, από ταπεινή έκ-δίκη για την απαγωγή της, είχε κλείσει το μαρκήσιο ντε Ζουσσάκ στη Βαστίλλη, τ'α κα-τάφερε να τον έλευθερώσει. Με τη ρητή όμως συμφωνία ότι η Μαργκό θα ξαναγύριζε στο σπίτι της.

Η Μαργκό έσκυψε το κεφάλι και γύρισε στο σπίτι, για ν' ακούσει τον πατέρα της να της λέει μόλις την είδε:

— Α! καλώς ώρισε, κόρη μου ξεδιάν-τροπη! Αυτή τη φορά ένοιωσα σου! Θα σε

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

δώσω σε καλά χέρια, απ' όπου δεν θα μπορέ-σης πια να μου ξεφύγεις!... έκεινον που όρ-κίστηκα, ότι θα του μείνω πιστή!

— Κάνε όρεξι να τόν πάρεις!... Φτάνουν πια οι τρέλλες!... Κάνε μου τη χάρη νάρθης μαζί μου, κόρη μου!

Ο κ. Ζοσλέν την πήγε στην 'Αγία Πελα-γία, στη φυλακή της κ. ντε Μιραμιόν, όπου σφωφρόνιζαν τις δυστυχισμένες γυναίκες, που κέρδισαν τη ζωή τους με τόν έρωτα!

Η Μαργκό μόλις πάτησε το πόδι της έ-κει, είδε να της φορούν μιά μαύρη χοντρή ρόμπα κι' ένα άσπρο κολαρίστο σκούφο στο κεφάλι της. Για κάμαρα είχε ένα κελλί με μιά ψάθα και μιά καρέκλα. Στο ταβάνι έκαιγε τη νύχτα μιά σκονισμένη λάμπα, που φώτιζε κι' άλλα τρία κελλιά. Αν τύχαινε να παρακούση τις καλόγριες, την κατεβάζανε στα υπόγεια κελλιά, όπου την έδεναν σ' ένα στύλο με ά-λυσίδες από τ'ο λαιμό, τα χέρια, τη μέση και τα πόδια. Σ' αυτή τη μαύρη φυλακή η Μαργκό έμεινε είκοσιδυό μήνες! Μά στάθηκε πιστή στον έρωτά της.

Κι' η σωτηρία ήρθε από κεί που η δύστυχη δεν την περίμενε ποτέ. Μιά μέρα μέσα στη φριχτή αϊθουσα που μαζεύονταν οι τρελλές γυναίκες για ν' ακού-σουν την κατήχησι, και που μάλλωναν βρι-ζοντας πρόστυχα ή μιά την άλλη, μιά απ' αυτές κύτταξε άσφαινα τη Μαργκό κατάπλη-κτη. Και τ'α μαραμένα χείλη της ψιθύρισαν:

— Έσείς δεσποινίς! Έσείς εδώ μέσα!... Και θέλησε να της φιλήσει το χέρι. Έπειδή όμως η Μαργκό άποτραδιόταν, εκείνη της εί-πε με λυπημένη φωνή:

— Α! Δε με θυμάστε, λοιπόν; Είμαι η Μαριόν. Ένα βράδυ κοντά στο άμαξι σας μου δώσατε το μαντήλι σας και το πουγγί σας!... Πέστε μου... Δεν μπορώ να κάνω τίποτα για σας!...

— Μπορείς να με σώσεις, ψιθύρισε η Μα-ργκό, στεναγμένη. Βοήθησε με να δω απ' αυτή την Κόλασι!...

— Να σ'α βοηθήσω, δεσποινίς. Μ' όλη μου την καρδιά! Μ' έπιασαν για μιά άλλη και θα μ' αφήσουν έλευθερη ύστερ' από τρεις μέρες...

Είχαν άνοιξει οι ούρανοι! Η Μαργκό κρυ-φά απ' όλους, στο βάθος του κελλιού της, κέντησε με άσπρη κλωστή απάνω σ' ένα κομ-μάτι από μαύρο ταφά από τ'ο φουστάνι της τ' όνομα και τη διέβησε του καλού της.

Η Μαριόν, ποιος ξέρει πώς, κατάφερε να κρύψει αυτό το κουρελάκι από τις έρευνες, που έκαναν οι πονηρές καλόγριες, και να φέρη σε πέρας την άποστολή της. Ο κ. ντε Ζου-σσάκ τότε με την υποστήριξη του δούκα ντε Μονταζιέ, κατάρθωσε να τη βγάλη από τη φυλακή της. Και η δεσποινίς Ζοσλέν τόν παν-τρεύτηκε, ύστερ' από πέντε χρόνια δυστυχίας, που τέλειωσαν με τη συνταρακτική δίκη του πατέρα της.

Η δούκισσα του Αννόμερου, μάλιστα, θεώ-ρησε καλό να στεφανώσει αυτή τη μικρούλα άσπρη με την πιστή καρδιά, που θάλεγε κανείς ότι ξεχείλιζε από γαλαζίο αίμα...

ΖΑΝ ΜΟΚΛΑΙΡ

ΟΙ ΓΙΑΠΩΝΕΖΟΙ ΜΑΧΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Η πιό πυκνοκατοικημένη χώρα του κόσμου, ή 'Ιαπωνία, αντιμετώπιζε ένα όδυτοτα δη-μογραφικό πρόβλημα. Υπολογίζεται ότι, μέσα στα επόμενα 8 χρόνια, ο πληθυσμός της, αυ-ξανοντας κατά 6.500.000 το χρόνο, θα φτάσει τα 100.000.000. Για ν' αποκτήσουν λοιπόν περισσότερη γή, οι Γιαπωνέζοι διδάσκονται τώρα από 'Ολλανδούς μηχανικούς τόν τρόπο να απομονώσουν απ' τη θάλασσα τις χαμηλές παραλιακές εκτάσεις και να τις κάνουν κατοι-κήσιμες και καλλιεργήσιμες. Για τ'ο πρό-γραμμα αυτό της έξοικονομώσεως ζωτικού χώ-ρου, πρόκειται να διατεθούν 300.000.000 δολλάρια.

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα από Καρολίνας Ίνβερνίτς

Η ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΗ

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Ορέστης φανερώσει στο Μπέρ-το όλη την ιστορία του με τη Λιλία και την Μπερέτα... του έζησε τα όμορφα, σκληρά... συμπεριφοράς του, ότι δηλαδή εκτός από ένα αδύ-ναμο για να σώσει την υπόληψή της γυναι-κάς του και τ'ο πλούτι των παιδιών του. Ο Μπέρτο τόν άπειλει πως θα άποκαλύψη το μυστικό του, αν δεν δεχθή να έλκεσθ' επιστρέφοντας τα χρήματα του Ραβαλιάνο στη χήρα του. Αυτός άρνείται πάλι. Τη στιγμή εκείνη όμως παρουσιάζεται ο Τζο-βάννι κι' η Τίνα, που τ'α άκουσαν όλα. Το χτύπημα είναι φοβερό για τόν 'Ορέστη. Άλλά τ'α παιδιά του τού μιλάνε τρυφερά, τού δηλώνουν πως τόν συγχωρούν και τόν πείθουν να δώση τα λεφτά που κέρδισε παράνο-μα. Η Τίνα έχει θρή κι' όλας ένα πρόπο για να γίνει αυτό, χωρίς να έκτεση και ν'α υποπιάσει ο πατέρας της. Μόλις μαθαίνει την άποπειρά αυτόνομίας του Άντολφο, ο φίλος τρέ-χει στο σπίτι του, όπου έρρισκε τη Ροσάνα, έστρελλωμένη απ' την άγνο-νία, γιατί ο γιός της, στο παραλή-ρημα τού περτού του, την κατάρει-ται και τη διώχνει. Η κατάσταση τού νέου είναι σοβαρή. Άλλ' ο φί-λος καταλαβαίνει ότι μπορεί να την σώση ή παρουσία της Λιλίας, και πείθει τη Ροσάνα να τη δεχθή στο σπίτι της. Υστερα πηγαίνει ο ίδιος να τη φέρη. Βλέπει πρώτα τη Ρέντζα, η όποια άρνείται κατηγορηματικά να συχωρήσει. Άλλ' η Λιλία, όταν μα-θαίνει την κατάσταση τού άναπημένου της, δέχεται να τρέξη άμέσως κοντά του. Τη στιγμή εκείνη φτάνουν εκεί ο Τζοβάννι κι' η Τίνα, στεναγμένοι απ' τόν πατέρα τους, κι' η Λιλία, μαζί με τ'ο Τίνα και τ'ο φίλο, πηγαίνουν στο σπίτι των Βούλφ. Στο μεταξύ, ο Τζοβάννι υποχρέωσε τη Μάρθα και τ'ο Στέφαν να υπογράψουν μιά όμολο-γία ότι σ'οκοφαντήσαν τ'ο Μπόλτον και την Εύα, και τούς φυλάδεσε ύστε-ρα στο έκτακτικό, δίνοντάς τους ένα γερό ποτόν.

Ο νέος άπόφυγε να πη 'αυτό πατέρα μου, για να μη στενοχωρήσει περισσότερο τόν 'Ορέ-στη.

Τί θέλεις να κάνω; μουρού-ρισε ο Πιέτρα.

Νά χρησιμοποιήσης αυτή την ικανότητά σου για τ'ο καλό όλων, άπάντησε ο Τζοβάννι. Ο-ταν γυρίση ο Μπέρτο, θα σου έ-ξηγησώ καλλιτερα, και θα δης πως θα συμφωνήση κι' εκείνος μαζί μου. Αύριο θα πάω να καθ-συχάσω τη χήρα Ραβαλιάνο και την κόρη της, λέγοντάς τους πως έλπιζώ, με τη μεσολαδήσι σου και με τη βοήθεια ενός φίλου σου που ήρθε απ' τ'ο Λονδίνο, ν' άποδείξω την άθωότητα του πατέρα της και της κυρίας Μονγκρένο.

Θάρρα κι' έγω μαζί σου, πρόσθεσε η Τίνα, γιατί η Λιλία έχει μεγάλη ανάγκη από παρηγο-ρία αυτή τη στιγμή.

Ο Μπέρτο γύρισε σε δυό μέ-ρες, ίκανοποιημένος.

Όλα πήγαν καλά, δήλωσε. 'Ο Στέφαν κι' η Μάρθα μαπαρά-ρανε σ' ένα βατόρι για τ'ο Μασ-σαλία, με τ'ο ψευδώνυμο Περασάνο. Από κεί, σκοπεύουν να πάνε στη Βραζιλία.

Τώρα άς κυτάξουμε τ'α ύ-πόλοιπα, είπε ο Τζοβάννι.

Κι' έξήγησε το σχέδιο του. Όταν ο άνακριτής πήρε ταχυ-δρομικώς την έγγραφη όμολογία της ψευδομαρτυρίας τού Στέφαν και της Μάρθας, βρέθηκε σ' άμη-χανία. Είχε λοιπόν κάνει ένα με-γάλο σφάλμα, προφυλακίζοντας τόν κόμητα Μπόλτον και την Εύα Μονγκρένο!

Ενώ σκεπτότανε την εύθυνη του και τις πιθανές συνέπειες, τόν

είδοποίησαν πως ζητούσαν να τού μιλήσουν ο 'Ορέστης Πιέτρα κι' ο Μπέρτο Τομίνιο. Τους δέχθηκε άμέσως. Ο Πιέτρα είχε συγκε-ντρώσει όλο του τ'ο θάρρος, για να παίξη καλά τ'ο ρόλο του. Σύστη-σε τ'ο φίλο του στον άνακριτή, που τού έσφιξε τ'ο χέρι. Άφου κάθισαν όλοι, ο Βάργκα ρώτη-σε τούς έπισκέπτες του:

Ζητήσατε να μου μιλήσε-τε; Σας άκούω.

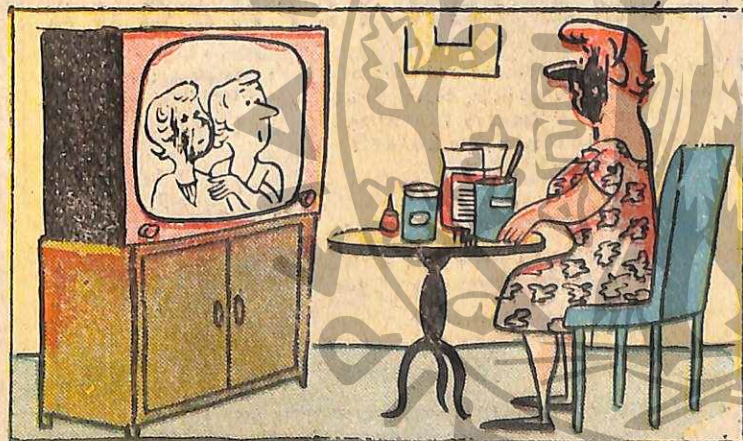
Έρχομαι, φίλε μου, άρχισε πρώτος ο Πιέτρα, για να σ'ας έκφράσω τη λύπη μου για τ'α λό-για που μου ξέφυγαν, την ήμερα που μου ζητήσατε πληροφορίες για την κυρία Μονγκρένο και τόν κόμητα Μπόλτον. Έκαμα τότε την έπιπολαϊότητα να επαναλά-θω, ό,τι είχα άκούσει, προσθέτον-τας και μερικές δικές μου έντυ-πώσεις.

Αναγνωρίζω όμως ότι γελάστηκα, γιατί ο φίλος μου ά-πο δώ σ'ας φέρνει την άπόδειξη της άθωότητάς τους.

Ζούσα στο Λονδίνο με τη μητέρα μου, έξήγησε ο Μπέρτο. Ο κύριος Πιέτρα μου είχε παρά-χωρήσει τ'ο ξενοδοχείο του. Πριν απ' αυτόν, είχα γνωρίσει τόν προηγούμενο διευθυντή του, κά-ποιον Άνσέλμο Ροντάν.

Είναι αυτός που πήρα τη θέσι του, όταν πήγα στο Λον-δίνο, δέχομαι ο Πιέτρα. Μά δεν τόν γνώρισα, παρά έλάχιστα.

Όταν ο Ροντάν παραιτήθη-κε απ' τη διευθυνσι τού ξενοδο-χείου, ήταν νέος ακόμα, συνέχισε ο Μπέρτο. Έγκαταστάθηκε τότε σε μιά διλλίτσα, έξω απ' τ'ο Λονδίνο. Ζούσε σαν μισάνθρω-πος. Κάποιασαν μόνο έρχότανε να δ'η τη μητέρα μου, τ'ο μόνο πλάσμα που άγαπούσε.

Και τώρα, αγαπητές μου φίλες, διακόπτονται... Θα είμαστε και πάλι μαζί σας την επόμενη Τρίτη για να σας πούμε πως θα καθαρί-στε τ'ο πρόσωπό σας από την έξαιρετική αυτή μάσκα!...

ψε να υποφέρη... μου είπε τότε η μητέρα μου.

— Γιατί τ'ο λές, αυτό, μαμά; τη ρώτησα.

— Α, δεν ξέρεις, τίποτα, γιατί δε μπορούσα να μιλήσω, όσο ζούσε ο μακαρίτης. Τώρα ό-μως που άναπαύθηκε, μά κι' έγω δεν έχω ακόμα πολλή ζωή, θα σου φανερώσω τ'ο μυστικό που μου είχε εμπιστευθή, για να μπο-ρέσης ν' αναλάβης, αυτή για μέ-να, μιά ιερή άποστολή!

Ορκίστηκε στη μητέρα μου να εκπληρώσω την άποστολή έ-κεινη. Και τότε, μούδωσε το γράμμα που της είχε στείλει άλ-λοτε ο Ροντάν. Μου διηγήθηκε πως τόν έπισκεφθηκε, πως τόν βρήκε σε κακή χάλια και πως της είπε ότι τόν τιμωρούσε ο Θεός για τ'α έγκλημάτα του.

Η μητέρα μου νόμισε τότε ότι παραμιλούσε και προσπάθη-σε να τόν καθησυχάση. Άλλ' έ-κεινος έδωσε τα κλάμματα, και της όμολόγησε πως ανήκε άλ-ε σε μιά συμμορία κακοποιών, τ'ο δολοφονούσαν και λήστευαν τ'ο εύπορους ξένους, κι' ύστερα τ'ο γανειτ'ο τ'α πτώματα τους για να έ-ξαφανίσουν κάθε ίχνος τους. Τ'ο τελευταίο έγκλημά τους ήταν ή δολοφονία του Ρικάρντο Ραβα-λιάνο.

Ο άνακριτής άνασκήρτησε. Είσααζε δέσαιος; ρώτησε. Ο Μπέρτο έδγαλε ένα άλλο φακέλλο απ' την τσέπη του και τόν έδωσε στο Βάργκα.

Έδώ είναι ή γραπτή όμολο-γία του ένοχου, είπε. Την έδω-σε ο ίδιος στη μητέρα μου, έξορ-κίζοντάς την να τη μεταχειριστή μετά τ'ο θάνατό του. Και μέσα σ' αυτό τ'ο σφραγισμένο δέμα υπ'ο-χει ένα έκτακτομύριο, που άνέ-λαβε να προσδώση η μητέρα μου στη χήρα Ραβαλιάνο.

Ο άνακριτής άνοιξε τ'ο φακέ-λλο και διάβασε την όμολογία. Ο γραφικός χροακτήρας ήταν ο ίδιος με τ'ο άλλο γραμματος. Κι' έλεγε, τ'α έξης:

«Δε θέλω να πεθάνω, χωρίς να φανερώσω την άλήθεια και να έ-πανορθώσω κάπως τα έγκλημάτα μου. Ο πειρασμός τού χρήματος με είχε χαλίσει κάποτε. Πίστευα πως, αν γινόμουν πλούσιος, θα είχα όλον τόν κόσμο στα πόδια μου. Κάποιος άθλιος φίλος μ' έπεισε πως τ'ο π'άν στον κόσμο είναι ο πλούτος. Και τόν άκο-λούθησα, τόν υπάκουσα τυφλά.

Ήταν Άγγλος κι' είχε ένα είδος τράπεζας, που αναλάμβανε διάφορες δουλειές, προμήθειες, έ-ξαγωγές. Μαθαίνα έτσι ποιοι έ-ξένοι είχαν λεφτά, κι' έδωζε τη συμ-μορία του να τούς δολοφονήση και να τούς ληστέψη. Επισπε-δώνανε μεγάλες κλοπές, που μέ-νανε πάντα μυστηριώδεις.

Η τρομερή αυτή συμμορία— που έγινε κι' έγω μέλος της—δεν άνακαλύθηκε ποτέ. Ο άρχηγός κι' οι σύντροφοι τού σκορπίστη-καν, άφου έγιναν πλούσιοι, για να χαρούνε τόν καρπό τών έγκλη-μάτων τους.

Νά τόν χαρώμε; Όχι, δε νο-μίζω πως μπόρεσε κανείς μας να τελειώση ποτέ... πούχα τη ζωή του!... Η άθωότης δικαιοσύνη δεν έ-ναι πια σε θέσι να μ'α κάνει τι-

έλλη, άντί για μένα, γυιέ μου, είπε η Ροσάνα.

Κι' έδειξε τις δυο κοπέλλες, που προχωρούσαν κι' αυτές προς τ'ο κρεβάτι.

Η χαρά του 'Αντόλφο δέν περιγράφεται... Φτάνει να πούμε πως ο γιατρός, που ήρθε άργότερα, τόν θρήκε άπύρετο και δήλωσε πως είχε μηή στο δρόμο της θεραπείας.

1

Όταν η Εύα γύρισε, με τόν κόμητα Μπόλτον, στο μέγαρό τους έμαθε με κατάρπληξη ότι χρωστούσε την έλευθερία της στον 'Ορέστη Πιέτρα— που τόν θεωρούσε ώστόσο για κατήγορο και έχθρο της, γιατί σ' αυτόν μονάχα είχε έμπιστευθή τ'ο μυστικό της περασμένης ζωής της.

Άλλ' η προδοσία προερχόταν απ' τη Μάρθα, την καμαριέρα που την είχε υπηρετήσει πιστά τόσα χρόνια! Αυτό τουλάχιστον πίστεψαν η Εύα κι' ο κόμης.

Απ' την κυρία Ραβαλιάνο, η Εύα έμαθε έξ άλλου τ'ο δυστύχημα που είχε συμβή στον 'Αντόλφο και τη μεταβολή τών διαθέσεων της κ. Βούλφ, χωρίς στην έπέμβαση της κόμηςας Φόλκο και της Τίνας.

Η Ρέντζα δέν είχε πάει ακόμα στο σπίτι τών Βούλφ. Η Λύντια όμως πήγαινε εκεί κάθε μέρα, μαζί με την Τίνα.

Εν' άπόγευμα, η Ρέντζα κι' η Εύα βρίσκονταν μονάχες, όταν ο υπηρέτης άνάγγειλε τόν 'Ορέστη Πιέτρα και τόν Μπέρτο Τονίνο. Οί έπισκεπτες, σοβαροί και κατάρλωμοι, κι' οί δυο, περίμεναν στο σαλόνι.

Όταν μπήκαν η Εύα κι' η Ρέντζα, ο 'Ορέστης δοκίμασε μιá δυνατή συγκίνηση. Βρισκόταν μπροστά στη χήρα τού θύματός του!

Άρχισε να τρέμει κι' έκαμε μιá κίνηση, σαν να ήθελε να φύγει. Άλλ' η Εύα είχε τρέξει κι' όλας κοντά του, λέγοντάς του:

— Άν ξέρατε πόσο εύτυχισμένη με κάνει η έπίσκεψί σας!...όπως και την κυρία Ραβαλιάνο! Σας χρωστάμε τόσα κι' οί δυο μας!

Ο 'Ορέστης έβαλε όλα του τὰ δυνατά, για ν' άπαντήσει:

— Δέ μου χρωστάτε τίποτα, κυρίες μου, γιατί έκανα άπλως τ'ο καθήκον μου άπέναντί σας. Ήρθα τώρα εδώ, με τ'ο φίλο μου, για νά δικαιολογηθώ για την προηγουμένη διαγωγή μου και να σας φέρω μερικές ειδήσεις που θά σας ενδιαφέρουν πολύ...

Όσο μιλούσε, ξανάδρισκε την ψυχραιμία του. Σύστησε τ'ο φίλο του, κι' η Εύα πάλι σύστησε τη Ρέντζα. Ύστερα κάθησαν όλοι.

Ξέρετε, κυρία, είπε ο Πιέτρα στην Εύα, ποιός έσπρωξε τη δικαιοσύνη να κάνη ένα λάθος εις βάρος σας.

Ναί, ξέρω πως όφειλω αυτή την ταπεινωσί μου στους δυο άθλιους υπηρέτες που εύεργέτησαν κι' ακόμα δέ μπορώ να έξηγησω αυτή την προδοσία τους!

Εγώ πιστεύω πως θρήκα την έξηγησι, φώναξε η Ρέντζα με φωνή συγκινημένη. Η Μάρθα κι' ο Στέφαν είδαν με άσχημο μάτι την έγκατάστασί μου, μαζί με την κόρη μου, στο σπίτι τού πατέρα μου. Μας μιήσανε από τις πρώτες μέρες και θέλησαν να χτυπήσουν έμένα, με την καταγγελία τους.

Όταν την πληροφορήθηκαν απ' τ'ο γυιό μου, που την είχε μάθει από σας, κυρία Ραβαλιάνο, είπε ο Πιέτρα, θέλησαν να πιάω στον άνακριτή και να τού δώσω να καταλάβη πόσο έξωφρενική ήταν αυτή η κατηγορία. Στο μετα-

ξύ όμως, έφτασε απ' τ'ο Λονδίνο ο φίλος μου Μπέρτο, φέρνοντας μαζί του τις άποδείξεις της άθωότητος τού κόμητος Μπόλτον και της κυρίας Εύας.

Την όμολογία δηλαδή τού δολοφόνου τού Ρικάρντο Ραβαλιάνο! Πρόφερε σοβαρά ο Μπέρτο.

Η Ρέντζα άρχισε να τρέμει.

Θεέ μου! Είν' αλήθεια; τραύλισε, ενώνοντας τὰ χέρια της. Έπειτα από τόσα χρόνια, θά μάθω την αλήθεια για τ'ο θάνατο τού άμειρου Ρικάρντο μου, και θά δώ την τιμωρία τού δολοφόνου του;...

Ο ένοχος τιμωρήθηκε ήδη, πρόσφερε ο Μπέρτο, ενώ ο Πιέτρα έγερνε τ'ο κεφάλι του στο στήθος. Όμολόγησε μονάχα στίς τελευταίες του στιγμές, στο κρεβάτι τού θανάτου, όταν δέ μπορούσε πια να τού κάνη τίποτα η ανθρώπινη δικαιοσύνη. Κι' η μητέρα μου, στην οποία είχε έμπιστευθή ο δολοφόνος αυτά τὰ χαρτιά, μου

ανάθεσε νάρθω στην 'Ιταλία, να σας δρώ... Εύτυχώς, έφτασα έγκαιρως για ν' άποδείξω την άθωότητα τών δυο κατηγορουμένων.

Κι' άφου ο Μπέρτο διηγήθηκε πως είχε γνωρίσει τόν 'Αντόλφο Ροντάν κι' όλες τις λεπτομέρειες που ξέρομε, παρέδωσε στη Ρέντζα τ'ο γράμμα της μητέρας του και την όμολογία τού δολοφόνου.

Η δύστυχη γυναίκα δέν είχε τη δύναμη να διαβάση. Τ' ανέλαβε η Λύντια η Εύα.

Όταν τελείωσε τ'ο διάβασμα, με δυνατή φωνή, η Ρέντζα τραύλισε:

— Σκορπίσανε λοιπόν τη στάχτη τους!... Δέ θάχω ένα τάφο για νά κλαίω και νά προσεύχομαι!... Καταραμένος νάναι ο φονιάς! Δέ μπορώ να τόν συχωρέσω, ούτε δέχομαι τὰ λεφτά αυτά που μου στέλνει!

Σας άνήκουν αυτά τὰ λεφτά, άπάντησε ο Μπέρτο. Και,

έξαγνισμένα απ' τὰ χέρια σας, μπορεί να σας χρησιμεύσουν για νά κάνετε τ'ο καλό, για την ψυχή τού δυστυχισμένου συζύγου σας... Έχετε ύποφέρει, κυρία. Πιστέψτε με όμως πως πολύ χειρότερα ύποφέρει όποιος έκαμε ένα έγκλημα, γιατί δέν υπάρχει πια άνακούφισι γι' αυτόν στον κόσμο. Τὰ λόγια αυτά ήταν μαχαίρες στην ψυχή τού 'Ορέστη Πιέτρα, και συγχρόνως δάσκαμο στην πληγωμένη καρδιά της Ρέντζας.

Δέν ήρθα εδώ μονάχα για νά έκπληρώσω την άποστολή της μητέρας μου για την κυρία Ραβαλιάνο, άλλα και για σας, κυρία Μονγκρένο, συνέχισε ο Μπέρτο. Θά θυμόσαστε, βέβαια, ότι είχατε λάβει ένα άνώνυμο γράμμα που έλεγε: «Μονάχα ένας άνθρωπος μπορεί να σας δώση τ'ο κλειδί τού μυστηρίου που ζητάτε ν' άνακαλύψετε: ο 'Ορέστης Πιέτρα, ο άδελφός της Λύντιας. Αυτός ξέρει τι άπόγιναν η φιλενάδα και τὰ παιδιά τού Λουίτζι Μονγκρένο. Πηγαίνετε να τόν θρήτε, στο Τουρίνο, κι' άν τυχόν άρνηθή να μιλήση, πηγαίνετε πάλι, σ' ένα χρόνο, στο Λονδίνο, κι' εκεί θά μάθετε όλη την αλήθεια από κάποιον που παρεμύθηκε στο γάμο του».

Ναί, κι' εγώ ύπάκουσα, είπε η Εύα. Πήγα στον κύριο Πιέτρα...

...ο οποίος σας άπάντησε, διέκοψε ο 'Ορέστης, ότι ο άναγνωμογράφος σας κορόϊδεσε. Και σας βεβαίωσε πως δέν ήξερε τίποτα. Μά τότε δέ σας γνώριζα ακόμα, κυρία, και μου φαινόταν πολύ ταπεινωτικό να σας φανερώσω τ'ο μυστικό μου. Σήμερα όμως νοιώθω πως μπορώ να σας έχω έμπιστοσύνη, όπως και στην κυρία Ραβαλιάνο. Ξέρω πως δέ θά προδώσετε τις έκμυστηρεύσεις μου.

Λοιπόν, η Λιλίνα, η κοπέλλα που άποπλάνησε ο Λουίτζι Μονγκρένο, δέν ήταν άδελφή μου, όπως πίστευαν όλοι.

Η Εύα έκαμε μιá κίνηση έκπληξως, ενώ ο 'Ορέστης συνέχιζε:

— Άκόμα κι' η 'ίδια η Λιλίνα τ'ο άγνοούσε. Εγώ μονάχα είχα μάθει τ'ο μυστικό, από την έτοιμοθάνητη μητέρα μου.

Κι' ο 'Ορέστης διηγήθηκε όλη την ιστορία της Λιλίνας και της άγάπης τους, ως την ημέρα που πέθανε, άφου τού έμπιστευθήκε τὰ παιδιά της και τόν έβαλε να όρκιστή πως δέ θά μάθαιναν ποτέ ποιός ήταν ο άληθινός πατέρας τους. Η τελευταία της σύστασι ήταν να μην άφιση ν' άποκαλυφθή ποτέ ότι η Τσετσιλία Ρένα, η γυναίκα του, ήταν η Λιλίνα.

Κι' εγώ, κατέληξε ο 'Ορέστης, όρκιστήκα στην άδέχαστη άγαπημένη μου ό,τι ήθελε... και λάτρεψα τὰ παιδιά της όσο είχα λάτρεψι και κείνη. Μονάχα ο Μπέρτο ήξερε τ'ο μυστικό μου, κι' ήμουν βέβαιος πως θά σώπαινε...

Τὰ χρόνια πέρασαν! Μά η καρδιά μου έμεινε πάντα η 'ίδια, άφοσιωμένη είδωλολατρικά στη μνήμη της νεκρής γυναίκας μου.

Μπορείτε να φαντασθήτε τώρα, κυρία, πόσο άναστατώθηκα, την ημέρα που ήρθατε να με ρωτήσετε για τη Λιλίνα και να μου πήτε πως θά καταβάλλατε κάθε προσπάθεια για νά ξαναβρήτε αυτήν και τὰ παιδιά της! Θά πήγαινε λοιπόν χαμένη η θυσία όλης της ζωής μου;...

Γιατί να μη μου έμπιστευθήτε άμέσως την αλήθεια; διέκοψε η Εύα. Με θεωρούσατε ίκανή να προδώσω τ'ο μυστικό σας;... την τόσο εύγενική και μεγάλη πράξι που κάνατε;

— Ναί, έκανα άσχημα, μούρμούρισε ο 'Ορέστης σηκώνοντας τ'ο κεφάλι. Αυτό μου είπε κι' ο Μπέρτο, και μ' έσπρωξε να σας τὰ έκμυστερευθώ όλα και να σας παρακαλέσω να μην έπιμεινετε να δεχθόνε τὰ παιδιά μου ό,τι άνήκε στο Λουίτζι Μονγκρένο και πρέπει να περάση δικαιοματικά σε σας και στη χήρα Ραβαλιάνο. Τώρα που ξέρω τ'ο μυστικό σας, είπε μαλακά η Εύα, μπορείτε να είσαστε σίγουρος για την έχεμύθειά μου, όπως και της Ρέντζας.

Ω, άσφαλώς δέ θά ζητήσω ποτέ να θλάψω εσάς και τὰ παιδιά σας, που μου δείξατε τόση καλωσύνη! φώναξε η χήρα.

Ο 'Ορέστης έμεινε άμιλητος, με σφιγμένη την καρδιά. Ω, άν ήξερε, αυτή η γυναίκα...

Όταν δρέθηκε έπιτίλους έξω, στο δρόμο, μόνος με τ'ο φίλο του, τού είπε:

Ό,τι κάνουν οί άλλοι για να μ' άνακουφίσουν, μεγαλώνει την πικρία και τις τύψεις μου. Άκόμα κι' η καλωσύνη, η τρυφερότητα τών παιδιών μου, με σκοτώνουνε! Νομίζεις πως θά μπορέσω ποτέ πια να βρώ ήσυχία;... Όχι, θέλω να πεθάνω!

Ο θάνατος δέν έξιλεώνει, παρατήρησε ο Μπέρτο.

Ναί, έχεις δίκιο... μούρμούρισε ο 'Ορέστης.

Ύστερα έπισκέφθηκε τ'ο Βούλφ, στον όποιο χρωστούσε μιá έξηγησι.

Πράγματι, τού έξηγησε ότι ο 'Αντόλφο άγαπούσε τη Λύντια κι' ότι η Τίνα δέν ένοιώθε παρά άδελφική στοργή για τόν νέο. Πρόσθεσε ώστόσο ότι αυτό δέν έπρόκειτο να έπιρράση καθόλου τις φιλικές σχέσεις τους κι' ότι θά ήταν εύτυχισμένοι άν γινόταν συνέταιρ'ος του.

Ο διομήχανος, χαρούμενος γιατί είχε σωθή ο γυιός του, δέν έφερε καμμιá αντίρρηση.

Έπειτα ο 'Ορέστης ζήτησε να δη την κυρία Βούλφ. Όταν βρέθηκε μονάχος μαζί της, πρόσεξε άμέσως τὰ σημάδια που της είχαν άφίσει οί άγωνίες, τὰ ξενύχτια και οί τύψεις. Της άπλωσε τ'ο χέρι και της είπε:

Τιμωρήθηκαμε. Έπρεσε πάνω μας αυτό που κάναμε!

Ναί, αλήθεια, άπάντησε εκείνη με πικρία. Πρέπει όμως να εύχαριστήσουμε τ'ο Θεό που δέ μας ύποπτευθήκε κανείς!

Απεναντίας, μάς νομίζουνε για σωτήρες τους, είπε ο Πιέτρα. Άρκει όμως αυτό στη συνείδησί μας; Μου φαίνεται πως η ζωή μας θάνα καταραμένη, από δώ κι' έμπρός...

Όχι, όχι! διαμαρτυρήθηκε, τρομαγμένη, η Ροσάνα. Πρέπει να ξεχάσουμε και να βρούμε άνακούφισι για τούς πόνους μας στην άγάπη τών παιδιών μας.

Ο 'Ορέστης γέλασε πικρά.

Θά είσαστε εύτυχισμένη, άν τ'ο κατορθώσετε! φώναξε. Όσο για μένα, δέ βλέπω γιατρεία στις τύψεις που με πνίγουνε... Όχι, μην έλπίζετε πως τελείωσαν όλα. Οί ένοχοι τιμωρούνται πάντα!

Φτάνει! Μη με βασανίζετε πια! διαμαρτυρήθηκε η Ροσάνα. Άφιστε μου τουλάχιστον μιá έλπίδα σωτηρίας... Στο κάτω-κάτω, έγω κάνω κανένα έγκλημα. Δέ βάψαμε τὰ χέρια μας με αίμα...

Ο 'Ορέστης ανατρίχιασε και την κούταξε με άγωνία.

Ναί, έχετε δίκιο... ψιθύρισε. Κάνατε σφάλματα που παίρνουν έξιλέωσι. Μπορείτε να ξαναφτιάσετε τ'ο μέλλον σας, να ξεχάσετε... Με συχωρήτε που σας τάρσασα.

Και δέν πρόσθεσε τίποτ' άλλο. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Η συνέχεια...

ΝΕΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΖΟΛΑ! Ο ΝΕΟΣ ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ

ΕΙΝΑΙ Ο ΠΙΟ
ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΟΣ

Όπως όλοι έτσι κι εσείς!
ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝ

ΔΙΕΘΝΩΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΩΝ

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝ **ΙΖΟΛΑ** (συνήδους τύπου)
Μιά επίσης εξαιρετική συσκευή σε χαμηλή τιμή

Όχι Κυρία μου, ο καθρέπτης σας δέν σας ξεγελά. Θά σας θαυμάζουν πάντα, χάρις στην φρεσκάδα και την λάμψη που δά δώση στο δέρμα σας η άεροποιημένη περίφημη πούδρα L'ORIGAN

ΤΟΥ **COTY**

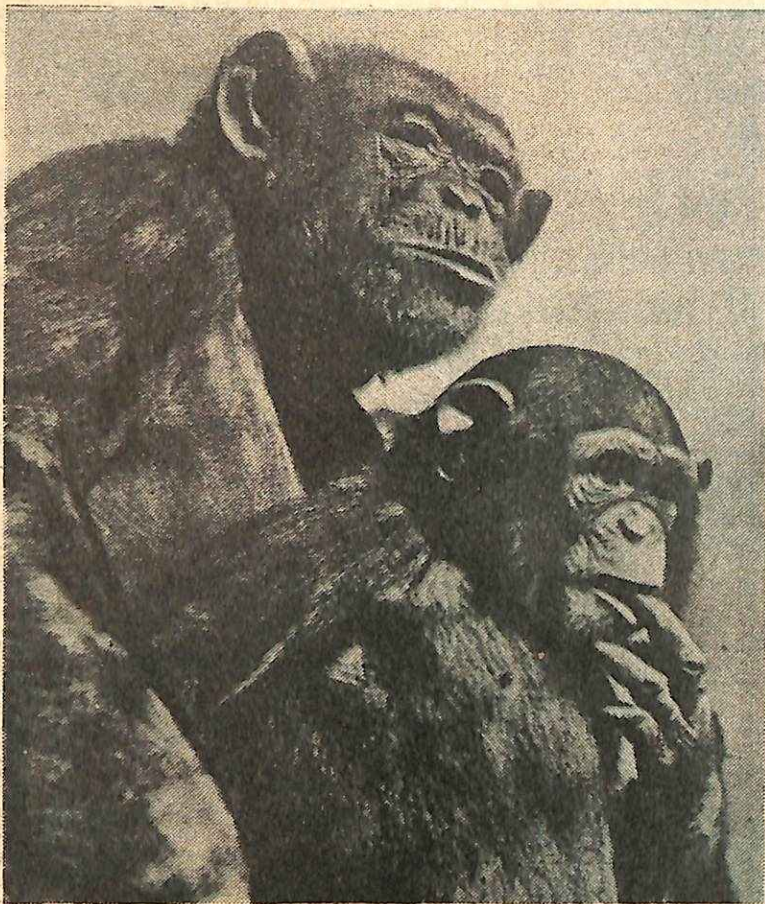
Η ΒΟΡΝΕΟ είναι ο παράδεισος των πιθήκων. Συναντάει κανείς εκεί τα περισσότερα είδη τους.

Ζούν μέσα στα δάση, κατά κοπάδια και, μ' όλο που η τροφή τους είναι κυρίως φυτική, δεν περφορούν τα πουλιά, τα ερπετά και τα μικρά ζώα.

Μερικά είδη, όπως ο μανδρίλος, επιτίθενται και έναντιον μεγαλύτερων ζώων, προβάτων, ελαφιών, ακόμη και έναντιον του ανθρώπου. Άλλα δεν τρώνε ποτέ μεγάλα ζώα. Μόνον η εφαντή και τους τους οδηγεί σ' αυτές τις επιθέσεις. Αφού σπρίζουν δυνατά το θύμα τους και βεβαιωθούν για το θάνατό του, το άφινουν και φεύγουν.

Ο «μυλόγκος», ένα είδος νυχτοπιθήκου, ξε άλλου, κρύβεται ανάμεσα στα κλαδιά των δέντρων και ρίχνεται με όρη πάνω στα ζώα ή τον άνθρωπο, που θα περάσουν από κάτω. Ξεσπάει κατόπιν σ' ένα είδος σαρκαστικού γέλιου, σά να εμφανίζεται για το κατόρθωμά του.

Εκείνο που θα φανη παράξενο είναι, ότι οι πίθηκοι ζούν ανάμεσα στα μεγάλα σαρκόβόρα ζώα, χωρίς να τα φοβούνται. Κι' ωστόσο, δεν είναι ωπλισμένοι για να μπορούν να τα αντιμετώπισουν. Άλλα κατορθώνουν να γλυτώουν χάρις στη μεγάλη ευκινησία και την πονηριά τους. Έχουν το πλεονέκτημα, ξε άλλου, ότι μπορούν ν' ανεβούν στα πιο ψηλά κλαδιά των δέντρων, όπου ένας πάνθηρ ή μια τίγρις δε μπορούν να τους παρακολουθήσουν.

Η μητέρα γιμπατζίνα μαθαίνει στο μικρό της πού να βόσκει την τροφή του και ν' αναρριχάται πάνω στα δέντρα.

τον να λυγίσει κάτω από το βάρος των προϊόντων, που μεταφέρει στη ραχή της. Η δική του δουλειά είναι το κυνήγι κι ο πολεμος. Όταν βόσκειται στην καλύβα του, απασχολείται με τα τούξα και τα βέλη του. Φτιάχνει επίσης μικρές φούντες από ραμπάκι, που καθεμία έχει διαφορετικό μέγεθος και σχημα. Ποτέ ένας Άντιπας δε βγαίνει σε κυνήγι, χωρίς να έχει ένα μεγάλο αρθρό από προπομιές φούντες μέσα στο σακκούλι του. Κάθε φορά, που πρόκειται να ρίξει ένα βέλος, του κολλάει στο πίσω μέρος μια φουντίτσα, που θα μπορούσαμε να την παρομοιάσουμε μ' ένα πηδάλιο. Αυτό κατευθύνει την πορεία του.

Οι Άντιπες χρησιμοποιούν επίσης τα δηλητήρια, που κι' αυτά είναι επίσης ανάλογα με το είδος του θησαυρίου και το σκοπό, που επιδιώκει ο κυνηγός. Για τα ζώα, που το κρέας τους είναι φαγώσιμο π. γ. οι Άντιπες χρησιμοποιούν δηλητήρια, που σκοτώνουν ή ναρκώνουν τα ζώα, αλλά είναι ακίνδυνα για τον άνθρωπο.

Θέλοντας να παρακολουθήσω τις μεθόδους τους, τους συνόδευσα μια μέρα, που πήγαν για ψάρεμα, σ' ένα μικρό ποτάμι, που βρισκόταν κοντά στο χωριό τους.

Ένω προχωρούσαμε, οι γυναίκες μάζευαν κλωνάρια από ένα είδος λιανας, που καλείται «μποριμά-σχο», και πού ο χυμός της είναι

δ' ιθαγενής, μπορεί να ρίχνει το ένα βέλος έπειτα από το άλλο.

Τράβηξαν παρόμοια άβυσσα τουφέκια, που περιλαμβάνουν 10—12 βέλη. Αυτά τα βέλη πέφτουν μόνα τους μέσα στον αέρα απ' όπου πρόκειται να εξσφενδονισθούν.

Η εξσφενδόνισή τους γίνεται σά να ερπύζεται για τόξο ή για σφενδόνα. Ο Ξύλινος σωλήνας καταλήγει στο πίσω μέρος σ' ένα γωνί. Εκεί βόσκειται η χορδή. Οι ιθαγενείς στηρίζουν το πίσω μέρος του βέλους πάνω σ' αυτήν, το τραβούν προς τα πίσω όσο περισσότερο μπορούν και κατόπιν το αφήνουν να φύγει. Η μαζορέα κίχνη αυτού του τουφεκιού, του δίνει εξαιρετική ευθυβολία.

Κάθε βέλος έχει μήκος 60—80 εκατοστά του μέτρου.

Οι Άντιπες είναι αλάνθαστοι σκοπευτές. Μπορούν να πετύχουν ακόμη κι' ένα σκίουρο, που περνάει από το ένα κλαδί στο άλλο, με τη γογγυράδα και την ξεχωριστή ευκινησία που έχουν αυτά τα ζώα.

Τα όπλα για τα όποια μίλησα και που θα δυσκολυνόταν κανείς να τα αποκαλέσει τουφέκια, τόξα ή σφενδόνες, είναι απόλυτα σιωπηλά. Οι Άντιπες σκοτώνουν καλύτερα χάμπους ινδιάνους ή πιθήκους σ' ένα δάσος, κοντά στις όχθες του ποταμού Ζιζάρο. Οι ιθαγενείς ξανάνα θαύσι με τα πορτόγωνα και άκατα τουφέκια τους. Έγώ, όμως, δεν κατάφερα τίποτα σκεδόν, μ' όλο που διέθετα μια από τις καλύτερες καραμπίνες Βίντσεστερ.

Είχα βάσει στόχο ένα μεγάλο κεκοπιθήκο, που πηδούσε από το ένα κλαδί στο άλλο. Αφού τον παραμόνευα χάμπους λεπτά, κατάρφα να του φανέτω μια σφαίρα στο κάτω μέρος της κοιλάδας. Περίμενα πως θα τον έβλεπα να σωριάζεται κάτω. Άλλα δεν έγινε τίποτα. Ο κεκοπιθήκος συνέχιζε τα πηδήματά του, σά να με περιγελούσε. Του έριξα δεύτερη, τρίτη και τέταρτη σφαίρα... Τα πηδήματά του έγιναν μικρότερα από πριν, αλλά δε σταματήσαν. Πέμπτη σφαίρα, τον βρήκε στο λαιμό... Του έριξα ακόμη δυο σφαίρες στην κοιλιά. Τα έντερά του πετάχτηκαν έξω. Τον είδα,

μια μικρή τρυπα, που βόσκειται στην ίδια την αίμη του βέλους. Έτσι, άνοιξε το βέλος να διαπεράσει το δέμα, για ν' ανακατευτεί με το αίμα του θύματος και να φέρει το αποτέλεσμα του.

Αυτό το δηλητήριο δεν έχει το δικαίωμα να το φτιάξει κανείς άλλος εκτός από το μάγο της φυλής. Χρησιμοποιεί γι' αυτό το σκοπό διάφορες φυτικές ουσίες, που τις βράζει μαζί με κεντριά από δηλητηριώδη έντομα, με δόντια από άρσενες, κλπ. Η παρασκευή του δεν είναι χωρίς κίνδυνο και πολλοί μάγοι βρίσκουν το θάνατο από τις δηλητηριώδεις αναθυμιάσεις, που αναδίδονται από τη γύτρα, όπου γίνεται το βράσιμο.

Το αλλάκι του πρωτόγονου όπλου, που χρησιμοποιούν οι Άντιπες είναι το ίδιο λείο στο εσωτερικό του, όσο και ενός μοντέρνου τουφεκιού. Για να πετύχουν αυτό το αποτέλεσμα, το τοίχουν επί εβδομάδες και μήνες, περνώντας στο εσωτερικό του ένα σχοινί, που το δένουν σε δυο δέντρα. Πάνω σ' αυτό το σχοινί, βάζουν ένα στρώμα από λιπαρές ουσίες μαζί με άμμο.

Το βέλος τουπαίει μια σανίδα 1 μ. 25, από απόστασι 15 περίπου μέτρων.

Το δηλητήριο, που χρησιμοποιούν οι ιθαγενείς, επιδρά ταχύτατα σ' όλα τα ζώα, εκτός από τον πάνθηρα. Μια μέρα, θέλοντας να δοκιμάσω την αποτελεσματικότητά του, έριξα 18 βέλη πάνω σ' ένα πάνθηρα. Βρισκόμουν πάνω σ' ένα ψηλό βράχο και δεν είχα να φοβηθώ τίποτα απ' αυτόν. Από τα πολλά βέλη, που είχαν σπρωχθεί στο σώμα του, έμεινε με

σχατζόλογο. Άλλα δεν έννοούσε να υποχωρήσει κι' έκανε τεράστια πηδήματα, για να υποδείξει να φτάσει στο μέρος, που βόσχομουν. Στο τέλος, τον λυπήθηκα και τον αποτείλειωσα με μια σφαίρα στο κεφάλι.

ΕΦΤΑ ΣΦΑΙΡΕΣ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ

Η καραμπίνα μου, όμως, με απογοήτευσε όταν θέλησα να τη χρησιμοποιήσω για να σκοτώσω πιθήκους. Οι ιθαγενείς, που με συνόδευαν, γελούσαν για τις άκατες προσπάθειές μου.

Μια μέρα, που βγήκαμε σε κυνήγι, βρήκαμε ένα κοπάδι από πιθήκους σ' ένα δάσος, κοντά στις όχθες του ποταμού Ζιζάρο. Οι ιθαγενείς ξανάνα θαύσι με τα πορτόγωνα και άκατα τουφέκια τους. Έγώ, όμως, δεν κατάφερα τίποτα σκεδόν, μ' όλο που διέθετα μια από τις καλύτερες καραμπίνες Βίντσεστερ.

Είχα βάσει στόχο ένα μεγάλο κεκοπιθήκο, που πηδούσε από το ένα κλαδί στο άλλο. Αφού τον παραμόνευα χάμπους λεπτά, κατάρφα να του φανέτω μια σφαίρα στο κάτω μέρος της κοιλάδας. Περίμενα πως θα τον έβλεπα να σωριάζεται κάτω. Άλλα δεν έγινε τίποτα. Ο κεκοπιθήκος συνέχιζε τα πηδήματά του, σά να με περιγελούσε. Του έριξα δεύτερη, τρίτη και τέταρτη σφαίρα... Τα πηδήματά του έγιναν μικρότερα από πριν, αλλά δε σταματήσαν. Πέμπτη σφαίρα, τον βρήκε στο λαιμό... Του έριξα ακόμη δυο σφαίρες στην κοιλιά. Τα έντερά του πετάχτηκαν έξω. Τον είδα,

τους και αναρωτιόμουν ποιος θα ήταν ο καταλληλότερος παγίδας γι' αυτό το σκοπό. Άλλα, έμαθα από τους Άντιπας, ότι θα μ' εξυπηρετούσαν καλύτερα τα άκατα τουφέκια τους. Ο μάγος τους μου παρασκεύασε μια ουσία που ήταν ένα ισχυρό ναρκωτικό, χωρίς, όμως, να έχει δηλητηριώδη αποτελέσματα. Έτσι, μπορεί να ναρκώσει κανείς έναν πίθηκο και κατόπιν να τον πιάσει μ' όλη του την ησυχία.

Άλλα όλα τα είδη των πιθήκων δεν εξημερώνονται. Ένα είδος γιβάβονος π. γ., ο καλοήμερος σινδακτύλος, όταν τον απομακρύνει κανείς από το φυσικό περιβάλλον του, πέφτει σε βαθειά μελαγχολία, άρριέται να βάλει τροφή ή νερό στο στόμα του και πεθαίνει ύστερα από ελάχιστες ημέρες.

Πολύ εύκολότερα εξημερώνονται οι μικροί πίθηκοι. Όταν φτάσουν σε ώριμή ηλικία, η μητέρα τους τους απομακρύνει από τον πατέρα τους και επιδίδεται με μεγάλη προσοχή στη διαπαιδαγώγησή τους. Τους μαθαίνει να διαλέγουν την τροφή τους, να πηδούν από το ένα κλαδί στο άλλο και να προφυλάσσονται από τους εχθρούς τους.

Είχα την καλή τύχη να πιάσω μια μέρα μια πιθήκινα του τύπου «ούλό», μαζί με τα δυο μικρά της. Η μητέρα τους φαινόταν πολύ άνησχη. Άλλα, όταν με είδε να τα παίρνω στην αγκαλιά μου και να τους δίνω άσθονη τροφή, ήρεμισε τελείως.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Κυνήγι λεοπαράδωας.

ΚΥΝΗΓΙΟΝΤΑΣ ΘΗΡΙΑ

Ο ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ

Ανάμεσα στον πίθηκο και το λιοντάρι, ξε άλλου, υπάρχει ένα είδος διαρκούς εχθρότητας. Σε τέτοιο βαθμό, μάλιστα, που οι πίθηκοι δε διστάζουν να χοροπηδούν γύρω στο λιοντάρι και να κάνουν χαριτωμένες τουμπες προστά του. Είναι σά να του λένε:

— Είσαι ο βασιλιάς της ζούγκλας. Άλλα, έχω να σε διασκεδάσω.

Συμβαίνει κάποτε το λιοντάρι να βόσκει πως ο πίθηκος παρατήρησε άσφορς. Τού δίνει τότε μερικά χτυπήματα με τα μπροστινά του πόδια, για να τον κάνει να ηρεμήσει. Καθένα απ' αυτά τα χτυπήματα άνοιγει μια πληγή στο σώμα του πιθήκου. Άλλα τα πράγματα σταματούν σ' αυτό το σημείο. Το λιοντάρι δεν προχωρεί ποτέ περισσότερο.

Οι ιθαγενείς Άντιπας με βεβαίωσαν, μάλιστα, ότι το λιοντάρι είναι ο φυσικός ποσότης του πιθήκου. Με την ευκαιρία του κάνει τον πάνθηρα ή την τίγρη να φύγουν. Οι πίθηκοι, που κινδυνεύουν από αυτά τα θηρία, για να εκφράσουν την ευγνωμοσύνη τους στο λιοντάρι, άρχίζουν τότε να χορεύουν σαν τρελλοί ολόγυρα του και το συνοδεύουν, με χαρούμενα ξεφωνητά, ως τη φωλιά του.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΜΕΝΑ ΒΕΛΗ

Οι Άντιπας είναι η πιο καθυστανομένη φυλή του κόσμου. Μ' όλο, που βόσκονται από δυο λεπτούς αιώνας σ' έπαιρη με τους λευκούς, δεν πήραν καμιά σκεδόν από τις συνήθειές τους. Δε δείχνουν, ξε άλλου, εμπιστοσύνη στα πυροβόλα όπλα, που χρησιμο-

Κυνήγι πιθήκων στη Βόρνεο

ποιούν οι λευκοί. Αντί γι' αυτά, ποιοούν το τόξο. Άλλα τα βέλη, που ρίχνουν μ' αυτό, είναι δηλητηριασμένα.

Έχουν μελετήσει, άλλωστε, τα τόξα και τα βέλη όσο ίσως κανένας λαός, από την άσφαυτητα ως σήμερα. Στις καλύτερες των ιθαγενών βόσκει κανείς δεκάδες από τόξα, που έχουν τα πιο περίεργα σχήματα, και αναριθμητά βέλη, μικρά, μεγάλα, τοιγωνικά, άτρακτοειδή, με έγκοπες, με μικρές σφαίριτσες κατά διαστήματα, κλπ. Κάθε τόξο και κάθε βέλος προορίζεται για έναν ώριμένο σκοπό.

Όλες οι δουλειές, ή καλλιέργεια των χωραφιών, ή συγκομιδή των καρπών κλπ., γίνονται από τις γυναίκες. Ο άντρας δεν κάνει, στην κυριολεξία, το χέρι του, ακόμη κι' όταν βλέπει τη γυναίκα

ΤΟ ΕΜΦΡΑΓΜΑ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΒΕΒΑΙΟ ΘΑΝΑΤΟ

Οι 70ρδες έχουν τις περισσότερες πιθανότητες να επιζήσουν

ΠΡΙΝ από μια εικόνα, στα 10 έτος, που προσβάλλονται από εμφράγμα της καρδιάς, μόνον το ένα είχε έλπιδες να επιζήσει. Σήμερα — διαπιστώθηκε από πρόσφατο συνέδριο των καρδιολόγων στο Σαν Ρέμο — οι αναλογίες έχουν άλλαξει σημαντικά και το εμφράγμα δε σημαίνει πιά δ. πως άλλοτε, άσφαλη καταδίχη σε θάνατο.

Όπως προκύπτει από τις τελευταίες στατιστικές, που άριθμοί τους άνακοινώθηκαν από συνέδριο του Σαν Ρέμο, μόνο 25 επί 100 άτόμων προσβάλλομένων από εμφράγμα περπατούν στην πρώτη φάση της άσθενείας. Από τους λοιπούς 75, 5 επίζουν 5 χρόνια άκομη, 38 ως 10 χρόνια, 23 ως 15 χρόνια, ενώ 7 άκομη έσπερνούν και αυτό το όριο «παρατάς» της ζωής τους, ώστε να μπορή να μιλήσει κανείς για ουσιαστική άποθεραπεία τους.

Βέβαια — τονίστηκε από τους ειδικούς — οι άσθενείς από κάθε άλλο παρά σαν ικανοποιητικο μπορούν να θεωρηθούν και το εμφράγμα της καρδιάς μένει πάντα μια από τις πιο επικίνδυνες και δυσάχτητες από την έπιστήμη άσθενείες. Άλλα η μείωσι

ένα θανατηφόρο δηλητήριο. Οι ψασάδες έφτασαν σ' ένα μέρος, όπου ήξεραν πως άπθχαν άσφονα ψάρια. Εκεί άρχισαν να κοπανίζουν τις λιάνες με πέτρες και να μαζεύουν το χυμό τους, που τον έφριζαν κατόπιν μέσα στο νερό... Πέρασαν μερικά λεπτά. Και, ξαφνικά, όλη ή έπαφάνεια του νερού γέμισε από ψάρια. Άλλα απ' αυτά ήταν κίτρινά νερά. Άλλα σε λίγο έμειναν κι' αυτά άκίνητα. Οι ιθαγενείς ψασάδες άρχισαν τότε να τα μαζεύουν με μεγάλες άπόγες. Προτού περάσει μισή ώρα, είχαν μαζέψει πάνω από 6 εκατό κιλά ψάρια.

Δεν είναι δηλητηριασμένα; ρώτησα το φύλαγο.

Μου εξήγησε τότε, ότι ή ποσότης του δηλητηρίου, που είχε άποσοφάσει κάθε ψάρι, ήταν άσφμαντη και δε υποοόρσε να έχει έπίδρασι στον άνθρωπο.

ΤΟ ΑΚΑΠΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

Για το κυνήγι των μεγάλων ζώων οι Άντιπας χρησιμοποιούν ένα είδος έπαναληπτικού τόξου, που κοιάζει περισσότερο με άκαπνο τουφέκι.

Πρόκειται για ένα σωλήνα από ξύλο, μήκους τοιών περίπου μέτρων. Ένα αλλάκι τον διασχίζει από τη μια άκρη ως την άλλη. Αυτό το αλλάκι διακρίνεται σε δυο μέρη. Στο ένα, που είναι ο κυρίως αέλος αυτού του πρωτόγονου τουφεκιού, βόσκειται το βέλος, που πρόκειται να εκτοξευθθή. Μόλις αυτό φύγει, παίρνει άμέσως τη θέση του ένα άλλο, που βόσκειται στο δεύτερο τμήμα του αλλάκιού, πάνω από το πρώτο. Έτσι

55

τισε την κυρία Πωμέλ—την αθαμά-
σια, όπως έγραψαν, την άεικτιμη-
τη σύζυγο του εκλιπόντος μεγάλου
ζωγράφου, που τον ένέπνευσε, τον
ένιχυσε, τον ενέθαρρυνε στον α-
γώνα της Τέχνης, που ήταν, η Μο-
σα του...!

Η κυρία Σουζάνα δεχότανε τις
έπισκέψεις των θαυμαστών της τέ-
χνης του άντρα της ντυμένη στα
μαύρα, στη φτωχική τραπεζαρία του
σπιτιού της, μπρός σε μία μεγά-
θυνη της φωτογραφίας του Ζύλ Πω-
μέλ... Έκεί δεχότανε και τους έμ-
πόρους καλλιτεχνικών εικόνων, που
ανάζητούσαν έργα με την υπογραφή:
«Ζύλ Πωμέλ».

Μά αλλοίμονο! Η κυρία Σουζά-
να δεν είχε τίποτα για πούλημα!...
Και τώρα παραστεκότανε με λύ-
σσα στο πλούσιμα των γειτόνων της
από τα έργα του μακαρίτη. Ο χα-
σάπης, ο μπακάλης, ο μονάδης, μο-
σχοπούλησαν όλες εικόνες είχαν του
Πωμέλ, είκοσι, τριάντα, πενήντα χι-
λιάδες φράγκα, το κομμάτι...

Η κυρία Σουζάνα έσκαιε από το
κακό της! Άνασκάλεψε όλο το σπι-
τι, μπρός και έβη τίποτα αμυντικό-
ρες του μακαρίτη για να τις πουλή-
ση και να πάρη κι' αυτή κανένα
παρά. Τέλος, στο δάθος ενός κε-
λαριού, έβρισκε ένα έργο του. Και θυ-
μήθηκε ένα μακρινό έπιστόμιο...

Ήταν καλοκαίριτικο πρωί Κυρι-
ακής, λίγα χρόνια πριν χρέψη. Εί-
χε πάει με τον άντρα της στην έξο-
χί. Ο Ζύλ είχε κουβαλήσει μαζί
του τα σύνεργα της τέχνης και θάλ-
θηκε να ζωγραφίση ένα λειβάδι γε-
μάτο λουλούδια, όπου έβσκον αγε-
λάδες. Η κυρία Σουζάνα γκρίνια-
ζε. Στο τέλος έδωσε μία κλωτσιά
στον πίνακα. Ήταν τόσο δυνατή αύ-
τη η κλωτσιά, που καθώς τα χρώμα-
τα ήταν φρέσκα, λουλούδια, χόρτα,
γελάδες, πράσινα, κίτρινα, κόκκινα,
γυλάκια, έγιναν όλα ένα πράγμα!

Κύτταζε τώρα το έργο εκείνο η
κυρία Πωμέλ και θλαστήμωσε, —
ποιόν άλλον; — τον μακαρίτη που
της είχε αφήσει αυτό το μουντζού-
ρωμα για κληρονομιά!...

Μά μία μέρα πήγε σπίτι της ένας
κύριος μ' ένα νέο ζωγάφο. Την ρώ-
τησε μήπως της έβρισκον κανένα
έργο του μακαρίτη. Ήθελε να το
αγοράση ο φιλότεχνος κύριος σε
καλή τιμή. Η κυρία Σουζάνα σκέ-
φτηκε να δείξη τη μουντζούρα, που
είχε βρή στο κελλάρι. Μά ντράπηκε
να την παρουσιάση.

Οι δύο έπισκεπτες παίρνοντας
το διαταγμό της για κόλπο, την πι-
εσαν λέγοντάς της, πως ο φιλότε-
χνος κύριος πλήρωνε όσα — όσα,
για ένα έργο του Ζύλ Πωμέλ...
Η κυρία Σουζάνα ξεγύλασε τότε
το παλαιωμένο κάδρο. Μόλις το
άντικρυσε ο ζωγάφος, έβαλε τις
φωνές:

— Υπέροχο! Θαυμάσιο! Το καλ-
λίτερο έργο του Πωμέλ! Ένα άνοι-
ξιάνικο τοπίο μέσα στην μπύρα του
χαλαζιού! Κύτταξέ το, πως ο καλλι-
τέχνης ανακάτεψε όλα τα χρώματα,
για να δώση την έντυπότη της υπό-
ρα! Όθιο έργο!...

— Άγαπητή κυρία, σάς προσφέ-
ρω πενήντα χιλιάδες φράγκα γι'
αυτό το άριστο έργο! είπε ο φιλό-
τεχνος κύριος, θυάγοντας μία μεγά-
λη πορτοφόλια από την τσέπη του.
Η κυρία Σουζάνα έμεινε άσπλη.
Κάτι πήγε να πη... Μά ο κύριος
πρόσθεσε:

— Σας δίνω έκαστο χιλιάδες φράγ-
κα, κυρία μου!...

Κι' άφαιρώντας ένα μάτσο χαρτο-
νομίσματα στο τραπέζι, πήρε την
εικόνα κι' έφυγε με το ζωγάφο.

Η κυρία Πωμέλ τσιμπούσε το
μπράτσο της, για να δεθείσθ η μή-
πως όνειρευότανε... Και έλέποντας
τα φράγκα στο τραπέζι, μουρμούρι-
ζε ή αδιόρθωτη:

— Η εγώ όνειρευόμαι ή ο κόσμος
δεν είναι στα καλά του. Έγώ θέ-
βαια από καλλιτεχνία δεν ξεύρω...
Ήξερα όμως τον Πωμέλ! Ήτον
ένος λαπάς, γερο-έξοκότης, ήλιθος,
χαζοπρόδατο... Αυτό δεν μου
το θά'ζει κανείς, από το νοι μου... Μ'
αυτά όμως που έλλπω, πάει να μου
φύγη το μυαλό...

Και ρίχνοντας μία ματιά στη φω-
τογραφία του μακαρίτη τοιόπε:

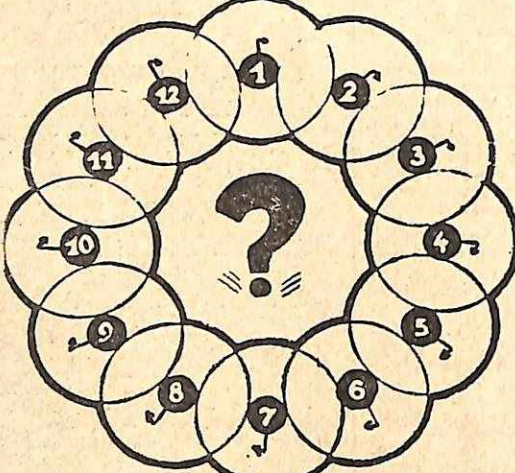
— Τι με κυττάς έτσι, γερο-κου-
τανέ! Δεν μου γυρίζεις το κεφάλι.
Γνώμη δεν αλλάζω... Ησού, σου
τόλγακα καί στο ξανάλλω και τώρα,
ένα χαζοπρόδατο... Μόνο που δεν
φονταζόμουν πως μπορούσε να υπάρ-
χουνε στον κόσμο τόσοι, πιο χαζοί
από σένα! Νά μου χάσης, σοφά,
τή!...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

Για μικρούς

Συλλαβικό κυκλόεξο

Μέσα στους δώδεκα αυτούς κύκλους θα τοποθε-
τήστε 12 τετρασύλλαβες λέξεις, των οποίων σάς δί-
νομε πιά κάτω τις σημασίες. Η τοποθέτησι θα γίνη
γύρω από τον αντίστοιχο αριθμό, αρχίζοντας πάντα
από το σημείο, όπου έρρισκεται το μικρό βέλος και

ακολουθώντας την κατεύθυνση, που δείχνει. Άντι να
θάλετε ένα μόνο γράμμα, θα θάτετε μία όλόκληρη
συλλαβή μέσα στο κάθε μικρό χωρίσμα.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

- 1) Έντομα που προδίδουν έλλειψη καθαριότητας.
- 2) Εύχη, χαιρετισμός.
- 3) Ένδυμα, στολή.
- 4) Χάρισμα του ή γενναιότητας.
- 5) Σημείο του ορίζοντος.
- 6) Στέλνουμε μ' αυτήν γυλά στο φούρνο.
- 7) Διακόπτει το μάθημα.
- 8) Την χρησιμοποιούν πολλοί πολιτικοί, για την έ-
ξασφάλισι υποφόρων.
- 9) Έξοχα, επιφανή, επίσημα.
- 10) Η μεγαλύτερη Άγια.
- 11) Την χρειάζεται η Λυρική Σκηνή.
- 12) Τόπος κατάλληλος για προσωρινή διαμονή.

Φτερωτές συλλαβές

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα από καθε-
μία των κάτωθι λέξεων, πρέπει να σχηματίσετε, θά-
ζοντας τα στη σειρά, νέες λέξεις με τις ακόλουθες
σημασίες:

- 1) Κατάληξις σε σαφή και όριστική άποφαισι ή
γνώμη:
ΤΡΑΠΟΥΛΑ — ΚΡΥΠΤΗ — ΚΑΣΤΑΛΙΑ — ΚΟΛ-
ΛΩΔΗΣ — ΣΙΣΥΡΑ.
- 2) Έγγραφο άπαράιτητο σ' ένα διπλωματικό άν-
τιπρόσωπο:
ΑΡΚΑΔΙΑ — ΑΠΙΣΤΙΑ — ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ — Α-
ΣΤΗΡ — ΠΙΟΝΙ.
- 3) Ένας ήλικιωμένος άνθρωπος.
ΕΒΔΟΜΑΣ — ΚΟΜΗΤΗΣ — ΑΚΟΝΤΙΟΝ —
ΒΙΣΤΟΥΛΑΣ — ΠΑΤΗΣΙΑ.

Το μαγικό νησί

Άνταλλάσσοντας ένα γράμμα σε καθεμιά των κά-
τωθι λέξεων με ένα νησί του Αιγαίου, πάντοτε το
ίδιο, πρέπει να σχηματίσετε, χωρίς κανένα άναγραμ-
ματισμό, ισάριθμες νέες λέξεις:

ΑΡΚΤΟΣ — ΛΤΩ — ΟΠΟΥ — ΘΕΑ — ΓΑΡ —
ΑΡΤΑ — ΜΑΣ — ΦΛΟΣ — ΠΟΛΥ — ΠΡΙΜΟ.

Μικρά προβλήματα

- 1) Άνάμεσα στους αριθμούς:
5 4 1 3 7
των οποίων δεν πρέπει ν' αλλάξετε τη σειρά, να πα-
ρενθεθούν τα αριθμητικά σημεία:
+ — — — — —
Έτσι, ώστε το έξαφόμενο νυν διαφόρων πράξεων να ελ-
ναι μηδέν (=0).
- 2) Προσθέτοντας 78 στο τριπλάσιο ενός αριθμού
έρισκομε για άθροισμα 444. Ποιός είναι ο αρχικός
αριθμός;
Πρέπει να έρθηκε την άπάντησι μέσα σε 30 δευτε-
ρόλεπτα, χωρίς να χρησιμοποιήσετε μολύβι και χαρτί.
- 3) Ποιά σημεία της αριθμητικής πρέπει να τοπο-
θετήστε κατωτέρω στη θέσι των στιγμών, έτσι ώστε
το αποτέλεσμα των διαφόρων πράξεων να είναι στην
κάθε σειρά το ίδιο πάντοτε;

Είστε ελεύθεροι να χρησιμοποιήσετε όποια σημεία θέλετε (+, —, :, X) και όσες φορές θέλετε, το καθένα.

8 ... 2 ... 1 =
4 ... 6 ... 7 =
9 ... 5 ... 3 =

Είστε ελεύθεροι να χρησιμοποιήσετε όποια σημεία
θέλετε (+, —, :, X) και όσες φορές θέλετε, το καθένα.

ΚΑΙ ΝΕΤΑΡΟΥ

Μιά παροιμία

A = 1	I = 9	P = 17
B = 2	K = 10	S = 18
Γ = 3	L = 11	T = 19
Δ = 4	M = 12	Υ = 20
E = 5	N = 13	Φ = 21
Z = 6	Ξ = 14	X = 22
H = 7	O = 15	Ψ = 23
Θ = 8	Π = 16	Ω = 24

Βασίζόμενοι στους αριθμούς, που αντίστοιχούν στο
κάθε γράμμα του αλφάβητου, σ'όν άνωτέρω πίνακα,
προσπαθήστε ν' ανακαλύψετε την παροιμία, που κρύ-
βεται κάτω από τους διαφόρους κατωτέρω δημοσιευ-
μένους αριθμούς:

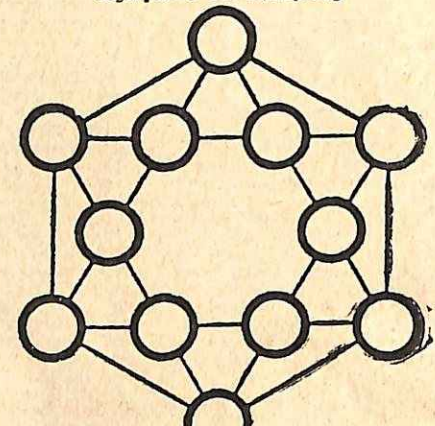
11835 — 11112 — 51091 — 18167
41125 — 39113 — 11151 — 31624
18451 — 31659 — 131125.

Ο χωρισμός των αριθμών θα γίνη σύμφωνα με το
ακόλουθο παράδειγμα:
47121 — 51017 — 1991 = 4.7.12.15.10.17.1.19.
9.1 = Δημοκρατία.

Συλλαβόγριφες

Είσιαι αδύνατος πολύ;
Θάβλεες να δυναμώσης;
Άκουσε μία συμβούλη:
Δυό γράμματα να ένώσης.
Μόνο δυό και τούτο φτάνει,
δυνατό για να σε κάνει.

Έξάγωνο με αριθμούς

Τοποθετήστε μέσα στο σχήδιο αυτό τους αριθμούς:

1 2 3 4
5 6 7 8
9 10 11 12

Έτσι ώστε οι τέσσερις αριθμοί της κάθε σειράς να
δίνουν για άθροισμα 26 και οι έξη αριθμοί του έξω-
τερικού εξαγώνου προστιθέμενοι να δίνουν για άθροι-
σμα το διπλάσιο, δηλαδή 52.

Λαβύρινθος

Ποιό δρόμο πρέπει ν' ακολουθήση αυτός ο Έσκι-
μός, για να φτάση στο δυοτονν πιο γρήγορα
στο σπίτι του; Ο δρόμος αυτός θα είναι ο πιο σύν.

τομος και δε θα τον υποχρεώση να περάση, για δέυ-
τερη φορά, από το ίδιο σημείο.

Οι λύσεις στη σελ. 72

ΉΤΑΝ το βράδυ της ίδιας ήμέ-
ρας πού, έπειτα από άλληπάλ-
ληλες αναβολές, είχε πραγματο-
ποιηθή ή εξαφενδόνισι του συν-
ταγματάρχη Τζών Γκλέν στο διά-
στημα. Το μάρο «Σταρλάιτ Μο-
τέλ», στο ακρωτήριο Κανάβεραλ,
ήταν γεμάτο από κόσμο, που σχο-
λιάζε με ένθουσιασμό τη θοαιμ-
θεντική επιτυχία του Άμερικανού
αστροναύτη. Η σεροβιτόρα Μπέ-
ττυ Φόλντε δεν προλάβαινε να έ-
κπηρετή την άσυνήθιστη πολυέ-
θυμη πελατεία. Σε μία στιγμηνό
έξελινη ήταν γυρισμένη προς τον
πάγκο του μάρο και γέμισε το δί-
σσο της με ποτήρια γι' αυτούς που
περιμεναν να σεροβιτούν, μήνη
ένας καινοτόμου πελάτης, ένας
νέος άντρας με φαρδύ μέτωπο και
τεταγμένους ώμους και στάθηκε
όρθιος, με τη ράχη στογνιμένη
στον τοίχο.

Καθώς ή Μπέττυ στράφηκε
προς το μέρος του, φορτωμένη με
το δίσσο, οι ματιές τους διασταυ-
ρώθηκαν. Ή σεροβιτόρα άφησε μία
ζωαγή εκπλήξεως και τρομου, κι'
ο δίσκος γλύστρησε από τα χέρια
της. Σχεδόν ταυτόχρονα ο άντρας
τη σημάδεψε με το περιστροφικό
του και πυροβόλησε. Από τις
σφαίρες του, μονάχα δύο άστοχί-
σανε. Οι άλλες πέντε βόηξαν τη
Μπέττυ στο στήθος, στο σαγόνι
και στην κοιλία και την άφησαν
στον τόπο.

76 πελάτες, άντρες και γυναί-
κες, ήταν, την ώρα εκείνη, στο
μάρο. Όμως, κανείς δεν κινήθη-
κε για να έμποδισή το δολοφόνο,
όταν αυτός, μετά το εγκλήμα του,
παραιώσε το πλήθος, που είχε
άπομείνει άλλοι, και βγήκε στο
δρόμο. Τότε μονάχα συνήλθαν δυό-
τρείς κι' έτρεξαν πίσω του. Μά

Έγκλημα στο Κανάβεραλ

Η νοσηρή ζήλεια του Λέοναρντ Φόλντε

δεν προλάβαιν παρ'αυτήν τον δούν
να μπάλιη στο αυτοκίνητό του, μία
μπλε «Φόρντ», και να βάλιη μπρο-
στά.

Σε λίγο, ή άστνυμία είχε φτά-
σει στο «Σταρλάιτ Μοτέλ» κι' έ-
πέβαλε τους μάτρες σε εξέτασι.
Όλοι δεν ήταν σε θέσι παρ'αυτήν
παιρογώνουν, με τα ίδια περίπου
λογια, τη δραματική σκηνή, που
ξετυλίχτηκε, με κινηματογραφική
ταχύτητα, μπροστά στα μάτια τους.
Γιά την Μπέττυ Φόλντε, δεν ξε-
ρανε τίποτα το ιδιαίτερο. Και τον
άνθρωπο, που τη δολοφόνησε,
πρώτη φορά τον βλέπανε στο Καν-
άβεραλ.

Ένας μόνο έδωσε διαφωτιστι-
κές πληροφορίες στους άστνυμι-
κούς:

— Ο δολοφόνος της σεροβιτό-
ρας είναι ο πρώην άντρας της, ο
Λέοναρντ Φόλντε—τους άποκάλυ-
ψε. Τους είχα γνωρίσει πριν από
τέσσερα χρόνια, όταν εκείνος ή-
πηρετούσε σαν πυροσβέστης κι'
αυτή εργαζόταν σε κάποιο γρα-
φείο. Είχαν και δυό παιδιά. Λο-
γότερα, έμαθα πως χωρίσανε, χω-
ρίς να πάσουν διαζύγιο. Τόν πα-
ράτησε ή Μπέττυ, επειδή δε μπο-
ρούσε να υποφέρει τις σκηνές ζή-
λειας, που της έκανε κάθε τόσο.

Οι άστνυμιοι δε δυσκολεντή-
καν, μέσα σε λίγες ώρες, να συμ-
πληρώσουν αυτές τις πληροφορίες.
Ή Μπέττυ ήταν Γεωμανίδα και
λεγονταν Έλίζαμπετ Βέονερ, ως
την εποχή που γνώρισε και παν-
τρεύτηκε το Λέοναρντ Φόλντε,
στρατιώτη τότε στις εγκαταστη-
μένες στη Άπτική Γεωμανία άμε-
ρικανικές δυνάμεις. Ο Λέοναρντ,

Η Μπέττυ άφησε μία κραγή τρομου και της ξεφύγε από τα χέρια
ο δίσκος, ενώ αυτός την σημάδεψε με το περιστροφό του.

το σπίτι, παλόνοντας και τα δυό
άγοράκια της, που ήταν το ένα
πέντε και το άλλο τεσσάρων ε-
τών. Τα παρέδωσε σ' ένα παιδιό-
το άσυλο, προσληφώνοντας τη
διατροφή τους για ένα μήνα, κι'
έφυγε για το ακρωτήριο Κανάβε-
ραλ, όπου δεν άργησε να προσ-
ληφθ ή σεροβιτόρα στο «Σταρ-
λάιτ Μοτέλ».

Έκει περιορίστηκαν όσα μπο-
ρεσε να μάθη, το πρώτο είκοσι-
τετράωρο μετά το φόνο, ή άστνυ-
νομία. Και της φάνηκαν, όπως ή-
ταν επόμενο, άρεκτά, για ν' ή-
ποδίσθ τα έλατήρια του στη ζή-
λεια και στην όσγη για την εγκα-
τάλειψι. Μά οι κατοπινές άποκα-
λύψεις έμειλε γάμα πολύ πιο πα-
ράξεες.

Στο μεταξύ, οι έρευνες για την
ανακάλυψι της μπλε «Φόρντ» και
του οδηγού της, συνεχίζόντουσαν.
Το άποκνημο βοήθησε τελικά πα-
ρατημένο στην άγθη ενός ποτα-
μού, που εκβάλλει στην Κοκόα
Μήττε, δέκα χιλιόμετρα έξω από
τον τόπο των διαπληντικών δο-
κιμών. Μά ο κάτοχος του είχε έ-
ξαφανιστή.

— Όταν σου είπα «δλα είναι στη διάθεσί σου» δεν έννοού-
σα τα ποτά!...

Οι άστνυμιοι έρευνήσανε και
το σπίτι του Φόλντε, σε μία μι-
κρή πόλι κοντά στο Κανάβεραλ,
όπου εκείνος είχε εγκατασταθή
δεκαπέντε μέρες μόλις πριν από
το εγκλήμα. Διαπίστωσαν, όμως,
πως ούτε εκεί είχε ξαναγυρίσει
μετά το φόνο της Μπέττυ. Το
μόνο, που κίνησε την προσοχή
τους ήταν ένα τετράδιο, που ο
Φόλντε είχε γυμσίσει άοκετές σελί-
δες του με κινητογραφικούς χα-
ρακτήρες. Έπρόκειτο, όπως έξα-
κρίβωσαν, για ένα κινητογραφικό
σύστημα δικής του έπινοήσεως,
που ο Λέοναρντ το είχε «εφευρέ-
σει» όταν ύπηρετούσε στην ύπηρεσία
αεροκιντογραφής του άμε-
ρικανικού στρατού στη Γεωμανία
και που ήταν, φαίνεται, σίγουρος
πως κανείς δε θα μπορούσε να το
έξηγηση, αφού μόνο αυτός ήξερε
τον κωδικό του. Έκείνο, όμως,
που άγνωστο ήταν πως ή άποκρυ-
πτογράφησι γίνεται σήμερα από
ηλεκτρονικούς έγκεφάλους, που
και το πιο δύσκολο σύστημα μπο-
ρούν να το έξηγήσουν μέσα σε
λίγα λεπτά.

Έτσι, με τη βοήθεια του ή-
λεκτρονικού έγκεφάλου, οι άστνυ-
μιοι μπόρεσαν να διαβάσουν τις
σημειώσεις του Φόλντε, που ή-
χανε στο εγκλήμα ένα καινού-
ριο, άλλόκοτο φως. Ή ζήλεια ή-
ταν πάντα το άπιοτερο κίνητρο. Μά
ο Φόλντε, στη συνείδησί του, δεν
είχε σκοτώσει την Μπέττυ από ζή-
λεια, αλλά από παραιοπισμό, με
την πεποίθησι πως προσφέρει μία
ύπηρεσιά στο έθνος του!

Όπως διαπιστώνονταν από τις
σημειώσεις, που άποτελείσαν ένα
είδος ήμερολογίου, ο Λέοναρντ εί-
χε δη την Μπέττυ, λίγες μερες
πριν αυτή τον εγκαταλείψει, να μι-
λ'α ήν έναν άγνωστο.

«Είμαι εκείνος! Έγγραψε στο ή-
μερολόγιό του. Είχα υπολογήσει
την Μπέττυ να μου περιγράψη τον
προηγούμενο σύνδεσμό της. Ήταν
έναν συμπατοιότης της, που είχε
φύγει για το Παράπετασμα. Τώρα
μόλις τον είδα, τον άναγνώρισα
από τις περιγραφές της. Μά τι
θέλει αυτός ο άνθρωπος στην Ά-
μερική; Σίγουρα, είναι κατάσκο-
πος!».

Την άλλη μέρα, έγραψε στο ή-
μερολόγιό του:

«Είπα στην Μπέττυ πως την εί-
δα να μιλάει μαζί του. Τη όρτη-
σα γιατί ποδε ο πρώην φίλος της
στην Αμερική, κι' αυτή έξέπιασε
σε γέλια και μου είπε πως είμαι
τολμάς. Ή άντιδράσι της μου
γένησαν μία φοβερή ύποψισι: Μη-
πως συνεγράφεται μαζί του; Μη-
πως είναι κι' αυτή μία κατάσκο-
πος?».

Η εγκατάλειψι του από τη
Μπέττυ, είχε σαν άποτέλεσμα να
οιχθθ στο άρρωστο έννομο από τη
ζήλεια μυαλό του ή ύποψισι. Και,
σαν έμαθε πως ή Μπέττυ είχε πάει
να έργασθ στο Κανάβεραλ, έ-
γραψε στο ήμερολόγιό του:

«Νά ή άποδείξι! Πήγε στο κέν-
τρο των διαπληντικών δοκιμών
μας. Γιατί; Για να ματαιώση τα
πειράματά μας, να κινή σαμπο-
τά, να καταστρέψη τη χώρα μας! Προ-
έπει να τη βοθ και να τη σκο-
τώσω! Είναι το χρέος μου άπε-
ναντι στην πατρίδα μου!».

Οι άστνυμιοι, αφού έξετασαν
με πολυάριθμους μάτρες, βεβαί-
ωθηκαν πως ή κατασκοπεία και το
σαμποτάζ ήταν τα τελευταία πραγ-
ματα, που ενδιαφέρονε την άμοι-
ση σεροβιτόρα. Μά ο Λέοναρντ
Φόλντε δε βόισκεται, πιθανότατα,
πιά στη ζωή, ώστε να τον πληρο-
φορήσουν για το «άθος» του. Φαί-
νεται πως, αφού πιαόησε το αυ-
τοκίνητό του στην άγθη, έπεσε στο
ποτάμι για να περάση αντίκρου και
να χάσθον τα ίχνη του. Μά οι
κοροδάβιοι, που βόισκονται στα
νερά του, δεν άφισαν τον τραγι-
κό δολοφόνο να τους ξεφύγη...

Τὰ δάκρυα τῆς εὐτυχίας

ΕΧΟΥΝ περάσει αρκετές εβδομάδες από εκείνη τη νύχτα του καρναβαλιού, της τελευταίας Κυριακής της Αποκριάς. Ο Μίμης είχε ξαναγυρίσει κάποιο βράδυ μέσα στα ξημά στενά της Πλάκας...

Δέ βιαζόταν καθόλου. Προχωρούσε αργά γιατί ξαναζούσε μέσα στο άργο αυτό περπάτημά του το δράμα μιάς νύχτας, ένα δράμα της ψυχής του που δε θα μπορούσε πια ν' αποχωρισθῇ ὅλη του τὴ ζωῇ.

Τυλιγμένος στο παλτό του με το καπέλλο κατεβασμένο στο πρόσωπο, προσπαθούσε να σταματήσει την τρεμούλα των χειλιών του, σφίγγοντας τα δόντια του.

Δεν ήταν από κρύο, που τρεμούλιαζαν και χτυπούσαν τα δόντια του, γιατί ο αέρας δεν ήταν ψυχρός. Κρύα όμως ήταν η ψυχή του εκείνο το βράδυ και προσπαθούσε να την ζεστάνει με τις αναμνήσεις.

Το στενό αυτό, το άλλο παρακάτω, το χαμηλό σπιτάκι ανάμεσα σε δύο πολυκατοικίες, το ανθοπωλείο στη μικρή πλατεία πλάι στο περίπτερο...

Σταμάτησε κι' αγόρασε ένα κουτί τσιγάρα. Έριξε μια ματιά στο κλειστό ανθοπωλείο και έστριψε το δεύτερο δρομάκι άριστερό.

Με τα χέρια κλειμένα στις τσέπες του παλτού, τάνυε τώρα το βήμα του λίγο δεξιά. Η ματιά του ήταν καρφωμένη σ' ένα φως, που βρισκόταν στο βάθος, πάνω από ένα μαγαζί.

Επιτέλους έφτασε, έστριψε το πόμολο και μπήκε μέσα.

Βέβαια, δεν περίμενε να βρῇ κανένα από τα πρόσωπα, που απασχολούσαν τις σκέψεις του, ούτε τους μασκαράδες εκείνης της βραδιάς... Μια αυταπάτη του βάλωσε το μυαλό για μια στιγμή, μά συήλα.

Τοάβηξε προς το βάθος της ταβέρνας και κάθισε σ' ένα τραπέζι. Δυο-τρεις καθυστερημένοι έπιναν λίγο λίγο το κρασί τους.

— Ένα μεζεδάκι και λίγο κρασί, είπε.

Σήκωσε τα μάτια ψηλά. Οι σερβαντίνες είχαν χαθή κι' όλος ο σταλισμός του μαγαζιού. Τίποτα δεν είχαν απομείνει από κείνη τη βραδιά του καρναβαλιού.

— Ήρεμη, αδούρητη, σιωπηλή ή ταβέρνα, όμοιο νεκροταφείο με τα μουντά λιγοστά της φώτα κείνο το βράδυ.

Μα στο μυαλό του, σιγοπίνοντας το κρασί του, ο Μίμης ξανάβλεπε, σαν να ήταν φαντάσματα όλους εκείνους τους πολυχώρους μασκαράδες να κινούνται άοριστα, επιδηλητικά, βαρεία μέσα στη θλιμμένη τώρα ατμόσφαιρα της ταβέρνας.

Εκείνο το βράδυ, δεν ξέρε κι' αυτός πώς τ' άποφάσισε να φύγει από το Θησείο, όπου καθόταν, να περάσει αντίκρου στα χαλάσματα, να φτάσει στους Αέρηδες κι' από εκεί στης Πλάκας τα στενά για να δῇ λίγη κίνηση αποκρημάτικη. Και μπερδεύτηκε μέσα στον κόσμο που του πετούσε κομψέτι. Αγόρασε μάλιστα και μιά μασκούλα και τη φόρεσε, αντί για άλλη μασκαράτα.

Κάτω απ' αυτή έκρυβε εκείνο το βράδυ όλη την αξιοπρέπεια του καθηγητή της Θεολογίας. Γιατί αυτή ήταν η δουλειά του εδώ και είκοσι χρόνια...

Κάτω, λοιπόν, απ' αυτή την κόκκινη μασκούλα δεν κινούνε να τον γνωρίσει ούτε μαθητής, ούτε συνάδελφος. Έτσι παρουσβήκε να δέχεται αλλά και να ρίχνει κι' αυτός κομψέτι.

Είχε κουραστή να περπατάει, μά δε μπορούσε να καθήσει πουθενά. Όλα τα μαγαζιά ήταν γεμάτα και τα τραπέζια πιασμένα.

Στο τέλος ζήτησε άσυλο σ' αυτή την ταβέρνα που βρισκόταν τώρα. Κι' αυτή ήταν γεμάτη. Όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα. Μά ξαφνικά κάποιος από μιά παρέα σηκώθηκε να τὸ πῇ:

— Μας περισσεύει μιά καρέκλα, καθίστε στο τραπέζι μας.

Ο Μίμης ευχαρίστησε, κάθισε κι' έριξε μιά ματιά στους ανθρώπους της συντροφιάς. Ήταν δυο κύριοι και τρεις γυναίκες. Όλοι φορούσαν όπως κι' αυτός από μιά μασκά.

— Έφαγε, ήπιε, τσούγγρισε με τους άλλους, κέρασε την παρέα και ξαφνικά θυμήθηκε ότι δεν εί-

Ο Μίμης συλλογίζεταν πώς τότε της δοκίμασε «αίωνια πίστι».

χε συστηθῇ και μ' ένα χαμόγελο βγάζοντας τη μασκούλα, μισσηγκώθηκε και είπε:

— Με συγχώρητε για την παράλειψι; Δημήτριος Πολυμέρης, καθηγητής...

Σταμάτησε, δεν πρόσθεσε τί λέξι «Θεολογίας».

Τότε κι' οι άλλοι ένας-ένας έδωσαν τα όνοματά τους, βγάζοντας τις μασκές τους.

— Οι γυναίκες μας — πρόσθεσαν δείχνοντας τις δυο κυρίες που βρισκόταν πλάι τους — κι' η αδελφή μου — είπε ο ένας δείχνοντας την τρίτη γυναίκα, που βρισκόταν στη μέση.

Οι μασκές είχαν πέσει. Δεν ξαναμπήκαν στα πρόσωπα από τη στιγμή εκείνη, μά ο Μίμης θα προτίμοι να μη την είχε βγάλει, να μην είχε συστηθῇ, να μην είχε πει στο καρναβάλι.

Η γυναίκα, που του σύστησαν ως αδελφή του ενός από τους δυο κύριους ήταν η γυναίκα την οποία είχε εγκαταλείψει ακριβώς πριν είκοσι χρόνια, τότε δηλαδή που πήρε το πτυχίο του και διορίστηκε σ' ένα μακρινό επαρχιακό Γυμνάσιο.

Τη γνώρισε άμέσως — κι' ως είχαν περάσει τόσα χρόνια — και χαμήλωσε τα μάτια.

— Δώσε μου ακόμη λίγο κρασί, είπε ο Μίμης στον ταβερνιάρη.

Σ' αυτό τὸ ἴδιο τραπέζι καθόταν κι' εκείνο το βράδυ. Το βράδυ, που υποβλήθηκε στο μεγάλο μαρτύριο των ερωτήσεων των δυο κυριών: «Σε ποίό Γυμνάσιο υπηρετείς;», «τί μαθήματα διδάσκεις;», «αν είναι παντρεμένος;», «πώς τα καταφέρνεις να μην παντρευτῇς;» και άλλα.

Εκείνη τὸν κῆτταζε αμίλητη και στο πρόσω-

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

πό της είχε χυθῇ ὅλη ἡ χλωμάδα ἀπὸ τὴ συγκίνῃσι τὸν ἀναμνήσεων τὸν νεανικὸν τῆς χρόνον. Κι' ἐκείνος ἀπαντοῦσε. Εἶχε τὴν ἀφέλεια νὰ δώσῃ κι' αὐτὴν ἀκόμη τὴ διέκλυσσι τοῦ σπιτιοῦ του ὅταν ἀλλάξῃ με τοὺς δυο κυρίους, ἐπισκεπτήρια, γιὰ ἀνάμνησι τῆς χαρούμενης βραδυῆς.

Ὅταν, χάρισαν, ἀργὰ πιά, ἐκείνη τὴ νύχτα, ζαλισμένος, σαστισμένος ὁ Μίμης ἀπὸ τὴν ἀπρόσπτη συνάντησι δὲν ἔπαψε νὰ συλλογίζεται τὸ δράμα τῆς κοπέλλας, πὺ εἶχαν ἐγκαταλείψει.

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχε νὰ κοιμηθῇ ὁ Μίμης νύχτες ὁλόκληρες. Συλλογίζεταν τὴ νεανικὴ του ἐπιπολαιότητα. Συλλογίζεταν κι' ἔφερνε μπροστά του τὸ ὠραίο, νεανικὸ πρόσωπάκι, με τὴν πονεμένη ματιὰ καὶ τὰ σφιγμένα χεῖλη.

Καὶ ξαναγύρισε στὴν ἴδια ἐκείνη ταβέρνα γιὰ νὰ ξαναδρεθῇ μέσα στὴν ἴδια ἀτμόσφαιρα, στὸ ἴδιο περιβάλλον, πὺ τὴ συνάντησε ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσι χρόνια, ἀπὸ τότε πὺ τῆς ὀρκιζόταν «αἰώνια πίστι» καὶ τὴν ἀγκάλιαζε σφιχτά.

Δὲν εἶχε δώσει οὔτε μιά ἐξηγήσι, ὅταν τὴν ἐγκατέλειψε. Δὲν τῆς εἶχε στείλει οὔτε ἓνα γράμμα, γιὰ νὰ δικαιολογήθῃ.

Καὶ τώρα, μόνο μιά φράσι ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη του:

— Εἶμαι ἓνας παλιάνθρωπος!

Πλήρωσε, σηκώθηκε καὶ βγῆκε στὸ δρόμο. Ὁ αέρας τὸν ἐσπρωχνε, λές κι' ἤθελε νὰ τὸν ἐκδι- κηθῇ κι' αὐτός!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, στὸ διάλειμμα, ὁ ταχυδρόμος ἔφερε κάποιο γράμμα γιὰ τὸ Μίμη Πολυμέρη, καθηγητὴ τῆς Θεολογίας.

Ποτέ του δὲν ἔλαβε γράμμα σὺ τὸ Γυμνάσιο, πὺ ὑπηρετοῦσε. Μὰ οὔτε καὶ τὸ σπῆτι λάβαινε γράμματα. Συγγενεὶς δὲν εἶχε, οὔτε μακρινούς φίλους.

Πῆρε τὸ γράμμα, μπῆκε σὲ μιά ἀπὸ τῆς ἄδειες αἰθουσας τοῦ σχολείου καὶ τ' ἀνοίξε.

Ἡ ματιὰ του πῆγε ἀμέσως στὸ τέλος γιὰ νὰ δῇ ποίος τοῦ γράφει καὶ διάβασε: «Μίνα».

Ἀκούμπησε στὸν τοῖχο, κρατώντας τὸ γράμμα με τρεμμένα δάχτυλα καὶ διάβασε:

«Ἀγαπητὴ Μίμη,

»Ἡ μοῖρα ἐκείνο τὸ βράδυ μᾶς ἔπαιξε ἓνα πολὺ ὀσχημο παιχνίδι. Μᾶς φόρεσε ἀπὸ μιά μᾶσκα καὶ μᾶς ἔφερε τὸν ἓνα ἀντίκρου στὸν ἄλλο. Ἐ- σὶ κάτω ἀπὸ τὴ μᾶσκα ἀντίκρουσε τὴ γυναίκα, ὅχι πιά τὸν εἰκοσι χρόνων, ἀλλὰ τὸν σαράντα! Τὸ μακιγιάρισμα ἴσως νὰ σκέπαζε κάπως τὰ χρόνια μου καὶ νᾶδειχνα νεότερη. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ἔχω μὴ σὲ σαράντα!

»Εἰκοσι χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε, ἀπὸ κείνη τὴν ὠραία ἐποχὴ, πὺ ἐγὼ πρωτοετῆς κι' ἐσὺ ἀ- πόφοιτος ζούσαμε εὐτυχισμένη. Ζούσα καὶ ἐγὼ ἀ- κόμη τὸ όνειρό μου, τῆς ἐλπίδας μου, τὴν ἀγάπη μου γιὰ σένα...

»Πῶς νὰ ξεχάσω τῆς εὐτυχισμένης στιγμῆς πὺ περάσαμε; Δὲν ξέρω ἀν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ με σένα. Ἐσὺ, ὅμως, ἔχεις δικὸν νόστο θυμωμέ- νος μαζί μου καὶ νομίζω πὺς ἤρθε ἡ στιγμή νὰ σοῦ κάνω μιά μεγάλη ἐξομολόγησι, πὺ εἶναι καὶ τὸ δράμα ὅλης μου τῆς ζωῆς.

»Δὲν ξέρω ἀν θὰ με συγχωρήσεις, πὺ σ' ἐγκα- τέλειψα, πὺ ἔφυγα χωρὶς νὰ σε εἰδοποιήσω, χω- ρὶς νὰ σ' ἀφήσω δυο λέξεις γιὰ τὴν ἀπρόσπτη ἀναχώρησί μου στῆς παραμονὲς τοῦ διηρισμοῦ σου στὴν ἐπαρχία.

»Ὅχι, δὲ μποροῦσα νὰ μείνω. Δὲ μποροῦσα νὰ σε ἀκολουθήσω. Φαντάζομαι τὴν ἀπελπισία σου καὶ τὴν ἀπογοητευσί σου, ὅταν δὲ ἦρθες νὰ μ' ἀποχαιρετήσης καὶ νὰ μου μιλήσης γιὰ τὸ γάμο μας καὶ δὲ με βρήκες!

»Ἐπρεπε νὰ φύγω, ἀκριβώς, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος. Ἐπρεπε νὰ κρυφτῶ ἀπὸ σένα, γιὰ τὴν ἡμέτερα μου με εἶχε ἀνάγκη. Ὁ πατέρας μου εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ σπῆτι μας ἀφήνοντας δίχως καμμιὰ περιουσία τὴν ἡμέτερα μου με δυο παιδιὰ. Ὁ πόνος τῆς ἡταν μεγάλος, καὶ δὲ μπο- ροῦσα νὰ μεγαλώσω με ἓνα γάμο μου, με μιά ἀπομάκρυνσί μου, τὸ οἰκογενειακό μας δράμα.

»Ἐσφίξα, λοιπόν, τὴν καρδιά μου, κι' εἶπα νὰ σε ξεχάσω. Εἰκοσι χρόνια ὅμως τώρα πέρασαν, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα νὰ σε ξεχάσω κι' οὔτε παντρεύ- τηκα ἄλλον, γιὰ τὸ σ' ἀγαπούσα, γιὰ τὸ σ' ἀ- γαπῶ!

»Ἐλπίζω νὰ με συγχωρήσης, γιὰ τὸ κακὸ πὺ σοῦκανα, καὶ μιά πὺν ἡ τύχη μᾶς ἔφερε πάλι κοντά, δὲν ζητῶ παρὰ τὴ φίλια σου καὶ τὴν ἀ- γάπη σου. Μίνα».

»Υ. Γ. Στῆς πέντε τὴν Κυριακὴ, πέρασε ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ μᾶς δῆς. Τὴ διέκλυσσι τὴν ἔχεις σὺ ἐπισκεπτήριον, πὺ σὺ δώδεο ὁ ἀδελφός μου. Ἐτσι θὰ μου ἀποδείξεις ὅτι με συγχωρεῖς.

★

«Νὰ τὴν συγχωρήσω, συλλογίζεταν ὁ Μίμης, τὴ στίγμῃ πὺ ἐγὼ τὴν ἐγκατέλειψα τόσο ἀ- νανδρα!»

Καὶ τὴν Κυριακὴ, κρατώντας ἓνα μπουκετάκι μενεξένες, χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας τῆς.

Τὸν περίμενε ἡ Μίνα, γιὰ τὴν μᾶτα τῆς ἡ- ταν ὑγρὰ. Μόλις μπῆκε μέσα ἔπεσε στὴν ἀγκα- λιά του καὶ ἔσπασε σὲ δάκρυα εὐτυχίας. Τί ση- μασία εἶχαν τὰ χρόνια...

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΑΚΡΕΙΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ

ΟΛΗ αὐτὴ τὴν περίοδο, πὺ εἶναι ἀκόμη γε- μάτη ἀπὸ χορευτικὲς συγκεντρώσεις, οἱ μακρεῖες τουαλέττες βρῖσκονται σὲ ὅλη τους τὴ δόξα. Σατέν, βελούδο καὶ μουσελίνες, τὸ κα- θένα με τὴ σειρά του, συντελοῦν σὺ νὰ ἔχω- με ὠραίες ἐμφανίσεις.

Τὰ μεγάλα ντεκολτέ ἔχουν πάντα τὴ θέσι τους καὶ μάλιστα ἰδιαίτερος τονισμένα στὴν πλάτη.

Σὲ μιά σχετικὴ κόψι ἓνα ὠραιότατο μοντέλο μᾶς παρουσιάζει μιά τουαλέτα, πὺ σχηματί- ζει, μπροστά σὺ ἐφαρμοστὸ κορσάζ, ἓνα στρογ- γυλὸ ἀνοιγμα, ἀρετὰ χαμηλὸ, ἐνὸ πῖσω τὸ κορσάζ εἶναι σχεδὸν ἀνταρκοτό. Τὸ ἀνοιγμα τοῦ ντεκολτέ φθάνει σχεδὸν ὡς τὴ μέση, ἀφι- νοντας ὁλόγυμνη τὴν πλάτη.

Ἡ φούστα φθάνει ὡς τὸ ἔδαφος καὶ εἶναι μακρὴ πῖσω, σὲ γραμμὴ ἐβαζέ, τονισμένη κ' αὐτὴ πῖω πολὺ πῖσω. Στὴ μέση σχηματίζονται σούρες καὶ κάτω στὴ φούστα γκονταί. Μιά φαρδεῖα ζώνη στὴ μέση καταλήγει σ' ἓνα φιόν- κο πῖσω, τοποθετημένο ἀκριβῶς σὺ τελείωμα τοῦ ντεκολτέ.

Γιὰ μιά τέτοια τουαλέτα, πολὺ κατάλληλα ὑφάσματα εἶναι τὸ βελούδο ἢ τὸ σατέν.

ΤΑ ΝΤΕ - ΠΙΕΣ ΕΠΙΜΕΝΟΥΝ

Ἡ μόδα, ἐπιμένοντας πάντα νὰ ἐπιβάλῃ τὰ ντε-πιές, ἰδιαίτερος γι' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, μᾶς παρουσιάζει ὅλο καὶ νέα σκέρτσα. Καὶ τὰ σκέρ- τσα αὐτὰ τὰ βλέπομε κυρίως στῆς βέστες, γιὰ τὸ οἱ φούστες τὸν ντε-πιές κυμαίνονται μόνο ἀ- νάμεσα σὺ εὐθύγραμμο καὶ σὺ ἐβαζέ. Αὐτὰ τὰ δυο βέβαια, με μερικὲς μεταλλαγές. Πότε κομψώνει π. χ. ἡ φούστα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, πότε τὸ κομψωμά τῆς γίνεται σὺ πλάι ἀρι- στερά, πότε γαυλνόνται οἱ ραφές τῆς με ἔ- ξωτερικὰ γαζιά.

Ἀς δοῦμε, ὅμως, μερικὰ σκέρτσα τῆς βέ- στας:

Ὅταν εἶναι κοντὴ καὶ πέφτει εὐθύγραμμη, σχηματίζει τὸ κάτω τῆς ἄκρο με κομψὰ ἀνοίγ- ματα, σὰν ὀξείες γωνίες. Τὰ ἀνοίγματα αὐτὰ, ὅπως καὶ τὸ τελείωμα τῆς βέστας, ὑπογραμμί- ζονται μ' ἓνα φαρδὺ ἐξωτερικὸ γαζί. Τὸ ἴδιο γαζί βλέπομε καὶ γύρω ἀπὸ τὸ λαμό, πὺ πα- ρουσιάζει στρογγυλὸ ἀνοιγμα. Αὐτὸ διαγώνιες ἐλεύθερες πένες, πὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ λαμό, προσδίδουν τὴν ἀπαιτούμενη ἀνεσι σὺ στήθος. Ἡ βέστα, με κόψι κίμονο, ἔχει τὰ μανίκια ὡς λίγο κάτω ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες καὶ κομψώνει με δυο μόνο κομψιὰ, ἓνα σὺ λαμό καὶ ἓνα λίγο χαμηλότερα ἀπὸ τὴ μέση.

Ἄλλο σκέρτσο σὺ μιά βέστα πάντοτε κοντὴ, εἶναι μιά ντεκοῦτ ἀμέσως κάτω ἀπὸ τὸ στή-θος, πὺ σχηματίζει ἀπὸ μιά γωνία πρὸς τὰ κάτω, σὺ κάθε μπροστινὸ τῆς βέστας. Ἐδὼ ἡ βέστα σχηματίζει μύτερο ἀνοιγμα με γιανὰ καὶ κομψώνει εὐθύγραμμο, με τὸλα κομψιὰ ὡς τὸ κάτω τῆς ἄκρο.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΑΓΙΕΡ

Βέστες πῖω κλασσικῆς, συνδυαζόμενες με ἀ- νάλογες φούστες, μᾶς παρουσιάζουν τὸν τύπο τοῦ ἀνοιξιάτικου ταγιέρ.

Ἄλλοτε λεπτὰ λαϊνά καὶ ἄλλοτε κοτονάντ — ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐποχὴ — θὰ σᾶς προσφέ-

Τουαλέτα με μακρὴ φούστα καὶ τονισμένο πῖσω ντεκολτέ.

Αριστερά: Βραδυνή πλισσεωδή τουαλετίτσα. Μέσο γ: Σύνολο από ελαφρό ζερέσι με πλαϊνή φάσα. Δεξιά: Ντε-πιές με κοινή σκερτσόβικη βέστα.

ρουν το κατάλληλο ύλικό, που θα συντελέσει στην όλη κομμη εμφάνιση.

Τις βέστες των ταγιέρ τις βλέπουμε κατά τι μακρύτερες από τις βέστες των ντε-πιές, μολονότι κάποτε δε διαστάζουν κι' αυτές να έχουν περιορισμένο μήκος. Το άνοιγμα, εν τούτοις, του λαμού διατηρεί πάντοτε την κλασσική του μορφή, με το γιακά και τα ρεβέρ κάπως σε απόσταση από το λαμό, δηλαδή «έβαζε», με αρκετή άνεση. 'Η άνεση αυτή παρατηρείται και σε όλη τη βέστα, ενώ συγχρόνως δεν αποκλείεται κι' ένας ελαφρός τονισμός της μέσης, με πάρομο των πλαϊνών ραφών, ή κάποια και με δύο πλάγιες ντεκουή.

Τα ανοιξιάτικα ταγιέρ έχουν τη βέστα τους με ευθύγραμμο κομμάτι και δύο συνήθως κομμάτια, καθώς και τσέπες.

Μπλουζες ή εσώρπες, αλλά κι' ένας τύπος γιλέκου, έρχονται να στολίσουν το μπροστινό άνοιγμα της βέστας. Πολύ της μόδας είναι πάντοτε ένα είδος «κιάς-κόλ» από ελαφρό μεταξωτό, που έρχεται να δέσει σαν ένα κόμπο γύρω από το λαμό, αφήνοντας τα άκρα να κομειώνται έξω από τη βέστα.

ΤΟ ΑΣΠΡΟΜΑΥΡΟ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

Νά μιιά μόδα, που μιάς φαίνεται σά να επαναλαμβάνεται κι' όλο ώστόσο εμφανίζεται καινούργια. Κάι, πράγματι, καινούργια θά μιάς εμφανισθί, αυτή την εποχή, γιατί, αντίθετα απ' ό,τι ως τώρα έβγαζαμε, το χρώμα που θα υπερισχύει θά είναι το λευκό και σε δεύτερη μένιο σύνολο μιάς δίδει την ακριβή εικόνα του ανοιξιάτικου συνδυασμού λευκού και μαύρου.

Η φούστα, με μιιά βαθειά κοφωτή πιάττα πίσω, ώστε να έχη άνεση, παρά το ευθύγραμμό της, έχει το φόντο της λευκό και λεπτές

διασταυρούμενες μαύρες γραμμές σχηματίζουν ένα καντογιέ, όπου υπερισχύει το λευκό.

Η βέστα, σε μιιά ιδιόρρυθμη κόψη, παρουσιάζεται μακρύτερη προς τα πίσω και κοντύτερη μπροστά. Κατά τα άλλα, είναι απλούστατη, με στρογγυλό κλείσιμο του λαμού και ευθύγραμμο κομμάτι. Είναι επίσης ελαφρώς μεσατή και όδλεικη.

Καθώς βλέπουμε, το λευκό υπερισχύει εδώ, πράγμα εν τούτοις, που δεν έμποδίζει να συνδυάσετε με αυτό το σύνολο ένα ψάθινο μαύρο καπέλλο, κι' ακόμη, αν θέλετε, και μαύρα γάντια.

ΑΛΛΟΣ ΜΟΔΑΤΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

Κατά τον ίδιο τρόπο, θά δούμε κι' άλλο δίχρωμο συνδυασμό αυτή την εποχή.

Είναι ο συνδυασμός του μπλε-μαρέν με το λευκό, που είναι ιδιαίτέρως της μόδας. Πολλές τουαλετίτσες, είτε απλές, είτε πιο λουσάτες, θά μιάς εμφανισθούν στα δύο αυτά χρώματα. Σε στομπάτα ύφασμα ή σε άλλα ρανταί, με ραβδώσεις ή σχέδια καρδεδάτα.

Ένας από τους παλαιούς Οίκους παρουσίασε ένα χαριτωμένο μοντέλο αυτού του τύπου. Δηλαδή ένα φόρεμα από μεταξωτό ύφασμα, σε λευκό φόντο, με πολύ μικρά μπλε καρδεδάτα. 'Η κόψη του κορσάκι είναι άνετη, σηματοδοτώντας μπλουζόν κι' ενώ κλείνει το κορσάκι ψηλά στο λαμό, είναι χωρίς μανίκια.

Η φούστα γίνεται άνετη, με ελαφρά γγοντέ. Στην μέση, μιιά φαρδιά ζώνη από κορδέλλα γυρό, σε χρώμα μπλε-μαρέν, που καταλήγει μπροστά σε πλούσιο φιόγκο σατελιέ.

Το σύνολο μπορεί να συμπληρωθί κι' ένα καυσιέ από μπλε-μαρέν ψάθα, γαρνισμένη με λευκή κορδέλλα και επίσης με μπλε-μαρέν μακρά γάντια.

ΦΑΝΤΑΙΖΙ ΖΕΡΣΕ-Υ

Τα πολύ ελαφρά φανταίζι ζερέσι προορίζονται για ανοιξιάτικα σύνολα, ντε-πιές και τρουά-πιές ακόμη.

Θά εμφανίσουν ένα τύπο σινέ, με βάσι πάντα τα ανοιχτά χρώματα. Ένα πολύ κομψό μοντέλο, με παρόμοιο ύφασμα, μιάς παρουσιάζει ένα συνδυασμό φούστας και καζάκας, τελείως απλό, όσον αφορά τη γραμμή του.

Η φούστα είναι ευθύγραμμη και συνοδεύεται από μιιά καζάκα, χωρίς μανίκια, που πέφτει οριζή και μάλλον κοντή. Δεν έχει ζώνη, αλλά έχει κάπως τονισμένη τη μέση. Ένα σκέρτσον του φορέματος είναι να στολίζεται από πάνω ως κάτω, δηλαδή και στην καζάκα και στη φούστα, με μιιά φαρδιά φάσα από ζερέσι, σε βαθύτερη απόχρωση. 'Η φάσα αυτή τοποθετείται μπρός-πίσω. Το σύνολο θά είναι ακόμη πρακτικώτερο εάν συμπληρώνεται από μιιά σχετική βέστα, που κλείνει πλαγίως, καταλήγοντας κι' αυτή στο κλείσιμό της με τη διαφορόχρωμη φάσα, που θά ταιριάζει με τη φάσα της φούστας.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΣΥΝΟΛΑ

Όσο προχωρεί ή εποχή, θά δούμε σε όμορφες κοτονάντ ή σε μεταξωτά ύφασματα, κομψά σύνολα, κατάλληλα για τις απογευματινές ώρες.

Ο συνθετέστερος συνδυασμός είναι ή φούστα με την καζάκα. Σ' αυτούς τους συνδυασμούς, όταν ιδίως χρησιμοποιούμε μεταξωτό μονόχρωμο ή και στομπάτο, ή φούστα θά γίνεται πλισσεωδή, με πολύ λεπτές πιάττες, στον τύπο των πλισσεών της μηχανής.

Έτσι θά έχουμε μιιά φούστα έβαζε προς τα κάτω, που δίνει πολύ άερα στο βάδισμα. 'Η καζάκα, από το ίδιο ύφασμα καμωμένη, γίνε-

Αριστερά: Κομψό καρδεδάτο φόρεμα ασπρόμαυρο ή άσπρο και μπλέ. Μέσο γ: Ευθύγραμμο ταγιέρ με δετή εσώρπα-γραβάτα. Δεξιά: Ριχτό επανωφόρι κιμονό από κοτονάντ.

ται κοντή, με σχηματισμένη τη μέση και με άκερά μεγάλο άνοιγμα γύρω στο λαμό. Τα μανίκια μπορεί να είναι κοντά, αλλά μπορεί και να μην υπάρχουν. Για συμπλήρωμα έχουμε ένα πτι-μαντώ, ώστε να μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αυτό το σύνολο και τις βραδυνές ώρες.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τα επανωφόρια που προορίζονται για την άνοιξη και το καλοκαίρι, χαρακτηρίζονται από μεγάλη απλότητα στη γραμμή. Είναι συνήθως ίσια, αλλά με σχετική άνεση, που θά άρχισι από τους ώμους. Σ' αυτό συντελεί ιδιαίτερος ή κιμονό κόψι, γι' αυτό, άλλωστε, τη βλέπουμε και να επανωρατή τόσο.

Οι μασχάλες είναι άνετες, ιδίως στα πολύ ελαφρά επανωφόρια, ενώ στα επανωφόρια, που γίνονται με κοτονάντ κάνουμε πιο περιορισμένες τις μασχάλες.

Τα ανοιγματα του λαμού θά βλέπουμε άλλοτε χωρίς γιακά, άλλοτε με μικρό γιακά και ρεβέρ, με γιακά χωρίς ρεβέρ και το αντίθετο με ρεβέρ και χωρίς γιακά, πάντοτε όμως θά παρουσιάζουν άνεση γύρω στο λαμό.

ΠΩΣ ΚΟΥΜΠΩΝΟΥΝ

Στο ζήτημα επίσης του κουμπώματος, παρουσιάζουν ποικιλία τα ελαφρά επανωφόρια της εποχής. Μερικά πέφτουν ελεύθερα διόλου κομψά, άλλα κουμπώνουν ευθύγραμμη με δυό ή τρία κομμάτια, και άλλα είναι σταυρωτά. Άλλα αυτά τα τελευταία είναι μάλλον τά σπορτίφ.

Τα μανίκια γίνονται πάντα σε μήκος τρουά-κά. Αύτη ή μόδα συνεχίζεται. Οι τσέπες στο-

λίζουν πάντοτε τα επανωφόρια, ανεξαρτήτως σχεδίου. Γίνονται τότε κάθετες και τότε οριζόντιες, σπανιότερα δε διαγώνιες.

Και μιιά πρακτική συμβουλή: Διαλέξτε το χρώμα του επανωφοριού σας, σε τέτοια απόχρωση, που να μπορού ή συνδυάζεται με δυό ή τρία φορέματά σας. 'Η έλλογή σας θά γίνεται πάντοτε ανάμεσα σε ανοιχτά χρώματα.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΣΤΙΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

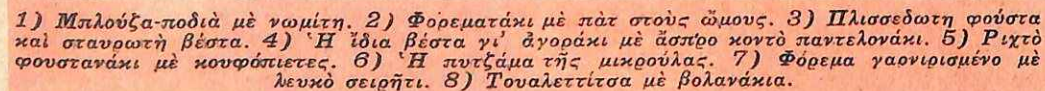
Ανάμεσα στις διάφορες μπλουζες, που θά φορεθούν έφετος, θά κυριαρχούν οι σταμπάτες, σ' ένα τύπο κοτονάντ που θυμίζει τις κρετόν. Οι πολύχρωμες αυτές μπλουζές, σε διάφορους ζωηρούς χρωματισμούς, θά είναι εύθυμες και ταιριαστές για την άνοιξη. Θά φοριούνται μέσα από τις φούστες, αλλά αφήνοντας ένα ελαφρό μπουφάν. Θά συνοδεύονται από μονόχρωμες φούστες, που να θυμίζουν κάποιο από τα χρώματα της μπλουζας. Είναι πολύ της μόδας μιιά ζώνη από γυρό κορδέλλα, σε χρώμα, που να διαφέρει από το χρώμα της φούστας.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ

Οι διάφορες κοτονάντ της εποχής, συντελούν στις χαριτωμένες εμφανίσεις των παιδιών. Άλλοτε με δόκιμα φορεματάκια, άλλοτε με συνδυασμούς φουστίτσας και μπλουζας ή βέστας. Έτσι τα παιδάκια είναι κι' αυτά ντυμένα σύμφωνα με την τελευταία λέξη της μόδας. Εν τούτοις, παραμένει κλασσική πάντοτε ή «έβαζε» γραμμή, σε οποιοδήποτε έκδηλωσι του ντυσίματός τους.

Συνδυασμός άσπρου και μαύρου.

Ἡ μόδα εὐνοεῖ πάντα, το οἱχτό φουστανάκι ἀπὸ τοὺς ὄρους, μὲ μεγάλο ἀνοιγμα λαμποῦ καὶ χωρίς μανίκια.

Πολλὰ συχνά, τὸ φόρεμα συγκαταεῖται στὸν ὄμιον μὲ δύο κομπωτιές πᾶν. Τὸ φόρεμα αὐτὸ, ἀπὸ φαντασίαν κοτονάντ, φορεῖται μὲ μιά μπλουζάκι. Τὸ καλοκαίρι ὁμοίως, μὲ τὴ ζέστη, φορεῖται χωρίς μπλουζά, καὶ εἶναι ὁροσερό.

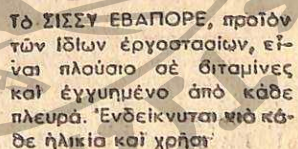
ΟΙ οργιστές κτονάντ θά φορεθούν επίσης
πανά για παιδικά κοστούμια. Χαριτωμένο είναι
ένα σύνολο φόρεμα-βέστα. Το φόρεμα θά έχη
τό μπουστάκι του, χωρίς μαγιάν, και μία φού-
στα σουρτάκι, που συμπληρώνεται με μία κον-
τή ριχτή βέστα.

Πολλά μονόχρωμα παιδικά φορέματα, γαρνι-
ρονται με σειρήνια.

Τὰ μανικάκια γίνονται φουσκίτσες καὶ φυσικά, πολὺ κοντά.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

— Ἐτοίμασε δὺὸ σακκίδια μὲ

Τα Ολλανδικά έργαστᾶσια ΕΙΣΕΥ προηγούνται πάντοτε αἱ ἐπιτομηματικαὶ βελτιώσεις καὶ τελειοποιήσεις.

δ.τι χορεύεται για δχτό ημερών κατωκίησιν. Μη ξεχάσης τὰ τρώματα καὶ τὸ σχετικὸ ποτό. Κά- νε γρήγορα!

— Μάλιστα κύριε, ἀπάντησε ὁ χαμοαίρετος, με μάτια λαμπερά. Ὁ Ντόν ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια τέσσερα-τέσσερα. Εἰργαλε τὴν ὀμ- πα τοῦ σπιτιοῦ καὶ φέρεσε ἕνα μάλινο πουκάμισο σπορ, ἕνα βελ- λουδὶνο πανταλόνι καὶ ἕνα πέτσινο μπλουζόν. Εἶχε κρύψει τὸ καρόν μεσα σὲ μιὰ ξάκη, κάτω ἀπ' τὸ πουκάμισο του.

Πήρε ἐπίσης ἕνα μικρὸ πιστόλι, ποὺ τοβαλε στὴν πίσω τσέπη του, καθώς καὶ πέντε εφεδρικοὺς γεμι- στήρες. Ὅταν βρόικε ὑστερὰ τὸν Τσερρὺν ἐπεμνὲν, με ἔτοιμα τὰ σακαδία, τοῦ εἶπε, φυλάγον- τας τὸ ἐνα σακαδίδιο τὸ ὅλο καὶ τίς σφαίρες:

— Γνωρίζω τὸ Λονδίνον, Τσερ- ρὺ. Ἄν με ζήτησιν καί, πρὸς τὸν πῶς βοήσομαι σὴ Ρώμη γὰρ δουλειὲς καὶ πῶς θὰ γυρίσω στὸ τέλος τῆς βδομάδας. — Μάλιστα, κύριε. Μὰ... ἀλή- θεια, δὲ θέλετε νὰ σὰς συνοδεύω; ῥώτησε ὁ Τσερρὺν με ἀπορητικῶς.

— Ὡλοὺ νὰ μείνης ἐδῶ, γὰρ νὰ φυλάξῃς τὸ σπίτι. Ὁ ῥώτη καὶ μὲν ὁ Χάρου.

Ὁ Χάρου εἶχε γυρίσει στὸ με- ταξύ. — Ἐν τάξει, ἀφεντικῶ, εἶπε. Ὁ Γκιουλιέρε πᾶει γὰρ μπενζίνα.

— Φέρεσε ἕνα χροστούμι σπορ, τοῦ σύστησε ὁ Ντόν. Γρήγορα... ἴσως θὰ χορεύσῃ νὰ περπατή- σουνε πολλοί.

— Μάλιστα, ἀφεντικῶ, εἶπε ὁ Χάρου, μ' ἕνα χαμόγελο. Κι' ἀνέβηκε βιαστικὰ τὴ σκάλα.

Ὁ Ντόν ξαναμπήκε στὸ γρα- φεῖο του καὶ ζήτησε στὸ τηλέφω- νο τὸ ἀεροδρόμιον.

— Ἀκόμα δὲ μποροῦσε νὰ πιστέ- ψῃ πῶς τοῦ εἶχαν συμβῇ τόσα πράγματα, μαζεμένα, ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε δὴ τὸ γέρο-Πεκάλι...

Ὅταν τοῦ ἀπάντησαν στὸ τη- λέφωνο, ζήτησε νὰ μιλήσῃ με τὸν Πλέυντελ.

— Δυστυχῶς, ὁ κύριος Πλέυ- ντελ ἀπουσιάζει, τοῦ ἀπάντησαν.

— Ποῦ μπορῶ γὰρ τὸν βρῶ; — Δὲν ξέρω νὰ σὰς πῶ, κύ- ριε.

— Ἐδῶ Ντόν Μίχλεμ. Θὰ ἤ- θελα ἀμέσως ἕνα εἰδικὸ ἀεροπλά- νο γὰρ τὸ Παρίσι. Εἶναι δυνατόν;

— Θὰ κυττάξω. Περιμένετε ἕνα λεπτὸ, παρακαλῶ.

Ὁ Ντόν περιμένε μ' ἀνυπομο- νησία. Σὲ λίγο, ἀκούστηκε πάλι ἡ φωνή, στὸ τηλέφωνο:

— Φοβάμαι πῶς δὲ θὰ εἶναι δυνατόν πρὶν ἀπὸ αὐριο τὸ μεση- μέρι.

— Πρέπει νὰ φύγω γὰρ τὸ Πα- ρίσι ἀπὸψε, ἀμέσως! Δὲ με νοιά- ζει γὰρ τὴν τιμὴ.

— Δυστυχῶς δὲ γίνεται, κύριε. Μόνον αὐριο τὸ μεσημέρι.

— Δώστε μου τὸ διευθυντὴ τοῦ ἀεροδρομίου, εἶπε ξεροὶ ὁ Ντόν.

— Ἐχει φύγει γὰρ τὸ σπίτι του, κύριε. Ἐπὶ ἕνας τόπος ἐχθρική ἀδιαφορία στὴ φωνὴ τοῦ συνομι- λητῆ του, ποὺ ἔκανε τὸ Ντόν νὰ καταλάβῃ πῶς θὰ ἦταν ἀνθρώποιο νὰ ἐπιμείνῃ. Ἀκούσε λοιπὸν τὴ δῶ- σι τῆς ἡ ὁργάνωσιν, γὰρ τὴν ὁποία τοῦ εἶχε μιλήσει ὁ Τσέζαρεθ...

Ἐκείσε τὸ τηλέφωνο καὶ ἔγρα- λε ἀπ' τὸ σπιτάκι τοῦ γραφείου του μιὰ σειρὰ ἀπὸ γάστες τῆς γό- ρας σὲ μεγάλη κλίμακα. Ὅτε- ρα ξαναγύρισε στὸ γὰλ.

Ὁ Χάρου περιμένε, ντυμένος καὶ αὐτὸς περὶ τὸν Ντόν.

Ὅτε καὶ αὐτοκίνητο. Ἀεροπλάνο δὲ μὲν βοήσκει. Δὲ μένει πα- ρὰ ν' ἀνεβῇ τὸ ποτάμι ὡς τὴν Πιασέντσα, καὶ ἔκει νὰ προσπα- θήσῃ νὰ βοῦμε ἐν' ἀεροπλάνο γὰρ τὸ Μιλάνο.

Ὁ Χάρου ἔκανε μιὰ γκριμά- τσα.

— Μὰ θ' ἀργήσουμε ἔτσι, ἀ- φεντικῶ, παρατήρησε.

— Ναι, τὸ ξέρω. Ἀλλ' οἱ ἄν- τίπαλοι μας δὲ θὰ σκεφθοῦνε ἱ- σως αὐτὸ τὸ μεταφορικὸ μέσον... Θὰ δοῦμε τελεσίπαντον. Δὲν ὑ- πόκει ἄλλη λύσι.

Ὁ Τσερρὺν πλησίασε.

— Ἄν μπορῶ νὰ κάνω καὶ ἐγὼ κάτι, κύριε...

Ὁ Ντόν τοῦ χαμογέλασε.

— Αὐτὰ ποὺ ἔκανες, ἦταν πά- ρα πολλὰ, ἀπάντησε. Τὰ ὑπόλοι- πα εἶναι δική σου δουλειά. Θὰ ξαναβροῦμε σὲ ὀχτὸ μέρες. Ἄν δὲν ἔχω γυρίσει ὡς τότε, κλείσε τὸ σπίτι καὶ ἔλα καὶ σὺ στὸ Λον- δίνον.

Μολοντὶ ἦταν περασμένα μεσά- νυχτα, κυκλοφοροῦσαν ἀκόμα πολ- λοὶ τουρίστες. Ὁ Ντόν δυσκολεύ- τηκε κάπως γὰρ ν' ἀνοίξῃ δρόμο καὶ νὰ φτάσῃ στὴν ἰδιωτικὴ ἀπο- βάθρα, ὅπου τὸν περιμένε ὁ Γκι- ουλιέρε, κοντὰ στὸ ἰδιόκτητο ζώ- τερο τοῦ Ντόν.

— Τί συμβαίνει πάλι; μονομύ- ρισε ὁ Χάρου, ἀκούγοντας ἀπὸ μακριὰ τὸ Γκιουλιέρε νὰ φωνάζει.

σὰ νὰ μάλωνε με κάποιον. Στὸ ἀδύνατο φῶς ἐνὸς φανα- ριοῦ, εἶδαν τὸ Γκιουλιέρε νὰ δεί- χνῃ τὴν γροθιά του σ' ἕνα κοντό- χοντρο ἀνθρώποιο, με βοήθικη φρόνα, ποὺ ἀνασκήωνε τοὺς ὡ- μους του σὰ νὰ λέγε πῶς δὲ μπο- ροῦσε νὰ κινήσῃ τίποτα...

— Τί τρέχει; ῥώτησε ὁ Ντόν, πλησιάζοντας τὸ Γκιουλιέρε.

— Αὐτὸ τὸ γουρουνὶ ἰσχυρίζε- ται πῶς δὲν ἔχει μπενζίνα στὸ ποταμὶο του, σινιόρ, τοῦ ἐξηγή- ησε ὁ Γκιουλιέρε. Λέει ψέματα, τὸ κτήνος, γιὰτὶ βαρύνεται ν' ἀνοίξῃ τὸ μαγαζὶ του.

Ὁ ποταμιοῦχος ὑποκλίθηκε τα- πενὰ μπροστὰ στὸ Ντόν.

— Διπλάμι, κύριε, ἀλλὰ δὲν ἔχω οὔτε στάλα! βεβαίως. Δὲν ἐννοεῖ νὰ με πιστένῃ αὐτὸς ὁ ἡ- λθιος, ὁ γονδολιέρης. Αὐριο, ποὺ δὲν ποὺ φέρουνε, νὰ σὰς δώσω ὅση θέλετε.

— Τί μὰς μένει στὰ ρεζερβου- ἀρ, Γκιουλιέρε; ῥώτησε ὁ Ντόν.

— Τὸ ἕνα εἶναι ἀδεμανῶ, σινιόρ, καὶ τ' ἄλλο γεμάτο ὡς τὴ μέση.

Ὁ Χάρου εἶχε περάσει πίσω ἀπ' τὸ χοντὸ καὶ ἐξέταξε τὴν τρώμα τοῦ ποταμιοῦ. Κλάττησε τὸ τελοῦτὸ της, καὶ ἀκούστηκε ἕ- νας ἦχος βουβός, ποὺ ἔδειχνε πῶς ἦταν γεμάτο.

— Λέει ψέματα, ἀφεντικῶ, εἶ- πε. Ἐγὼ ἐδῶ μέσα ἕνα σωρὸ μπενζίνα!

Ὁ ποταμιοῦχος στράφηκε ἀπό- τομα καὶ ἄρχισε νὰ λούσῃ τὸ Χάρ- ου με ἰταλικὲς βλαστήμιες. Ὁ Ντόν ἔκανε νόημα στὸ Γκιουλιέρε, καὶ ἔκλεινε ἔνθεν καταρατικὰ, μισοκαμωγελώντας. Ὅτερε ὁ γον- δολιέρης σήκωσε τὴν τερόστια γροθιά του καὶ τὴν κατέφερε στὸ κεφάλι τοῦ χοντροῦ.

Ὁ Χάρου τὸν κράτησε, γὰρ νὰ μὴ πέσῃ, καὶ τὸν ἔαλψε χάμω μαλάκι.

— Πᾶρ' του τὰ κλειδιά του καὶ βάλ' μπροστὰ τὴν τρώμα, εἶπε ὁ Ντόν, πηδώντας μέσα στὸ ἐλαφρὸ σκάφος. Ἐσὺ, Γκιουλιέρε, κουβά- λησε αὐτὸ τὸν κακομοῖρο σὲ κά- ποια ἡσυχὴ γωνία καὶ κράτα τὸν ἐκεῖ, ὥσπου νὰ φύγουνε. Νά, πάρε λεφτά, γὰρ νὰ τοῦ πληρώ- σῃς τὴ μπενζίνα του.

Κι' ἔβαλε στὸ χέρι τοῦ Γκιου- ἔρε μερικὰ χαρτονομίσματα.

— Ἐξέρεις ἐσὺ πῶς θὰ τὸν κά- νῃς νὰ σωπάσῃ, ἀν χρειασθῇ, πρόσ- θεσε.

— Ἐννοια σὰς, σινιόρ, τὸν καθυστάσε ὁ γονδολιέρης. Τί ἄλ- λο θέλετε ἀπὸ μένα;

— Πίστε, Γκιουλιέρε. Σ' εὐ- χαριστῶ πολύ.

Ὁ γονδολιέρης σήκωσε τὸν ἀ- ναίσθητο ποταμιοῦχο, τὸν φορ- τώθηκε στὸν ὅμο του καὶ ἀπομα- κρύνθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

«Πρώτα τὸ ἀεροπλάνο, τώρα ἡ μπενζίνα», συλλογίστηκε ὁ Ντόν. Δὲ μποροῦσε νὰ ἐπὶκοινοῦ γὰρ ἀπὴλ σκέψιν. Φανόταν πῶς εἶ- χε πάρει ἀληθινὰ ὅλα του τὰ μέ- τρα ὁ Νάτζκα!

Ἀφοῦ γέμισαν τὸ ρεζερβουάρ, ὁ Χάρου πῆδησε καὶ αὐτὸς μέσα στὸ κότερο καὶ ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανή.

— Μὲ μέτρια ταχύτητα, ὥσ- που νὰ βροῦμε ἀπ' τὴ λιμνοθάλα- σα, τοῦ εἶπε ὁ Ντόν. Ὅτερε ἀ- νοίξε ὅλο τὸ γὰλ.

Καθὼς ἀπομακρύνονταν, στὴ στενὴ κανάλι, ἀκούσαν γογγύου- σα βήματα στὴν ὄχθη.

— Τί εἶναι πάλι; γογγύισε ὁ Χάρου.

Δυὸ ἀστυνομικοὶ ξεπρόβαλαν ἀπ' τὸ σκοτάδι.

— Ἐ, σεις! Γνωρίζετε πίσω! φώναξε ὁ ἕνας τους.

— Νὰ σταματήσουμε, ἀφεντι- κῶ; ῥώτησε σιγὰ ὁ Χάρου.

— Ὁχι, συνέχισε ἀλλὰ πὺ σι- γὰ, ἀπάντησε ἡσυχὰ ὁ Ντόν. Καὶ γὰρ εἶμαι ἐτοιμὸς ν' ἀνοίξῃς γκαζι, ὅταν σοῦ πῶ.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ἔφτασαν κοντὰ στὸ πλοῖο.

— Τί θέλετε; τοὺς ῥώτησε ὁ Ντόν.

— Πλεονόστε ἀμέσως!

— Γιατί;

— Ἐξέρετε καλὰ τὸ γιατί! Κλέ- ψατε μπενζίνα! ὀλοήσατε ὁ ἕνας ἀστυνομικός.

— Αὐτάμα πολύ, ἀλλὰ εἰμαι βιαστικός, εἶπε ὁ Ντόν, μ' ἕνα χαμόγελο. Ὁλοταχῶς, Χάρου!

Τὸ κότερο ἔκανε ἕνα ἀπότομο πῆδημα πρὸς τὰ ἑμπρός.

— Σιγῆτε, εἶπε ὁ Ντόν στὸ Χάρου. Θὰ πυροβολήσουμε.

Ὁ ἕνας ἀστυνομικός εἶχε ση- κώσει κίχλας τὴν καραμπίνα του. Πρὶν ὅμως προλάβῃ νὰ τὴν ἀκου- πῇ στὸν ὅμο του καὶ νὰ σημα- δεινῇ, ὁ Χάρου εἶχε στρέψῃ σ' ἕνα κἀθετο κανάλι, πὺ σαρδύ, καὶ εἶχε ἀνοίξῃ ὅλη τὴν ταχύτητα, τοῦ μποροῦσε ν' ἀναπτύξῃ τὸ μ- γρὸ σκάφος.

γὰρ στὰ γαζία, καὶ κῦτταζε γύρω.

Ξαφνικά, ὁ Ντόν ἀνασκήωνε τοὺς ὅμους του, ἔβγαλε τὰ ἀκου- στικά καὶ ἀναψε τσιγάρο. Ἐπειτα στράφηκε στὸ Χάρου.

— Δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ πάμε πολλὰ μακριὰ, τοῦ εἶπε. Ποῖτε νάχουν εἰδοποιηθῇ ὅλες οἱ λιμενι- κὲς ἀστυνομίαι, μέχρι τὴ Ρίμινι.

— Δὲν ἔχουν ὅμως σκάφος ἱ- κανὸ νὰ προσφύγῃ τὸ δικὸ μας, βεβαίως ὁ Χάρου.

— ἴσως... μὰ θὰ μὰς κυνηγή- σῃ ὅλη ἡ ἀστυνομία! Ὅθ ἐξυπη- ρετήσῃ τὸ Νάτζκα, δίχως νὰ τὸ ξέρῃ... Ἀποκλείεται πᾶν ν' ἀνε- δοῦμε τὸ ποτάμι. Ὁ κίνδυνος εἶ- ναι μεγάλος... Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ προσεγγίσουμε κἀπου, νὰ ἐγ- καταλείψουμε τὸ κότερο καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ φτάσουμε περὶ στὴν Πάντοβα.

— Ἐν τάξει, ἀφεντικῶ. Πῦτε θέλετε...

— Καλύτερα τώρα ἀμέσως.

Ὁ Ντόν ἔβγαλε με τὰ μάτια του τὸ σκοτάδι. Τοῦ φάνηκε ξαφνικά πῶς ἀκούσε ἕνα μακρινὸ θορύβο.

— Κόψε ταχύτητα, εἶπε. Σῶ- σε τὸ μοτέρ. ἔχω τὴν ἐντύπωση πῶς μὰς παρακολουθοῦνε.

Ὁ Χάρου ἵπκαυσε. Μὲ τὴ φῶ- ρα ποὺ εἶχε, τὸ κότερο ἔξαλο- λούθησε νὰ γλιστρήσῃ πάνω στὰ ἡσυχὰ νερά τῆς λιμνοθάλασσας.

— Δεξιά, ἀφεντικῶ! εἶπε ὁ Χάρου. Ἐρχονται καταπάνω μας.

Ἀκούγονταν τώρα τὸ μουνγκη- τὸ ἐνὸς ἰσχυροῦ μοτέρ. Ἀλλὰ δὲ φανόταν ἀκόμα τὸ σκάφος, στὰ σκοτεινὰ.

— Ἀς περιμένουμε, μονομύ- ρισε ὁ Ντόν. ἴσως περάσουνε δι- χως νὰ μὰς δοῦνε.

Μὲ τεντωμένη τὴν προσοχή τους, ἀκούσαν τὸ μοτέρ νὰ πλησιάσῃ.

— Ἐρχονται γραμμὴ πάνω μας! εἶπε ξαφνικά ὁ Χάρου.

— Στρέψε ἀριστερά, με μικρὴ ταχύτητα, διατάξε ὁ Ντόν.

Τὸ κότερο ἐξέκρινε πάλι. Ἡ ἀστυνομικὴ βενζινακὸς πλησία- ξε ὀλοταχῶς. Ξαφνικά, τὸ δυνα- τὸ φῶς ἐνὸς προβολέως ἔσκιζε τὸ σκοτάδι.

— Ἀστυνομία! εἶπε ὁ Ντόν. Πρέπει νὰ τοὺς ξεφυγούμε. Χάρου.

Ἡ φωτεινὴ δέσμη τοῦ προβο- λέως τῶλξε τὸ κότερο.

— Δὸς μου τὸ τιμὸν, πρόσ- θεσε ὁ Ντόν. Θὰ τραβήξουμε σ' ἀνοικτὰ.

— Πᾶνε πὺ γογγύου ἀπ' δ.τι πιστεύω, παρατήρησε ὁ Χάρου, ἀλλάζοντας θέσι με τὸ Ντόν.

— Πάντως, δὲ θὰ μὰς φτά- σουνε!

Καθὼς τὸ ἀστυνομικὸ σκάφος ἔκανε ἕνα μεγάλο ἡμικύκλιο, γὰρ νὰ πᾶν κοντὰ τοὺς, τὸ φῶς τοῦ προβολέως μετατοπίστηκε, καὶ τὸ κότερο βρέθηκε γὰρ μιὰ στιγμή στὸ σκοτάδι. Ὅτερε φωτίστηκε πάλι.

— Σιγῆτε τὸ κεφάλι, οὐστήσε ὁ Ντόν. Μὴ τοὺς δύνουμε στόγῳ!

— Κερδίζουμε ἀπόστασι! εἶπε ὁ Χάρου.

Μιὰ μικρὴ κόκκινη λάμψη ξεπή- δησε ἀπ' τὸ καταδιωκτικὸ τῆς ἀ- στυνομίας, καὶ ἀκολούθησε ὁ χρό- τος τοῦ προβολέως. Τὸ βλῆμα πέρασε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλι τους, βορβίζοντας σὰ θυμωμένη σφήκα.

Ἡ φωτεινὴ ἐντασι τοῦ προβο- λέως λιγόστευε, ὅσο μεγαλύτερη ἡ ἀπόστασι ἀνάμεσα στὰ δυὸ σκάφη. Μιὰ δεύτερη κόκκινη λάμψη ἐφεί- σε τὸ σκοτάδι καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ σφαῖρα κόβθηκε στὴν σκετὴ τῆς χαμπίνας τοῦ κότερου.

— Ἐξέρουνε καλὸταξο σιγά, παρατήρησε εἰρωνικά ὁ Χάρου.

— Θὰ οἴσινε τὸ κότερο στὴν ἀμμουδιά, γὰρ νὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε χωρίς νὰ βεβέξουμε τὰ πό- δια μας. Ὅχι, ὅχι, ὅχι νὰ περπατήσου- με ἀριστερά, ὑστερὰ.

Τὸ καταδιωκτικὸ εἶχε κάνει τό- σον ἀποστροφή καὶ αὐτὸ καὶ γύριζε πῶς.

Ξαφνικά, ὁ Ντόν ἀνασκήωνε τοὺς ὅμους του, ἔβγαλε τὰ ἀκου- στικά καὶ ἀναψε τσιγάρο. Ἐπειτα στράφηκε στὸ Χάρου.

— Δὲ θὰ μπορέσουμε νὰ πάμε πολλὰ μακριὰ, τοῦ εἶπε. Ποῖτε νάχουν εἰδοποιηθῇ ὅλες οἱ λιμενι- κὲς ἀστυνομίαι, μέχρι τὴ Ρίμινι.

— Δὲν ἔχουν ὅμως σκάφος ἱ- κανὸ νὰ προσφύγῃ τὸ δικὸ μας, βεβαίως ὁ Χάρου.

— ἴσως... μὰ θὰ μὰς κυνηγή- σῃ ὅλη ἡ ἀστυνομία! Ὅθ ἐξυπη- ρετήσῃ τὸ Νάτζκα, δίχως νὰ τὸ ξέρῃ... Ἀποκλείεται πᾶν ν' ἀνε- δοῦμε τὸ ποτάμι. Ὁ κίνδυνος εἶ- ναι μεγάλος... Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ προσεγγίσουμε κἀπου, νὰ ἐγ- καταλείψουμε τὸ κότερο καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ φτάσουμε περὶ στὴν Πάντοβα.

— Ἐν τάξει, ἀφεντικῶ. Πῦτε θέλετε...

— Καλύτερα τώρα ἀμέσως.

Ὁ Ντόν ἔβγαλε με τὰ μάτια του τὸ σκοτάδι. Τοῦ φάνηκε ξαφνικά πῶς ἀκούσε ἕνα μακρινὸ θορύβο.

— Κόψε ταχύτητα, εἶπε. Σῶ- σε τὸ μοτέρ. ἔχω τὴν ἐντύπωση πῶς μὰς παρακολουθοῦνε.

Ὁ Χάρου ἵπκαυσε. Μὲ τὴ φῶ- ρα ποὺ εἶχε, τὸ κότερο ἔξαλο- λούθησε νὰ γλιστρήσῃ πάνω στὰ ἡσυχὰ νερά τῆς λιμνοθάλασσας.

— Δεξιά, ἀφεντικῶ! εἶπε ὁ Χάρου. Ἐρχονται καταπάνω μας.

Ἀκούγονταν τώρα τὸ μουνγκη- τὸ ἐνὸς ἰσχυροῦ μοτέρ. Ἀλλὰ δὲ φανόταν ἀκόμα τὸ σκάφος, στὰ σκοτεινὰ.

— Ἀς περιμένουμε, μονομύ- ρισε ὁ Ντόν. ἴσως περάσουνε δι- χως νὰ μὰς δοῦνε.

Μὲ τεντωμένη τὴν προσοχή τους, ἀκούσαν τὸ μοτέρ νὰ πλησιάσῃ.

— Ἐρχονται γραμμὴ πάνω μας! εἶπε ξαφνικά ὁ Χάρου.

— Στρέψε ἀριστερά, με μικρὴ ταχύτητα, διατάξε ὁ Ντόν.

Τὸ κότερο ἐξέκρινε πάλι. Ἡ ἀστυνομικὴ βενζινακὸς πλησία- ξε ὀλοταχῶς. Ξαφνικά, τὸ δυνα- τὸ φῶς ἐνὸς προβολέως ἔσκιζε τὸ σκοτάδι.

— Ἀστυνομία! εἶπε ὁ Ντόν. Πρέπει νὰ τοὺς ξεφυγούμε. Χάρου.

Ἡ φωτεινὴ δέσμη τοῦ προβο- λέως τῶλξε τὸ κότερο.

— Δὸς μου τὸ τιμὸν, πρόσ- θεσε ὁ Ντόν. Θὰ τραβήξουμε σ' ἀνοικτὰ.

— Πᾶνε πὺ γογγύου ἀπ' δ.τι πιστεύω, παρατήρησε ὁ Χάρου, ἀλλάζοντας θέσι με τὸ Ντόν.

— Πάντως, δὲ θὰ μὰς φτά- σουνε!

Καθὼς τὸ ἀστυνομικὸ σκάφος ἔκανε ἕνα μεγάλο ἡμικύκλιο, γὰρ νὰ πᾶν κοντὰ τοὺς, τὸ φῶς τοῦ προβολέως μετατοπίστηκε, καὶ τὸ κότερο βρέθηκε γὰρ μιὰ στιγμή στὸ σκοτάδι. Ὅτερε φωτίστηκε πάλι.

με ἕνα καταπύγιο, ποὺν ἔπαιρ- ση, παρατήρησε ὁ Χάρου. Ἐδῶ εἴμαστε πολλοὶ ἐκτεθειμένοι.

— Τὸ σκέφθηκα καὶ ἐγὼ, αὐτὸ. Κῦτταζε, ἡσυχὰς δὲς καμιά φέ- ρμα. Θὰ μπορέσουμε ἴσως νὰ κρυ- φτοῦμε σ' ἕνα ἀνυπόγειο.

Παραποῦσαν ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὅταν ὁ Ντόν ἀκούσε τὸν ἀδύνατο ἀκούμ θορύβο ἐνὸς μοτέρ ἀντοκίνητου.

Πῆδησε στὸ διπλὰνὸ γαντάκι. Ὁ Χάρου τὸν μὴνθηκε. Κι' ἔπει- σαν καὶ οἱ δυὸ κρυμμένοι, με τ' αὐ- τὴν τεντωμένη.

Σὲ λίγο, τ' αὐτοκίνητο πέρασε ἀπὸ μπροστὰ τους. Εἶχε ἀναμένα μόνον τὰ μικρὰ φῶτα του. Ὁ Ντόν διέκρινε μέσα τέσσερες ἄν- τρες, με πλῆθια ἀστυνομικῶν.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκαν ἀνασ- κώθηκε καὶ εἶπε στὸ σύντροφό του:

— Δὲ χάσανε τὸν καιρὸ τους... Μοῦ φαίνεται πὺ σίγουρος ν' ἀπ- σινεῖ τὸ δρόμο καὶ νὰ κρύβουμε μεσ' ἀπὸ τὰ γορῶφια.

— Ναι, μὰ θὰ χορεύσινε περὶ- σσότερο, ἀφεντικῶ. Ἀς τ' ἀ- ποφύγουμε ὅσο μποροῦμε.

— Καλὰ, ἔμπρός σου, λοιπὸν... Τὸ φωτεινὸ ρολοὶ τῷ Ντόν ἐ- δείχνε 3 καὶ 20', ὅταν φτάσαμε στὴν πῶτὴν φέρμα. Εἶχε δὴν τὸ- ρα τὸ φεγγάρι καὶ φῶτιζε τὸ γύ- ρω κάμπο.

— Πᾶμε νὰ οἴσινε μιὰ ματιά, ἀφεντικῶ; ῥώτησε ὁ Χάρου.

— 'Θέλω τους κρατούς ένα φαν...

— Καμιά γάτα θα ήταν μπαμ...

— Καί χαιδεύει το σκύλο, που...

— Ο πατέρας μου μοιράζει, κάτι...

— Μή ξαναδύσει πάντως το...

— Μπράβο, Χάρου, καλά τα...

— Πενάτε, αφεντικό; ρώτησε...

— 'Οχι για την ώρα. 'Ας κοι...

— 'Εν τάξει, αφεντικό, σημή...

— Κι' έπειτα από ένα λεπτό, είχε...

— 'Ο Ντόν ξύπνησε απότομα κι'...

— 'Ο ήλιος γλυστρούσε απ' τις...

— 'Απ' έξω, ακουγόταν δόματα, ο...

— Τι τρέχει; ρώτησε σιγά ο...

— Είναι κάτω ένα καμινό, του...

— 'Ο Ντόν σηκώθηκε, ξεσκονίστη...

— Πραγματικά, ένα μεγάλο καμ...

— 'Εμπρός, Χάρου! είπε τότε ο...

— Κοίμασαν απ' τον ύπνο τους τ...

— 'Ο Ντόν σκαρφάλωσε πρώτος...

— Μόλις είχαν εγκατασταθεί κι' ο...

— 'Αυριο λοιπόν, έλεγε ο σωφ...

— 'Ο γέρος του εγγύηκε καλό...

— 'Αναμνή η μηχανή και η...

— 'Ο Χάρου χαμογέλασε στο...

— Τιποτά δεν αντιπαθούσα τό...

— Μά, από δω και μπρός, θα τ...

— Νά πάμε δε την Πάδοβα, η...

— 'Εβγαλε το χέρι του κι' άρχ...

— Θα πηδήσουμε, λίγο πριν...

— Φτάνει να μη μας τσακώ...

— Ναι, βέβαια.

— Για μισή ώρα, μέινανε καθι...

— Σε δέκα λεπτά, θα βοισκό...

— 'Ο Χάρου μετατόπισε τα καρά...

— Το τοπίο γύρω εξακολουθού...

— Πάντως, θα είναι πολύ επι...

— Κρέμασε στην πλάτη του το...

— Κόβονταν τώρα στο πίσω μέ...

— 'Αν τα καταφέρουμε να φτά...

— Κόβονταν τώρα στο πίσω μέ...

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— 'Ο Ντόν έγνεψε «ναι».

— Τύποις μπροστά, μέινανε γιά...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— 'Ο Ντόν έγνεψε «ναι».

— Τύποις μπροστά, μέινανε γιά...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— 'Ο Ντόν έγνεψε «ναι».

— Τύποις μπροστά, μέινανε γιά...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— 'Ο Ντόν έγνεψε «ναι».

— Τύποις μπροστά, μέινανε γιά...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— 'Ο Ντόν έγνεψε «ναι».

— Τύποις μπροστά, μέινανε γιά...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— 'Ο Ντόν έγνεψε «ναι».

— Τύποις μπροστά, μέινανε γιά...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— 'Ο Ντόν έγνεψε «ναι».

— Τύποις μπροστά, μέινανε γιά...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

— Πόσο λογαριάζεις πως θέ...

— Μια ώρα περίπου.

— 'Ο Ντόν ζήτησε το ρολόι του.

— 'Ετοιμος, αφεντικό; ρώτησε...

— Πάντως, δε βλέπω ακόμα...

— 'Αδύνατο να μη μας δώ...

Μόρια καρτοπαρά

Ξεναστάσεις

Τα έργα του ο άνθρωπος ζητώντας να θαυμάσει και προσπαθώντας, πάντοτε, τη φύσι να θαυμάσει, ούτε στιγμή δε βρίσκεται σε κάλμα και αδράνεια και κάνει όλα πειράματα με ράδια κι' ούρανια. Πειράματα που πλήττουν τον ούρανο των αθρίων και ξαφνικά κι' απότομα τον κάνουν... ολέθριον!

Από το στερέωμα με νέφη το μαυρίσει κι' ακούς καλοκαίρια, χωρία να πλημμυρίζουν, να ξεχειλίζουν θάλασσες, ή να στερεύουν άλλες και νίλες ν' αναμένονται ακόμα πιο μεγάλες, διότι η φύσι απασα προσβάλλεται από ράδιον και «φύσιν ραδιοπληκτον, μεταβαλιν ού... ράδιον»!

Από ραδιοενέργεια ή πλάσι είναι γεμάτη και με βολή τη σκέψι μας και με βολή το μάτι, καθημερινώς ευχόμαστε κι' απ' τα βαθεία χαράματα, να σταματήσουν σύντομα τα συνεχή πειράματα κι' οι «δοκιμές» οι έντονες, που είναι στην ουσία, για κάθε κρασοειδίον σωστή «δοκιμασία»!

Λαχτάρες δοκιμάζουμε, τωτέστιν, οι «τα-χοί», γιατί μεσ' σ' άλλα βλέπουμε και... «κοκ- (κινη βροχή) και με καυμό σκεπτόμαστε πως οι τα- (θερινικοί), οι πλέον άσυνειδητοί κι' οι πιο κατεργα- (ρεοί), μπορεί να βάλουν κόκκινη βροχή μεσ' στο (βαρέλι) και να μας την πασάρουν για σκέτο... (κοκινέλι)!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Οι στα προάστεια του Βιτσέντε. Αφού ψώνισαν διάφορα τροφίμα, πέρασαν το απόγεμά τους σ' ένα μικρό κινηματογράφο.

Κανείς δεν τους είχε προσέξει. Όταν νύχτωσε, πήγαν και συμβουλευθήκαν τα δρομολόγια των λεωφορείων. Καί, στις 9½, πήραν εκείνο που έφευγε για τη Βερόνα.

— 'Ως εδώ, όλα πάνε καλά, μουνομούσε ο Ντόν. Στη Βερόνα, θα προσπαθήσουμε να κλείνουμε κανένα αυτοκίνητο — γιατί δε θάνα διανύον να νοικιάσουμε! Αν φτάσουμε στη Μπρεσέτσα πριν έξημερώσει, τρέχει ναυαγιστεί

πολύ ευχάριστοι!

— Θα πούμε με αυτοκίνητο στο Μιλάνο; ρώτησε ο Χάρου.

— 'Ο Ντόν κοίτησε το κεφάλι του.

— Πριν απ' το Μιλάνο, υπά- χει ο αυτοκινητόδρομος, απάντη- σε, Αυτό ν' άνησυγει.

— 'Ο αυτοκινητόδρομος;

— Ναι, ο δρόμος Μπρεσέτσα-Μιλάνο, με έλεγχο στις δύο ά- κρες του. Πρέπει να βγάλει κα- νείς εισιτήριο, για να ταξιδέψι σ' αυτόν. Τόν έπιτρεπει δε συνε- νώς η αστυνομία.

— Λέ θάνα λοιπόν καλύτερα

να κρυφτούμε σε κανένα καμινό, όπως κάναμε σήμερα το πρωί;

— 'Ισως να τ' ψάχνουνε, τ'α καμινόνα. Θα μ'ας γυρεύουνε παν- τού.

— Τι θα κάναμε λοιπόν;

— Δεν ξέρω ακόμα. Θα δούμε... Κατά τις 10 και 10', το λεω- φορείο σταμάτησε σε μία μικρή στάσι. Ήταν σκοτάδι έξω, έτσι που ο Χάρου κι' ο Ντόν δε μπο- ρούσαν να δουνε τίποτα απ' το τζάμι.

Ξαφνικά, άνοιξε η πόρτα και φάνηκε ένας αστυνομικός, μοτο- σικλετιστής. Ήταν μάλλον κον- τός, φορούσε κακό και ματόγυα- λιά, είχε χρομακωμένη απ' τόν όμο του μία χαρμπίνα και χούφτονε με το δεξί του χέρι το πιστόλι, που κρεμόταν στο πλευρό του.

Κύτταξε γρήγορα τους επιβά- τες. Ή ματιά του σταμάτησε στο Ντόν και το Χάρου.

— Άσχημα την έχωμε! ψι- θύρισε ο Χάρου, χωρίς να κινή- ση τα γέλια του.

— Κατεβήτε, σας παρακαλώ, τους είπε επιτακτικά ο αστυνομ- κός.

— 'Ο Ντόν προσποιήθηκε το σά- σπιμένο.

— Πού; 'Εγώ; ρώτησε άγ- γλικά.

— Κατεβήτε, κύριε, είπε ο ά- στυνόμενος, άγγλικά κι' αυτός.

— Για ποιο λόγο;

— Οι άλλοι επιβάτες παρακολού- θούσαν με περιέργεια τη σκηνή.

— Θέλω να δω τ'α χατιά σας, απάντησε ο αστυνομικός.

— 'Ο Ντόν ανασήκωσε τους ό- μους του, σηκώθηκε και πήρε το σακκιδί του απ' το δικτυωτό.

— 'Θ' αγγίζουμε; ρωτήθηκε ο σωφ...

— 'Εχω καθυστέρηση στο δρομολόγιό μου.

— Δεν υπάρχει λόγος να πε- ομινές αυτούς τους δύο, τού εί- πε ο αστυνόμενος. Μπορείς να φύγεις.

Κατέβηκε ύστερα απ' το λεωφο- ρείο και περίμενε στο δρόμο. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ. Ή συνέχισε.

— Είναι κάτω ένα καμινό, του...

— 'Ο Ντόν σηκώθηκε, ξεσκονίστη...

— Πραγματικά, ένα μεγάλο καμ...

— 'Εμπρός, Χάρου! είπε τότε ο...

— Κοίμασαν απ' τον ύπνο τους τ...

— 'Ο Ντόν σκαρφάλωσε πρώτος...

— Μόλις είχαν εγκατασταθεί κι' ο...

— 'Αυριο λοιπόν, έλεγε ο σωφ...

— 'Ο γέρος του εγγύηκε καλό...

— 'Αναμνή η μηχανή και η...

— 'Ο Χάρου χαμογέλασε στο...

— Τιποτά δεν αντιπαθούσα τό...

— Μά, από δω και μπρός, θα τ...

— Νά πάμε δε την Πάδοβα, η...

— 'Εβγαλε το χέρι του κι' άρχ...

Το φαγητό γίνεται άμέσως πλουσιότερο όρεκτικό και πικάντικο

Η Μαγιονέζα ΕΚΜΑ είναι συμπυκνωμένη μπορείτε να την αράψετε με λίγο λεμόνι, λάδι και εθν άρεση προσδέ- τέτε μουστάρδα σκόνη δό γίνη πε- ρισσότερη και πιο πικάντικη.

ΕΚΜΑ

Η Μαγιονέζα ΕΚΜΑ γίνεται μόνο από ΑΥΤΑ ΗΜΕΡΑΣ και όγνό ΛΟΔΙ ΕΛΛΑΣ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΜΜΩ

ΟΤΑΝ μαθεύτηκε πώς ο γερο-Γκύ σκότωσε ένα καπετάνιο, τὸ Μποριάκ, ὅλοι παραξενεύτηκαν. Δὲν ὑπῆρχε θαλασσινὸς στὴ Βρετάνη, πού νά μὴν ξερῇ τὸ γέρο-Γκύ, τὸν ψαρά με τ' ἄσπρα γένεια καὶ τὸ καλοκάγαθο βλέμμα, πού εἶχε τρεῖς ἀγάπες στὴ ζωὴ του: τὴ θάλασσα, τὸ γυιό του καὶ τὴν πίπα του.

Ὅλη μέρα πάλαι μετὰ τὰ δίχτυα του. Πότε τῶριχνε, πάνω ἀπ' τὴν κουπαστὴ τῆς βάρκας του, πότε τὰ μπάλωνε, καθισμένος στὸ σπιτάκι του, μετὰ τὴν πίπα στὸ στόμα.

Ὅλοι οἱ θαλασσινοὶ εἶναι καλοὶ, μὰ αὐτὸς εἶχε μιὰ παιδιὰτικὴ καλωσύνη, πού τὸν ἔκανε πιὸ ἀγαπητὸ σὲ ὅλους.

Νὰ σκοτώσῃ ὁ γερο-Γκύ; Ἀδύνατο! Δὲν τὸ πίστεψε κανεὶς στὴν ἀρχή.

Ὡστόσο, ὁ σκοτωμένος δρισκόταν ἐκεῖ, μέσα στὸ σπῆτι του, στὸ χωριό, πού ἀπείχε μισὴ ὥρα ἀπ' τὸ ψαροκάλυδο τοῦ Γκύ. Ἦταν στραγγαλισμένος, μετὰ τὰ μάτια πεταγμένα ἀπ' τὶς κόγχες. Κρατοῦσε ἀκόμα τὸ πιστόλι του. Ἦτο εἶχε βγάλει γιὰ ν' ἀμυνθῇ; Κανεὶς δὲν ἤξερε...

Ὁ γερο-Γκύ δὲν ἔδωχε λέξι. Στεκόταν ἀκίνητος, μετὰ τὰ μάτια ἀπλανῆ, μετὰ τὰ χέρια κρεμασμένα. Καί, κάθε τόσο, τὸν συγκλόνιζε ἓνα δυνατὸ ρίγος.

Βούιζε ὁλόκληρη ἡ Βρετάνη. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξερε κανένας τὴν ἀφορμὴ πού ἐσπρώξε τὸ γερο-ψαρά στὸ ἐγκλημα, εἶπαν ὅλοι πὼς θάχε τρελλαθῇ...

Οὔτε κι' ὁ ἀνακριτὴς μπόρεσε νὰ τοῦ πάρῃ λέξι. Ὁ γέρος φαί-

«Ἐβλεπα τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου νὰ χορεύῃ συχνὰ μετὰ τὸν Μποριάκ...».

Τὸ ἔγκλημα ΤΟΥ ΓΕΡΟΥ ΨΑΡΑ

νόταν σὰν νὰ τᾶχε χαμένα... Δὲ μίλησε, παρὰ μόνον στὴ δική του, ὅταν τὸν κάλεσε ὁ πρόεδρος ν' ἀπολογηθῇ. Ἀλλάξε τότε μεμιάς. Τὰ μάτια του ζωντάνεψαν, τὸ αἷμα ἔβγαψε τὰ ζωηρὰ του μάγουλα κι' ἡ φωνὴ τὸν ἀντήχησε, δυνατὰ, ὅλο πικρά, φέροντας ρίγο σ' ὅσους τὸν ἀκούγαν:

— Τὸν σκότωσα. Δὲν τὸ ἀρνιέμαι... Μόνον πού ἦταν ἀργά ἴσως! Θάπρεπε νὰ τὸν εἶχα σκοτώσει τότε, στὰ νεῖατά μου, ἐδῶ καὶ 25 χρόνια! Μὰ ἔτσι τὸ θέλησε ὁ Θεός...

«Δουλεύαμε μαζί ἄλλοτε, στὸ ἴδιο φαλαϊνοθηρικό. Μήνες ὁλόκληρους θαλασσοδέρναμε, στὸ βλοριά. Ἐγὼ τὰχα καλὰ μετὰ ὅλους. Αὐτὸν μόνον δὲ χώνευα, γιὰτὶ με πείραζε ὁλόένα.

«Μιὰ χρονιά, γυρίζοντας ἀπ' τὸ ψάρεμα, μ' ἓνα γερό κομπόδεμα, ἀποφάσισα κι' ἐγὼ νὰ παντρευθῶ. Μ' ἄρεσε ἀπὸ καιρὸ μιὰ γειτονοπούλα μου, ἡ Ἄννα-Μαρία. Τῆς τᾶχα τάξει πὼς θὰ τὴν ἐπαιρνα μὲτὰς βολευομένου... Ἦταν πιά ὅλα ἔτοιμα, ὅταν μπῆκε στὴ μέση ὁ Μποριάκ!

«Τῇ βραδυὰ τὸν ἀρραβῶνων εἶχα καλέσει ὅλους τοὺς συντρόφους μου στὸ τραπέζι, κι' αὐτὸν μαζί. Φάγαμε, ἤπιαμε, τραγουδῆσαμε, χορεύσαμε... Ἐγὼ ἐνοιώθα τὴν καρδιά μου νὰ σπαρατῶν, σὰν τὸ ψάρι στὴν ἀμμουδιά. Θες

ἀπ' τὸ κρασί, θες ἀπ' τὰ νεῖατά ἡ ἀπ' ἀγάπη... Θαρροῦσα πὼς ὁλος ὁ κόσμος ἦταν δικός μου...

«Ἦταν μιὰ καλοκαιρινὴ βραδυὰ. Τὸ φεγγάρι γεμάτο, ἡ θάλασσα γυαλί... Γλεντούσαμε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μου, στὴν ἀκρογιαλιά... Ἐβλεπα τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου νὰ χορεύῃ συχνὰ μετὰ τὸν Μποριάκ, μὰ δὲν παραξενεύτηκα. Τῇ νύχτᾳ ἐκείνῃ, ἦμουν τόσο εὐτυχισμένος, πού ἔλεγα ἀδέρφια μου ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

«Μέθυσσα, ὅπως ὅλοι. Δὲν ἤξερα πιά τί γινόταν γύρω μου. Οὔτε θυμάμαι πὼς ἔπεσα σὲ μιὰ γωνιά καὶ μετὰ πῆρε ὁ ὕπνος...

«Ὅταν ἐξύπνησα, τ' ἄλλο μεσημέρι, τοῦ κακοῦ γύρευα τὴν Ἄννα-Μαρία. Δὲ δρισκόταν οὔτε στὸ δικό μου σπῆτι, οὔτε στὸ δικό της! Φάγαμε τὸν κόσμον νὰ τὴν βροῦμε. Τίποτα ὅμως! Ἦμουν σὰν τρελός.

«Σὲ λίγες μέρες, ἔμαθα τί εἶχε γίνει: Τὴν εἶχε μεθύσει ὁ Μποριάκ καὶ τὴν εἶχε καταφέρει νὰ με παρατήσῃ καὶ νὰ πάρῃ ἐκείνον... Γυναίκα ἦταν κι' αὐτή, σὰν ὅλες τὶς ἄλλες! Μπορεῖς γάμους ἐμπιστοσύνη στὴ θάλασσα; Ἄλλο τόσο καὶ στὴ γυναίκα...

«Δάγκωσα τὰ χεῖλιά μου κι' ἐκρῆψα τὸν πόνο μου. Μπορεῖς γιὰ τὸ ψάρεμα, μετὰ τοὺς πρώτους. Ἦθελος νὰ φύγω ὅσο μακρύτερα μποροῦσα ἀπ' τὸ χωριό, νὰ μὴ

βλέπω κανένα, νὰ μὴν ἀκούω τίποτα!

«Τὸν ἄλλο χρόνο, στὸ γυρισμό μου, παντρεύτηκα κι' ἐγὼ. Ἐκῆνα ἓνα γυιό. Ἦ μανά του πέθανε στὴ γέννα. Ἀνάθρεψα τὸ παιδί μου μετὰ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς μου.

Ἐγὼ ἡλεβέντης. Ἀπὸ ἑπτὰ χρονῶν, τὸν ἐπαιρνα μαζί μου στὸ ψάρεμα. Γιὰ χατήρι του δὲν ἐξανηπαρκάρισα σὲ φαλαϊνοθηρικό. Ἐμείνα στὸ χωριό κι' ἐγίνα ψαράς.

«Ζούσαμε καλὰ. Ἦμουν εὐτυχισμένος. Εἶχα ξεχάσει τὴν Ἄννα-Μαρία, τὸ Μποριάκ, τὴν πεθαμένη γυναίκα μου...

«Ἐνα βράδυ, ὁ γυιός μου μοῦ εἶπε:

— Πατέρα, ἀγαπάω μιὰ κοπέλλα.

— Ἦ ὥρα ἡ καλή, τοῦ ἀπάντησα.

— Ἀπ' τὸ γειτονικό χωριό. Τώρα τελευταία ἦρθαν κι' ἐμείναν ἐκεῖ. Ὁ πατέρας τῆς εἶναι ἀπομαχὸς καπετάνιος. Τὸν λένε Μποριάκ.

«Ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου! Δὲν ἤθελα νὰ τοῦ πῶ τίποτα. Προσπάθησα μόνον νὰ τὸν κάνω ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Μὰ ἦταν γυιός μου! Τὴν ἀγαποῦσε, ἤθελε νὰ τὴν πάρῃ...

«Ἐσφίξα τὴν καρδιά μου καὶ πῆγα νὰ βρῶ τὸ Μποριάκ. Εἶχε μιὰ δίλλα δική του. Καλοζούσε.

Θάχε κερδίσει, φαίνεται, πολλὰ λεφτὰ ἀπ' τὰ ταξείδια του.

— Περσμένα ξεχασμένα, τοῦ εἶπα. Ὁ γυιός μου ἀγαπάει τὴν κόρη σου.

«Γέλασε, μετὰ κείνο τὸ κοροϊδευτικό γέλιο, πού τὸ θυμῶνουν ἀπ' τὰ νεῖατά μου.

— Ἦ κόρη μου δὲ θὰ πάρῃ ἓνα ψαρά! τοῦ εἶπε. Τὴν ἔχω γιὰ πολὺ καλλίτερο γαμπρό.

«Καὶ μοῦδεῖε μετὰ τὸ χέρι του στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του. Ἐκεῖ, σ' ἓνα πάγκο, καθόταν ἡ κόρη του. Ὁμορφὸ κορίτσι, Παριζιάννα... καὶ ἴδια ἡ Ἄννα-Μαρία! Πλάι τῆς στεκόταν ἓνας καλοντυμένος νεαρός, καὶ κουδέντιαζαν.

«Σκέφθηκα τότε τὸ γυιό μου, πού τὴν ἀγαποῦσε καὶ περίμενε ἓνα λόγο ἀπ' τὸν πατέρα τῆς γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ γυναίκα του. Μὰ ἐκεῖνος ὄχι μόνον δὲ δεχότανε, μὰ λογάριζε κι' ὅλας νὰ τὴν παντρεύῃ μετὰ ἄλλον!...

— Τὸν βλέπεις; μοῦ ξανάπε. Αὐτὸς εἶναι ὁ γαμπρός γιὰ τὴν κόρη μου, κι' ὄχι ὁ γυιός σου, ὁ παλιοψαράς!

«Ἄναψα. Τὸν ἔβρισα... γιὰ τὴν Ἄννα-Μαρία, γιὰ τὴν κόρη του, γιὰ τὴν παλιά μου ἀγάπη, γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ γυιό μου!

«Ὅλα ὅσα ἔκρυβα μέσα μου, 25 ὁλόκληρα χρόνια, ξέσπαζαν μεμιάς. Ἐβλεπα ἀπὸ μακριὰ τὴν κόρη του, πού ἦταν ἴδια ἡ μητέρα τῆς, ἡ παλιά μου ἀγάπη, νὰ γελᾷ ἀφρόντιστα μετὰ τὸ νεαρό. Ἐβλεπα τὸ Μποριάκ, καλοντυμένο, καλοζωισμένο, μέσα στὸ πλούσιο ἐκείνο σπῆτι. Ἐβλεπα τὸ εἰρωνικό χαμόγελο στὰ χεῖλιά του, κι' ἡ καρδιά μου μάτωνε...

«Γιὰ πρώτη φορὰ καταλάβαινα πόσο ἦμουν δυστυχισμένος, πόσο μοῦ εἶχε καταστρέψῃ τὴ ζωὴ μου αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος! Καὶ τώρα πού ἐγὼ τὰ ξεχνούσα ὅλα κι' ἐρχόμουν νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι, αὐτὸς, καὶ τώρα ἀκόμα, μετὰ κοροϊδεύε, μοῦδεῖχε τὴ διαφορά πού μᾶς χώριζε, ἐβρίζε ἐμένα καὶ τὸ γυιό μου! Τὸ γυιό μου... πού τὸν ἀνάθρεψα ἀπὸ μωρὸ καὶ λαχταροῦσα νὰ τὸν δῶ, αὐτὸν τοῦλάχιστον, εὐτυχισμένο, μιά πού ἐγὼ δὲ μπόρεσα νὰ βρῶ εὐτυχία στὴ ζωὴ μου.

«Καὶ μοῦ τὸν ἐβρίζε ὁ Μποριάκ, ὁ ἀνθρώπος πού με καταστρεψε!

«Ἐνὼ βριζόμαστε, ἔβαλε τὸ χέρι του στὴν τσέπη καὶ τράβηξε τὸ πιστόλι του νὰ με σκοτώσῃ!

«Χύμῃσα πάνω του. Τὰ μάτια μου εἶχαν θολώσει. Οὔτε ἤξερα πιά τί ἔκανα... Παλέψαμε ἀρκετὴ ὥρα, στὴ μοναχικὴ ἐκείνῃ κἀμαρα, πού δὲ μᾶς ἔβλεπε κανεὶς... Ἀκουγα ἀπ' τὸν κῆπο τὰ γέλια τῆς κόρης του, κι' αὐτὰ μ' ἀνάδανε πιὸ πολὺ.

Ἐκεῖνος προσπαθοῦσε ν' ἀκουμπήσῃ τὸ πιστόλι του στὸ στήθος μου, νὰ μοῦ ριθῇ. Μὰ τὰ χέρια μου εἶχαν γίνει ἀτσάλενα! Τὸν πέταξα χάμω, πάτησα τὸ γόνατό μου πάνω στὸ στήθος του καὶ τὸν ἀπάξα ἀπ' τὸ λαιμό... Τὸν ἐσφίξα, τὸν ἐσφίξα, ὥσπου εἶδα τὰ μάτια του νὰ πετιοῦνται ἀπ' τὶς κόγχες καὶ τὸ πρόσωπό του νὰ μελανιάζῃ.

«Τότε μονάχα κατάλαβα πὼς ὄχι εἶχα σκοτώσει... Ὁ γερο-Γκύ ἔπεσε στὸ κἀθισμά του. Ἀνάσαινε βαρεὶα καὶ τὰ ζουγκωμένα μάτια του πετοῦσαν φλογές...

Τὸν ἀθῶωσαν. Μὰ δὲν ξαναγύρισε ἀπὸ ψαροκάλυδός του. Κι' οὔτε ἔμαθε κανεὶς πού πῆγε νὰ περάσῃ τὰ τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του.

T. ZEPOM

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ 1962

ΤΟΚΟΣ 5%, ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΟΣ - ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΔΗ ΑΠΟ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΤΡΕΙΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΕΤΗΣΙΩΣ

Πρώτη τὴν 15ην Ἰουνίου 1962

Συνολικὰ κέρδη 105 ἑκατ. δραχμῶν

ΦΟΡΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΠΑΛΛΑΓΑΙ

- Αἱ ὁμολογίαι ἐξαίρουνται τοῦ φόρου κληρονομίας.
- Οἱ τόκοι τοῦ δανείου ἀπαλλάσσονται τοῦ φόρου ἐπὶ κερδῶν ἐκ λαχείων.
- Ἐσοδα ἐκ λαχείων καὶ τοκομεριδίων τοῦ δανείου περιληφθέντα εἰς τὰ ἔσοδα τῆς ἐπιχειρήσεως, ἐκπίπτονται διὰ τὸν ὑπολογισμόν τοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ εἰσοδήματος.
- Απαλλάσσονται ὁμοίως καὶ τῶν τελῶν χαρτοσήμου.

ΑΛΛΑ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΑ

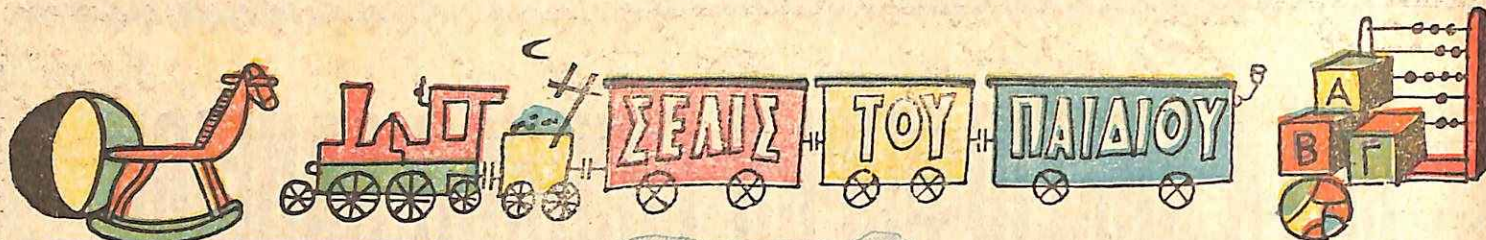
1. Οἱ τίτλοι τοῦ δανείου α) Γίνονται δεκτοὶ πρὸς σύστασιν ἐγγυοδοσιῶν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου, ΝΠΔΔ, Τραπεζῶν κλπ., διὰ τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἀξίαν. β) Γίνονται δεκτοὶ ὑπὸ τῶν Τραπεζῶν εἰς ἀντικατάστασιν ἐνεχυρῶν καὶ εἰς τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἀξίαν.
2. Αἱ Τράπεζαι ἐπὶ τῇ καταθέσει ὡς ἐνεχυροῦ 50 ὁμολογιῶν, τουλάχιστον, ὑποχρεοῦνται νὰ παρέχουν δάνειον ποσοῦ 60% ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ἐνεχυριαζομένων τίτλων.

ΡΗΤΡΑ ΔΟΛΛΑΡΙΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΤΩΝ 300 ΔΡΑΧΜΩΝ ἢ 10 ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ
ΠΟΛΛΑΠΛΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΤΩΝ 5, 10, 50 καὶ 100 ΟΜΟΛΟΓΙΩΝ

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ : Τὸ προϊόν τοῦ Δανείου θὰ διατεθῇ ἐξ ὁλοκλήρου διὰ τὴν χρηματοδότησιν τοῦ προγράμματος Δημοσίων Ἐπενδύσεων διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας.

ΜΟΝΑΔΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΑΣΦΑΛΟΥΣ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΩΣ
ΥΨΗΛΗΣ ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΛΑΧΝΩΝ — ΟΛΑ ΑΦΟΡΟΛΟΓΗΤΑ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ : 9—16 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΖΗΤΙΑΝΟΥ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ένα παχύ γουρούνι έφυγε από το σταύλο του και βγήκε στο λιβάδι να βοσκήση. Εκεί που περιπλανιόταν, βρέθηκε ξαφνικά μέσα σε μια σπηλιά, που ήταν λημέρι ληστών και γουρουνιών. Είχε μια δόξα, γιατί λάμπανε τα φλουριά, μα δεν τολμούσαν να πάνε, γιατί μόνο το φαί τον ενδιέφερε. Έφυγε λοιπόν από εκεί και πήγε παρά κάτω. Εκεί βρήκε βούρκο κι' έχωσε τη μούρη του κι' άρχισε να τρώει.

Ξαφνικά πέρασε από μπροστά του ένας ζητιάνος. Είπε: «Το γουρούνι να τρώει με όρεξη κι' εγώ να είμαι ευτυχισμένος!» Έτσι, ο ζητιάνος πήρε να βάλει μπροστά στο στόμα του, πώς ήθελε να γινόμενα γουρούνι!

—Εύκολο πράμα! Θέλεις ν' αλλάξουμε; του είπε εκείνο.

—Και πώς γίνεται αυτό, που στο σπίτι με περιμένουν τα όχτω παιδιά μου;

—Μείνε ήσυχος και θα τα φροντίσω εγώ, του αποκρίθηκε το γουρούνι. Μονάχα τες μου είναι το σπίτι σου;

—Το σπίτι μου είναι το πιο άθλιο της χώρας και τα παιδιά μου είναι τα πιο φτωχά και πεινασμένα. Άλλα πές μου, πώς θα γίνει η αλλαγή;

—Θα κόψω ένα κόκκινο κλαρί από κεινη τη λεύκα. Ύστερα θα με χτυπήσεις μ' αυτό, τρεις φορές στη ράχη δυνατά και θα πής: «Ψι-τσι, δικό μου είναι το πετσί!»

Ο ζητιάνος πήγε στη λεύκα. Εκεί στάθηκε κι' έγραψε δυο λόγια στα παιδιά του για τελευταίο χαιρετισμό. Έπειτα έκοψε το κλαρί και γυρίζοντας είπε στο γουρούνι:

—Εγώ δεν ξέρω τί 'θ' απογίνω με την αλλαγή αυτή. Μα θέλω να βρης τα παιδιά μου, να τα φροντίσεις και να τους πής να πάνε στη λεύκα να πάρουν το τελευταίο χαιρετισμό μου.

Έπειτα άρχισε να χτυπάει το γουρούνι και να λέει τα λόγια που του είπε.

Το θάυμα άμείως έγινε: Ο ζητιάνος έγινε γουρούνι και το γουρούνι άνθρωπος.

Κι' ο κύρ-Χοίρος—αυτό 'τ' όνομα θα του δώσουμε—τράβηξε για την πόλη.

Στο δρόμο πείνασε, γιατί ήταν συνθησιμένος, να τρώει διαρκώς, και πήγε σ' ένα ξενοδοχείο. Μα δεν του έδιναν να φάη, γιατί δεν είχε παράδες. Πήγε σ' έναν ραφτή να φτιάξη ρούχα, μα κι' εκεί έπαθε τ' ίδια. Έδωλε τους άλλους να δίνουν για τα υφάνια τους φλουριά, και τότε θυμήθηκε τα φλουριά της σπηλιάς. Πήρε λοιπόν ένα σακούλι, πήγε στη σπηλιά και το γέμισε. Γύρισε ύστερα ξανά στην πόλη. Και τώρα, όπου πήγαινε, τολμούσαν και τεμνάδες. Είχε φαί, πιτό, κάμαρα κι' ωραίο κρεβάτι. Σκορπούσε άφθονα τα φλουριά του. Σιγά-σιγά κατάφερε να γνωρίσει με τους άριστοκράτες. Και τους έκανε τραπέζι. Τους είχε κάθε είδους φαγητά και πιότα. Κι' εκείνοι έφαγαν τόσο πολύ και ήπιαν, που στο τέλος κυλίστηκαν κάτω σαν τέλεια γουρουνία. Ο κύρ-Χοίρος εξακολουθούσε να τρώει. Έβλεπε ότι τα φαγιά αυτά δεν έμοιαζαν μ' εκείνα που έτρωγε στο σταύλο και στο βούρκο, που οι μίγες κι' οι σφήκες τριγύριζαν πάνω απ' το κεφάλι του. Σε μια στιγμή όμως σηκώθηκε ο δημάρχος και είπε:

—Ζήτω του κύρ-Χοίρου! Όλα καλά τα φαγιά του, αλλά είναι και κάτι άλλο, που το λένε τιμιότητα.

—Τιμιότητα! είπε ο κύρ-Χοίρος. Τρώγεται αυτό;

Κι' όλοι γέλασαν μαζί του. Σε λίγο ο επίσκοπος είπε:

—Ζήτω του κύρ-Χοίρου! Όλα καλά τα φαγιά του, αλλά είναι και κάτι άλλο, που το λένε τιμιότητα.

Κι' όλοι γέλασαν μαζί του. Σε λίγο ο επίσκοπος είπε:

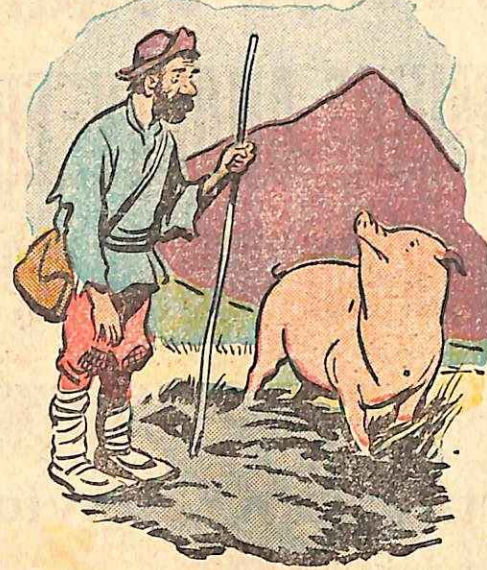
—Ζήτω του κύρ-Χοίρου! Όλα καλά τα φαγιά του, αλλά είναι και κάτι άλλο, που το λένε τιμιότητα.

Κι' όλοι γέλασαν μαζί του. Σε λίγο ο επίσκοπος είπε:

—Ζήτω του κύρ-Χοίρου! Όλα καλά τα φαγιά του, αλλά είναι και κάτι άλλο, που το λένε τιμιότητα.

Κι' όλοι γέλασαν μαζί του. Σε λίγο ο επίσκοπος είπε:

—Ζήτω του κύρ-Χοίρου! Όλα καλά τα φαγιά του, αλλά είναι και κάτι άλλο, που το λένε τιμιότητα.

— Πώς ήθελα να γινόμενα γουρούνι! είπε ο ζητιάνος.

του, μα χρειάζεται και κάτι που το λένε έλεησύννη και αγάπη.

—Τρώγονται κι' αυτά;

Σιγά-σιγά, όλη η χώρα μιλούσε για τον κύρ-Χοίρο, που φαινόταν έξυπνος άνθρωπος. Πέρασε λίγος καιρός κι' ο κύρ-Χοίρος έχτισε ένα παλάτι. Τον ανακηρύζανε τότε πρόεδρο και του προσέφευε μια πλούσια κι' ωραία γυναίκα. Έκανε μάλιστα τόσο πλούσιο γάμο, που ο κόσμος δεν είχε άλλοτε ματαίω.

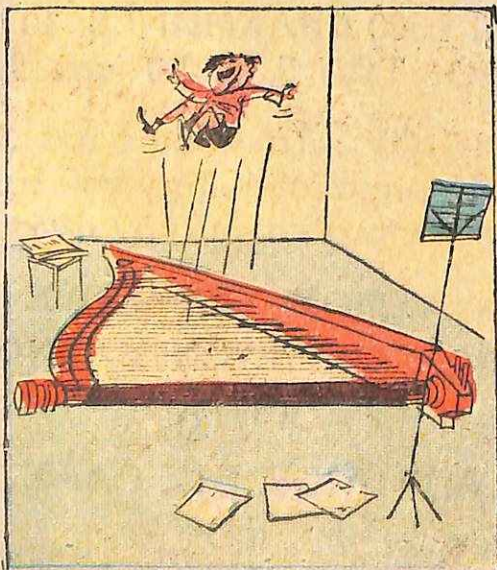
Την ώρα όμως που ο γαμπρός κι' η νύφη βγαίνανε από το παλάτι, ένα παχύ γουρούνι στάθηκε μπροστά του και του φώναξε:

—Έχασες τα παιδάκια μου.

Ο κύρ-Χοίρος τρέμασε. Και την άλλη μέρα, με το σμάσι του, άρχισε να γυρίζει τα φτωχόσπιτα. Μια όπου κι' αν πήγαινε, έβλεπε να είναι πιο πολλά τα φτωχόσπιτα και τα φτωχόπαιδα, ως που στο τέλος μουρμούρισε:

—Μπα! Αυτός ο ζητιάνος με κοροΐδεψε! Κι' ούτε σκοτίζε την πιά για τη φτώχεια. Και δός του κι' έγινε πλούσια γέφυμα. Σ' το γραφείο του έδωσε μια μέρα ένα τόσο πλούσιο γεύμα, που οι γραφιάδες του δεν είχαν ξαναβεί. Αφού κι' ο ίδιος σκέφτηκε και είπε μέσα του:

—Αυτή ήταν η πιο ωραία ημέρα της ζωής μου!

— Μαμά! Είναι πολύ διασκεδαστικό το παίξιμο της άρας!

MIKY-MAOYΣ

Αυτή τη στιγμή έπρεπε να ζή η μάνα μου να με δει και να με χαρή!

Καθώς όμως έφευγε, είδε μπροστά του ξανά το παχύ γουρούνι.

—Φρόντισε για τα όχτω παιδάκια μου! του φώναζε θυμωμένο εκείνο.

Το δράδυ εκείνο ο κύρ-Χοίρος δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Τον κυνηγούσε η σκιά του γουρουνιού. Και διάταξε να σφάξουν όλα τα γουρουνία.

Τότε ο ζητιάνος, που είχε γίνει γουρούνι, σαν είδε τον κίνδυνο, έτρεξε στη λεύκα. Εκεί είδε πως το γράμμα του βρισκόταν ακόμα στην κουφάλα. Το πήρε λοιπόν με το στόμα και πήγε και το άφησε στην πόρτα του σπιτιού του.

Τα παιδιά πήραν το γράμμα και διάβασαν μέσα στα τελευταία λόγια του πατέρα τους. Τους έγραφε μέσα πως έκανε την αλλαγή με το γουρούνι.

Τότε εκείνα έτρεξαν στη λεύκα. Έκοψαν από ένα κόκκινο κλαρί και ένας-ένας πήγαινε στο παλάτι.

Αλλά ο κύρ-Χοίρος, σαν είδε το κόκκινο κλαρί της λεύκας, έδωσε διαταγή και φυλάκισαν τον πρώτο, τον δεύτερο, τον τρίτο, και τους εφτά.

Ο τελευταίος όμως, που ήταν έξυπνος, έκοψε στο μανίκι του το κλαρί και παρουσιάστηκε στον κύρ-Χοίρο. Εκείνος, επειδή δεν είχε γραφιά και κουραζότανε να δουλέυη, πήρε το παλληκάρι κοντά του.

Σε λίγες μέρες ο κύρ-Χοίρος έγινε στην πλατεία μεγάλη γιορτή. Σ' τη μέση της πλατείας καίγανε φωτιές, όπου βράζανε τα καζάνια των πρώτων, των δευτέρων, των τρίτων, και των εφτά.

Ο τελευταίος όμως, που ήταν έξυπνος, έκοψε στο μανίκι του το κλαρί και παρουσιάστηκε στον κύρ-Χοίρο. Εκείνος, επειδή δεν είχε γραφιά και κουραζότανε να δουλέυη, πήρε το παλληκάρι κοντά του.

Σε μια στιγμή ακούστηκαν οι σάλπιγγες. Ο κύρ-Χοίρος πήγε και κάθισε στη χρυσή καρέκλα του.

Ξαφνικά, ο γραφιάς έβγαλε από μέσα από το μανίκι του το κόκκινο κλαρί της λεύκας και δι- νουτάς του τρία γερά χτυπήματα στην πλάτη, φώναξε: «Ψι-τσι, δικό μου είναι το πετσί!»

Μεγάλο κακό έγινε τη στιγμή εκείνη. Κι' ενώ όλοι φώναζαν:

—Πιάστε το γραφιά! Βάλτε τον στη φυλακή! Είδαν μπροστά τους ένα παράξενο θέαμα. Ο πρόεδρος τους ήταν ένας χεντρός χοίρος, που έσκουζε από θυμό.

Το παλληκάρι πήδησε τότε επάνω του και με το κλαρί της λεύκας τον χτυπούσε δυνατά. Έκείνος όμως πρόφτασε κι' έφυγε έξω από την πόλη.

Ύστερα, το τελευταίο παιδί του ζητιάνου ανέβηκε στην καρέκλα και διηγήθηκε στο λαό με τί τρόπο το γουρούνι είχε φερθεί στον πατέρα του και στα εφτά αδελφία του.

—Κι' αυτό το παχύδερμο, το κουτό, το κόναντε άρχοντα στον τόπο σας! Του δώσατε τιμές και γλεντούσατε με τ' άστεία του, τρώγατε μαζί του στα τραπέζια και κοροϊδεύατε ότι δεν τραγούτανε. Τώρα καλά να πάθετε!

Όλοι ντραπήκανε που είχανε γελαστή από ένα γουρούνι. Κι' άμέσως ανακηρύζανε το γιοι του ζητιάνου πρόεδρο στη θεία του.

Από την ημέρα εκείνη ο γιοιός του ζητιάνου έστειλε τελέτηδες, να καλέσουν τους ζητιάνους όλης της χώρας, άνδρες και παιδιά, για να νάρθουν στην πόλη.

Κι' ήρθαν τότε από 'Ανατολή και Δύση, από Βορρά κι' από Νότο, όλοι με κουρέλια και ζητάνοσάκουλα. Ήρθαν τόσο πολλοί που δεν τους χωρούσε η πόλη. Οι άνθρωποι τρομάζανε που είδαν ότι υπήρχαν τόσο φτωχοί, τόσο πεινασμένα παιδιά και τόσο αθλιότητα.

Μα ο γιοιός του ζητιάνου τους έδειξε ένα μέρος να χτίσουν μια πόλη και να καθίσουν εκεί.

Κι' αλήθεια, χτίσανε την πόλη και την ονόμασαν Ζητιανούπολη.

Αλλά η πόλη αυτή έγινε μια από τις πιο βουρφές και τις πιο εργατικές σ' όλη τη χώρα. Είχε μεγάλα σπitä, εργοστάσια, πλατείες δρόμων και μια μεγάλη πλατεία. Σ' τη μέση της πλατείας ήταν η Δημαρχία. Εκεί μπροστά στις σκάλες ήταν φυτεμένες δυο παράξενες λεύκες με κόκκινα κλαριά. Από πάνω από την πόρτα ήταν μια μεγάλη χρυσωμένη εικόνα ενός γουρουνιού μ' ένα γράμμα στο στόμα. Ήταν ναυαγιστικό του ζητιάνου, τη νύχτα πούτρεζε στα φτωχά του παιδιά με το γράμμα πουχε γράφει με το αίμα του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

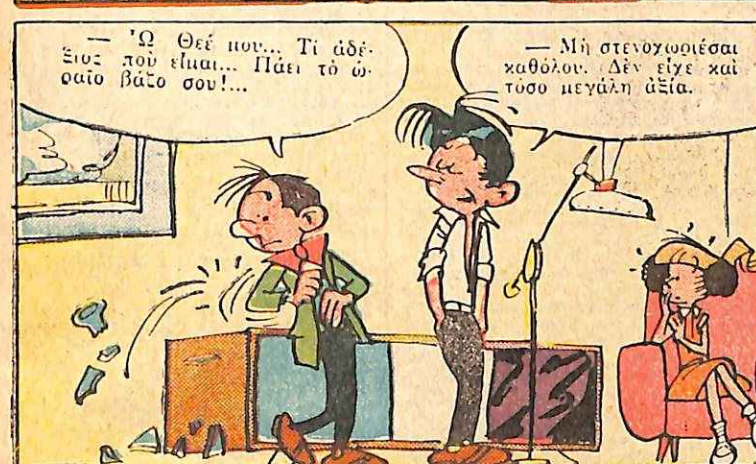
Ο ΡΙΟΉΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΤΟΙΧΗΜΑ

— Πώς μπορείς και χάνεις πατέ με το Ριόη, καυμένη Νίνα... Είναι διαφώς νευριασμένος!

—Εγώ νευριασμένος... Τρελλάθηκε... Πότε με είδες νευριασμένο έμένα;

—Σ' αυτό δεν έχεις άδικο, Λάκη.

—Ω Θεέ μου... Τι άδικο που είναι... Πάει το ωραίο βάτο σου!...

—Μη στενοχωριέσαι καθόλου... Δεν είχε και τόσο μεγάλη αξία.

— Πάς δηλαδή να το κερδίσες το στοίχημα... Πρίτς!

—Δυο ώρες τώρα προσπαθείς, χωρίς κανένα αποτέλεσμα... να με νενιοιάσεις... Είναι πεοιτό να συνεχίσω... Πάμε καλύτερα να φάμε...

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΛΟΥΣΙΟ ΓΕΥΜΑ

— Φάγαμε θαυμάσια... Πληρώσει όμως Ριόη, το λογαριασμό... γιατί εγώ δεν πρόκειται να πληρώσω!...

— Άρνεϊσαι να πληρώσεις... Τώρα θα σου δείξω εγώ!...

— Ποτέ δε σε είδα τόσο θυμωμένο. Ριόη!...

— Βάζεις στοίχημα ένα γεύμα για τους τρεις μας στο κέντρο «Μαύρη Αρκούδα»... πώς θα κάνο έξω φρενών σήμερα κιόλας, πριν από τις δέκα το βράδυ;

— Δέχομαι το στοίχημα!

— Εγώ θα παίξω ρόλο διατητού!!

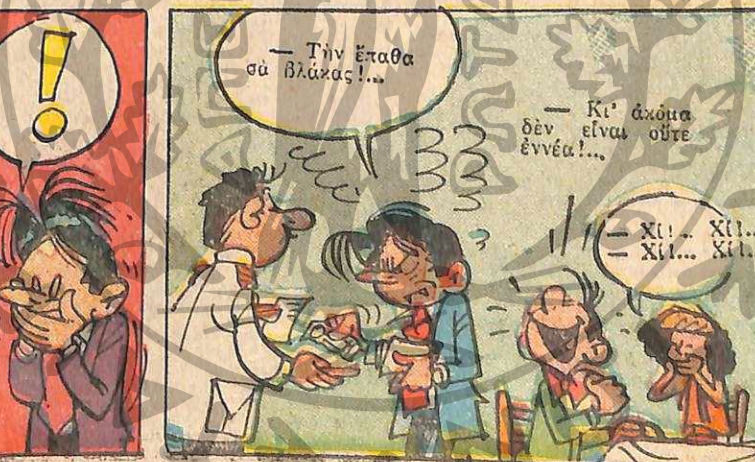
— Δε σ' εκνευρίζουν πια τα παρασίτα;

— Καθόλου!...

— Την έπαθα σύ βλάκας!...

— Κι' άδικα δεν είναι ούτε έννέα!...

— Χι!... Χι!... Χι!...

— Χι!... Χι!... Χι!...

Ο Βοναπάρτης δεν πέθανε από καρκίνο, κατά το δόκτορα Φόρσμουφφοντ.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ δολητηρίσθηκε με ρσενική

Οι ανακαλύψεις ενός Σουηδού νιατρώ

ΛΙΓΟΤΣ μήνες μετά το φτάσιμό του, στον τόπο της εξορίας του, στο μακρινό δηλαδή και μοναχικό νησί της Άνγκας Έλνινγκ — που βρίσκεται στο νότιο Ατλαντικό — ο Ναπολέων, ο ήττημένος αυτοκράτορας της Γαλλίας και τακτική της Ενώσης, αιχμαλώτισε τους Άγγλους, άρχισε να παρουσιάζει συμπτώματα καρκίνου άσθενείας.

Πέρασαν πλέον από πέντε χρόνια, από τότε, στο διάστημα αυτό, τότε καλντέρεσε και τότε χειροτέρευσε πάλι η κατάσταση του. Τέλος, πέθανε στις 5 Μαΐου 1821.

Η επίσημη πιστοποίηση του θανάτου του, που συντάχθηκε την άλλη μέρα και υπογράφηκε από πέντε Άγγλους στρατιωτικούς γιατρούς, ανέφερε, ότι η πάθησή του, που τον είχε στείλει στον τάφο, ήταν καρκίνος του στομάχου. Άλλοι όμως προσώπων γιατροί του Ναπολέοντος, ο δόκτορας Φραντσέσκο Αντουόρι — που τον είχε ακολουθήσει στην εξορία — δεν παραδέχθηκε αυτή την εξήγηση και άρνήθηκε να βάλει τη δική του υπογραφή. Πρέπει δε να είχε σοβαρούς λόγους η άρνησή του, εφ' όσον αυτό έκανε τη νεκροψία.

Σήμερα, έπειτα από 141 χρόνια, άνακαλύφθηκε πάλι αυτό το ζήτημα, έντελώς άπορροπία, με μία μελέτη, που έξεδωσε στο Παρίσι ο Σουηδός δόκτορας Στέν Φόρσμουφφοντ.

Ο γιατρός αυτός είναι άνεγγυωσίμως αβένθινα στις εαυτούς της επιστημονικής έρευνας για τη διαφύλαξη των ενγλωσσίων.

Το βιβλίο, που έξέδωσε, αποτελεί συνέχεια μιας διατριβής, που δημοσιεύθηκε, το περασμένο φθινόπωρο, στο βρετανικό επιστημονικό περιοδικό «Φόρενς». Συγγραφέας της ήταν ο δόκτορας Φόρσμουφφοντ, ο συνεργάτης του δόκτορα Άντερς Βάσσεν και ο Βρετανός ιστορικός δόκτορας Χάμιλτον Σμιθ, του Πανεπιστημίου της Γλασκώβης. Παρουσιάζανε δε βετικά στοιχεία, που άποδεικνύανε, ότι ο Ναπολέων δεν πέθανε από καρκίνο, άλλ' από χρόνια και όξεία δηλητηρίαση με άρσενικό!

Συστηματικός μελετητής των ιστορικών ντοκουμέντων, ο δόκτορας Φόρσμουφφοντ, είχε προσέξει ιδιαίτερα την έξη ανώνυμη περίοδος της διαβίχης του Ναπολέοντος, που την είχε συντάξει ο μεγάλος Κοσσιανός. Μίες μόρες πόνι άπ' το θάνατό του.

«Πεθαίνο, που της ώρας μου, σφωτομένος άπ' την άγγλική ολιγαρχία και τον αλυσωμένο δολωμόν της».

Οι λέξεις αυτές έθροονσαν πάντα σαν ένα έξασημα πικρίας του Ναπολέοντος, με μεταφορική έννοια. Άλλ' ο δόκτορας Φόρσμουφφοντ άρχισε να πιστεύει πως δεν ήταν σωστή αυτή η έκδοχή, άπ' όπου έμαθε, ότι ο Αντουόρι είχε άρ-

νηθή να συνυπογράψει την έκθεση των Βρετανών συναδέλφων του, κι' άκόμα, ότι οι πέντε αυτοί στρατιωτικοί γιατροί δεν ήξεραν πολλά πράγματα άπό ιατροδικαστική.

Άκόμα πιο ύποπτη ήταν μία άλλη λεπτομέρεια, που ανακάλυψε ο Σουηδός δόκτορας στις παλιές εφημερίδες της εποχής: Όταν ο Ναπολέων ήταν ήδη σοβαρά άρρωστος, ο Βρετανός διοικητής του νησιού δεν επέτρεπε επί πολύν καιρό να τον περιποιηθούν γιατροί της εκλογής του.

Έκρινοντας άπ' αυτά τα στοιχεία, ο δόκτορας Φόρσμουφφοντ έπιασε σε έπιστολές, άπομνημονεύματα κι' άλλες πηγές της εποχής, και ύπόφερε έτσι να καθάρσει τον έξη κατάλογο των κυριότερων συμπτωμάτων, που παρουσίαζε ο Ναπολέων σ' όλο το διάστημα της άρρώστιας του: δυνατόι πονοκέφαλοι, πόνοι στην κοιλιά, πρήξιμο στη δεξιά πλευρά (χοντά στο στήθος), πρήξιμο, πόνοι και άδυναμία στις κνήμες, έντονα διαρροϊκά και δυσκοιλιότητα, δίψα, ναυτία και έμετοι, ασάφια του όραματος (ιδίως στις κνήμες), αίσθημα χυμού, άδύνατος και άβελήνιστος σφυγμός, χρώμα αίματος σαν άπό ίατρο.

Μερικά άπ' τα συμπτώματα αυτά θά μπορούσαν ν' άποδοθούν σε καρκίνο, τα άλλα όμως δεν έχουν καμία άπολύτως άμφισβητή με τη συνήθη έξη γλιτική είκόνα, που παρουσιάζουν οι καρκινοπαθείς.

Το γεγονός αυτό, μαζί με τις έντολες των σοβαρών κρίσεων και των διαλειμμάτων μεριχής άναρρώσεως δείχνουν, ότι ο Ναπολέων δηλητηριάστηκε με άρσενικό.

Άλλωστε, κατά το δόκτορα Φόρσμουφφοντ, παράτηθηκαν στη νεκροψία τυπικά σημεία αυτής της δηλητηρίασης: σπχότι διογκωμένο και σκληρό, πρησμένο σπλήν, αλλοιώσεις των λεμφικών άδένων, μεγάλα άποθνήματα λίπους κάτω άπ' το δέρμα και στην κοιλιά. Άντίθετα, δε βρέθηκε ούτε ίχνος καρκινώδους ίγχνος.

Γιά να συμπλήρωση και να επιβεβαιώσει αυτή την άστυνομική έρευνα του, ο Σουηδός γιατρός μεταχειρίστηκε μία νεωτάτη επιστημονική μέθοδο της εγκληματολογίας.

Δανείστηκε άπ' το Γαλλικό Πολεμικό Μουσείο των Παρισίων μία τοίχα, παμμένη άπ' το κεφάλι του Ναπολέοντος, την ελομένη του θανάτου του. Την έπλε στην Άγγλία και την υπέβαλε σε βουβαρδισμό με νετρόνια, στο άτομικό κέντρο του Χάργουελ. Έπειτα την έξέτασε στο Ιατροδικαστικό Έργαστήριο της Γλασκώβης.

Είνα γνωστό, ότι το άρσενικό συγκεντρώνεται στο μαλλί και στο νήμα του θήματος, όπου μπορεί να βρεθεί πολύ εύκολα με τη χημική ανάλυση — και γι' αυτό άλλωστε δεν το μεταχειρίζονται συνήθως οι δηλητηριωστές της εποχής μας.

Η εξέταση, λοιπόν, της τοίχας του Ναπολέοντος άπέδειξε, ότι περιείχε 13 φορές περισσότερο άρσενικό άπ' την κανονική ποσότητα!

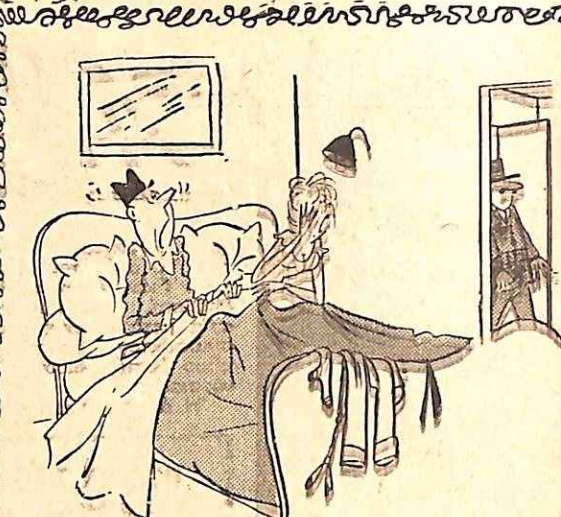
Έπειτα άπ' αυτό, ο γιατρός παραχώρησε τη θέση του στον ιστορικό Φόρσμουφφοντ, κι' έτσι νοσάθηκε και κηλοφόρησε το βιβλίο «Ο δηλητηριασμένος της Άνγκας Έλνινγκ».

ΤΡΟΜΑΞΕ ΤΟΝ ΚΑΡΧΑΡΙΑ

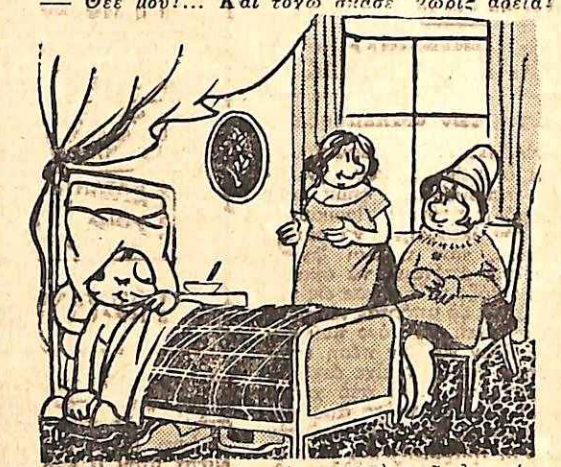
Πηνάγοντας να βοηθήσει στη θάλασσα, μαζί μ' άλλους 100 παρουντοφάρδες, ο Φλόιντ Πέιρ, άπ' το Σακαμέντο των Ηνωμ. Πολιτειών, έλασε σ' άσπεία στη γυναίκα του.

Μου φαίνεται πως θά με φάνή σήμερα ο καρχαρίας!

Και το άσπείο του αυτό λίγο έλειψε να γίνει πραγματικότητα, γιατί παρουσιάστηκε ξαφνικά μπροστά του ένας φοβερός καρχαρίας, που άπ' του έκοβε στα δύο με τα δόντια του, άν ο τολμηρός Πέιρ δεν τον τρώμαξε κάνοντας θρόνο μέσα στο νερό και χτυπώντας τον με δυνάμει στο στήθος!

Ο άντρας μου ο συνταγματάρχης...
Θεέ μου!... Και τόγος αιώες ζωής άδεια!

Εύγνωμονά τη γρίπη, που μου επιτρέπει κάθε χρόνο να τον βλέπω μερικές μέρες στο σπίτι!

Μα με 200 δοχαμές μεροκάματο, δε μπορούσε, χριστιανέ μου, ν' αγοράσει ένα μεγαλύτερο πινέλο!

Να πτες όλοι μαζί μου την προσευχή σας: Εύλόγησε, Θεέ μου το σημερινό μας γεννά...!

Να πτες όλοι μαζί μου την προσευχή σας: Εύλόγησε, Θεέ μου το σημερινό μας γεννά...!

Ε/Η αλληλογραφία μας

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ιατρός κ. Δ. Διανομή οδού απάντησε ταχυδρομικά στις: Έλένη Μιχαηλίδου, Κορίνθου, Γαλατά, Π. Νικολάου, Λαμίας, Άγγελον Βούρου, Κέντρα.

Ο ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ-ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ κ. Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ άπάντησε ταχυδρομικά στους: Κατοάρην Ίωαννίδη, Κούρκουλα, Άνδρεάν, Γεροκροτόπουλον Γεώργιον, Ιατρούλη Άθην, Καμινάρη Κούλα, Νεκτού Τούλα.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Λορεττα Μιχαηλίδου, (17 χρόνων), Άγιου Λαζάρου Νο 44, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, άπ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση φιλίτες με σκοπό τη συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Η Έλενα Μαρκίδου, (16 χρόνων), Μαρκου Δράκου Νο 2, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους από την Ελλάδα με σκοπό την σόναφ μίας καλής και σταθερής φίλης καθώς και την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ. Φωτογραφία άπαραίτητη.

Η Μαίρη Γεωργιάδου, (17 χρόνων), Άγιος Ιωάννης, Άγρος, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισίων και την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Η Ηρώ Χριστοδουλίδου, (16 χρόνων), Χρυσοπολίτισσος Νο 12, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους, ιδιαιτέρως από την Ελλάδα, ηλικίας άνω των 18 χρόνων, με σκοπό την δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλης. Το ίδιο ζητεί και η Άλκη Χριστοδουλίδου, για την όποιαν ίσχυει η ίδια διεύθυνση.

Η Μ. Χόρν, Κοδριγκτόνος Νο 2, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισίων.

Η Λιάννα Α. Δημητρίου και η Μαίρη Παπαδάκη, (17 χρόνων), Λεοντίου Μαχαίρα 27, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους άπ' όλον τον κόσμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Γ. Άντωνίου, (17 χρόνων), καδ Νίκος Γεωργίου, Άγίας Μαρτίνης 35, Στρόβολος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες ηλικίας 14-20 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Α. Χατζηνικόλας, και ο Κωστάκης Γεωργίου, Co Τμήμα Διαβατηρίων, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την συνάντη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ι. Άννης Χαραλαμπίδου και ο Παναγιώτης Λουκάς, ΡΟΤΕ RESTANTE, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 16-20 χρόνων, με σκοπό, ό,τι ήθελε προκύψει.

Ο Κ. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), και ο Τάκης Παύλου, (19 χρόνων), Σωφάγου, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέους και νέες ηλικίας 18-23 χρόνων, στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα. Φωτογραφία άπαραίτητη.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Δρχ. 300
Έξαμηνος 150
Τριμηνος 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έτησια Λίρες Άγγλίας 7
..... Δολάρια 20
..... Φρ. Βελγ. 1000
..... Φρ. Γαλλ. 1000
..... Φρ. Ελβ. 90
..... Μάρκα Γερμ. 90

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έξωτερικού διά τραπεζικής τίστασης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσάνη 4, (Πλατεία Κλαυδιανός), Αθήνα.

Ε'μμ. Μπακαλάκης και Σίωσ Ε.Ε.

Ο Άνδρέας Νικόλαου, Διγενή Άκρτα Νο 8, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες, ηλικίας 16-20 χρόνων.

Ο Γ. Παλαιοπούλου και ο Στέλιος Μιχαηλίδης, (21 χρόνων και οι δύο), Μέσα Γαϊτονικά, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες άπ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 17-20 χρόνων.

Ο Άλκης Νικόλαου, Άγιου Άνδρέου Νο 358Α, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο, κυρίως από την Ελλάδα.

Ο Άνδρέας Λαζάρου, Πολυκατοικίας Μπλοκ 3, Νο 15, Βαρώσια, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Φίλιππος Θεοχαράκης, Μαραθόδουλος, Άμμοχωστός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με φιλοτελιστές άπ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματισίων.

Ο Νίκος Γεωργίου, (18 χρόνων), Ταχ. Κιβ. 402, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες άπ' όλον τον κόσμο και κατά προτίμηση από την Ελλάδα και την Αίγυπτο, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Άνδρέας Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

Ο Ν. Κ. Χρήστου, (18 χρόνων), Τ. Κιβ. 141, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας 15-20 χρόνων, από την Ελλάδα και τα νησιά, με σκοπό την ανάπτυξη μίας καλής και σταθερής φίλης.

77

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Δε σε χοροδευω, Τι-Σαό! "Οχι!... Θέλω να την ξεχάσω την Τι-Νάμ. Και γι' αυτό άρχισα να συλλογίζομαι γλυκά μιά άλλη που μ' αγαπά! Γιατί ζουνά το κεφάλι σου, χοροτάσι; Αυτό είναι... Μ' αγαπάς, κι' εγώ θέλω να σε αγαπήσω!...

— 'Αλήθεια, είναι πολύς καιρός που σ' αγαπώ. Μά δεν ήθελα να στο ομολογήσω ποτέ. Μά, αλήθεια, ο Λάι, θά χάσω λιθάνι μπροστά στο Βούδδα, για να ζήναι να βγούν τα λόγια σου αληθινά!

Καθώς μιλούσε, ένα χλαοί υπέλχτηκε στον κεφαλόδεσμο της και τον έλυνε, κάνοντας να γυθού τα μαλλιά της, τα μαζονά μαλλιά της, που τα φώτιζε το φεγγάρι.

— 'Ο Λάι, παραγμένος, είπε με θανασιό:

— Τα μαλλιά σου, χοροτάσι, είναι μαζονά, πού μαζονά και πού φουά απ' όλων των χοροτάσιων του τόπου. 'Η ευδοία τους είναι γλυκιά, σαν τη ζαχαρωμένη ευδοία της ροδοδάφνης τις καλοκαιρινές βραδιές... 'Αγαπώ τα μαλλιά σου, Τι-Σαό... Σ' αγαπώ! Θέλεις να με περιμένεις αύριο, καθώς θά βραδιάζει, απάνω στο βράχο του Τόνγκ-Λι; Θά σε πάω να πάμε μαζί περίπατο στην ακροθαλασσιά.

— Θά είμαι εκεί στις όχτώ, του απάντησε η Τι-Σαό.

Κι' έφυγε, ενώ ο Λάι την έβλεπε να χάνεται μέσα στο σκοτάδι!...

Τό σκοτάδι απλωνόταν στη θάλασσα. 'Απ' τ'ό χωριό, ο μεγαλοχλιός ήχος του γυνόγγ, ανέβαινε σιγανά μέσα στη νύχτα και ξύπνησε

Η ευδοία των μαλλιών της

— Προίμενε, της είπε, θάσθω μαζί σου, "Υστερα γύρισε στη Τι-Νάμ. Και, με τόνο χαροπό, της είπε:

— Καληνύχτα, κόρη με τα φωτεινά μάτια! Να έχεις γλυκά όνειρα! Κι' έφυγε, πλάι-πλάι, ενώ η Τι-Νάμ γελούσε, παίζοντας με το κοιμολόι της.

Προπατούσαν σ' ένα μονοπάτι άγνωση στα δέντρα. Τα χαμηλά κλαδιά τους άγγιζαν και τους ανάγκαζαν να σκύβουν για να ξεφυγουν. "Τότε" από μεγάλη σιωπή, η Τι-Σαό ρώτησε, με φωνή γεμάτη ερωσία:

— Γιατί λοιπόν με χοροδευές έτσι ποίν; Δεν ξέρεις πως δε θ' αγαπήσης ποτέ άλλην από την Τι-Νάμ;

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Στον άνθρωπο προσφέρονται τρεις τρόποι απλής δράσεως: 'Ο ευγενέστερος όλων είναι η σκέψη. 'Ο δεύτερος είναι η μίμηση. Είναι ο πιο εύκολος. 'Ο τρίτος είναι η περσα. Είναι ο πιο άσφαλής άλλ' όμως και ο πιο πικρός.

Κονφούκιος

Μόνο όταν είναι μεγαλοφυής ένας πλούσιος μπορεί να φανταστή τη φτώχεια.

Παγκί

Τίποτα όραση, τίποτα μεγάλο δεν γίνεται στη γή, χωρίς τη θυσία.

Λαμενβάν

★ Μερικές θλίψεις μοιάζουν με τις διαθήκες. 'Η τελευταία άχρηστεύει τις προηγούμενες.

★ Πολλοί μεγάλοι βασιλείς, πριν πεθάνουν, μετανόωσαν που είχαν αγαπήσει τον πόλεμο. Κανένας όμως δεν μετανόωσε ποτέ που αγάπησε την ειρήνη.

★ Τα χρέη που πληρώνουμε, αφήνουμε τρύπες. 'Εκείνα όμως που δεν πληρώνουμε αφήνουν λεκέδες.

★ Να προσεύχεσαι σέ ώρα κινδύνου, ε'ναι να σ'αφήνει η ζωή σου προσευχήθηκες, είναι να σ'αφήνει η ζωή σου προσευχήθηκες, είναι να σ'αφήνει η ζωή σου προσευχήθηκες.

★ Τό πρωί να σκέπτεσαι τι θά κάνης όλη την ημέρα και τη νύχτα να σκέπτεσαι τι έκανες.

★ 'Ο μετάνος πρέπει νάχει καλή μνήμη, για να τ'αγάπησει.

★ Τα χρόνια που περνούν άσκοπα, δεν κάνουν τον άνθρωπο σοφό, αλλά γέρο.

ZAN LAMIE

Ένα εξωτερικό εκπαιδευτικό ίδρυμα

Γιά ν' αναπτύξουν «άξια» την προσωπικότητά τους, μαθητές και καθηγητές κάνουν ό,τι τους υπαγορεύει το κέφι τους!...

ΕΝΑ παμπάλαιο, έτοιμόρροπο κτίριο, εκκλησιανό στυλ, στο προάστιο Μπόρχαμ Γουντ του Λονδίνου, αποτελεί τον χώρο που φιλοξενεί το εξωφρενικό σχολείο του Κόσμου.

Τό σχολείο αυτό, τ'ό Μπάρτζες-Χιλ-Σκούλ, έχει σαράντα μόνιμες δούλες κι' άλλους. "Οχι επειδή δεν δέχεται περισσότερους, αλλά επειδή, όπως παρατηρεί μια άγγλική έφημερίδα, δέ δρέθηκε ακόμη... ο τεσσαρακοστός πρώτος, μελλός, που ήταν πρόθυμος να έμπιστευθί τ'ό παιδί του σ' ένα τέτοιο σχολείο!

Ιδιωτική επιχείρηση, άλλ' αναγνωρισμένη από τ'ό κράτος—πασά τις σφοδρές αντιρρήσεις, που διατυπώθηκαν από Έγκριτους παιδαγωγούς—τ'ό Μπάρτζες-Χιλ-Σκούλ πρεσβεύει μιά αρχή, που έξηγει και με τ'ό παραπάνω γιατί δέ δέθηκαν παραπάνω από σαράντα πατεράδες που ν' έμπιστευθούν τ'ό σχολείο αυτό τούς γιούς και τις κόρες τους. Την αρχή πως κάθε παιδί πρέπει ν' αθηνεται ελεύθερο να κάνει ό,τι τ'ό άρεσει, με τόν σκοπό ν' αναπτύξη αδέσποτα και ανεμπόδιστα την προσωπικότητά του.

Γιά ν' διαπιστώσει κανείς πως φτάνει αυτή η ελευθερία, άρκει ν' άναφερθί πως κι' αυτοί ακόμη οι "Άγγλοι, που φημίζονται για τόν αλταλευθερισμό τους και τήν άνεκτικότητα τους σέ όλων των μορφών τούς έκκεντρισμούς, έχουν συχνά έκδηλώσει τή δυσφορία τους για τ'ό άριστοπρωτοπρωτο Μπάρτζες-Χιλ-Σκούλ. Περισσότερο, όμως, απ' όλους δυσ-

Ενώ ο καθηγητής (που δε φαίνεται στη φωτογραφία) παραδίδει μάθημα, άλλος καπνίζει και άλλος ρεμβάζει. 'Υπάρχουν, όμως, και μερικοί, που τόν παρακολουθούν—ίσως επειδή δεν έχουν να κάνουν τίποτε καλύτερο!

φορούν οι γείτονες τ'ό παράξενου αυτού εκπαιδευτικού ιδρύματος, οι κάτοικοι τ'ό Μπόρχαμ Γουντ, που συχνά διαμαρτυρήθηκαν στις άρχες για τήν «προκλητική, θορυβώδη και άναρμόστη» συμπεριφορά τών μικρών μαθητών του.

Ο μόνος, που είναι υπερήφανος για τ'ό έργο, που διεξάγεται σ'ό σχολείο του, είναι ο διευθυντής του, ο Τζάιμς "Ηστ, ηλικίας 46 χρόνων, που η εμφάνισή του θυμίζει μάλλον ύπαρξιστή διανοούμενο.

Ο Τζάιμς "Ηστ, όπως άλλωστε και οι συνεργάτες του, οι λοιποί καθηγητές τ'ό Μπάρτζες-Χιλ-Σκούλ, ντύνεται κατά τόν ίδιο τρόπο με τούς μαθητές του. Φοράει ένα σκούρο πουλόβερ, πουκάμισο χωρίς γραβάτα, παντελόνια «μπαλουέτ» γυρισμένα ως τή μέση της γάμπας και σανδάλια με κάλτσες ή χωρίς κάλτσες, ανάλογως τής εποχής!

«Δεν ντύνομαι έτσι, επειδή μού άρεσει—έξηγει—κι' αποδείξει είναι πως τις Κυριακές και τά θράδνα μετά τ'ό σχολείο ένασπαράζω τ'ό κοινωνικό μου κουστόμ. Πιστεύω, όμως, πως ένας δάσκαλος δεν πρέπει να εμφανίζεται σ'ό σχολείο ντυμένος κατά διαφορετικό τρόπο από τούς μαθητές του, κι' αυτό για νά μην τούς κάνει να τόν νιώθουν σάν έξνο και σάν πρόσωπο άλλης έπαχης».

«Από καμιά πλευρά, ώστόσο, δεν θά μπορούσαν οι μαθητές τ'ό Τζάιμς "Ηστ νά νιώθουν σάν επρόσωπο άλλης εποχής τόν διευθυντή τους. "Όταν άρχίζουν, τ'ό πρωί, νά σ'αίνουν σ'ό σχολείο τους—παράγμα που δέ σ'αμείνεται και τ'ό σπανάκι—βρίσκουν τόν μίστερ "Ηστ νά τούς περιμένει ύπομονητικά, καθισμένος κατ'ό-

χαμα και καθισμένος στήν άνάγκωσι ενός βιβλίου, χωρίς νάχη τήν παραμικρή πρόσβει να τούς επιπλήξη για τήν καθυστέρηση.

«Αλλωστε, γιατί νά τούς επιπλήξη, όταν τούς επιτρέπεται και κάτι πολύ σπουδαιότερο απ' αυτό; Απλά, νά σηκωθούν κατά τή διάρκεια τ'ό μαθήματος και νά θγούν σ'ό προαύλιο χωρίς νά έναγυρισουν ως τήν ώρα τ'ό διαλείμματό τους και χωρίς νά δώσουν λογαριασμό σέ κανένα γιατί δέν γυρίσανε!

«Γιά νά σηκωθί ένας μαθητής και νά θγί έξω—έξηγει και πάλι ο κ. "Ηστ—σημαίνει πως η κουράστηκε η έπαλξη. "Όποτε δέ θά ήταν σωστό νά τ'ό επιβάλουμε με τή βία νά κάνει κάτι που τόν πλήττει ή τόν κουράζει!

Οι μαθητές και οι καθηγητές τ'ό Μπάρτζες-Χιλ-Σκούλ δέν έχουν, ώστόσο, όταν σηκώνονται κατά τή διάρκεια τ'ό μαθήματος και θγαίνουν έξω, ούτε τή δικαιοδοσία πως θγαίνουν για νά καπνίσουν! Γιά τόν έπλουτο λόγο ότι τ'ό κάπνισμα τούς επιτρέπεται χωρίς τόν περιορισμό, όχι μόνο σ'ό διάλειμμα μά και στή σχολική τάξη, κατά τήν ώρα που ξετάσσονται ή που παραδίδει μάθημα ο καθηγητής!

Κατά τήν άποψη τ'ό Τζάιμς "Ηστ και τών συνεργάτων του, σ'ό κάπνισμα δέν υπάρχει τίποτε, σ'ό έπιλήμμο. «Επιλήμμη είναι, άγνισμα—ό, πουστηρίζουν—ή απαγόρευση του, γιατί παρέχει σ'ό κάπνισμα τ'ό θέληγμπρο τ'ό απαγορευμένου καρπού, πράγμα που οδηγεί σ'ό νά γίνι τ'ό τσιγάρο συνήθεια.

«Η θεωρία αυτή είναι και η μόνη, απ' όσες υποστηρίζονται σ'ό πρωτοποριακό εκπαιδευτικό ίδρυμα, που φαίνεται νά έπαληθεύη. Πραγματικά, άρκεται από τούς μαθητές και τούς καθηγητές τ'ό Τζάιμς "Ηστ δέν αξιοποιούν τ'ό δικαίωμα, που τούς παρέχεται νά καπνίζουν, ενώ άλλοι εκάπνισαν τ'ό τσιγάρο, είτε έπειδή τ'ό θάρρηκαν, είτε έπειδή τούς πείσανε με έπιχειρήματα ο καθηγητές τους πως είναι θάλαδρο για τήν ύγεια. 'Υπάρχουν, όμως, κι' εκείνοι, όπως ο μικρός Τζούλιαν Χόρς, ηλικίας 8 μόλις έτών, που καπνίζει σάν γουάρο και στρίβει, μάλιστα, μόνος του τά τσιγάρα του.

«Η ίδια άσυνείδητη κυριαρχεί και σ'ά τάρτυ, που όργανώνουν κάθε τόσο οι μαθητές και οι καθηγητές τ'ό Μπάρτζες-Χιλ-Σκούλ. "Ότι θά έκαναν κρυφά, καλύτερα νά τ'ό κάπνισαν σ'ά φανερά—λένε οι δάσκαλοι τους. Και εκείνο, που κάνουν έκείνοι σ'ά φανερά, είναι νά χορεύουν έξαλλους χορούς και νά παρουν νωντά σ'ά φανερά—λένε οι δάσκαλοι τους. «Εξω φρενών γι' αυτά όλα, οι κάτοικοι τ'ό Μπόρχαμ Γουντ άποκαλούν, στις άλλελλήλες διαμαρτυρίες τους, «εφρονόμετες» και «άσπουλο» αλήθειες τ'ό εκπαιδευτικό ίδρυμα τ'ό κ. "Ηστ. Αλλά, όμως, άπό τ'ό γος από τις επιθέσεις, καταγράφει για τούς άκούρευτους μαθητές του και τις τέλει καταπονημένες σ'ό κεφάλαιο τής σεξουαλικής άγωγής μαθητριές του, λαγυρίζοντας πως οι έλευθερίες, που έχουν, δέν τούς έμποδίζουν νά μαθαίνουν πολύ γερά γράμματα και νά διαμορφώνονται, άπό τ'ό περσόν τήν κρίσι τής έφηβείας, σέ συνειδητά και υπεύθυνα άτομα.

Α ρ ι σ τ ε ρ ό: Διαβάοντας αυτόμα, ο διευθυντής τ'ό σχολείου κ. Τζάιμς "Ηστ προίμενει νά κατασθάνει—καθυστέρημένο συνήθως—οι μαθητές του. Α ε ξ ι ά: Δέν διακρίνονται για τήν σεμνότητά τους τά πασόν, που όργανώνουν σ'ό σχολείο τους οι μαθητές και οι καθηγητές τ'ό κ. "Ηστ. Αλλά οι καθηγητές τους ούτε αναδελίζονται ούτε ένοχλούνται.

ΑΝ ή Φύσι δέ σās έχη φτιάσει πολύ δυνατό, πρέπει να τὸ πάρετε ἀπόφασι πῶς δὲ μπορείτε να ὑπερασπίσετε τὸν ἑαυτὸ σας, σὲ περιπτώσι αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως; "Οχι, γιατί ὑπάρχει, εὐτυχῶς, τὸ «τσίουντο», μιὰ μορφή τῆς ἰαπωνικῆς πάλης, πού θά σās ἐπιτρέψῃ σὲ κάθε περιπτώσι, ν' ἀμυνθῇτε ἀποτελεσματικά, με τῆς μεγαλύτερες πιθανότητες να βγῇτε νικητές.

Τὸ «τσίουντο» εἶναι μιὰ τροποποίηση τοῦ παλιοῦ καὶ πατροπαράδοτου ἰαπωνικοῦ «ζίου-ζιτσου». Ἡ ἰδιόρρυθμη αὐτὴ πάλη εἶχε ἀρχικά κατὰ τὸ σκληρὸ καὶ ἀμελίκτο.

χετε δυσάρεστες συνέπειες.

Κάθε κίνησι πού σās περιγραφόμεν ἐδῶ, πρέπει ν' ἀποδώσῃ τέλεια ἀποτελέσματα. "Αν δὲν τὸ πετύχετε, σημαίνει πῶς δὲν τὴν ἐκτελέσατε καλά.

Καὶ μιὰ ἀκόμα συμβουλή: Μὴν ἐφαρμόζετε αὐτὲς τίς λαβὲς με ἀπότομα τινάγματα. Μπορεῖ ἔτσι να προκαλέσετε ἐξαρθρώσεις ἢ ἄλλες σωματικῆς βλάβες στὸ σύντροφο σας.

Τὸ «τσίουντο» δὲν ἔχει τίποτε τό... μαγικό. Σās ἐπιτρέπει ὅμως να πετάξετε χάμω ἕνα ἄνθρωπο πολὺ πῶ σωματώδη καὶ δυνατό ἀπὸ σās, με τὴν ἐπιδέξια ἑκιν

ΜΑΘΕΤΕ

τίπαλός σας τὰ χέρια τοῦ πάνω σας (α) καὶ τοῦ τ' ἀρπάξετε τότε με τὰ δικά σας χέρια. Πιέζετε πρὸς τὰ πάνω, με τὸν ἀντίχειρα τοῦ κάθε χεριοῦ σας, τὴν ἄκρη τοῦ μικροῦ δακτύλου τοῦ ἀντίστοιχου χεριοῦ τοῦ ἀντιπάλου σας. Ὁ δείκτης σας πρέπει ν' ἀγκαλιάζῃ, ἀπ' τὸ ἄνω μέρος, τὴν δευτέρω ἀρθρωση τοῦ μικροῦ αὐτοῦ δακτύλου (β). Στρίβετε τώρα τοὺς καρπούς τῶν χεριοῦ σας με μιὰ κυκλικὴ κίνησι πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τοὺς γοφούς σας (γ). Ἡ πίεσι, πού ἐξασκείτε ἔτσι θ' ἀναγκάσῃ τὸν ἀντίπαλό σας νὰ γονατίσῃ, γιὰ νὰ μὴ τοῦ σπάσετε τὰ δαχτυλά.

2.— Δένετε πρώτα σφιχτὰ τὰ δύο σας χέρια (α). "Τότερα, ἔχοντας τὰ δαχτυλά σας σφιγμένα καὶ τοὺς ἀγκῶνες λυγισμένους, σηκώνετε ἀπότομα τὰ χέρια σας καὶ χτυπάτε τὰ μπράτσα τοῦ ἀντιπάλου σας με τὰ δικά σας, ἀπ' τὸ μέσα μέρος, γιὰ νὰ τὰ ἀναγκάσετε ν' ἀνοιχθῇν λίγο καὶ ν' ἀφίσουν ἐλευθέρους τοὺς ὤμους σας (β). Γέρνεται τότε λίγο μπροστὰ, ὥσπου νὰ βρεθῶν τὰ δεμένα χέρια σας πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του,

καὶ τὸν χτυπάτε μ' αὐτὰ, ὅσο πῶ δυνατό μπορείτε, στὴν κορυφὴ τῆς μύτης (γ).

3.— Ἀρπάξετε με τὰ δύο σας χέρια τὸ δεξιὸ μπράτσο τοῦ ἀντιπάλου σας, χαμηλά, πρὸς τὸν καρπὸ (α). Κρατώντας γερά τὸν καρπὸ του με τὸ ἀριστερὸ σας χέρι, περνάτε τὸν ἀντίχειρα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ σας κάτω ἀπ' τὴν δεξιὰ παλάμη του καὶ τραβάτε τὸ χέρι του αὐτὸ πρὸς τὸ μέρος σας, γιὰ νὰ τεντωθῇ τελείως (β). "Τότερα, στρίβετε τὸ κορμί σας πρὸς τὰ δεξιὰ, πατώντας στὸ δεξιὸ σας πόδι, κι' ἀφίνατε τὸ ἀριστερὸ σας μπράτσο ν' ἀκουμπήσῃ πάνω ἀπ' τὸ δεξιὸ ἀγκῶνα τοῦ ἀντιπάλου σας. Ἐξακολουθεῖτε τὴ στροφὴ τοῦ σώματός σας, ὥσπου νὰ βρεθῇτε σχεδὸν πλάι ἀπ' τὸν ἀντίπαλό σας (γ). Στρίβετε πρὸς τὰ πάνω τὸ δεξιὸ χέρι του καὶ τὸ ἀνασηκώνετε ψηλότερα ἀπ' τὸ μπράτσο του (δ). Ρίχνετε τώρα ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός σας στὸ ἀριστερὸ σας μπράτσο καὶ τὸν ἀγκῶνα, πιέζοντας δυνατὰ πρὸς τὰ κάτω τὸ μπράτσο τοῦ ἀντιπάλου σας, πάνω ἀκριβῶς ἀπ' τὸν ἀγκῶνα (ε). "Αν δὲν παραδοθῇ, κινδυνεύει νὰ τοῦ ἐξαρθρώσετε τὸν ὦμο.

Μπορούσε νὰ προκαλέσῃ βλαβεῖς σωματικῆς βλάβες, κάποτε δὲ καὶ τὸ θάνατο ἀκόμα. Ἀλλὰ, τὸ 1882, ἕνας γιαιτὸς τοῦ Τόκιο, ὀνόματι Ζιγκόρο Κάνο, ἀφαίρεσε ὅλα ἔκναινα τὰ στοιχεία τοῦ «ζίου-ζιτσου», πού φαίνονταν πολὺ ἐκινδύνου, ἰδίως γιὰ ἕνα ἀρχάριο. Τὰ ὑπόλοιπα ἀποτελέσανε τὸ «τσίουντο», ἕνα σπόρ, πού μπορεί νὰ τὸ μάθῃ καθένας, χωρὶς φόβο γιὰ τὴν σωματικὴν του ἀκεραιότητα.

Στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οἱ κομμάντος κάνανε μεγάλη χρῆσι τοῦ «τσίουντο». Σήμερα, ὑπάρχουν λέσχες αὐτοῦ τοῦ σπόρ σ' ὅλοκληρο τὸν κόσμο.

Ὁ ἰδεώδης τρόπος γιὰ νὰ μάθετε τὸ «τσίουντο», εἶναι νὰ βοηθῇτε ἕνα ἑμπειρὸ ἐκπαιδευτὴ. Οἱ περισσότερες λέσχες δίνουν μαθήματα, γιὰ ἀρχαρίους.

"Αν ὅμως αὐτὸ δὲ σās εἶναι δυνατόν, συμφωνήστε μ' ἕνα φίλο σας νὰ κάνετε μαζί του αὐτὴ τὴν ἐξάσκηση, πού θά ὠφελήσῃ καὶ τοὺς δύο σας.

Βοήθε ἐπίσης ἕνα κατάλληλο μέρος, γιὰ νὰ πέφτετε χάμω, χωρὶς νὰ χτυπάτε. Τὸ μαλακὸ γρασίδι εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γι' αὐτό — ἐκτὸς ἀν διαθέτετε μιὰ εἰδικὴ «γῆ» — γιὰ τὸ «τσίουντο», τὴν ὁποία στρώνετε πάνω σὲ μιὰ ὀρειοπαθῆ ὁμαλὴ ἐπιφάνεια.

Γιὰ τὴν ἐξάσκηση, φοράτε ἕνα καλὸ παντελόνι κι' ἕνα πουλόβερ.

Τὸ πρῶτο πού πρέπει νὰ μάθετε, εἶναι τὸ πῶς θά πέφτετε. Ἐνα καλὸ πῆσιμο ἐξουδετερώνει τὰ 90% τῆς δυναμὸς ἐπιθέσεως τοῦ ἀντιπάλου σας. Δὲ θά μπορούσατε ποτὲ νὰ ἐκτελέσετε καλά τίς «λαβὲς», πού σās ὑποδεικνύομε πῶς κατὰ, ἀν δὲν ἔχετε μάθει προηγουμένως πῶς νὰ πέσετε.

Κατὰ τὴν ἐξάσκηση σας με τὸ φίλο σας, συμφωνήστε μαζί του γιὰ ἕνα σημά, με τὸ ὁποῖο ὁ καθένας σας θά μπορῇ νὰ εἰδοποιῇ τὸν ἄλλον, ὅτι θέλει νὰ διακόψουν, γιὰτὶ πονεῖ πολὺ ἀπὸ μιὰ «λαβὴ» του. Ἀλλοῶς, ἐνδέγεται νὰ

τάλλευσι ὀρισμένων κανόνων ἰσορροπίας καὶ εὐαισθητῶν σημείων τοῦ σώματος. Κι' ἔτσι ὁ ἀντίπαλός σας, πού σās ἔβλεπε...σὰ μύγα, δοκιμάζει μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἐκπληξή!

Προσοχὴ ὅμως! Μὴν τὸ πάρετε πολὺ ἄπάνω σας, ἐπειδὴ μάθατε ἐκτελεθῇ, καὶ ἐκτεθῇ σὲ ἀσκητοὺς κινδύνους! Ἀφοῦ ρίξετε χάμω τὸν ἀντίπαλό σας, μὴ δοκιμάσετε νὰ τὸν πᾶτε ὑστερα μόνον σας στὴν ἀστυνομία. Ὁ μόνος σας θά εἶναι μόνον νὰ προστατευθῇτε ἀπ' τὴν ἐπίθεσί του.

Μόλις τὸ πετύχετε, ζητήστε ἀμέσως βοήθεια.

ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΡΟΥΣΤΕ ΕΠΙΘΕΣΙ ΑΠΟ ΜΠΡΟΣΤΑ

1.— Ἀφίνατε ν' ἀπλώσῃ ὁ ἄν

«ΤΖΟΥΝΤΟ»!

γιὰ νὰ μπορῇτε
νὰ ὑπερασπίσετε
τὸν ἑαυτὸ σας

ΓΙΑ ΝΑ ΣΠΑΣΕΤΕ ΜΙΑ ΛΑΒΗ ΑΠΟ ΜΠΡΟΣΤΑ, ΠΟΥ ΣΑΣ ΑΚΙΝΗΤΗΣΕ ΤΑ ΜΠΡΑΤΣΑ

4.— Γιὰ ν' ἀναγκάσετε τὸν ἀντίπαλό σας νὰ τραβήχῃ λίγο πίσω, τὸν χτυπάτε μιὰ-δύο φορές στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιάς, με τοὺς ἀντίχειρες τῶν δύο χεριοῦ σας τεντωμένων μπροστὰ (α). Στρίβετε ὑστερα τὸ σῶμα σας πρὸς τ' ἀριστερά, πατώντας στὸ ἀριστερὸ σας πόδι, καὶ φέρονετε τὸ δεξιὸ πόδι σας μπροστὰ ἀπ' τὸν ἀντίπαλό σας. Ἐτσι, βλέπετε πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι μ' αὐτόν (β). Συγχρόνως, περνάτε τὸ δεξιὸ σας μπράτσο πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του καὶ ἀρπάξετε με τὸ ἀριστερὸ χέρι σας τὸ δεξιὸ μανίκι του, γιὰ νὰ κρατήσετε τὸ σῶμα του κολλημένο σχεδὸν στὸ δικό σας (γ). Ἐχετε ἐλαφρὰ λυγισμένα τὰ γόνατά σας καὶ τὸν τραβάτε συνεχῶς ἀπ' τὸ μανίκι, ἐνῶ με τὸ δεξιὸ σας χέρι, πιέζοντάς τον στὴ μέση, τὸν φέρονετε λίγο ἀπὸ πίσω σας (δ). Τεντώνετε τώρα τὰ γόνατά σας καὶ τὸν ἀνασηκώνετε ἀπ' τὸ ἔδαφος, σπινθηρίζοντάς τον στὸ δεξιὸ γοφὸ σας (ε). Εἶναι μιὰ εὐκόλο, συνεχίζοντας αὐτὴ τὴν κίνησί σας καὶ τὸ τραβήγμα τοῦ μανικιοῦ του, νὰ τὸν ἀναποδογυρίσετε καὶ νὰ τὸν πετάξετε χάμω με τὸ κεφάλι (στ).

ΓΙΑ ΝΑ ΣΠΑΣΕΤΕ ΜΙΑ ΛΑΒΗ ΑΠΟ ΠΙΣΩ

5.— Ἡ κίνησι αὐτὴ πετυχαίνει, εἴτε ὁ ἀντίπαλός σας ἔχει ἀγκαλιάσει πάνω ἀπ' τὰ μπράτσα σας (α), εἴτε κάτω ἀπ' αὐτὰ. Ἀνοίγετε τὰ πόδια σας, λυγίζετε τὰ γόνατα, σκύβετε καὶ ἀρπάξετε με τὰ δύο σας χέρια τὸ δεξιὸ ἀστράγαλό του (β). Τὸν τραβάτε ἀπὸ κεῖ πρὸς τὰ ἑμπρός καὶ πρὸς τὰ πάνω, κι' ἔτσι τὸν κάνετε νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ πέσῃ ἀνάσκελα (γ).

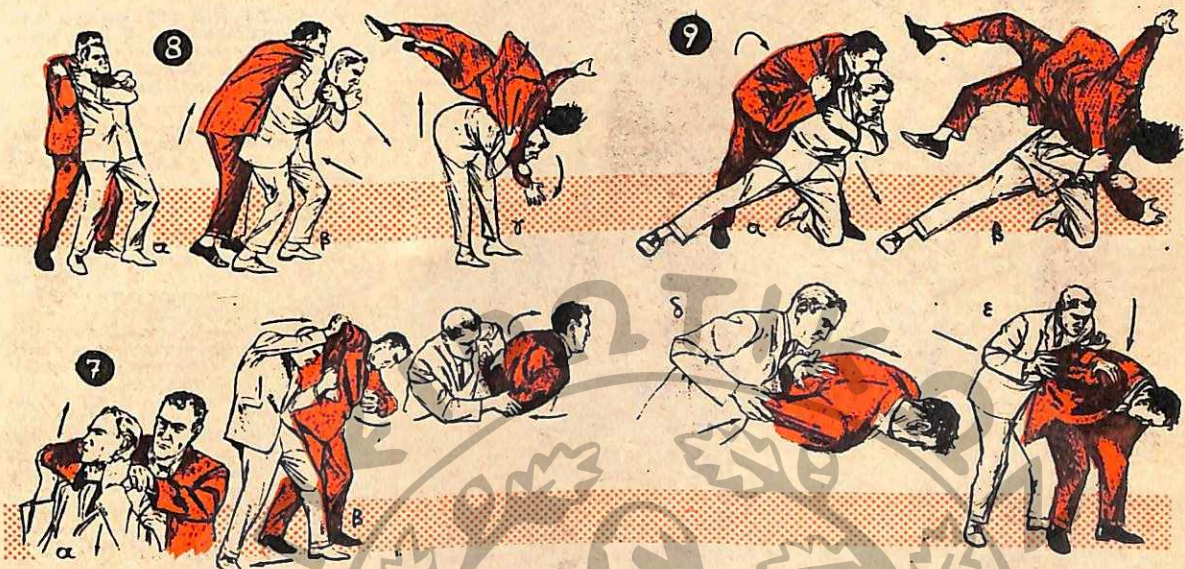
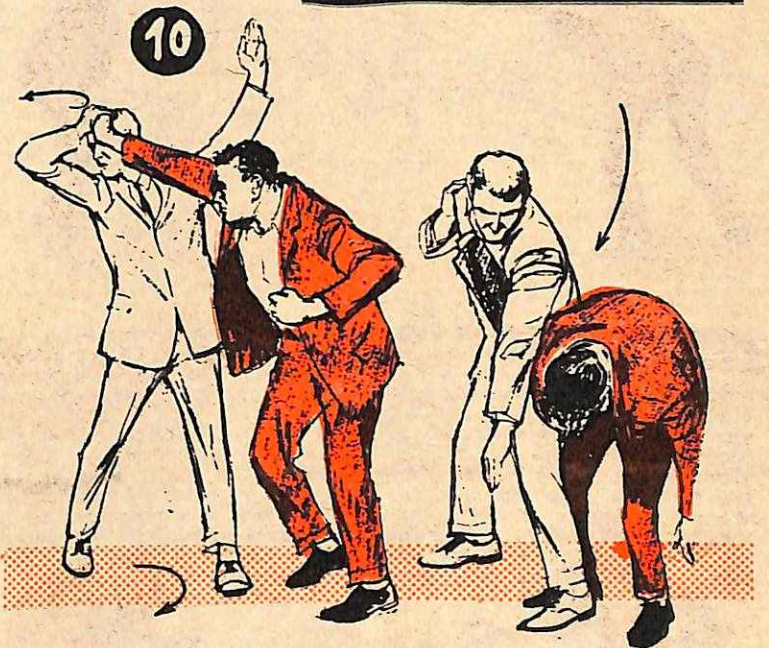
ΑΜΥΝΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΙΑΣ ΚΑΤΣΕΙΑΣ

6.— Λυγίζετε τὰ γόνατά σας καὶ στανώνετε τὰ χέρια σας μπροστὰ σας, ὥστε τὸ πόδι τοῦ ἀντιπάλου σας νὰ βρεθῇ ἀνάμεσά τους, στὸ σημεῖο διασταυρώσεως (α). Στρίβετε τότε τὸ ἀριστερὸ σας χέρι καὶ τὸν πιάνετε γερά

ἀπ' τὸ πόδι (β). Γυρίζοντάς το πρὸς τὰ δεξιὰ, τὸν κάνετε νὰ βρεθῇ με τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ κάτω καὶ νὰ πέσῃ μπροστῶντα (γ). Πέφτετε τότε καὶ σείς μαζί του. Στὴ στάσι αὐτὴ, τὸ ἀριστερὸ μπράτσο σας βοίσκεται πίσω ἀπ' τὴ γάμπα του, τὸ ἀριστερὸ χέρι σας σφίγγει τὸ δεξιὸ σας μπράτσο καὶ τὸ δεξιὸ χέρι σας πιέζει τὸ πόδι του, ἀπὸ πάνω (δ). Ἐτσι, τὸν κρατᾶτε ἀκίνητο. Προσοχὴ ὅμως, γιὰτὶ ἡ λαβὴ αὐτὴ μπορεί νὰ τοῦ ἐξαρθρώσῃ τὸ πόδι.

ΟΤΑΝ ΣΑΣ ΣΦΙΓΓΗ ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΑΠΟ ΠΙΣΩ

7.— Πιάνετε τὸ δεξιὸ χέρι του ἀπ' τὸν καρπὸ με τ' ἀριστερὸ σας χέρι κι' ἀπ' τὸν ἀγκῶνα με τὸ δεξιὸ (α). Τραβάτε με τ' ἀριστερὸ πρὸς τὰ κάτω καὶ σπρώχνετε μὲ τὸ δεξιὸ πρὸς τὰ πάνω, στρίβοντας συγχρόνως καὶ λυγίζοντας τὸ σῶμα σας. Ἐτσι θά μπορούσατε νὰ ἐλευθερώσετε τὸ κεφάλι σας ἀπὸ

τὴ λαβὴν του. Φέρονετε τὸ ἀριστερὸ πόδι σας πίσω, ὥστε νὰ βρεθῇτε ὀπίσθεν τοῦ (β). Στρίβετε τὸ δεξιὸν τοῦ μπράτσου πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του ὅσο περισσότερο μπορείτε (γ). Περνάτε τὸ ἀριστερὸ σας χέρι κάτω ἀπ' τὸ δεξιὸν καρπὸν τοῦ (δ). Γλιστροῦτε τὸ ἀριστερὸ σας μπράτσο λοξὰ πρὸς τὰ πάνω, ὥσπου νὰ τὸν πιάσετε γερά μ' αὐτὸ τὸ χέρι σας ἀπ' τὸ δεξιὸ ὦμο, ἐνῶ ὁ δεξιὸς καρπὸς του βοίσκεται σφιγμένος στὸ μέσα μέρος τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος σας. Ἀνασηκώνετε τώρα τὸν ἀριστερὸ ἀγκῶνα σας, με μιὰ κυκλικὴ κίνησι πρὸς τὰ ἑμπρός, ἐνῶ με τὸ δεξιὸν σας χέρι πιέζετε πρὸς τὰ ἑμπρός τὸ δεξιὸ ἀγκῶνα του (ε).

8.— Πιάνετε με τ' ἀριστερὸ σας χέρι τὸ μανίκι του, στὸν ἀγκῶνα. Με τὸ δεξιὸν σας χέρι τὸν πιάνετε ἀπ' τὸν ὦμο (ἡ ὅσο ψηλότερα μπορείτε) (α). Λυγίζετε τὰ γόνατά σας, διατηρώντας ὁμοῦ ὅλο τὸν κορμὸ σας. Γέρνεται μπροστὰ, τραβώντας με τ' ἀριστερὸν σας χέρι πρὸς τὰ κάτω καὶ ἀριστερὰ καὶ με τὸ δεξιὸν πρὸς τὰ ἑμπρός καὶ λίγο ἀριστερά. Συγχρόνως, πιέζετε τοὺς γοφούς σας

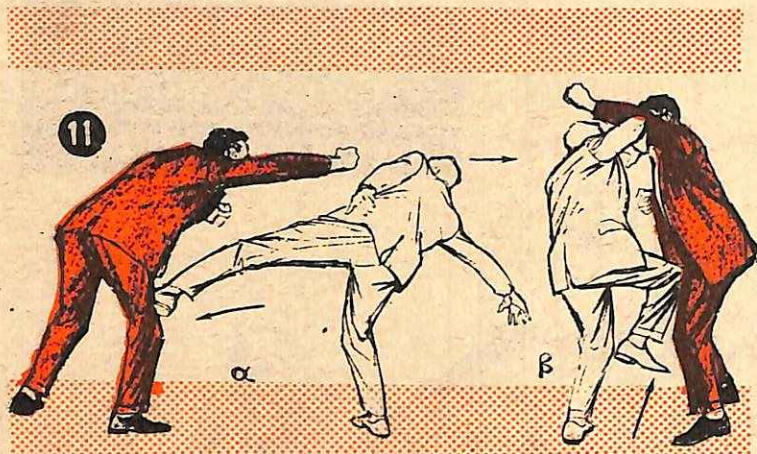
πάνω στους μηρούς τοῦ ἀντιπάλου σας (β). Θά τὸν πετάξετε ἔτσι με τὸ κεφάλι, πάνω ἀπ' τὸν ὦμο σας (γ).

9.— Ἀρχίζετε αὐτὴ τὴ λαβὴ ὁμοῖα με τὴν προηγουμένη, πιάνοντας δηλαδὴ τὸ δεξιὸν μανίκι τοῦ ἀντιπάλου σας στὸν ἀγκῶνα καὶ στὸν ὦμο. Πέφτετε τώρα στὸ ἀριστερὸ γόνατο, τεντώνοντας τὸ δεξιὸν σας πόδι πλάι (α). Τραβάτε πρὸς τὰ κάτω με τὸ δεξιὸν σας χέρι, κι' ὁ ἀντίπαλός σας θά πέσῃ με τὸ κεφάλι, πάνω ἀπ' τὸν ὦμο σας (β).

ΟΤΑΝ ΣΑΣ ΑΡΠΑΞΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΜΑΛΑΚΙΑ (ἢ ΤΟ ΛΑΙΜΟ)

10.— Τοῦ πιάνετε τὸ χέρι, στρίβοντας τὸ σῶμα σας πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ σηκώνοντας ψηλὰ τὸ ἀριστερὸν σας χέρι (α). Τὸν χτυπάτε με ὁρμή στὸ πάνω μέρος τοῦ μπράτσου με τὸ σηκωμένο χέρι σας, ἐνῶ συγχρόνως φέρονετε τὸ δεξιὸν πόδι σας μπροστὰ τοῦ κι' ἀνάμεσα στὰ δικά του (β). Προσοχὴ ὅμως, κατὰ τὴν ἐξάσκηση, γιὰτὶ τὸ χτύπημα αὐτὸ, ἀν εἶναι πολὺ ἀπότομο καὶ δυνατό, μπορεί νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἀποτελέσματα στὸν ἀντίπαλό σας.

ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΓΡΟΘΙΕΣ ΤΟΥ

11.— Καθώς κάνει να σας χτυπήσει, στρίβετε το σώμα σας και γέρνετε δεξιά, οίχοντάς όλο το βάρος σας στο δεξιό σας πόδι. Λυγίζετε το αριστερό γόνατο και τού δίνετε μ' αυτό το πόδι μια κλωτσιά πάνω απ' το δεξιό γόνατο, προσθέτοντας στη δύναμη που βάλετε, και το βάρος του σώματός σας. Στρίβετε συγχρόνως

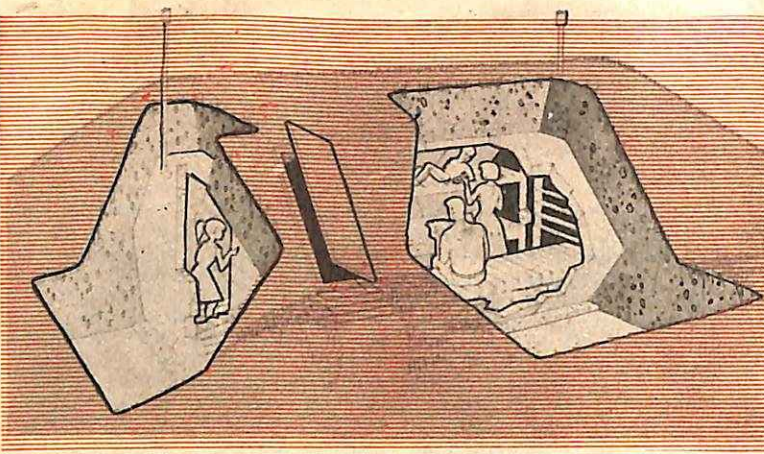
απότομα το κεφάλι σας δεξιά, για να ισορροπήσετε τη μετατόπιση του βάρους σας προς τ' αριστερό και συγχρόνως να προσυλάξετε το κεφάλι σας από τη γροθιά του (α). Άλλος τρόπος είναι να τον χτυπήσετε με το δεξιό σας μπράτσο προς τα πάνω, ώστε να λοξώση ή γροθιά του, και να του καταφέρετε ένα χτύπημα με το γόνατο στο ευάλωτο υπογάστριο (β). (Αυτό καλύτερα να λείψη κατά την εξάσκηση).

ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΦΥΓΕΤΕ ΜΙΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

12.— Καθώς πηγαίνει να σας χτυπήσει με το μαχαίρι, τού δίνετε ένα απότομο χτύπημα στο μπράτσο με την κνήμη του αριστερού μπράτσου σας (α). Τον απλάτε αμέσως με το δεξιό σας χέρι απ' το δεξιό μανίκι, κοντά στον ώμο, και τον τσιμπάτε από κει προς το μέρος σας, ενώ συγχρόνως με το αριστερό σας μπρά-

τσο σπρώχνετε το όπλισμένο χέρι του προς τα πάνω και μακριά σας (β). Αρπάξετε με το αριστερό χέρι σας το δεξιό καρπό του και μετακινείτε το δεξιό χέρι σας, που κρατάει το μαχαίρι, απ' τον ώμο προς τον αγκώνα του (γ). Έτσι, το χέρι του μένει τεντωμένο. Αν τώρα τραβήξετε τον καρπό του προς το μέρος σας, θα τον αναγκάσετε ν' αψίση να πέσει το όπλο του, αν δεν θέλη να ξεαρθρωθή ο ώμος του (δ).

Τύπος ιδιωτικού καταφυγίου από έκείνα που κατασκευάζονται με γοργό ρυθμό σ' ελκλήση την Αμερική.

ΤΙ ΕΙΝΕ Η ΡΩΣΙΚΗ ΥΠΕΡΒΟΜΒΑ ΤΩΝ 100 ΜΕΓΑΤΟΝΝΩΝ

5.000 φορές καταστρεπτικώτερη από τη βόμβα της Χιροσίμα!

Ο ΚΡΟΥΣΤΕΦ, μιλώντας τελειωτικά για την βόμβα των 100 μεγατόνων, που κατέχει η Ρωσία, είπε ότι οι ειδικοί φοβούνται να την δοκιμάσουν, λόγω των ανυπολόγιστων καταστροφών, που θα μπορούσε να προκαλέσει. Εξά ήταν αρκετή για να κάψει τους πάγους του βορείου πόλου να λυώσουν, προσέθεσε. Άλλα τί είναι μια βόμβα των 100 μεγατόνων;

Οι βόμβες των 100 τόννων Τ.Ν.Τ., (τρινηποτολουόλης ή τροπύλης), που χρησιμοποιήθηκαν κατά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, μπορούσαν να κοινοτοποιήσουν ένα πολύ μεγάλο κτίριο. Η ατομική βόμβα της Χιροσίμα αντιστοιχούσε σε 2000 βόμβες των 10 τόννων Τ.Ν.Τ., δηλαδή σε 20000 τόννων Τ.Ν.Τ. Φαντασθήτε τώρα μια βόμβα 100 δισεκατομμυρίων κιλών ή 100 εκατομμυρίων τόννων Τ.Ν.Τ. Αυτή είναι η θερμοπυρηνική ρωσική υπερβόμβα των 100 μεγατόνων. Κατά τους ειδικούς, μια μόνο υπερβόμβα των 100 μεγατόνων ισοδυναμεί με την ενέργεια όλων των εκρήξεων που έπραγματοποίησε ο άνθρωπος από την εποχή της ανακάλυψης της πυρίτιδος ως σήμερα. Η υπερβόμβα των 100 μεγατόνων είναι, λοιπόν, 5000 φορές καταστρεπτικώτερη από εκείνη της Χιροσίμα, που σκότωσε 70.000 άτομα μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. Μια υπερβόμβα των 100 μεγατόνων θα μπορούσε να καταστρέψει σε διάστημα δευτερολέπτου το Βέλγιο και την Ολλανδία μαζί. 3 παράμοιες βόμβες θα χρειαζόνταν για να καταστραφεί η Αγγλία, 4 η Γαλλία και 15 οι Ηνωμένες Πολιτείες. Άλλα να μερικές άλλες ενδιάμεσες συγκρίσεις:

Βόμβα της Χιροσίμα	Υπερβόμβα των 100 μεγατόνων
Έκταση της πυρίτιδας (μπαλόνι)	225 μ.
Έκταση της θάλασσας που θα καίγεται	1100 »
Έκταση της θάλασσας που θα καίγεται	1200 »
Έκταση της θάλασσας που θα καίγεται	2000 »
Έκταση της θάλασσας που θα καίγεται	1700 »
Έκταση της θάλασσας που θα καίγεται	1900 »
Έκταση της θάλασσας που θα καίγεται	3600 »

Η διαδικασία της εκρήξεως μιας θερμοπυρηνικής βόμβας, είναι σχεδόν κεραυνόβολος. Γίνεται μέσα σε ένδεκατομμυριοστόν του δευτερολέπτου. Στην πραγματικότητα, μια θερμοπυρηνική βόμβα δεν είναι τίποτα άλλο από μια μηχανή μετασχηματισμού των στοιχείων. Το ούρανιον 235 και τα πλουτώνια 239 και 240 γίνονται ισότοπα στοιχείων που περιλαμβάνονται μεταξύ των άριμων 31 και 67 του πίνακος του Μεντελέεφ. Κατά τη στιγμή της εκρήξεως, λοιπόν, διασκορπίζονται στον αέρα πυρηνικά στοιχεία και ίδιως οξείδια, καθώς και ακτίνες μικροτάτου κύματος, οι ακτίνες γάμμα. Τα οξείδια αυτά απορροφώνται από τους πυρήνες των ατόμων που βρίσκονται ολόγυρα και τα κάνουν ραδιενεργά.

Οι ακτίνες γάμμα, εξ άλλου, διαπερνούν την όλη που συναντούν στο δρόμο τους και ιδιαιτέρως τους ζωντανούς οργανισμούς και προκαλούν σ' αυτούς θάνατο, που ή σοβαρότερη τους εξαρτάται από το ποσόν των ακτινοβολιών, που δέχθηκαν. Έτσι, οι καταστρεπτικές συνέπειες της εκρήξεως συνεχίζονται επί μακρό χρονικό διάστημα, που δεν είναι δυνατόν να προσδιορισθώ με ακρίβεια.

Τα άμεσα αποτελέσματα της θερμοπυρηνικής βόμβας είναι κυρίως θερμικά. Όταν εκρήγνυται, σχηματίζει μια πυρίνη σφαίρα (το γνωστό μανιτάρι). Επί τα χιλιόστα του δευτερολέπτου μετά την κυρίως εκρήξη, ή σφαίρα αυτή είναι 30 φορές πιο φωτεινή από τον Ήλιο. Έτσι, στα άλλα αποτελέσματα της βόμβας προστίθενται και εκείνα που οφείλονται στη μεγάλη θερμικότητα της. Μια δολιχόλη περιοχή θυφίσεως, μέσα σε μια κόλαση πυρός. Άλλα και πέραν απ' αυτή, ή ακτινοβολούμενη θερμότητα προκαλεί εγκαύματα στους ζωντανούς οργανισμούς και ανάκληι όλων σχεδόν των αντικείμενων, εκτός εκείνων που είναι από μέταλλο ή πέτρα. Άλλα και το μέταλλο επίσης μπορεί να λυώσει, ενώ οι πέτρες πυρακτωθούν και μπορούν να μεταβληθούν σε ελπίματα μεγάλης δυνάμεως.

Είναι γνωστόν, ότι τα καλύτερα αποτελέσματα επιτυγχάνονται όταν ή εκρήξη γίνει σε κάποιο ύψος. Για τη βόμβα των 100 μεγατόνων, φαίνεται ότι το ιδανικό ύψος βρίσκεται στα 60 χιλιόμετρα.

Οι Αμερικανοί έχουν πανικόβληθη στην κυριολεξία από την ανακάλυψη της νέας ρωσικής υπερβόμβας και κατασκευάζουν με γοργό ρυθμό δημόσια και ιδιωτικά καταφύγια, που θα είναι δυνατόν να τους προστατεύσουν από τα άμεσα αποτελέσματα της εκρήξεως.

Την κατασκευή τους τη συνστήσε ο ίδιος ο πρόεδρος Κέννεντυ με επιστολή του προς το μεγάλο αμερικανικό επιστημονικό περιοδικό «Ελντς». Αλαβάνομε τα απαραίτητα μέτρα για την ασφάλεια των Ηνωμένων Πολιτειών και την ειρήνη του κόσμου, τονίζε στην εν λόγω επιστολή. Άλλα στην επικείμενη εποχή που διερχόμαστε, πρέπει να παρασκευάζωμεθα για όλα τα ενδεχόμενα.

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 5 — 11 'Απριλίου 1962

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	* Θα χρειαστή τις ημέρες αυτές να πάρετε μια πολύ σοβαρή απόφαση ή να υπερηφνηστε κάποιο έμπόδιο. Διαταγμοί θα σας κάνουν να χάσετε πολύτιμο χρόνο. * Μια ιδέα σας θα εντυπωσιάσει το περιβάλλον.	* Συμβαίνουν μερικές ανωμαλίες, που δεν πρέπει να σας στενοχωρήσουν και να σας ανησυχώσουν. Όλα θα καταλήξουν σύντομα σε μια ευχάριστη εκπλήξη. * Η άποψη αψηχημένου προσώπου θα παραταθή πιο πολύ.	* Αλλάζοντας τις άρες ύπνου θα βοηθήσει τον οργανισμό σας ν' αντιδράσει κατά των κινδύνων, που τον απειλούν. * Η Πέμπτη 5 και ή Τετάρτη 11 είναι γεμάτες κινδύνους και απαιτούν προσοχή, ιδίως αν οδηγείτε αυτοκίνητο.
ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	* Άρης και Κρόνος ασέχουν την πόλη και σας επιτρέπουν να προχωρήσετε με άρρος στην πραγματοποίησή σας. * Τα αποτελέσματα θα είναι από την πρώτη στιγμή ενθαρρυντικά και τα οικονομικά θα βελτιωθούν.	* Πρόσται, που θα κάμνε τις ημέρες αυτές θα βελτίωσι των αισθηματικών σας σχέσεων. Θα σας ανταπεδίδαν με το παραπάνω την κατανόηση και την τρυφερότητα, που θα δείχνετε. * Άδικαιολογητή εκρήξη ζήλειας.	* Μη άνοιάτε την επίσκεψη στο γιατρό και ιδίως αν πρόκειται για όφθαλμίατρο ή ιδοντίατρο. * Αποφύγετε την ορθοστασία και προσέξτε τα πόδια σας. Οι γυναίκες αν καταργήσουν τα ψηλά τακούνια. * Τυχερό το 4.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	* Πρωτότυπες ιδέες θα σας επιτρέψουν να βελτιώσι των επαγγελματικών σας θέσι. Θα χρειαστή όμως να έργαστη περισσότερο και πιο έντατικά από συνήθως. * Ίκανοποιήσι, που σας χαρίζε ή πραγματοποιήσι μιας φιλοδοξίας.	* Η στιγμή είναι κατάλληλη, για να επιδιώξετε μια βελτίωσι των αισθηματικών σας σχέσεων. Θα σας ανταπεδίδαν με το παραπάνω την κατανόηση και την τρυφερότητα, που θα δείχνετε. * Άδικαιολογητή εκρήξη ζήλειας.	* Φυλαχθήτε από το κρύο και τις απότομες αλλαγές θερμοκρασίας. Σας απειλεί γρίπη με δυσάρεστες συνέπειες. * Μη διατάξετε να ήπτε στους φίλους να σας άψισουν λίγη ήσυχία. Τα νεύρα απαιτούν ανάπαυση.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	* Φιλικό πρόσωπο θα σας βοηθήσει να αξιοποιήσετε μια καλή ιδέα. Αποφύγετε με κάθε τρόπο τη βιασύνη, γιατί ή θα έχη δυσάρεστες συνέπειες. * Μη αποκαλύπτετε τα σχέδια σας, δε σας περιβάλλουν μόνο φίλοι.	* Θα κάμνε μια νέα γνωριμία, που θα σας ενθουσιάσει. Δέν πρέπει όμως να ενοχολογησι από τις απερισκεψίες και να σας βγάλη από τον ίσιο δρόμο. * Για τις νέες, πραγματοποιήσι όνειρου.	* Μη άψιστε τη φαντασία και τις άποιοιδοές σκέψεις να επηρεάσουν τον ήθικό σας. * Απομακρυνθήτε από πρόσωπα, που ασέχουν ή ευρηκτικότητα σας και μη παίρνετε φάρμακα, χωρίς να συμβουλευθήτε το γιατρό σας.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	* Ποσειδών και Ήλιος σας έπηρεάζουν ευνοϊκά και σας επιτρέπουν να βελτιώσι σταθερά προς την επιτυχία. * Θα κερδίσετε πολλά αν δείξετε διπλωματία και αποφύγετε κάθε άκαμψη στάση. * Οι συλλέκτες θα ενθουσιαστούν.	* Έχετε συμφέρον να δείξετε περισσότερη εδωδιαισία και περισσότερη καλασύνη από συνήθως. Μια διασκέδασι θα σας προερίσει μεγάλη χαρά, γιατί αψη καταπολεμήσι την τάση για μελαγχολία και αποφύγετε τη μοναξιά.	* Διώξετε τις πάσης φύσεως έγνοιες, που κινδυνεύει να διαταράξουν τον ύπνο σας. Άρρωστος και άρρωστος θα σας επιτρέψει να ανακτήσι τη χαμένη ευεξία σας και να ξαναβρήτε την αίσθησιν. * Τυχερό το 7.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	* Σοβαρό πρόβλημα παραμένει ακόμα άλυτο. Στρέψτε προς αυτό όλη σας την προσοχή, γιατί από την έκδοσή του θα εξαρτηθή το επαγγελματικό σας μέλλον. * Κάποιο πρόσωπο θ' αποδειχθή άναξιο της εμπιστοσύνης σας.	* Η Άφροδίτη σας παίζει τις ημέρες αυτές ένα άσχημο παιχνίδι. Ασημάτητη άφορη θα βάλει σε κίνηση τις σχέσεις με το άλλο φύλο. * Κρίνετε άμερόληπτα και θα δικαιολογήσι την άστασι άγαπημένου προσώπου για σας.	* Οι στομαχικές ή εντερικές ενοχλήσεις πρέπει ν' αποδοθούν μάλλον σε νευρικά αίτια. Αποφύγετε πάντως τα οινόπνευμα, τα βαρέα φαγητά και μη τρώτε πολύ τα βράδια. * Το κόκκινο χρώμα σας κολακεύει.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	* Τυχερή περίοδος, ιδιαιτέρα για τις έργοαίες γυναίκες. * Μη διατάξετε να δεχθήτε την άλλαγή, που σας προτείνουν. Τα άστρα θα ευνοήσουν κάθε στροφή προς νέες κατευθύνσεις. * Βελτίωσι των κοινωνικών σας σχέσεων.	* Οι γυναίκες δεν πρέπει να φανούν ελαστικές γιατί άγαπημένο πρόσωπο θα κινήσει κατάρησι της καλώσης και της ευπιστίας τους. * Οι υπερβολικά ρομαντικοί χαρακτήρες θα δοκιμάσουν μια μεγάλη απογοήτεσι.	* Προσέξτε πολύ το νευρικό σύστημα και καταπολεμήστε την παραμυρία των άνωμαλιών, χωρίς όμως και να κάμνε κατάρησι από κατευθυντικά φάρμακα. * Οι έπαφες με ηλεκτρικές συσκευές απαιτούν μεγάλη προσοχή.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	* Η συνεργασία με τους συναδέλφους άλλα και οι σχέσεις με τους προϊστάμενους θα συναντήσουν κατά την περίοδο αυτή σοβαρές δυσχέρειες. Το μέλλον θα εξαρτηθή από τη στάσι, που θα τηρήσετε. * Υπομονή.	* Δεχθήτε την πρόσκλησι φίλων και θα περάσετε ένα πολύ ευχάριστο Σάββατο. * Κινδύνος να περιέλτε τις αισθηματικές σας σχέσεις ζητημάτων έξηγησις, που θα δυσχεράσουν άγαπημένο πρόσωπο.	* Πόνος στις αρθρώσεις και ιδίως στα κάτω άκρα, που οφείλονται στις καιρικές μεταβολές. * Αίσθημα κόπωσης, που προέρχεται από πάσαν πιθανότητα από κακή κυκλοφορία του αίματος. * Χρώμα το κόκκινο.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	* Σας άρέσει ή καλή και εύθυνη έη έργασία, ή τά και ή ελκική της συνεννόηση. Όλα αυτά σας βοηθούν βέβαια να κερδίσετε τη συμπάθεια και την εκτίμησι των άλλων. Απαιτείται όμως και διπλωματία.	* Η τάσι για άνεκρησία κινδυνεύει να βάλει σε δύσκολη θέση τις γυναίκες. * Το παθεύ, που σχεδιάζε, θα έπηρεάζε αλλαγές στα αισθηματά σας. * Δύσκολα θ' αποφύγετε ρήξι με φιλικό πρόσωπο.	* Προσέξτε και το παραμικρότερο τραύμα. Υπάρχει κίνδυνος μόλυνσεως με δυσάρεστες συνέπειες. * Πρέπει επίσης ν' ασέχουν τις προφυλάξεις, γιατί τα άστρα μειώνουν την αντίδρασι του οργανισμού ό οποίος κινδυνεύει.
ΑΙΓΟΚΕΡΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	* Έμπνεύσεις θα επιτρέψουν στους καλλιτέχνες και στους ανθρώπους των γραμμάτων να σημειώσουν σημαντικές επιτυχίες. * Πρόσωπα, προερχόμενα από το έξωτερικό, θα σας δώσι πολύτιμη πληροφορία και θα σας βοηθήσι.	* Ένα γράμμα, που δεν περιμένατε, θα σας άναστατήσι. Φροντίστε να μη τού δώσι περισσότερη σημασία απ' ό,τι πρέπει και να μη παρερμηνεύετε το περιεχόμενό του. * Θα επιτύχετε μια εύκολη κατάκτησι.	* Εντερικές ενοχλήσεις, που οφείλονται στο ότι παραμηνύατε τη διαίτα σας και δώσατε έσο σε άριμένα παρτίκα την ευκαρία να σας υπενθυμίσουν την παρουσία τους. * Τα παιδιά να μένουν μακριά από άρρώστους.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	* Βάζετε σ' έφαρμογή πολλά σχέδια άναστατήσι. Φροντίστε να συμμορφώσι τις επιθυμίες άγαπημένου προσώπου, που δώσατε και φροντίστε να δείξετε σε άγαπημένο πρόσωπο κατανόηση.	* Περνάτε μια δύσκολη καμψή. Αποφύγετε, όσο δυνατόν τις ασυζητήσεις, για να μειώσετε τον κίνδυνο παρερμηνεύσεων. * Κρατήστε μια ύπόθεσι, που δώσατε και φροντίστε να δείξετε σε άγαπημένο πρόσωπο κατανόηση.	* Φροντίστε τις ημέρες αυτές να βρίσκεστε στο κρεβάτι μετά τη 10η βράδυνη ώρα και αποφύγετε κάθε τι (σκέψεις και άναγνώσματα), που θα μπορούσε να διαταράξουν τον ύπνο σας. * Τυχερό αριθμός το 3.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	* Σας λείπει ή ένθουσιασμός κ' άδυνατεί να βάλει τις αισθηματικές σχέσεις. Φροντίστε να συμμορφώσι τις επιθυμίες άγαπημένου προσώπου, που δώσατε και φροντίστε να δείξετε σε άγαπημένο πρόσωπο κατανόηση.	* Ό υπερβολικός έγωισμός σας κινδυνεύει να βάλει τις αισθηματικές σχέσεις. Φροντίστε να συμμορφώσι τις επιθυμίες άγαπημένου προσώπου, που δώσατε και φροντίστε να δείξετε σε άγαπημένο πρόσωπο κατανόηση.	* Η καρδιά είναι τις ημέρες αυτές το πιο ευάλωτο όργανο. Αποφύγετε για αυτό κάθε σίγχι και δυνατή σιγχι. * Ύγεια καλή. Μη ρυθκινόμενα έσο δυσεύρετα δεν παρουσιάζουν τίποτα το παράλογο. * Νέα κατάκτησι.

- Ποιά είναι η τελευταία
μου επιθυμία; Ρωτός;